stephen
donaldson

blestemul nobilului foul

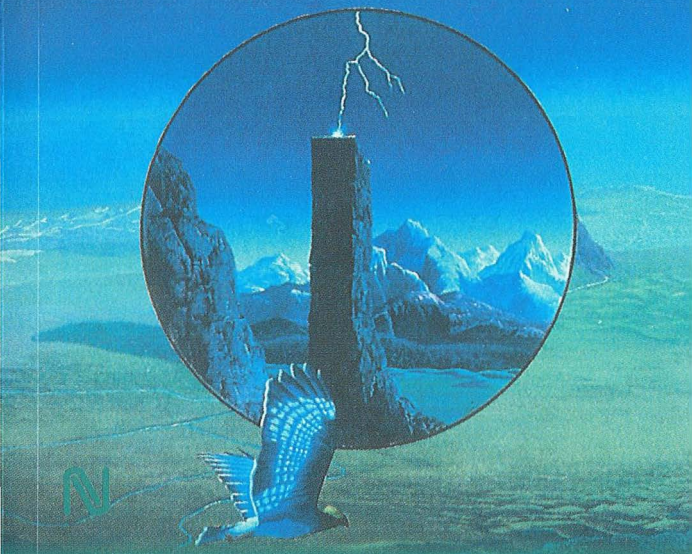

CRONICILE LUI THOMAS COVENANT, NECREDINCIOSUL

STEPHEN R. (REEDER) DONALDSON s-a născut în 1947, în Cleveland, Ohio. În copilărie, a petrecut 12 ani în India, unde părinții săi, misionari medicali, se ocupau de îngrijirea leproșilor. Donaldson a absolvit Colegiul Wooster în 1968, apoi a lucrat în spitalul din Akron City între 1968 și 1970. În 1971 a predat la Universitatea de Stat Kent, apoi a fost redactor și instructor la un atelier literar, înainte de a fi publicate *Cronicile lui Thomas Covenant, Necredinciosul* în 1977. *Cronicile* au apărut sub forma a două trilogii, între 1977 și 1983, în prezent fiind în lucru o tetralogie plasată în același univers. Potrivit actualului său editor, Putnam, primele două trilogii s-au vândut în peste 10 milioane de exemplare. În anul 1977 Donaldson a obținut Premiul British Fantasy pentru *Blestemul nobilului Foul*, iar în 1979 a primit Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor tânăr. A mai publicat numeroase romane science-fiction și polițiste, unele sub pseudonimul Reed Stephens. Dintre lucrările sale amintim: *The Wounded Land* (1980 – Balrog Fantasy Award), *The One Tree* (1982 – Balrog Fantasy Award și Saturn Award), *Daughter of Regals and Other Tales* (1984 – Balrog Fantasy Award), *The Mirror of Her Dreams* (1986 – Science Fiction Book Club Award și Julia Verlanger Award), *A Man Rides Through* (1987 – Science Fiction Book Club Award), *Reave the Just and Other Tales* (1998 – World Fantasy Award). A fost de asemenea recompensat cu Atlanta Fantasy Fair Award, în 1992, pentru realizări deosebite, WIN/WIN Popular Fiction Readers Choice Award pentru autorul favorit de fantasy, în 1991, și President's Award acordat de International Association for the Fantastic in the Arts, în anul 1997.

stephen

donaldson

blestemul nobilului foul

Traducere din limba engleză
ROXANA BRÎNCEANU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DONALDSON, STEPHEN R.
Blestemul nobilului Foul / Stephen R. Donaldson; trad.: Roxana Brînceanu. - București : Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-66-8

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111-31=135.1

Stephen R. Donaldson
LORD FOUL'S BANE
© Stephen R. Donaldson, 1977
This translation is published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.

© Nemira, 2009

Redactor: Ioana STĂNESCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-66-8

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Dincolo de frumusețe

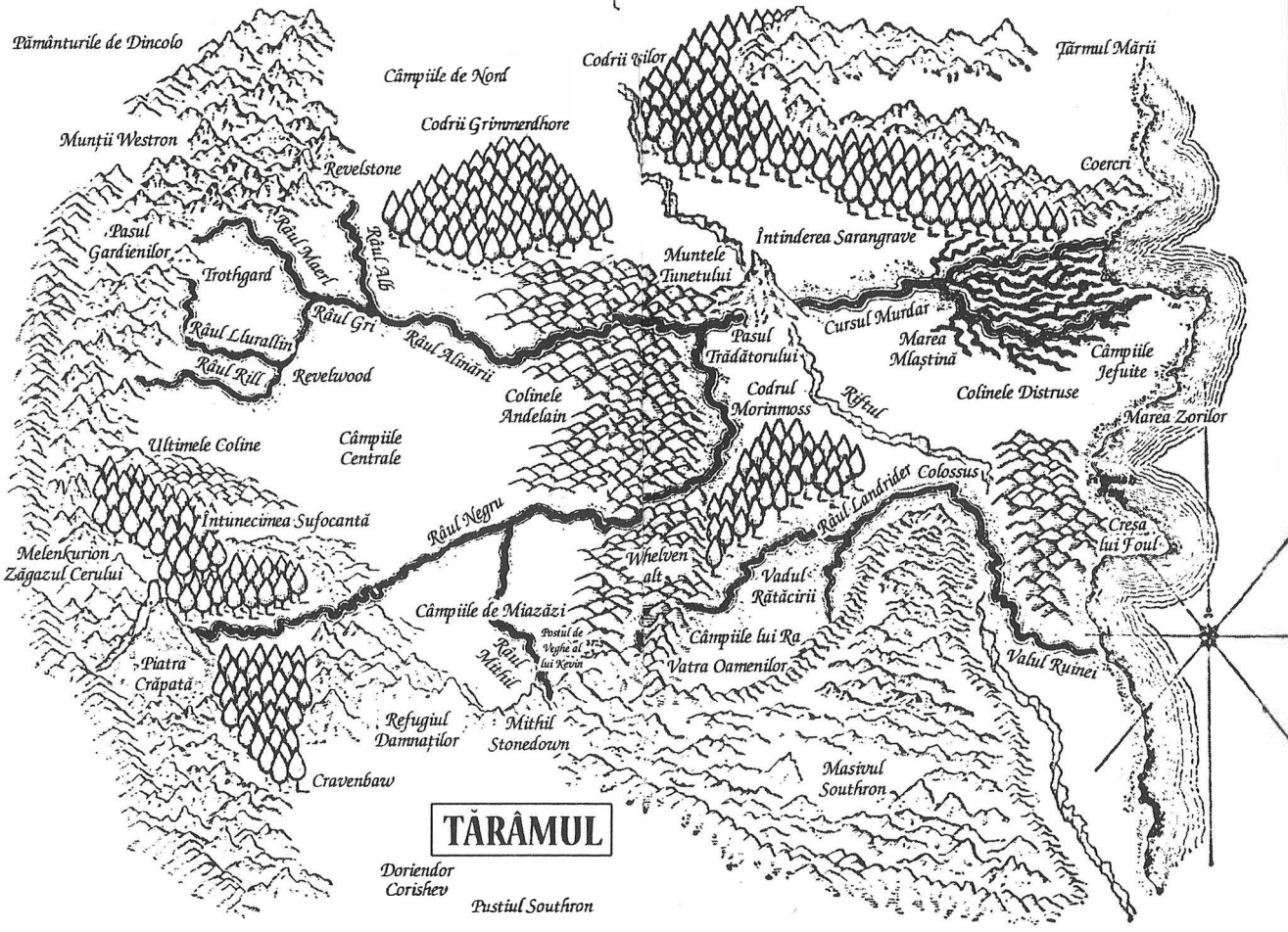
Pământurile de Dincolo
Munții Westron
Câmpiile de Nord
Codrii Vilor
Codrii Grivnnerdhore
Revelstone
Țărmul Mării
Coercri
Întinderea Sarangrave
Pasul Gardienilor
Trothgard
Râul Mort
Râul Alb
Râul Gri
Râul Llurallin
Râul Rill
Revelwood
Muntele Tunetului
Pasul Trădătorului
Cursul Murdar
Marea Mlaștină
Câmpiile Jefuite
Colinele Distruse
Codrul Morinmoss
Riftul
Colinele Andelain
Marea Zorilor
Ultimele Coline
Câmpiile Centrale
Întunecimea Sufocantă
Melenkurion
Zăgazul Cerului
Râul Negru
Râul Landrider
Colossus
Cresa lui Foul
Whelven alt
Vadul Rătăcirii
Câmpiile de Miazăzi
Postul de Veghe al lui Kevin
Râul Mithil
Câmpiile lui Ra
Vatra Oamenilor
Valul Ruinei
Piatra Crăpată
Refugiul Damnaților
Mithil Stonedown
Masivul Southron
Cravenbaw
TĂRÂMUL
Doriendor
Corishev
Pustiul Southron

1
BĂIATUL DE AUR

Femeia ieși din magazin exact la timp ca să-l vadă pe fiul ei cel mic jucându-se pe marginea străzii, drept în calea bărbatului palid și sfrijit care pășea pe mijlocul trotuarului ca o epavă mecanică. Pentru o clipă inima îi stătu în loc. Apoi sări, își înșfăcă fiul de braț și-l smulse din fața primejdiei.

Bărbatul trecu fără să-și abată privirea. Pe când silueta lui se îndepărta, ea șuieră în direcția lui:

– Pleacă! Pleacă de aici! Ar trebui să-ți fie rușine!

Pașii lui Thomas Covenant continuară la fel de siguri ca un mecanism care fusese uns pentru acest scop precis. Dar în sinea lui răspunse: *Rușine? Rușine?* Chipul i se contorsionă într-o grimasă sălbatică. *Feriți-vă! Proscris necurat!*

Dar vedea că lumea pe lângă care trecea, oameni care îl cunoșteau, ale căror nume, case și strângeri de mână îi erau familiare, se dădeau la o parte, făcându-i loc suficient. Unii dintre ei arătau de parcă și-ar fi ținut

răsuflarea. Strigătul său interior se frânse. Oamenii aceştia nu aveau nevoie de străvechiul ritual al atenţionării. Se concentră asupra stăpânirii mârâitului spasmodic care pândea pe chipul lui şi lăsă maşinăria precisă a voinţei să-l poarte pas cu pas înainte.

În timp ce mergea îşi mişca ochii în sus şi în jos, verificând să nu existe rupturi sau găuri neaşteptate în hainele lui, căutându-şi mâinile de zgârieturi, asigurându-se că nimic nu se întâmplase cu cicatricea care se întindea de la podul palmei până acolo unde fuseseră ultimele lui două degete. Îl putea auzi pe doctor spunând: „SVE, domnule Covenant. Supraveghere Vizuală a Extremităţilor. Sănătatea dumitale depinde de asta. Nervii morţi nu vor mai creşte niciodată la loc – n-o să-ţi dai seama că te-ai rănit decât dacă o să-ţi faci un obicei din a te verifica. Fă-o tot timpul – gândeşte-te la asta tot timpul. Data viitoare s-ar putea să nu mai fii aşa de norocos."

SVE. Acele iniţiale cuprindeau întreaga sa viaţă.

Doctorii! gândi el caustic. Dar fără ei poate n-ar fi supravieţuit nici măcar atât. Fusese aşa de ignorant în privinţa primejdiei. Faptul că se neglijase i-ar fi putut aduce moartea.

Privind feţele surprinse, înfricoşate sau nepăsătoare din jurul lui – existau multe feţe nepăsătoare cu toate că oraşul era unul mic – îşi dori să fie sigur că pe chipul lui se citea o expresie clară a dispreţului. Dar nervii din obrajii lui păreau să fie doar în mică măsură vii, deşi doctorii îl asiguraseră că asta era o iluzie în stadiul actual al bolii şi că niciodată nu putea fi sigur

de imaginea pe care o plasa între el și lume. Acum, când femeile care cândva aleseseră romanul său drept temă de discuție în cluburile lor literare se retrăgeau din fața lui de parcă ar fi fost vreo oglindă a ororilor sau vreun monstru, simți junghiul perfid al pierderii. Îl strangulă cu duritate înainte de a-i afecta echilibrul.

Se apropia de destinația sa, țelul afirmației sau proclamației pe care o preluase cu atâta îndârjire. Putea vedea firma la două străzi mai încolo: Compania de telefonie Bell. Mersese pe jos cei trei kilometri de la ferma Haven până în oraș ca să-și plătească factura telefonică. Desigur, ar fi putut trimite banii prin poștă, dar se învățase să privească această acțiune ca pe o renunțare, o abdicare în fața pierderilor grele de care avusese parte.

În timpul tratamentului, soția sa Joan divorțase, îl luase cu ea pe fiul lor și se mutase în alt stat. Singurul lucru în care el, Thomas Covenant, investise și pe care ea îndrăznise să-l manevreze fusese mașina; i-o luase și pe aceasta. Își lăsase majoritatea hainelor în urmă. Apoi vecinii cei mai apropiați, aflați la distanță de un kilometru în ambele direcții, se plânseseră acut de prezența lui în mijlocul lor, iar când el refuzase să-și vândă proprietatea, unul dintre ei se mutase din zonă. După aceea, la trei săptămâni de la întoarcerea sa acasă, băcănia – trecea acum pe lângă ea, avea ferestrele pline de reclame frenetice – începuse să-i livreze alimente indiferent dacă el le comanda sau nu – și, bănuia el, indiferent dacă voia sau nu să le plătească.

Acum trecea pe lângă tribunal, cu coloanele sale gri mândre de povara lor de justiție și lege – clădirea în care, prin mandat, firește, fusese deposedat de familie. Chiar și treptele de la intrare fuseseră lustruite pentru a fi ferite de murdăria nevoilor umane care colindau în sus și în jos în căutarea unor compensări. Divorțul fusese acordat pentru că nicio lege nu putea sili o femeie să-și crească pruncul în compania unui om ca el. *Au fost lacrimi?* întrebă el amintirea lui Joan. *Ai fost curajoasă? Ușurată?* Covenant rezistă impulsului de a fugi din fața pericolului. Capetele de uriași cu guri căscate care încununau coloanele păreau în mod ciudat scârbite, ca și cum ar fi fost pe punctul de a vomita peste el.

Într-un oraș cu nu mai mult de cinci mii de locuitori, centrul de afaceri nu era mare. Covenant traversă prin fața magazinului universal, și prin vitrina de sticlă putu vedea câteva fete de liceu cumpărând bijuterii ieftine. Se sprijineau pe tejghea în atitudini provocatoare, și lui Covenant i se puse involuntar un nod în gât. Se pomeni iritat de șoldurile și sânii fetelor – rotunjimi pentru mângâierile altor bărbați, nu ale lui. El era impotent. În decăderea nervilor, capacitatea sexuală era un alt membru amputat. Chiar și eliberarea de dorințe îi era refuzată; putea invoca dorințele trupești până îl amenința nebunia, dar nu putea face nimic în privința lor. Fără niciun avertisment, o amintire a soției sale îi răsări în minte, aproape eclipsând strălucirea soarelui, trotuarul și oamenii din fața lui. O văzu într-una dintre cămășile de noapte opace pe care i le

cumpărase el, cu sânii ca niște cercuri ce-l invitau de sub materialul fin. Inima lui strigă: *Joan! Cum ai putut să faci așa ceva? Un trup bolnav e mai important decât orice altceva?*

Cuprinzându-și umerii ca un strangulator, alungă amintirea. Asemenea gânduri erau o slăbiciune pe care nu și-o putea permite; trebuia să le îndepărteze. Mai bine să fiu amărât, se gândi. Amărăciunea supraviețuiește. Părea să fie singura aromă pe care mai era capabil s-o simtă.

Spre disperarea lui, își dădu seama că se oprise. Stătea în mijlocul trotuarului cu pumnii încleștați și umerii tremurând. Cu greu, se puse din nou în mișcare. În timp ce făcea asta se ciocni de cineva.

Proscris necurat!

Prinse o licărire de ocru; persoana de care se lovise părea să poarte o robă murdară de un cafeniu roșcat. Dar nu se opri să-și ceară scuze. Continuă să se furișeze pe caldarâm ca să nu fie nevoit să înfrunte teama și ostilitatea acestui individ. După câteva momente pașii săi își regăsiră ritmul sec, mecanic.

Trecea acum pe lângă birourile Companiei de electricitate – ultimul lui motiv să vină să plătească personal factura de telefon. Cu două luni în urmă trimisese prin poștă un cec pe adresa companiei – suma era mică; folosea puțină energie electrică – și acesta îi fusese returnat. De fapt, plicul nici măcar nu fusese desfăcut. Un bilet atașat explicase că facturile sale fuseseră plătite de o persoană anonimă pentru cel puțin un an.

După o luptă interioară, își dăduse seama că dacă nu opunea rezistență acestei tendințe, în curând nu va mai avea niciun motiv să iasă în mijlocul altor ființe umane. Așa că astăzi mersese cei trei kilometri până în oraș ca să-și plătească personal factura telefonică – să le arate concetățenilor săi că nu intenționa să renunțe la umanitatea lui. Furios că era un proscris, căuta să sfideze asta, să-și revendice drepturile de muritor obișnuit.

Personal, se gândi. Dacă întârziase prea mult? Dacă factura fusese deja plătită? Atunci pentru ce venise personal?

Gândul îi strânse inima, făcând-o să salte. Trecu rapid prin SVE, apoi privirea îi reveni la firma Companiei de telefonie Bell ce atârna pe următoarea clădire. În timp ce înainta, conștient de tensiunea care creștea pe fondul anxietății lui, realiză că o melodie îi răsuna în minte în ritmul pașilor. Apoi își reaminti cuvintele:

> Băiat de aur cu picioare de lut,
> Lasă-mă să te ajut.
> Ajungi departe dacă te-mbrâncesc –
> Dar ce copil stângaci mai ești!

Versurile proaste îi chicotiră satiric printre gânduri, și ritmul lor rudimentar se izbi de el ca o insultă, acompaniat de o muzică lentă pentru striptease. Se întrebă dacă exista vreo zeiță supraponderală pe undeva prin cerurile mistice ale universului, torcându-i

soarta burlescă: Ajungi departe dacă *lacom* te-mbrâncesc – dar ce copil stângaci mai ești! *batjocură suferință disperare*. O, sigur, băiatule de aur.

Dar nu putu să abandoneze dispreţuitor acest gând, fiindcă într-o vreme el fusese un fel de băiat de aur. Avusese o căsnicie fericită. Avusese un fiu. Scrisese un roman în extaz și în ignoranță și îl urmărise rezistând un an pe listele de bestselleruri. Din cauza lui avea acum toți banii de care avea nevoie.

Mi-ar fi fost mai bine, cugetă, dacă aș fi știut că scriu o astfel de carte.

Dar nu știuse. Nici măcar nu crezuse că va găsi o editură atunci când scria cartea – în zilele imediat după căsătoria sa cu Joan. Împreună, nu se gândeau la bani sau la succes. Actul pur al creației îi aprindea imaginația, iar vraja caldă a mândriei și înflăcărării ei îl păstrase arzând ca un fulger, nu pentru secunde sau fracțiuni de secundă, ci timp de cinci luni într-o unică descărcare de energie prelungă și sălbatică care părea să creeze peisajul pământului din neant doar prin forța strălucirii ei – dealuri și piscuri, copaci aplecați în vântul pasional, oameni ai nopții, toate aduse la viață de către săgeata albă lovind cerurile din arcul de lumină al scrierii lui. Când terminase se simțise secătuit și satisfăcut ca și cum întreaga iubire din viața lui s-ar fi exprimat printr-un singur act.

Nu fuseseră vremuri ușoare. Chinul percepției înălțimilor și abisurilor dăduse fiecărui cuvânt scris forma sângelui uscat și negru. Și el nu era un om căruia să-i placă înălțimile; emoțiile lipsite de constrângere nu

ajungeau ușor până la el. Dar fuseseră clipe de glorie. Concentrarea pe acel vârf de intensitate fusese cel mai curat lucru care i se întâmplase vreodată. Falnica fregată a sufletului său navigase cu bine pe un ocean adânc și periculos. Când își trimise manuscrisul, o făcuse cu un fel de încredere calmă.

În timpul lunilor de scris și apoi de așteptare trăiseră din veniturile ei. Ea, Joan Macht Covenant, era o femeie tăcută care comunica mai mult din priviri și prin nuanțele pielii decât prin cuvinte. Carnea ei avea o tentă de auriu care o făcea să arate caldă și desăvârșită ca o silfidă sau un sucub al bucuriei. Dar nu era mare și puternică, iar Thomas Covenant era în mod constant uluit de faptul că ea câștiga bani pentru amândoi din supunerea cailor.

Însă termenul de *supunere* nu era drept față de talentul ei cu animalele. În munca ei nu existau probe de forță sau înfrângerea unor armăsari cu ochi sălbatici și nări fremătânde. Lui Covenant i se părea că ea mai degrabă îi seducea. Atingerea ei aducea liniștea în mușchii lor tresărind. Murmurul glasului ei relaxa încordarea din urechile lor. Când încăleca pe spinarea lor goală, strângerea picioarelor ei făcea ca violența fricii lor brute să se stingă. Și ori de câte ori un cal îi scăpa de sub control, ea aluneca pur și simplu de pe spatele lui și îl lăsa în pace până când spasmul sălbăticiei lui se potolea. Apoi o lua de la capăt. La final, ducea animalul într-un galop nebun în jurul fermei Haven, ca să-i arate că își putea încorda puterile la limită fără să depășească măiestria ei.

Urmărind-o, Covenant se simțise intimidat de abilitatea ei. Chiar și după ce ea îl învățase să călărească nu-și putuse înfrânge teama de cai.

Munca ei nu aducea venituri mari, dar îi împiedicase pe ea și pe soțul ei să simtă foamea până în momentul când sosise o scrisoare de acceptare de la editură. În acea zi, Joan hotărîse că venise timpul să aibă un copil.

Din cauza întârzierilor obișnuite intervenite în publicare, trebuiseră să trăiască aproape un an dintr-un avans din drepturile de autor ale lui Covenant. Joan își păstră slujba într-un fel sau altul cât putu de mult fără să amenințe siguranța copilului. Apoi, când trupul îi spuse că venise timpul, renunță să mai lucreze. Din acel punct viața ei se întoarse spre interior, concentrându-se asupra sarcinii creșterii pruncului cu o obsesie care adesea îi golea ochii de orice expresie, marcați de așteptare.

După ce se născu, Joan anunță că băiatul se va numi Roger, după tatăl și bunicul ei.

Roger! gemu Covenant apropiindu-se de ușa oficiului companiei de telefonie. Niciodată nu-i plăcuse acest nume. Dar chipul de bebeluș al fiului său, modelat atât de meticulos și frumos, uman și complet, îl făcu să simtă în inimă un junghi de dragoste și mândrie – da, mândrie, participarea unui tată la acest mister. Iar acum fiul său se dusese – se dusese împreună cu Joan nu se știe unde. De ce era atât de incapabil să plângă?

În clipa următoare o mână îl trase de mânecă.

– Hei, domnule, spuse o voce slabă, grăbită și temătoare. Domnule!

Se întoarse cu un strigăt în fundul gâtului – Nu mă atinge! Proscris necurat! – dar chipul băiatului care îl prinsese de braț îl opri, îl împiedică să se elibereze. Băiatul era mic, nu avea mai mult de opt sau nouă ani – cu siguranță era prea tânăr ca să se teamă în felul acesta. Fața avea pete palide și livide de groază și constrângere, ca și cum ar fi fost cumva forțat să facă ceva care îl înspăimânta.

– Hei, domnule, zise rugător. Uite. Luați. Vârî o foaie veche de hârtie între degetele amorțite ale lui Covenant: El mi-a spus să v-o dau. Trebuie s-o citiți. Vă rog, domnule.

Degetele lui Covenant se strânseră involuntar în jurul hârtiei. El? gândi paralizat, holbându-se la băiat. El?

– El.

Băiatul arătă cu un deget tremurător în spatele lui, înspre trotuar.

Covenant se uită și văzu un bătrân într-o robă murdară cafenie stând la o stradă distanță. Mormăia, aproape cântând o melodie obscură și fără sens; gura spânzura deschisă, însă buzele și fălcile nu se mișcau ca să dea formă mormăielilor lui. Părul lung și murdar și barba îi fluturau în ușoara adiere a vântului. Avea fața ridicată spre cer; părea să se uite fix în soare. În mâna stângă ținea bolul de lemn al unui cerșetor. Mâna dreaptă îi era încleștată pe un toiag lung de lemn, la capătul căruia era fixat un semn cu un singur cuvânt scris: „Ferește-te."

Fereşte-te?

Pentru o clipă stranie, semnul însuşi păru să exercite un pericol asupra lui Covenant. Primejdiile se aglomerau în el ca să-l ajungă, primejdiile înotau prin aer spre el, ţipând ca nişte corbi. Şi printre ele, privindu-l printre ţipete, erau ochii – doi ochi ca nişte colţi, cariaţi şi letali. Îl priveau cu o răutate fixă, rece şi înfometată, concentraţi asupra lui ca şi când el şi numai el ar fi fost stârvul după care tânjeau. În clipa aceea se cutremură în strânsoarea unei spaime inexplicabile.

Fereşte-te!

Dar nu era decât un semn, numai un placaj orb ataşat de un toiaj de lemn. Covenant se scutură, şi aerul din faţa lui se limpezi.

– Trebuie s-o citiţi, spuse iar băiatul.

– Nu mă atinge, murmură Covenant către strânsoarea de pe braţul lui. Am lepră.

Dar când privi în jur, băiatul dispăruse.

2
„NU POŢI SPERA"

Confuz, cercetă rapid strada, dar băiatul dispăruse complet. Apoi, întorcându-se spre bătrânul cerşetor, ochii lui distinseră o uşă cu litere poleite: Compania de telefonie Bell. Imaginea îi provocă fiori de teamă care îl făcură să uite toate lucrurile care îl distrăgeau. Presupunea că aceea era destinaţia lui; venise personal până aici ca să-şi revendice dreptul omenesc de a-şi plăti propriile facturi. Dar presupunea...

Se scutură. Era un lepros; nu-şi putea permite să facă presupuneri. Fără să se gândească, băgă foaia de hârtie în buzunar. Trist de conştient îşi oferi o SVE. După aceea se adună cu firea şi porni spre intrare.

Un bărbat ieşind grăbit pe uşă aproape că se izbi de el, apoi îl recunoscu şi dădu înapoi, pălind brusc de nelinişte. Şocul întrerupse avântul lui Covenant şi fu pe punctul să strige cu voce tare: Lepros, proscris necurat! Se opri din nou, permiţându-şi un moment de pauză. Bărbatul fusese avocatul lui Joan la divorţ –

un individ scund și rotofei, cu acel aer de bonomie în care sunt specializați avocații și preoții. Covenant avea nevoie de această pauză ca să-și revină după panica din privirea avocatului. Se simți brusc rușinat să fie chiar el cel care a provocat-o. Pentru o clipă nu mai reuși să-și recupereze hotărârea care îl adusese în oraș.

Însă aproape imediat începu să clocotească în sinea lui mânia. Rușinea și mânia erau legate inextricabil în interiorul lui. N-o să-i las să-mi facă asta, scrâșni el. La naiba! Nu au dreptul. Totuși nu putea atât de ușor să șteargă expresia chipului avocatului din gândurile lui. Repulsia era un fapt obiectiv, ca și lepra – imună la orice problemă de drept sau justiție. Și, mai mult ca oricine, un lepros nu putea să uite realitatea letală a faptelor.

Oprindu-se, se gândi că ar trebui să scrie o poezie.

> Acestea sunt morțile pale
> pe care oamenii în mod greșit le numesc vieți:
> căci toate aromele lucrurilor care cresc și înverzesc,
> fiecare răsuflare, nu sunt decât expirații
> ale mormântului.
> Trupurile tresar ca niște cadavre de păpuși,
> și diavolul se plimbă râzând...

Râzând – asta chiar e o intuiție foarte bună. Pe focurile iadului.

Am râs eu pentru toată viața în acel scurt răstimp?

Simți că își pune o întrebare importantă. Râsese când romanul lui fusese acceptat; râsese de umbrele

adânci și de cugetările tăcute care se schimbau ca niște curenți marini pe fața lui Roger; râsese la ieșirea pe piață a cărții lui; râsese când fusese prezentă pe lista bestsellerurilor. Mii de lucruri mari și mici îl umpluseră de veselie. Când Joan îl întrebase ce găsea atât de amuzant, nu reușise să-i răspundă decât că fiecare respirație îl încărca cu idei pentru următoarea sa carte. Plămânii îi erau plini de imaginație și energie. Chicotea ori de câte ori avea mai multă bucurie decât putea reține în sine.

Roger împlinise șase luni când romanul său devenise celebru, iar șase luni mai târziu Covenant încă nu începuse să scrie din nou. Avea prea multe idei. Nu părea să reușească să aleagă niciuna dintre ele.

Joan nu-i aprobase răsfățul neproductiv. Îl luase pe Roger și-și părăsise soțul în locuința lor proaspăt cumpărată, cu biroul său proaspăt aranjat în casa mică de două camere, dar cu vedere la un pârâu care trecea prin spatele fermei Haven – îl părăsise cu ordine stricte să se apuce de scris în timp ce ea îl ducea pe Roger să-și cunoască rudele.

Acesta fusese momentul-cheie, clipa în care stânca începuse să se prăvălească înspre picioarele lui de lut – începuse cu avertismente tunătoare ale atacului care îl retezase la fel de sever cum un chirurg taie o cangrenă. Auzise avertismentele și le ignorase. Nu știuse ce însemnau ele.

În loc să caute cauza acelui tunet grav, se despărțise de Joan cu regret și respect tăcut. Își dăduse seama că ea avea dreptate, că nu se va apuca iarăși de lucru decât

dacă va fi singur un timp; admirase capacitatea ei de a acționa chiar și când pe el îl durea inima sub povara despărțirii lor. Așa că, după ce avionul ei trecu de orizonturi, el se întoarse la ferma Haven, se încuie în biroul lui, porni mașina de scris electrică și scrise dedicația pentru următorul roman:

„Lui Joan, care a fost păstrătoarea mea a posibilului."

Degetele îi alunecau nesigure pe taste, și avu nevoie de trei încercări pentru a produce o frază perfectă. Dar nu era un marinar destul de priceput ca să vadă furtuna care se apropia.

Ignoră de asemenea durerea lentă din încheieturi și glezne; doar își scuturâ picioarele de gheața care părea să crească în ele. Iar când descoperi pata purpurie și amorțită de pe mâna dreaptă, de la baza degetului mic, își scoase faptul din minte. La douăzeci și patru de ore după plecarea lui Joan se afla scufundat în intriga noii lui cărți. Imagini îi curgeau în cascadă prin minte. Degetele bâjbâiau, se încurcau în cele mai simple cuvinte, dar imaginația îi era sigură. Nu-și irosea nici un gând pentru supurarea micii răni care creștea în centrul petei purpurii.

Joan îl aduse pe Roger acasă după trei săptămâni de vizite familiale. Nu observă nimic în neregulă până seara, când Roger adormise, iar ea stătea în brațele soțului ei. Storurile erau ridicate și casa era izolată împotriva vântului rece de iarnă care străbătea ferma. În atmosfera liniștită a livingului ea simți mirosul ușor, dulceag, grețos al infecției lui Covenant.

Câteva luni mai târziu, pe când fixa pereții antiseptici ai camerei lui din leprozerie, se blestemă pentru că nu-și pusese tinctură de iod pe mână. Nu pierderea a două degete îl scârbea. Chirurgul care realizase amputarea era numai un mic simbol al crizei care îi retezase legăturile cu viața, îl exclusese din propria lume ca și cum ar fi fost o infestare malignă. Iar când mâna dreaptă îl durea la amintirea membrelor pierdute, durerea nu era mai mare decât trebuia să fie. Nu, el se dojenea pentru neglijența lui fiindcă îl privase de o ultimă îmbrățișare a lui Joan.

Dar, când o ținuse în brațe în acea ultimă noapte de iarnă, ignorase o asemenea posibilitate. Discutând în șoaptă despre noua lui carte, o ținuse strâns, satisfăcut pe moment de apăsarea cărnii ei tari, de mirosul proaspăt al părului ei și de strălucirea căldurii ei. Reacția ei bruscă îl făcuse să tresară. Înainte ca el să fie sigur ce o deranjase, ea stătea în picioare trăgându-l și pe el jos de pe canapea. Îi ținea mâna dreaptă între ei, expunându-i infecția, iar glasul îi era încărcat de furie și îngrijorare.

– Of, Tom! De ce nu ai avut grijă de tine?

După aceea nu mai ezită. O rugă pe una dintre vecine să stea cu Roger, apoi își conduse soțul prin zăpada ușoară de februarie spre spitalul de urgență. Nu se despărți de el până când nu fu primit într-un salon și programat pentru operație.

Diagnosticul preliminar era cangrenă.

Joan petrecu cea mai mare parte a zilei următoare alături de el în spital, timp în care lui i se făcură

analize. A doua zi de dimineață, la ora șase, Thomas Covenant fu dus din salonul său la chirurgie ca să i se opereze mâna dreaptă. Își recăpătă cunoștința trei ore mai târziu, înapoi în patul de spital și cu două degete pierdute. Amețeala datorată medicamentelor îl învălui un timp, și nu simți lipsa lui Joan decât după-amiază.

Dar ea nu veni să-l vadă întreaga zi. Iar când intră în cameră în dimineața următoare, era schimbată. Avea fața palidă, ca și cum inima i-ar fi oprit fluxul sângelui, și osul frunții părea să apese pe piele. Semăna cu un animal prins în capcană. Ignoră mâna lui întinsă. Avea vocea joasă, sugrumată; trebuia să-și stoarcă puterile ca să reușească măcar să înainteze spre el. Stând cât de departe putea în salon, privind în gol pe fereastră la străzile noroioase, îi spuse veștile.

Medicii descoperiseră că avea lepră.

Cu mintea golită din cauza surprizei, zise:

– Glumești.

Atunci ea se întoarse cu fața spre el, plângând.

– Nu face pe prostul cu mine! Doctorul a spus că te-ar fi anunțat el, dar i-am zis că o s-o fac eu. Mă gândeam la tine. Dar nu pot – nu pot să suport. Ai lepră! Știi ce înseamnă asta? Mâinile și labele picioarelor o să-ți putrezească, brațele și picioarele o să se contorsioneze, iar fața o să-ți ajungă urâtă ca o ciupercă. Ochii o să-ți puroieze și după un timp n-o să mai vezi bine, și eu nu pot să suport așa ceva – iar pentru tine n-o să fie nicio diferență pentru că n-o să mai fii capabil

să simți nimic, lua-te-ar naiba! Și... oh, Tom, Tom! E molipsitor!

– Molipsitor?

Părea să nu poată pricepe ce voia ea să spună.

– Da! șuieră ea. Majoritatea oamenilor o iau pentru că – se sufocă pentru o clipă de teama care îi impulsiona izbucnirea – pentru că au fost expuși în copilărie. Copiii sunt mai sensibili decât adulții. Roger... nu pot să risc... trebuie să-l protejez pe Roger de așa ceva!

Când ea fugi din salon, el răspunse în urma ei:

– Da, desigur.

Pentru că nu avea ce altceva să spună. Încă nu înțelegea. Mintea i se golise. Nu începu să perceapă decât peste câteva săptămâni cât de mult din el fusese doborât de vântul patimii lui Joan. Apoi fu pur și simplu îngrozit.

La patruzeci și opt de ore după operație, medicul lui Covenant îl declară apt pentru călătorie și îl trimise la leprozeria din Louisiana. Pe drum, doctorul care îl preluase de la avion îi vorbi cu energie despre diferite aspecte superficiale ale leprei. *Mycobacterium leprae* fusese identificat pentru prima oară de Armauer Hansen în 1874, dar studiile asupra bacilului fuseseră drastic împiedicate de eșecul cercetătorilor de a face față la doi dintre cei patru pași ai analizei Koch: nimeni nu fusese în stare să cultive microorganismul în mod artificial și nimeni nu descoperise cum se transmitea el. Oricum, anumite cercetări contemporane ale Dr. O.A. Skinsnes din Hawaii păreau

promițătoare. Covenant asculta doar vag. Putea auzi vibrațiile abstracte de oroare din cuvântul *lepră*, dar ele nu erau convingătoare. Îl afectau la fel de puțin ca o amenințare într-o limbă străină. Dincolo de intoxicația amenințării, cuvintele în sine nu comunicau nimic. Privi fața serioasă a doctorului la fel cum privise și patima de neînțeles a lui Joan, și nu răspunse nimic.

Dar când Covenant fu instalat în camera lui din leprozerie – o celulă pătrată cu un pat alb și pereți antiseptici – doctorul o luă pe o altă cale. Subit, spuse:

– Domnule Covenant, se pare că nu înțelegeți despre ce e vorba aici. Veniți cu mine. Vreau să vă arăt ceva.

Covenant îl urmă afară pe coridor. În timp ce mergeau, doctorul explică:

– Aveți ceea ce se numește un caz primar de boală a lui Hansen – un caz originar, unul care nu pare să aibă o... genealogie. Optzeci la sută din cazurile pe care le avem în țară implică oameni – imigranți sau nu – care au fost expuși bolii în timpul copilăriei petrecute în țări străine – în climate tropicale. Știm cel puțin unde au contractat-o, dacă nu de ce sau cum. Bineînțeles, primară sau secundară, boala poate urma același curs general. Dar, ca regulă, pacienții cu cazuri secundare au crescut în locuri unde boala lui Hansen este mai puțin subtilă decât aici. Ei recunosc ceea ce au atunci când se îmbolnăvesc. Asta înseamnă că au mai multe șanse să caute ajutor la timp. Vreau să faceți cunoștință cu un alt pacient al nostru. El este

celălalt caz primar pe care îl avem aici în prezent. A fost un fel de pustnic – trăia singur, izolat de lume, în munții din Virginia de Vest. Nu a știut ce i se întâmpla decât atunci când armata a încercat să ia legătura cu el, ca să-i spună că fiul său a fost ucis în război. Când ofițerul l-a văzut pe bărbat, a anunțat Serviciul de Sănătate Publică. Ei l-au trimis la noi.

Doctorul se opri în fața unei uși identice cu cea de la celula lui Covenant. Bătu, dar nu așteptă un răspuns. Împinse ușa, îl apucă pe Covenant de cot și îl conduse în încăpere.

Pășind peste prag, nările lui Covenant fură asaltate de un miros înțepător, asemănător cu cel al cărnii putrede aruncate într-o latrină. Sfida chiar și fenolul și parfumurile menite să-l mascheze. Venea de la o siluetă ghemuită, așezată grotesc pe patul alb.

– Bună ziua, rosti doctorul. El e Thomas Covenant, un caz primar de boala lui Hansen, și nu pare să înțeleagă în ce pericol se află.

Încet, pacientul ridică brațele ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze pe Covenant.

Mâinile îi erau niște cioturi umflate, noduri rozalii lipsite de degete, cu carnea bolnavă marcată de crăpături și ulcerații din care un lichid gălbui se infiltra prin pansamente. Spânzurau pe brațele subțiri, curbate, ca niște bețe. Și, chiar dacă picioarele îi erau acoperite de pijamaua de spital, arătau totuși ca niște ramuri noduroase. Jumătate din laba unui picior dispăruse, roasă, iar în locul celeilalte nu era nimic în afară de o rană nevindecabilă.

Pacientul își mișcă buzele ca să vorbească, iar Covenant ridică ochii spre fața lui. Ochii opaci, cu cataractă, erau așezați pe față ca în centrul unei erupții. Pielea obrajilor era de un alb rozaliu ca a unui albinos; se umfla și se scurgea dinspre ochi în valuri, pârâuri, ca și cum ar fi fost încălzită până la punctul de topire, iar acele valuri erau mărginite de noduli groși tuberculari.

– Sinucide-te, scrâșni el oribil. E mai bine decât așa.

Covenant se smulse de lângă doctor. Se repezi în hol și conținutul stomacului i se răspândi pe podea și pe pereții curați ca o pată a ultrajului.

Astfel se hotărî să supraviețuiască.

Thomas Covenant trăi în leprozerie peste șase luni. Își petrecu timpul hoinărind pe coridoare ca o fantomă uluită, practicând SVE și alte exerciții de supraviețuire, suportând cu ură orele de discuții cu medicii, ascultând prelegeri despre lepră, terapie și reabilitare. În curând înțelese că doctorii priveau psihologia ca fiind cheia tratării leprei. Voiau să-l consilieze. Dar el refuză să vorbească despre sine. Adânc înăuntrul său creștea un miez dur de furie intransigentă. Aflase că, printr-un truc amar al nervilor, simțea cele două degete pierdute mai vii pentru restul corpului decât cele rămase. Degetul mare al mâinii drepte se întindea mereu către acele degete retezate și întâlnea cicatricea cu o tresărire speriată, surprinsă. Ajutorul doctorilor semăna exact cu acest truc. Puținele lor imagini sterile despre speranță se izbeau de el ca bâjbâielile printr-o irealitate intangibilă. Și astfel discuțiile,

ca și prelegerile, sfârșeau ca lungi discursuri ale unor experți în problemele cu care el, Thomas Covenant, se confrunta.

Timp de săptămâni fu îmbuibat atât de mult cu discursuri încât începu să le viseze noaptea. Sfaturile preluau terenul răvășit al minții sale. În loc de povești și pasiuni, visa perorații.

„Lepra", auzea el noapte de noapte, „este poate cea mai inexplicabilă dintre toate afecțiunile umane. Este o enigmă, la fel cum diferența subțire, stranie, dintre materia vie și cea inertă este o enigmă. A, știm câte ceva despre ea: nu este fatală; nu este contagioasă în niciun mod imaginabil; operează prin distrugerea nervilor, de obicei la extremități și în corneea ochilor; produce diformitate, în mare parte pentru că împiedică simțirea durerii și distruge capacitatea corpului de a se proteja reacționând la aceasta; poate duce la infirmitate completă, deformări extreme ale feței și membrelor și la orbire; și este ireversibilă, întrucât nervii care mor nu mai pot fi refăcuți. Știm de asemenea că, în aproape toate cazurile, tratamentul corect cu DDS – diamino-difenil-sulfonă – și câteva dintre noile antibiotice sintetice poate opri răspândirea bolii, și că, odată ce deteriorarea neurală a fost stopată, o medicație și o terapie corectă pot ține boala sub control pentru tot restul vieții pacientului. Ceea ce nu știm este de ce și nici cum o anumită persoană contractează această boală. Din câte se poate dovedi deocamdată, apare de nicăieri fără niciun motiv. Și când te molipsești, nu poți spera la o vindecare."

Frazele visate nu erau o exagerare – puteau proveni cuvânt cu cuvânt din vreo prelegere sau discuție –, dar ecoul lor răsuna ca o urmare a ceva atât de insuportabil încât nu ar fi trebuit niciodată rostit. Vocea impersonală a medicului continua: „Din anii de studii am învățat că boala lui Hansen creează două probleme speciale pentru pacient – dificultăți provenind din aceasta care nu apar în nici o altă boală, fapt care face ca aspectul psihologic al victimei leprei să devină mai important decât cel fizic.

Prima dintre aceste probleme vizează relația sa cu celelalte ființe umane. Spre deosebire de leucemia în zilele noastre sau tuberculoza în secolul trecut, lepra nu este, și nu a fost niciodată, o boală «poetică» pe care s-o poți privi din punct de vedere romantic. Dimpotrivă. Chiar și în societățile care îi detestă pe cei bolnavi mai puțin decât noi, americanii, lepra a fost dintotdeauna disprețuită și temută – au fost declarate proscrise chiar și persoanele cele mai iubite, din cauza bacilului rar pe care nimeni nu-l poate prevedea sau controla. Lepra nu este fatală, și în general pacienții se pot aștepta să trăiască între treizeci și cincizeci de ani ca leproși. Acest fapt, combinat cu infirmitatea progresivă pe care o provoacă boala, îi face pe leproși, dintre toți bolnavii, să aibă cel mai mult nevoie de sprijin uman. Dar practic toate societățile își condamnă leproșii la izolare și disperare – denunțându-i ca degenerați și criminali, ca trădători și mișei – alungându-i din rândurile rasei umane fiindcă știința nu a reușit să descifreze misterul acestei maladii. În țară

după țară, cultură după cultură pretutindeni pe pământ, lepra a fost considerată personificarea a tot ceea ce îi face pe oameni, în particular sau în comunitate, să se teamă și să deteste.

Oamenii reacționează în acest fel din mai multe motive. Mai întâi, boala produce o urâțenie și un miros oribil, lucruri categoric neplăcute. În al doilea rând, în ciuda cercetărilor medicale desfășurate în decursul generațiilor, oamenii nu au reușit să creadă că ceva atât de vizibil urât și misterios nu este contagios. Faptul că nu putem răspunde la întrebările despre bacil le întărește temerile – nu putem fi siguri că o atingere, sau aerul sau apa sau chiar compasiunea nu răspândesc molima. În absența oricărei explicații firești, dovedite a bolii, lumea o pune pe seama altor motive, toate greșite – ca fiind o dovadă a crimei, mizeriei sau a perversiunii, o evidență a judecății lui Dumnezeu, ca fiind un oribil semn al unei vinovății sau decăderi morale, spirituale sau psihologice. Și se insistă asupra ideii că este contagioasă, în ciuda dovezilor evidente că riscul de molipsire este minim, chiar și pentru copii. Mulți dintre voi va trebui să trăiți fără niciun sprijin uman care să vă ajute să purtați povara.

Acesta este unul dintre motivele pentru care aici punem asemenea accent pe consiliere; vrem să vă ajutăm să învățați să faceți față singurătății. Mulți dintre pacienții care părăsesc această instituție nu își trăiesc pe deplin anii rămași. Sub șocul izolării lor, își pierd motivația; uită de autotratamente și devin sinucigași, fie activi, fie pasivi; puțini se întorc aici

la timp. Pacienții care supraviețuiesc găsesc pe cineva, undeva, care să-i ajute să-și dorească să trăiască. Sau găsesc undeva înăuntrul lor puterea de a îndura.

Însă orice cale ați alege, un fapt rămâne constant: de acum și până la moarte, lepra este cel mai important aspect al existenței voastre. Vă controlează viața sub toate aspectele. Din momentul când vă treziți și până când vă culcați, va trebui să acordați atenție totală tuturor colțurilor dure și muchiilor ascuțite ale vieții. Nu vă puteți lua concediu. Nu vă puteți odihni visând cu ochii deschiși, uitând. Orice provoacă vânătăi, lovituri, arsuri, tăieturi, zgârieturi, umflături, înțepături sau vă slăbește vă poate mutila, schilodi sau chiar ucide. Și dacă vă gândiți la un mod de viață de care nu puteți avea parte este posibil să ajungeți la disperare și sinucidere. Am văzut așa ceva întâmplându-se."

Pulsul lui Covenant se accelera și transpirația făcea ca așternuturile să i se lipească de membre. Vocea de coșmar nu se schimbase – nu făcea niciun efort să-l îngrozească, nu se bucura de frica lui –, dar acum cuvintele erau întunecate ca ura, iar dincolo de ele se întindea imensa rană crudă a pustiului.

„Ceea ce ne aduce la cea de-a doua problemă. Sună simplu, dar veți descoperi că poate fi devastator. Majoritatea oamenilor depind în mare măsură de simțul tactil. De fapt, întreaga structură a reacțiilor lor în fața realității este organizată în jurul pipăitului. Se pot îndoi de ochi și de urechi, dar când ating ceva știu că e real. Și nu din întâmplare descriem cele mai

profunde părți ale noastre – emoțiile – în termeni care fac referință la simțul pipăitului. Poveștile triste ne *ating o coardă sensibilă.* Situațiile proaste ne *irită* sau ne *rănesc.* Acesta este rezultatul inevitabil al faptului că suntem organisme biologice.

Voi trebuie să luptați și să modificați această orientare. Sunteți ființe inteligente – aveți un creier. Utilizați-l. Folosiți-l ca să recunoașteți pericolele. Folosiți-l ca să vă antrenați pentru a supraviețui."

Apoi se trezea singur în pat scăldat în transpirație, cu ochii goi și buzele încordate din cauza scâncetelor care încercau să-și croiască drum printre dinții încleștați. Vis după vis, săptămână după săptămână, scenariul se repeta. Zi după zi era nevoit să-și autoaprindă furia care să-l împingă să iasă din sanctuarul ineficient al celulei sale.

Dar decizia lui fundamentală se menținea. Se întâlni cu pacienți care mai fuseseră în leprozerie de câteva ori – recidiviști bântuiți care nu-și puteau satisface cerința esențială a frământării lor, necesitatea de a se agăța de viață fără să dorească niciuna dintre recompensele care dau vieții valoare. Degenerarea lor ciclică îl învăță să înțeleagă că în coșmarul său se găseau elementele de bază ale supraviețuirii. Noapte după noapte era izbit de legea brutală și irevocabilă a leprei; lovitură după lovitură îi arătau că numai devotamentul total față de această lege îl apăra împotriva supurațiilor, a putreziciunii și a orbirii. În cea de-a cincea și a șasea lună petrecute în leprozerie practică SVE și alte tehnici cu o sârguință de maniac. Fixa pereții antiseptici

ai celulei ca și cum ar fi vrut să se autohipnotizeze privindu-i. În subconștient număra orele dintre dozele de medicamente. Iar când greșea, când pierdea o măsură din ritmul său defensiv, se copleșea cu blesteme.

După șapte luni doctorii fură convinși că sârguința lui nu era doar o fază trecătoare. Erau rezonabil de siguri că avansarea bolii fusese oprită. Îl trimiseră acasă.

Când se întoarse la ferma Haven la sfârșitul verii credea că era pregătit pentru orice. Se întărise în fața absenței oricărei comunicări cu Joan, a repulsiei foștilor prieteni și asociați – totuși aceste șocuri îl izbiră cu o greață vertiginoasă dată de mânie și silă de sine. Vederea lucrurilor lui Joan și ale lui Roger prin casă și goliciunea grajdurilor unde Joan își ținuse înainte caii îi înțepau inima amară ca o substanță corozivă – dar deja se împotrivea acestor suferințe.

Și totuși nu era pregătit, nu pentru totul. Următorul șoc îl depăși. După ce verificase în mod repetat că nu primise niciun e-mail de la Joan, după ce vorbise la telefon cu avocata care se ocupa de afacerile sale – simțise stânjeneala femeii vibrând prin legătura metalică – se duse la cabana sa din pădure și se așeză să citească ceea ce scrisese la noua sa carte.

Sărăcia lui îl înspăimântă. A-l numi ridicol de naiv ar fi însemnat un compliment. Abia putea crede că el era responsabilul pentru un asemenea gunoi îngâmfat.

În acea noapte își reciti primul roman, cel ajuns bestseller. Apoi, mișcându-se cu grijă extremă, aprinse un foc în șemineu și arse atât romanul, cât și noul manuscris. Foc! se gândi. Purgatoriu. Dacă nu mai scriu

nici un alt cuvânt, cel puțin pot să-mi curăț viața de minciunile astea. Imaginație! Cum am putut să fiu atât de infatuat? În timp ce privea paginile transformându-se în cenușă, le adăugă toate gândurile de a mai scrie. Pentru prima dată înțelese o parte din ceea ce spuneau doctorii; trebuia să-și strivească imaginația. Nu-și putea permite să aibă o imaginație, o capacitate prin care să și-o închipuie pe Joan, fericirea, sănătatea. Dacă s-ar chinui cu dorințe de neatins ar slăbi stăpânirea legii care îi permitea să supraviețuiască. Imaginația putea să-l omoare, să-l conducă, să-l seducă sau să-l amăgească să se sinucidă: a vedea toate lucrurile pe care nu le putea avea l-ar fi adus la disperare.

Când focul se stinse, strivi cenușa cu piciorul ca pentru a face distrugerea irevocabilă.

În dimineața următoare se apucă să-și organizeze viața.

Mai întâi își găsi vechiul brici. Lama sa lungă de inox sclipea lacomă în lumina fluorescentă din baie; dar el o stinse intenționat, își săpuni fața, își sprijini oasele șovăielnice de chiuvetă și duse tăișul la gât. Îl simțea ca pe un fir de foc rece peste jugulară, o amenințare pătrunzătoare a sângelui și cangrenei și o reactivare a leprei. Dacă mâna sa cu degete lipsă ar aluneca sau s-ar răsuci, consecințele ar putea fi extreme. Însă el își asumă conștient riscul de a se autodisciplina, își reîntări acceptarea condițiilor dure ale supraviețuirii, își înăbuși nesupunerea. Institui bărbieritul cu briciul ca pe un ritual personal, o confruntare zilnică a condiției sale.

Din același motiv începu să poarte un briceag ascuțit. Ori de câte ori simțea disciplina slăbind, sau se simțea amenințat de amintiri despre speranță și dragoste, scotea lama și îi testa tăișul pe încheietura mâinii.

După ce se bărbieri se apucă de lucru prin casă. O curăță, rearanjă mobila pentru a minimiza pericolele colțurilor ascuțite, muchiilor tăioase, a obstacolelor ascunse; elimină tot ceea ce ar fi putut să-l împiedice, să-l lovească sau să-l încurce, astfel încât chiar și pe întuneric să se poată deplasa prin camere în siguranță; își făcu locuința pe cât posibil asemănătoare cu celula sa de la leprozerie. Înghesui toate obiectele periculoase în camera de oaspeți, iar când termină o încuie și aruncă cheia.

După aceea se duse la cabană și o încuie și pe aceea. Apoi scoase siguranțele, ca să nu existe niciun risc de incendiu din cauza instalației electrice vechi.

În final își spălă mâinile de transpirație. Le spălă trist, obsesiv; nu se putu abține – senzația fizică de murdărie era prea puternică.

Lepros proscris necurat.

Își petrecu toamna împleticindu-se la limita nebuniei. Violența întunecată pulsa în el ca un *picar* înfipt între coastele lui, îmboldindu-l fără țintă. Simțea o nevoie insațiabilă de somn, dar nu și-o putea satisface pentru că visele i se transformau în coșmaruri despre putreziciune; în ciuda amorțelii, părea să se simtă ros. Iar starea de veghe îl făcea să se confrunte cu un paradox nesănătos și iremediabil. Fără sprijinul și

încurajarea altor oameni nu credea că va putea îndura povara luptei cu oroarea și moartea; însă ambele explicau, făceau de înțeles, aproape răzbunau respingerea care îi refuza sprijinul sau încurajarea. Lupta sa se ridica din aceleași patimi care îi provocau respingerea. Ura să știe că asta i se va întâmpla dacă eșuează în luptă. Se ura pe sine fiindcă era nevoit să ducă un asemenea război interminabil și imposibil de câștigat. Dar nu putea să-i urască pe oamenii care făceau singurătatea lui morală atât de completă. Ei îi împărtășeau propria frică.

În cercul amețitor al dilemei sale singura reacție care îl echilibra era otrava. Se agăța de furia sa amară ca de o ancoră în normalitate; avea nevoie de mânie pentru a supraviețui, pentru a-și menține strânsoarea ca de sugrumare asupra vieții. Petrecea unele zile de la apus la răsărit fără să-și odihnească furia.

Dar, cu timpul, această patimă începu să se stingă. Izolarea făcea parte din lege; era un fapt ireductibil, absolut real și obligatoriu ca și gravitația, duhoarea sau amorțeala. Dacă eșua în a se adapta realităților sale, avea să eșueze în supraviețuire.

Când privea ferma, copacii care mărgineau proprietatea de-a lungul drumului păreau atât de îndepărtați încât nimic nu ar fi putut străbate distanța.

Contradicția nu avea nicio soluție. Îi făcea degetele să i se contorsioneze necontrolat, astfel că aproape se tăie bărbierindu-se. Fără pasiune nu se putea lupta – însă toate patimile se întorceau împotriva lui. Pe măsură ce toamna trecea, blestemele aruncate

asupra imposibilităţilor care îl ţineau prizonier erau din ce în ce mai puţine. Colinda prin pădurile din spatele fermei Haven – un bărbat înalt şi slab cu ochi duşi în fundul capului, cu pas mecanic şi cu două degete lipsă de la mâna dreaptă. Fiecare potecă neîngrijită, piatră ascuţită şi pantă abruptă îi aminteau să fie atent ca să rămână în viaţă, că nu era nevoie decât de o clipă de neatenţie ca să scape de necazuri fără durere şi neplâns de nimeni.

Să atingă scoarţa unui copac şi să nu simtă nimic nu era decât un adaos de regret. Vedea limpede ce sfârşit îl aşteaptă; inima îi va deveni la fel de ineficientă ca şi corpul, şi atunci va fi definitiv pierdut.

Cu toate acestea, fu cuprins de o senzaţie subită de concentrare, de cristalizare, ca şi cum ar fi identificat un inamic, atunci când află că cineva plătise factura de energie electrică pentru el. Darul neaşteptat îl făcu brusc conştient de ceea ce se petrecea. Oamenii din oraş nu numai că se fereau de el, ci îi respingeau în mod activ orice pretext ar fi putut găsi pentru a păşi printre ei.

Când înţelese pentru prima dată pericolul, reacţia sa de moment fu să deschidă o fereastră şi să strige către iarnă: „Daţi-i înainte! Pe dracu', n-am nevoie de voi!" Dar problema nu era atât de simplă încât să fie spulberată printr-o bravadă. Pe când iarna se transforma într-o primăvară timpurie de martie, deveni convins că era nevoie să acţioneze. Era o persoană, o fiinţă umană ca oricare alta; era ţinut în viaţă de

o inimă. Nu intenționa să stea degeaba și să accepte o astfel de amputare.

Astfel încît, atunci când sosi următoarea factură telefonică, își adună curajul, se bărbieri cu grijă, se îmbrăcă în haine din materiale tari, se încălță confortabil în ghete solide și începu drumul de trei kilometri spre oraș ca să-și plătească personal factura.

Această plimbare îl aduse la ușa Companiei de telefonie Bell cu agitația plutindu-i în jurul capului ca un nor rece și umed. Stătu un timp în fața ușii cu litere aurii gândind:

Acestea sunt morțile pale...

și punându-și întrebări despre râs. Apoi se adună, împinse ușa ca o rafală de furtună și se îndreptă spre fata de la ghișeu ca și cum ea l-ar fi provocat la o luptă corp la corp.

Își așeză palmele pe tejghea ca să le calmeze. Ferocitatea îi țâșni pentru o clipă printre dinți. Zise:

– Numele meu este Thomas Covenant.

Fata era îmbrăcată îngrijit și își ținea brațele încrucișate sub sâni, sprijinindu-i astfel încât să arate cât mai avantajos. Se forță să ridice ochii spre fața ei. Privea fără expresie dincolo de el. În timp ce el căuta la ea un fior de repulsie, ea îl privi și întrebă:

– Da?

– Vreau să plătesc factura, spuse el, gândindu-se: „Nu știe, nu a auzit."

– Sigur, domnule. Numărul dumneavoastră?

I-l spuse, şi ea se deplasă leneş într-o altă încăpere ca să verifice fişierele.

Suspansul absenţei ei făcu teama să i se ridice în gât. Avea nevoie de ceva care să-l distragă. Băgă brusc mâna în buzunar şi scoase foaia de hârtie pe care i-o dăduse băiatul. *Trebuie s-o citiţi.* O netezi pe tejghea şi se uită la ea.

Scrierea veche spunea:

Un om real – real din toate punctele de vedere pe care le recunoaştem ca fiind realitatea – se trezeşte dintr-odată exclus din lume şi aflându-se într-o situaţie fizică imposibil să existe: sunetele au miros, mirosurile au culoare şi profunzime, imaginile au textură, atingerile au înălţime şi timbru. Acolo el este informat de către o voce fără trup că a fost adus în acel loc ca apărător al lumii sale. El trebuie să lupte până la moarte într-o unică bătălie cu un reprezentant al unei alte lumi. Dacă este învins, va muri, iar lumea lui – lumea reală – va fi distrusă pentru că îi lipseşte forţa interioară pentru a supravieţui.

Acest om refuză să creadă că ceea ce i se spune este adevărat. El presupune fie că visează, fie că are halucinaţii, şi refuză să fie pus în situaţia falsă de a lupta până la moarte când nu există un pericol „real". Este implacabil în hotărârea sa de a nu crede în situaţia aparentă şi nu se apără atunci când este atacat de reprezentantul celeilalte lumi.

Întrebare: comportamentul acelui om este curajos sau laş? Aceasta este problema fundamentală a eticii.

Etică! Covenant pufni disprețuitor în sinea sa. Cine naiba inventează astfel de lucruri?

În clipa următoare, fata se întoarse cu o expresie nedumerită.

– Thomas Covenant? De la ferma Haven? Domnule, pe numele dumneavoastră a fost constituit un depozit care acoperă toate cheltuielile pentru câteva luni. Ne-ați trimis recent un cec cu o sumă mare?

Covenant se clătină ca și cum ar fi fost lovit, apoi se prinse de tejghea, lăsându-se pe o parte ca o corabie eșuată. Își simțea capul năuc, auzea cuvinte răsunându-i în urechi: Practic toate societățile condamnă, denunță, alungă – nu poți spera.

Își concentră atenția asupra picioarelor reci și a gleznelor dureroase în timp ce se străduia să-și țină violența în frâu. Cu o grijă elaborată, așeză hârtia mototolită pe tejghea în fața fetei. Luptându-se să mențină un ton de conversație, spuse:

– Nu e ceva contagios, să știi. N-o s-o iei de la mine – n-ai de ce să-ți faci griji. Nu e molipsitor. Decât pentru copii.

Fata clipi de parcă s-ar fi mirat de gândurile ei vagi.

Umerii lui se strânseră, strangulându-i furia din gât. Se întoarse cu cât de multă demnitate putea și păși afară în lumina soarelui, lăsând ușa să se trântească în urma lui. Pe focurile iadului! înjură în sinea lui. Focurile iadului și chinurile eterne.

Amețit de furie, privi în stânga și în dreapta pe stradă. Din punctul în care stătea putea să vadă orașul în toată lungimea sa prevestitoare de rele. În direcția

fermei Haven, micile magazine se strângeau ca niște dinți de o parte și de alta a străzii. Lumina puternică a soarelui îl făcea să se simtă vulnerabil și singur. Își verifică rapid mâna de zgârieturi sau julituri, apoi se grăbi să accepte provocarea. Mișcându-se, picioarele lui amorțite călcau nesigure pe trotuar, de parcă cimentul ar fi devenit alunecos din cauza disperării. Era convins că dovedea curaj dacă nu o lua la fugă.

După câteva clipe tribunalul apăru înaintea lui. În fața sa stătea bătrânul cerșetor. Nu se mișcase de acolo. Continua să fixeze soarele, murmurând fără sens. Semnul spunea „Ferește-te", inutil, ca un avertisment venit prea târziu.

Apropiindu-se, Covenant fu izbit de aspectul nepotrivit al bătrânului. Cerșetorii și fanaticii, sfinții, profeții apocalipsei nu au ce căuta pe asemenea străzi în asemenea lumină; ochii încruntați, micșorați, de pe coloanele de piatră nu tolerau astfel de exaltări învechite. Iar puținele monede pe care le adunase nu erau suficiente nici măcar pentru o masă. Imaginea îi provocă lui Covenant o ciudată împunsătură de compasiune. Aproape în ciuda lui însuși, se opri în fața bătrânului.

Cerșetorul nu făcu niciun gest, nu se clinti din contemplarea soarelui; dar glasul i se modifică, și un cuvânt clar izbucni din mormăiala fără formă:

– Dă.

Ordinul părea să-i fie adresat lui Covenant personal. Ca la comandă, privirea îi recăzu asupra bolului. Dar cererea, efortul de constrângere, îi reaprinse mânia. *Nu-ți datorez nimic*, se răsti el în tăcere.

Înainte să-şi poată continua drumul, bătrânul vorbi din nou:

– Te-am avertizat.

Pe neaşteptate, declaraţia îl lovi pe Covenant ca o viziune, un sumar intuitiv al tuturor experienţelor sale din ultimul an. Filtrată de furie, decizia veni imediat. Cu chipul contorsionat, căuta verigheta.

Niciodată până atunci nu-şi scosese inelul din aur alb; în ciuda divorţului şi a tăcerii lui Joan, îşi păstrase verigheta pe deget. Făcea parte din imaginea lui. Îi reamintea unde fusese şi unde ajunsese – de promisiunile făcute şi încălcate, de tovărăşia pierdută, de neajutorare – şi de rămăşiţele umanităţii sale. Acum o smulse de pe mâna stângă şi o aruncă în bol.

– Valorează mai mult decât câteva monede, zise, şi plecă împleticindu-se.

– Aşteaptă.

Cuvântul purta asemenea autoritate încât Covenant se opri iar. Rămase nemişcat, economisindu-şi mânia, până simţi mâna bărbatului pe braţul său. Apoi se întoarse şi privi în ochii albastru-pal, la fel de goi ca şi când ar fi continuat să studieze focul secret din soare. Bătrânul avea o forţă exagerată.

O nesiguranţă subită, un simţ al proximităţii unor probleme pe care nu le înţelegea îl tulbură pe Covenant. Dar o dădu la o parte.

– Nu mă atinge. Am lepră.

Privirea fixă şi goală părea să nu-l vadă deloc, ca şi cum nu ar fi existat sau ca şi cum ochii ar fi fost orbi; dar glasul bătrânului era clar şi sigur.

– Ești blestemat, fiule.

Umezindu-și buzele cu limba, Covenant răspunse:

– Nu, bătrâne. E ceva normal – așa sunt ființele umane. Inutile.

Parcă citând o lege a leprei, își spuse în sinea sa: Inutilitatea este caracterul definitoriu al vieții.

– Așa e viața. Doar că eu am mai puține nimicuri care să încurce faptele decât majoritatea oamenilor.

– Atât de tânăr, și deja atâta amărăciune.

Covenant nu auzise o vorbă bună de mult timp, și îl afectă acut. Mânia sa dădu înapoi, lăsându-l gâtuit și stânjenit.

– Haide, bătrâne, zise. Nu noi am făcut lumea. Noi nu trebuie decât să trăim în ea. Ne aflăm cu toții în aceeași barcă – într-un fel sau altul.

– Nu-i așa?

Dar, fără să aștepte un răspuns, cerșetorul reveni la fredonatul melodiei lui bizare. Îl ținu pe Covenant acolo până când ajunse la o întrerupere în cântec. Apoi glasul lui căpătă o nouă nuanță, un ton agresiv care profita de neașteptata vulnerabilitate a lui Covenant.

– De ce să nu te autodistrugi?

O senzație de presiune se extinse în pieptul lui Covenant, strivindu-i inima. Ochii albastru-pal aduceau un fel de pericol asupra lui. Anxietatea îl îmboldea. Voia să scape de fața aceea bătrână, să treacă prin SVE, să se asigure că e teafăr. Dar nu putea; privirea goală îl ținuia acolo. În cele din urmă spuse:

– Ar fi prea ușor.

Răspunsul său nu întâlni nicio opoziție, dar trepidația spori. Sub presiunea voinței bătrânului, stătu pe marginea prăpastiei viitorului său și privi în jos la primejdiile ascuțite, înverșunate – chinuri cumplite se multiplicau sub el. Recunoscu diferite posibilități de a muri de lepră. Dar panorama îl echilibră. Era ca o piatră de încercare familiară într-o situație fantastică; îl readuse pe teren cunoscut. Descoperi că se poate smulge din ghearele fricii ca să rostească:

– Uite ce e, pot să fac ceva pentru tine? Mâncare? Un loc unde să stai? Poți avea tot ce am eu.

Ca și cum Covenant ar fi spus o parolă crucială, ochii bătrânului își pierdură expresia periculoasă.

– Ai făcut prea mult. Astfel de daruri eu le returnez.

Întinse bolul spre Covenant.

– Ia inelul înapoi. Fii onest. Nu trebuie să eșuezi.

Acum tonul de comandă dispăruse. În locul lui, Covenant auzi o rugăminte blândă. Ezită, întrebându-se ce legătură avea bătrânul ăsta cu el. Dar trebuia să reacționeze cumva. Luă verigheta și o puse la loc pe mâna stângă. Apoi spuse:

– Toată lumea eșuează. Dar eu am de gând să supraviețuiesc – cât pot de mult.

Bătrânul se încovoie, ca și cum tocmai ar fi mutat încărcătura unei profeții sau porunci pe umerii lui Covenant. Vocea îi suna acum plăpândă.

– S-ar putea să fie așa.

Fără vreun alt cuvânt, se întoarse și se îndepărtă. Se sprijinea în toiagul lui ca un profet epuizat, ros

de viziuni cumplite. Toiagul răsuna ciudat pe trotuar, parcă lemnul ar fi fost mai dur decât cimentul.

Covenant se uită după roba cafenie suflată de vânt și părul fluturând până când bătrânul dădu colțul și dispăru. Apoi se scutură și începu SVE. Dar ochii i se opriră asupra verighetei. Părea să stea larg pe deget, de parcă i-ar fi fost prea mare. *Blestemat*, se gândi. *A fost constituit un depozit.* Trebuie să fac ceva înainte să fie baricadate străzile împotriva mea.

Rămase un timp acolo, încercând să se gândească la un mod de a acționa. Absent, privea în sus la capetele de piatră de pe coloanele tribunalului. Aveau ochi lipsiți de griji și pe buzele lor era sculptat un spasm perpetuu de dezgust, fascinant și veșnic incomplet. Ele îi dădură o idee. Aruncându-le o înjurătură tăcută, porni din nou la drum. Se hotărâse să-și vadă avocatul, să ceară ca femeia care se ocupa de contractele și problemele lui financiare să găsească un recurs legal împotriva actelor sumbre de caritate care îl țineau izolat de oraș. Să fie revocate acele plăți, se gândi el. Nu e posibil ca ei să-mi poată plăti datoriile fără consimțământul meu.

Biroul avocatei se afla într-o clădire aflată la intersecția dintre o stradă lăturalnică și bulevardul principal. Un minut de mers vioi îl aduse pe Covenant în acel colț și la singurul semafor al orașului. Simți nevoia să se grăbească, să acționeze conform deciziei lui înainte ca neîncrederea avocaților și toate mașinăriile publice să-l convingă că hotărârea lui era o absurditate. Trebui să reziste tentației de a traversa pe roșu.

Semnalul se schimbă lent, dar în sfârşit se făcu verde pentru el. Păşi pe trecerea de pietoni.

Înainte să facă trei paşi, auzi o sirenă. Cu luminile roşii fulgerând, o maşină de poliţie ţâşni de pe o alee în bulevard. Derapă şi se răsuci datorită vitezei cu care luă curba, apoi se aruncă drept spre inima lui Covenant.

El se opri ca prins în strânsoarea unui pumn nevăzut. Voia să se mişte, dar nu putea decât să stea suspendat, prins în capcană, privind în jos spre botul maşinii repezindu-se. Pentru o clipă auzi ţipătul frenetic al frânelor. Apoi fu spulberat.

În timp ce se prăbuşea, avu senzaţia vagă că va cădea prea devreme, că nu fusese încă lovit. Dar nu putea face nimic; îi era prea frică, frică să fie strivit. După atâta auto-protejare, să moară aşa! Apoi deveni conştient de imensa beznă din spatele luminii soarelui, de sclipirea ferestrelor magazinului şi de scrâşnetul cauciucurilor. Lumina şi asfaltul lovindu-i capul păreau să nu fie nimic mai mult decât nişte desene pe un un fundal negru; şi acum fundalul îşi afirma drepturile, se întindea şi îl dobora. Întunericul radia prin lumina soarelui ca o rază rece de noapte.

Se gândi că avea un coşmar. În mod absurd, îl auzi pe bătrânul cerşetor spunând *Fii onest. Nu trebuie să eşuezi.*

Întunericul se scurse, înecând ziua, şi unicul lucru pe care Covenant fu sigur că-l putea vedea fu o singură sclipire roşie dinspre maşina poliţiei – un fulger roşu încins, clar şi mortal, străpungându-i fruntea ca o lance.

3
INVITAŢIE LA TRĂDARE

O perioadă care nu putea fi măsurată decât în bătăi de inimă, Covenant atârnă în întuneric. Suliţa de lumină roşie era singurul punct fix dintr-un univers care părea să clocotească în jurul lui. Simţea că ar putea să vadă o mişcare masivă a cerului şi a pământului dacă ar fi ştiut încotro să se uite; dar întunericul şi raza roşie fierbinte din fruntea lui îl împiedicau să se întoarcă, şi era nevoit să lase curenţii care se roteau în jurul lui să treacă nevăzuţi.

Sub presiunea luminii feroce, putea simţi distinct fiecare zvâcnitură a pulsului în tâmple, ca şi cum mintea i-ar fi bătut ritmul vieţii şi nu inima. Bătăile erau lente – prea lente pentru nivelul de nelinişte pe care îl simţea. Nu putea înţelege ce i se întâmpla. Dar fiecare lovitură îl scutura de parcă însăşi structura creierului său ar fi fost atacată.

Brusc, suliţa sângerie de lumină oscilă, apoi se despărţi în două. El se mişca în direcţia luminii – sau

lumina se apropia de el. Cele două puncte de flăcări erau niște ochi.

În momentul următor auzi râsete – o voioșie acută, sfredelitoare, plină de triumf și vechi ranchiune. Vocea răsună ca un cocoș funest prevestind venirea iadului și pulsul lui Covenant tremură auzind sunetul.

– Am făcut-o! cotcodăci vocea. Eu! Al meu!

Se transformă din nou în râsete stridente.

Acum Covenant se afla destul de aproape ca să vadă limpede ochii. Nu aveau alb sau pupile; globii roșii umpleau orbitele și lumina fierbea în ei ca lava. Căldura lor era atât de aproape încât fruntea lui Covenant ardea.

Apoi ochii pâlpâiră, părură să aprindă aerul din jurul lor. Flăcările se răspândiră împrăștiind o strălucire nefirească în jurul lui Covenant.

Se trezi într-o peșteră adâncă în stâncă. Pereții prindeau și rețineau lumina, astfel încât peștera rămăsese luminoasă chiar și după un singur pâlpâit al ochilor. Piatra era netedă, dar împărțită în sute de fațete neregulate, ca și cum caverna ar fi fost săpată cu o daltă dezordonată. De jur împrejurul circumferinței erau intrări săpate în pereți. Sus, deasupra capului său, tavanul se aduna într-un nor dens de stalactite, dar podeaua era plată și roasă ca de pașii multor picioare. Printre stalactitele de deasupra izbucneau reflexii, astfel că norul sclipea de luminițe roșii.

Spațiul era plin de un miros urât, un iz acru cu o notă dulceagă grețoasă – sulf fierbinte peste duhoare

de carne putredă. Covenant se sufocă din cauza lui și la vederea ființei ai cărei ochi îl fixaseră.

În apropierea centrului peșterii, ghemuită pe o platformă scundă, stătea o creatură cu membre lungi și subțiri, cu palme mari și grele ca niște lopeți, cu un tors slab și cocoșat și un cap ca un berbece. Stând ghemuit, genunchii îi ajungeau aproape la nivelul urechilor. O mână era sprijinită pe piatra din fața lui; cealaltă ținea strâns un toiag lung de lemn cu vârf de metal și sculpturi complicate de la un capăt la altul. Gura cenușie era rigidă din cauza râsului și ochii roșii păreau să clocotească precum magma.

– Ha! Am făcut-o! șuieră el din nou. L-am chemat. Cu puterea mea. Ucide-i pe toți! În timp ce glasul acut declama, el se lingușea cu lăcomie: Nobilul Drool! Stăpânul! Eu!

Creatura sări în picioare, făcând o tumbă cu nesăbuită mândrie. Se apropie de victima sa, iar Covenant se retrase cu o repulsie pe care nu și-o putu stăpâni.

Ținând toiagul de mijloc cu ambele mâini, creatura îi strigă:

– Ucide! Ia-ți puterea! Strivește-i pe toți! Fii Nobilul Drool!

Ridică toiagul ca și cum ar fi vrut să-l lovească pe Covenant cu el.

Apoi o altă voce pătrunse în cavernă. Era profundă și rezonantă, suficient de puternică să umple aerul fără efort, și oarecum letală, ca și cum ar fi vorbit un abis.

– Înapoi, Vierme de Piatră! comandă aceasta. Prada asta e prea mare pentru tine. Îl pretind eu.

Creatura își smuci fața către tavan și se plânse:

– E al meu! Proprietatea mea! Ai văzut. Eu l-am chemat. Ai văzut!

Covenant urmă în sus ochii roșii, dar nu putu vedea nimic în afară de clarobscurul ametitor al norului de ace de piatră.

– Ai fost ajutat, spuse vocea profundă. Toiagul era o problemă prea grea pentru tine. L-ai fi distrus dintr-o simplă agasare dacă nu te-aș fi învățat unele dintre modurile de utilizare a lui. Iar ajutorul meu a avut un preț. Poți face orice altceva vrei. Eu pretind această pradă. Îmi aparține mie.

Furia creaturii se domoli ca și când și-ar fi amintit subit de vreun avantaj secret.

– Toiagul meu, murmură el sumbru. Îl am. Nu ești în siguranță.

– Mă amenințI? Vocea profundă deveni acută, iar primejdiile pe care le cuprindea se apropiară de suprafață: Fii atent, Drool Vierme de Piatră! Umbra osândei crește asupra ta. Ferește-te! Am început!

Se auzi un zgomot jos, ca de râșniță, de parcă niște dinți enormi s-ar fi frecat unii de alții, și o ceață rece se interpuse între Covenant și Drool, se adună, se roti și se îngroșă până când Covenant nu-l mai putu vedea pe Drool. La început ceața sclipea de la lumina pietrelor în flăcări; dar, pe măsură ce se rotea, roșul se stinse în cenușiul rece universal al ceților. Izul neplăcut se topi într-un miros mai dulce – ulei de trandafiri, mirosul funeraliilor. În ciuda orbirii provocate de ceață, Covenant simți că nu se mai afla în peștera lui Drool.

Schimbarea nu-i oferi nicio alinare. Teama și uluirea îl copleșeau ca și cum s-ar fi scufundat într-un coșmar. Vocea aceea fără trup îl înspăimânta. Pe când ceața sufla în jurul lui picioarele îi tremurară și se îndoiră, iar el căzu în genunchi.

– Faci bine că mi te închini, intonă vocea. Răceala ei îl șocă pe Covenant ca o confruntare cu o crimă sinistră. Nu există alte speranțe sau ajutoare pentru un om aflat printre ruinele sorții. Dușmanul meu nu te va ajuta. El te-a ales pentru osânda asta. Iar când el alege, nu dă; el ia.

O nuanță crudă de dispreț răzbătu prin voce, zgâriind în trecere nervii lui Covenant.

– Da, ai face bine să mi te închini. Ți-aș putea ușura povara. Dacă îmi ceri sănătate sau forță, eu pot să-ți dau. Căci mi-am început atacul asupra acestei epoci, iar viitorul îmi aparține. Nu voi rata din nou.

Mintea lui Covenant cedase sub șocul vocii. Însă oferta sănătății îl pătrunse și inima îi tresări. Simți limpede bătăile în piept, își simți inima luptându-se cu povara fricii. Dar era încă prea șocat ca să poată vorbi.

Peste tăcerea lui, vocea continuă:

– Kevin a fost un prost – bleg, senil și lipsit de bărbăție. Toți sunt niște proști. Vezi tu, niște trepăduși. Puternicul Înalt Nobil Kevin, fiu al lui Loric și strănepot al Străbunului Nobil Berek pe care eu îl urăsc, a stat aici unde stai tu în genunchi și s-a gândit să mă distrugă pe mine. Mi-a descoperit proiectele, a recunoscut câteva dintre dimensiunile adevăratei mele staturi – cu toate că boșorogul mă așezase în dreapta

lui în Consiliu timp de ani buni fără să simtă pericolul – şi a văzut în cele din urmă cine eram. Apoi a început războiul între noi, război care a aruncat în aer apusul şi a ameninţat chiar preţioasa sa Cetate. Pumnul care avea să cadă era al meu şi el ştia asta. Când armatele lui au fost învinse şi puterea lui s-a stins, s-a pierdut în disperare – şi prin disperare a devenit al meu. A crezut că încă mai putea să mă învingă. Aşa că s-a întâlnit cu mine în peştera din care te-am salvat – Kiril Threndor, Inima Tunetului.

Drool Viermele de Piatră nu ştie cât de neagră e stânca pe care stă el. Şi asta nu e singura lui ignoranţă – dar despre planurile mele ascunse nu voi spune nimic. În felul lui mă slujeşte bine, cu toate că nu intenţionează să-mi facă vreun serviciu. La fel şi tu şi acei Nobili timizi mă veţi sluji, indiferent dacă alegeţi s-o faceţi sau nu. Lasă-i să bâjbâie un timp prin misterele lor superficiale, abia temându-se de faptul că eu trăiesc. Ei nu stăpânesc nici a şaptea parte a Înţelepciunii lui Kevin cel mort, şi totuşi în orgoliul lor îndrăznesc să se numească Prieteni ai Pământului, slujitori ai Păcii. Sunt prea orbi ca să perceapă propria lor aroganţă. Dar eu îi voi învăţa să vadă.

În realitate deja e prea târziu pentru ei. Vor veni la Kiril Threndor, iar eu îi voi învăţa lucruri care le vor întuneca sufletele. Ce potrivit. Acolo unde Kevin m-a întâlnit şi m-a provocat în disperarea lui. Şi eu am acceptat. Prostul! Abia mai puteam vorbi de râs! A crezut că asemenea vrăji ar putea să mă dezlege.

Dar Puterea care mă susține pe mine există încă de la începuturile Timpului. În consecință, atunci când Kevin m-a provocat să dezlănțui forțele care să transforme Tărâmul și creaturile sale blestemate în țărână, eu am acceptat provocarea. Da, și am râs până când la sfârșit îndoiala a apărut pe chipul lui. Prostul ăla a dus la ruină epoca Vechilor Nobili – dar eu am rămas. Eu! Am stat alături în Kiril Threndor – Kevin cel orb și cu mine. Împreună am rostit Ritualul Profanării. Ah, fraierul! Deja îmi era sclav și nu știa. Mândru de Înțelepciunea lui, nu știa că însăși Legea pe care o slujea mă ferea pe parcursul cataclismului, deși mulți dintre oamenii și creațiile lui erau lovite de moarte.

Adevărat, pentru un timp puterea mea a fost redusă. Am petrecut o mie de ani rozându-mi dorințele ca o potaie bătută. Prețul pentru asta încă mai trebuie plătit – pentru asta și pentru alte lucruri îmi voi pretinde datoria. Dar nu am fost distrus. Iar când Drool a găsit Toiagul și l-a recunoscut, și nu l-a putut folosi, am riscat din nou. Eu voi avea viitorul acestei vieți, să-l irosesc sau să-l păstrez după cum doresc. Așa că supune-mi-te, trepădușule. Respinge osânda pe care Dușmanul meu a creat-o pentru tine. Nu vei avea multe ocazii să te căiești.

Ceața și aerul încărcat de mirosul de ulei de trandafiri păreau să-l slăbească pe Covenant, de parcă forțele sale i-ar fi fost absorbite din sânge. Dar inima continua să bată, și el se folosi de ea ca de o pavăză împotriva fricii. Își strânse brațele în jurul pieptului și se lăsă în jos, încercând să se adăpostească de frig.

– Ce osândă? se chinui să rostească. Glasul îi suna penibil și pierdut în negură.

– Intenționează ca tu să fii inamicul meu final. Te-a ales pe tine – tu, trepăduşule, să ai în mâinile tale o putere pe care niciun muritor nu a mai deținut-o vreodată – te-a ales ca să mă distrugi pe mine. Dar va descoperi că nu sunt atât de ușor de stăpânit. Tu ai putere – o magie sălbatică îți păzește viața în acest moment – dar nu vei ști niciodată ce este. Nu vei fi capabil să lupți cu mine la final. Nu, tu ești victima speranțelor lui, iar eu nu te pot elibera prin moarte – nu încă. Dar putem întoarce această forță împotriva lui și să scăpăm definitiv de el de pe Pământ.

– Sănătate? Covenant ridică cu greu privirea din pământ: Ai spus sănătate.

– Orice sănătate îți lipsește, trepăduşule. Trebuie doar să mă rogi, cât mai am încă răbdare.

Dar disprețul vocii tăia prea adânc. Violența lui Covenant izbucni prin rănile sale. Începu să lupte. Ridicându-se din genunchi se gândi, nu, nu sunt un trepăduş. Cu dinții strânși ca să-și stăpânească tremuratul, întrebă:

– Cine ești?

Ca și cum și-ar fi simțit greșeala, vocea deveni puțin mai blândă.

– Am avut multe nume, zise. Pentru Nobilii din Piatra Sărbătorii, eu sunt Nobilul Foul Disprețuitorul; pentru uriașii din Țărmul Mărilor, Inima Satanei și Zdrobitorul de Suflete. Ramenii mă numesc Prințul Colțului. În visele Gardienilor Sângelui, eu sunt

Corupătorul. Dar poporul Tărâmului mă numește Ucigașul Cenușiu.

Distinct, Covenant spuse:

– Las-o baltă.

– Prostule! scrâșni vocea, și forța ei îl trânti pe Covenant la pământ. Cu fruntea presată pe piatră, zăcu așteptând terorizat ca mânia vocii să-l anihileze. Nu acționez și nu mă eschivez când dorești tu. N-o să uit asta. Observ că orgoliul tău este ofensat de disprețul meu. Trepădușule! O să te învăț adevăratul înțeles al disprețului înainte să termin cu tine. Dar nu acum. Așa ceva nu ar fi de folos scopului meu. În curând voi fi suficient de puternic ca să mă lupt cu magia sălbatică din tine, și atunci tu vei învăța pe pielea ta că disprețul meu nu are limite, că dorințele mele sunt insațiabile.

Dar destul am pierdut timpul. Acum să revenim la scopul meu. Bagă bine de seamă, trepădușule. Am o misiune pentru tine. O să duci din partea mea un mesaj la Piatra Sărbătorii – la Consiliul Nobililor.

Să spui Consiliului Nobililor și Înaltului Nobil Prothall, fiul lui Dwillian, că limita zilelor lor în Tărâm este de șapte ori șapte ani începând din prezent. Înainte de sfârșitul acestor zile numărate, eu voi avea în mână controlul asupra vieții și morții. Și ca dovadă că ceea ce spun reprezintă adevărul, zi-le așa: Drool Viermele de Piatră, troglodit din Muntele Tunetului, a găsit Toiagul Legii, care a fost pierdut în urmă cu de zece ori o sută de ani de către Kevin la Ritualul Profanării. Spune-le că misiunea încredințată

generației lor este de a găsi Toiagul. Fără el nu vor fi în stare să-mi opună rezistență timp de șapte ani, iar victoria mea absolută va avea loc cu de șase ori șapte ani mai devreme decât ar fi altfel.

Cât despre tine, trepăduşule: să nu dai greș cu mesajul ăsta. Dacă nu îl duci în fața Consiliului, toți oamenii din Tărâm vor fi morți înainte să treacă zece anotimpuri. Tu nu înțelegi, dar îți spun că Drool Viermele de Piatră are Toiagul, iar ăsta este un motiv de spaimă. Va fi înscăunat la Cetatea Nobilă peste doi ani dacă mesajul se pierde. Deja troglodiții se adună la chemarea lui; și lupii și demonii-abjecți din neamul Demondim răspund chemării Toiagului. Dar nu războiul este cel mai mare pericol. Drool se afundă încă și mai mult în străfundurile întunecate ale Muntelui Tunetului – Gravin Threndor, Piscul Leilor de Foc. Iar acolo se află blesteme îngropate în adâncul pământului, prea puternice și prea îngrozitoare pentru a fi controlate de un muritor. Ele ar putea face universul un iad veșnic. Un astfel de blestem caută Drool. Caută Piatra Bolii Pământului. Dacă ar deveni stăpânul ei, necazurile ar veni și pentru cei de jos și pentru cei de sus în același fel, până când Timpul însuși se va prăbuși.

Nu rata mesajul, trepăduşule. L-ai cunoscut pe Drool. Îți dorești să mori în mâinile lui?

Vocea făcu o pauză și Covenant își sprijini capul pe brațe, încercând să oprească ecoul amenințărilor lui Foul. E un vis, se gândi el. Un vis! Dar opacitatea

ceții îl făcea să se simtă prins în capcană, izolat într-o capsulă de nebunie. Se scutură cu forța dorinței lui de evadare și de căldură.

– Pleacă! Lasă-mă în pace!

– Încă un cuvânt, zise Foul, o ultimă atenționare. Să nu uiți de cine trebuie să te temi în final. Am fost nevoit să mă mulțumesc cu uciderea și tortura. Dar acum mi-am făcut planurile și am început. Nu-mi voi găsi odihnă până când nu voi stârpi speranța de pe Pământ. Gândește-te la asta și înspăimântă-te!

Înspăimântă-te răsună mult timp în aer, în timp ce în jurul său creștea zgomotul de răsniță, de bolovani imenși strivind pietrele mai mici de sub ei. Sunetul ajunse până la Covenant, apoi trecu peste el și se îndepărtă, lăsându-l în genunchi și cu capul strâns între brațe, cu mintea golită de panică. Rămase acolo înțepenit până când scrâșnetul dispăru, și un murmur slab de vânt se ridică în liniștea lăsată. Atunci deschise ochii cu teamă și văzu lumina soarelui pe stânca din fața sa.

4
POSTUL DE VEGHE AL LUI KEVIN

Se întinse pe burtă și zăcu acolo mult timp, bucurându-se de căldura soarelui pe oasele lui înghețate de ceață. Vântul plângea încet în jurul lui, dar nu îl atingea; și, curând după ce tulburarea cauzată de Foul trecu, auzi un ciripit îndepărtat de păsări. Rămase nemișcat și respiră adânc, recuperând puterea în membre – recunoscător pentru strălucirea soarelui și sfârșitul coșmarului.

Însă în cele din urmă își aminti că în timpul accidentului său de pe stradă fuseseră câțiva oameni prin apropiere. Erau ciudat de tăcuți; orașul însuși părea să fi tăcut. Probabil mașina poliției îl rănise mai rău decât își închipuia. Neliniștea datorată leprei îl săltă pe coate și genunchi.

Descoperi că se afla pe o lespede netedă de piatră. Era aproximativ circulară, cu diametrul de vreo trei metri și înconjurată de un zid înalt de un metru. Deasupra lui se întindea un cer albastru neîntrerupt.

Se arcuia peste zid ca şi cum piatra ar fi plutit cumva în ceruri.

Nu. Respiraţia i se transformă în nisip în gât. Unde...?

Apoi un glas gâfâind strigă:

– Salut!

Nu-l putu localiza; suna vag din cauza distanţei, ca o halucinaţie.

– Salut!

Inima începu să-i tremure. Ce e asta?

– Tu de pe Postul de Veghe al lui Kevin! Ai necazuri?

Ce naiba e asta?

Brusc, auzi un zgomot ca de căţărare în spatele lui. Muşchii îi tresăriră; se aruncă spre zid şi se răsuci, lipindu-se cu spatele de el.

În faţa lui, dincolo de un spaţiu deschis situat de cealaltă parte a zidului, se afla un munte. Se ridica semeţ deasupra stâncilor cu un pisc înalt luminat de soare şi încă încununat de zăpezi, marginile lui zimţate umplând aproape jumătate din orizontul lespezii. Prima lui impresie fu una de proximitate, dar o clipă mai târziu îşi dădu seama că stâncile se aflau la cel puţin o aruncătură de piatră de el.

Drept în direcţia muntelui exista o spărtură în zid. Sunetul jos părea să vină din acea parte.

Vru să traverseze lespedea şi să caute sursa zgomotului. Dar inima lui lucra prea din greu; nu se putu mişca. Îi era teamă de ceea ce ar fi putut vedea.

Sunetul se apropie. Înainte să poată reacționa, o fată își înghesui capul și umerii prin spărtură și se prinse cu brațele de piatră. Când îl zări se opri și se priviră uimiți.

Părul ei lung – castaniu, cu urme de miere răspândite prin el – se mișca suflat de vânt; pielea îi era puternic bronzată, și materialul albastru-închis al rochiei avea un model cu frunze albe în dreptul umerilor. Gâfâia și era rumenă ca și cum tocmai ar fi încheiat o lungă ascensiune, dar întâmpină privirea lui Covenant cu mirare și interes sincer.

Nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani.

Francheța ochilor ei nu făcu decât să-i accentueze jena. Se uită chiorâș la ea de parcă ar fi fost o stafie.

După un moment de ezitare, ea întrebă:

– Te simți bine? Apoi cuvintele începură să curgă grăbite de tulburare: N-am știut dacă să vin eu însămi sau să caut ajutor. De pe colină am văzut un nor cenușiu deasupra Veghei lui Kevin, și înăuntru părea să aibă loc o luptă. Te-am văzut stând aici, apoi căzând. N-am știut ce să fac. Și m-am gândit: mai bine un ajutor mic repede decât unul mai mare târziu. Așa că am venit. Se opri, apoi îl întrebă din nou: Te simți bine?

Bine?

Fusese lovit...!

Mâinile lui erau abia zgâriate și cu vânătai, parcă le-ar fi folosit ca să-și amortizeze căderea. Avea o durere surdă în cap de la impact. Dar hainele lui nu arătau nicio ruptură, niciun semn că ar fi fost izbit și apoi aruncat pe caldarâm.

Își pipăi pieptul cu degetele amorțite, își pipăi abdomenul și picioarele, dar nicio durere acută nu răspunse testării lui. Părea în mare măsură teafăr.

Dar mașina trebuia să-l fi lovit undeva.

Bine?

Se holba la fată ca și cum cuvântul nu ar fi avut niciun înțeles.

Confruntată cu tăcerea lui, ea își adună curajul și se cățără prin deschizătură profilându-se în fața lui pe fundalul muntelui. Văzu că era îmbrăcată cu o haină albastru-închis asemănătoare cu o tunică lungă, cu un cordon alb înnodat în talie. În picioare avea sandale legate în jurul gleznelor. Era suplă, cu o siluetă delicată; ochii ei frumoși erau măriți de neliniște, nesiguranță, înflăcărare. Făcu doi pași înspre el ca și cum ar fi fost în pericol, apoi îngenunche să se uite îndeaproape la înspăimântătoarea lui lipsă de înțelegere.

Ce dracului înseamnă asta?

Cu grijă, respectuos, ea întrebă:

– Cum pot să te ajut? Ești străin de Tărâm – asta văd. Te-ai luptat cu un nor rău. Poruncește-mi.

Tăcerea lui păru să o descurajeze. Coborî privirile.

– Nu vrei să vorbești?

Ce se întâmplă cu mine?

În clipa următoare ea icni de emoție, arătând cu teamă la mâna lui dreaptă.

– Jumătate-de-Mână! Oare legendele au prins din nou viață? Uimirea îi lumina chipul: Berek Jumătate-de-Mână! gâfâi ea. E adevărat?

Berek? La început nu-şi putu aminti unde mai auzise acest nume. Apoi îşi aduse aminte. Berek! Cu o panică rece îşi dădu seama că nu i se încheiase coşmarul, că fata aceasta şi Nobilul Foul Dispreţuitorul făceau amândoi parte din aceeaşi experienţă.

Văzu din nou bezna ghemuită în spatele cerului albastru strălucitor. Pândea asupra lui, flutura spre capul lui ca nişte aripi de corb.

Unde...?

Ezitant, parcă încheieturile i-ar fi fost pe jumătate îngheţate de frică, se ridică în picioare.

Imediat o imensă panoramă apăru sub el, atacându-i vederea ca o măciucă de beţie şi groază. Se afla pe o platformă de piatră la peste o mie de metri deasupra pământului. Păsări planau şi se roteau sub el. Aerul era curat şi limpede ca cristalul şi prin el enorma întindere a peisajului părea fără sfârşit, încât ochii îl dureau când încercau să-l cuprindă în întregime. Dealurile se întindeau imediat dedesubtul lui; câmpiile se desfăşurau spre orizont în ambele direcţii; un râu şerpuia argintiu printre colinele din stânga lui. Totul era luminat de primăvară, ca şi cum tocmai s-ar fi născut din roua acelei dimineţi.

La naiba!

Înălţimea ameţitoare îl făcu să se clatine. Aripile de corb ale beznei bătură în capul lui. Vertijul îl copleşi, făcu pământul să se clatine.

Nu ştia unde se afla. Nu mai văzuse aşa ceva niciodată. Cum ajunsese aici? Fusese lovit de o maşină de poliţie, iar Foul îl adusese aici. Foul îl adusese aici?

M-a adus aici?

Nevătămat?

Se retrase terorizat către fată și munte. Trei pași ezitanți îl aduseră lângă deschizătura din parapet. Acolo văzu că se găsea pe vârful unei aschii subțiri de piatră – lungă de cel puțin două sute de metri – care pornea oblic de la baza stâncii ca un deget rigid amenințând cerul. Pe suprafața sa superioară fuseseră tăiate trepte, dar era la fel de abrupt ca o scară.

Pentru o clipă amețitoare se gândi prostește, trebuie să scap de aici. Nimic din toate astea nu mi se întâmplă mie.

Apoi întreaga nebunie a situației se răsfrânse asupra lui, îl izbi coborând din cerul amețitor ca ghearele unui condor. Se împiedică; abisul se căscă sub el. Se porni să urle în sinea lui:

Nu!!!

Când el se prăvăli în față, fata îl prinse de braț și-l ridică. El se răsuci și se rostogoli pe pietrele din parapet, își strânse genunchii la piept și-și acoperi capul.

Nebunie! plânse el ca și cum ar fi bolborosit ceva.

Întunericul îi tulbura greața din interiorul capului. Viziuni ale psihozei fulgerau prin mintea lui.

Cum?

Imposibil!

Traversase strada. Insista cu disperare asupra acestui lucru. Semaforul fusese verde.

Unde?

Fusese lovit de o mașină de poliție.

Imposibil!

Se îndreptase cu viteză direct spre el și îl lovise.

Și nu fusese rănit?

Nebun. Înnebunesc, înnebunesc, înnebunesc.

Un coșmar. Nimic din toate astea nu se întâmplă, nu se întâmplă, nu se întâmplă.

Prin vârtejul sălbatic al nenorocirii lui, o altă mână îl apucă deodată. Strânsoarea era puternică, insistentă; îl prindea ca o ancoră.

Coșmar! Visez. Visez!

Gândul fulgeră prin panica lui ca o revelație. Visa! Cu siguranță visa. Jonglând cu frenezie, puse piesele la un loc. Fusese lovit de o mașină de poliție și leșinase. O contuzie. Zăcea inconștient de ore întregi – poate zile. Și în timp ce era leșinat, visa.

Acesta era răspunsul. Se agăță de el ca de strânsoarea fetei pe mâna sa încordată. Îl calmă în fața vertijului, îi simplifică teama. Dar nu era suficient. Bezna încă mai roia în jurul lui ca și cum stârvul lui Foul ar fi lăsat-o în urmă.

Cum?

De unde vin astfel de vise?

Nu suporta să se gândească la așa ceva; ar fi înnebunit. Fugi de idee de parcă ar fi început deja să-i roadă oasele.

Nu te gândi la asta. Nu încerca să înțelegi. Nebunia – nebunia este singurul pericol. Supraviețuiește! Las-o să treacă. Fă ceva. Nu te uita în urmă.

Se forță să țină ochii deschiși; concentrându-se asupra luminii soarelui, bezna se retrase, scăzu în fundal și ajunse să plutească lent în spatele lui ca și

cum ar fi așteptat ca el să se întoarcă și s-o vadă, să-i cadă pradă.

Fata stătea în genunchi lângă el. Îi ținea mâna schilodită strânsă între ale ei și îngrijorarea îi lucea în ochi ca niște lacrimi.

– Berek, murmură ea chinuit întâlnindu-i privirea, o, Berek. Cu ce nenorocire te înfrunți? Nu știu ce să fac.

Făcuse deja destul – îl ajutase să se stăpânească, să reziste atacului întrebărilor periculoase la care nu avea răspuns. Dar degetele lui erau amorțite; o parte a strânsorii ei nu o simțea deloc. Se ridică în șezut, deși oboseala îl făcea să se simtă slăbit.

– Am lepră, zise încet. Nu mă atinge.

Ezitând, ea îi dădu drumul mâinii, ca și cum nu ar fi fost sigură ce voia el să spună, sau dacă el știa ce spunea.

Cu un efort care îi păru puternic din cauza slăbiciunii, el își retrase mâna.

Ea își mușcă necăjită buza de jos. Parcă temându-se să nu-l fi ofensat, se dădu înapoi și se așeză lângă peretele opus.

Dar el își dădea seama că interesul față de el o consuma. Nu putea să rămână multă vreme tăcută. După o clipă, întrebă încet:

– Am greșit că te-am atins? N-am vrut să-ți fac vreun rău. Ești Berek Jumătate-de-Mână, Părintele Nobililor. Un necaz pe care eu nu-l pot vedea te-a lovit. Cum să suport să te văd chinuindu-te așa?

– Am lepră, repetă el, încercând să-şi păstreze puterile. Dar expresia ei îi arăta că pentru ea cuvântul nu transmitea nimic. Sunt bolnav – am o boală. Tu nu cunoşti pericolul.

– Dacă te ating, voi deveni şi eu... „bolnavă"?

– Cine ştie? Apoi, pentru că abia putea crede ceea ce era evident pentru ochii şi urechile sale, întrebă: Nu ştii ce este lepra?

– Nu, răspunse ea cu aceeaşi mirare de mai devreme. Nu. Scutură din cap, şi părul i se legănă uşor în jurul feţei: Dar nu mă tem.

– Teme-te! se răsti el.

Ignoranţa fetei sau inocenţa ei îl făcu să fie vehement. În spatele vorbelor ei auzea aripi bătând cu violenţă.

– Este o boală care te roade. Te roade până când degetele, mâinile şi labele picioarelor, braţele şi picioarele îţi putrezesc şi cad. Te face orb şi urât.

– Se poate vindeca? Poate că Nobilii...

– Nu există tratament.

Vru să continue, să scuipe ceva din amărăciunea pe care Nobilul Foul o lăsase în el. Dar era prea secătuit ca să-şi susţină mânia. Avea nevoie de odihnă şi de gândire, ca să exploreze implicaţiile dilemei sale.

– Atunci cum aş putea să te ajut? Nu ştiu ce să fac. Tu eşti Berek Jumă...

– Nu sunt, oftă el. Fata tresări, şi spre surpriza ei repetă: Nu sunt.

– Atunci cine? Porţi semnul mâinii, căci legendele spun că Berek Prietenul Pământului ar putea veni din nou. Eşti un Nobil?

Cu un gest obosit îi înlătură întrebarea. Avea nevoie să se gândească. Dar când închise ochii și își sprijini capul de parapet, simți teama adunându-se în el. Trebuia să se miște, să avanseze – să alerge pe poteca visului.

Își concentră din nou privirea pe chipul fetei. Pentru prima dată observă că era frumoasă. Chiar ezitarea ei, felul în care se agăța de cuvintele lui, era frumos. Și nu-i era frică de lepră.

După un ultim moment de șovăială, spuse:

– Eu sunt Thomas Covenant.

– Thomas Covenant? Numele lui suna greoi în gura ei. E un nume ciudat – un nume ciudat care să se potrivească hainelor tale ciudate. Thomas Covenant.

Înclină capul într-o ușoară plecăciune către el.

Ciudat, se gândi el agale. Ciudățenia era reciprocă. Încă nu avea nicio idee despre ceea ce îl aștepta în acest vis. Trebuia să afle cum stătea. Urmând exemplul fetei, întrebă:

– Tu cine ești?

– Eu sunt Lena, răspunse ea oficial, fiica lui Atiaran. Tatăl meu este Trell, Gravelingas de *rhadhamaerl*. Casa noastră se află în Mithil Stonedown. Ai fost în satul nostru?

– Nu. Fu tentat să o întrebe ce era un *stonedown*, dar avea o întrebare mai importantă în minte: Unde... Cuvântul i se strânse în gât ca o concesiune periculoasă făcută întunericului: Unde suntem?

– Suntem la Postul de Veghe al lui Kevin. Sărind ușor în picioare, își întinse brațele către pământ și cer: Privește.

Adunându-și curajul, Covenant se întoarse și îngenunche lângă parapet. Cu pieptul sprijinit de margine, se sili să privească.

– Acesta este Tărâmul, zise Lena veselă, ca și cum întinderea de pământ ar fi avut puterea s-o emoționeze. Se întinde mult dincolo de orizont spre nord, apus și răsărit, deși cântecele vechi spun că Înaltul Nobil Kevin a stat aici și a văzut întregul Tărâm și toți oamenii de pe el. Așa că locul acesta a fost numit Postul de Veghe al lui Kevin. Cum e posibil să nu știi asta?

În ciuda răcelii vântului, Covenant transpira. Vertijul îi bătea în tâmple, și numai muchia tare de piatră din dreptul inimii îl ținea sub control.

– Nu știu nimic, gemu el peste prăpastie.

Lena se uită neliniștită la el, și după câteva secunde se întoarse către Tărâm. Arătând cu un braț subțire spre nord-vest, spuse:

– Acolo este Râul Mithil. Stonedownul nostru se află pe marginea lui, dar e ascuns în spatele muntelui acestuia. Curge din Masivul Southron din spatele nostru și se varsă în Râul Negru. Acela este hotarul de nord al Câmpiilor de Miazăzi, unde solul nu este mănos și unde trăiesc puțini oameni. Sunt doar cinci sate de piatră în Câmpiile de Miazăzi. Dar pe colinele astea care se îndreaptă către nord trăiesc câțiva woodhelvennini. La răsărit de coline se află Câmpiile lui Ra.

Glasul ei scânteie, continuând:

– Acolo este ţara cailor sălbatici şi liberi, ranyhyn, şi a îngrijitorilor lor rameni. Pe sute de kilometri de-a latul Câmpiilor galopează şi nu slujesc pe nimeni în afară de cei pe care îi aleg ei înşişi. Ah, Thomas Covenant, oftă ea, visul meu este să văd aceşti cai. Cea mai mare parte dintre concetăţenii mei sunt prea mulţumiţi de sine – nu călătoresc, şi au văzut cel mult un woodhelven. Dar eu îmi doresc să mă plimb pe Câmpiile lui Ra şi să văd caii galopând.

După o pauză lungă, reluă:

– Munţii aceia sunt masivul Southron. În spatele lor se află Pustiurile şi Deşertul Cenuşiu. Acolo nu există viaţă sau vreun drum; întregul Tărâm se întinde spre nord, vest şi est de aici. Iar noi stăm la Postul de Veghe al lui Kevin, unde cel mai înalt dintre vechii Nobili a stat în timpul ultimei bătălii, înainte de venirea Dezolării. Poporul nostru îşi aminteşte asta şi evită Veghea ca fiind un loc de rău augur. Dar mama mea Atiaran m-a adus aici să mă înveţe despre Tărâm. Peste doi ani voi fi destul de mare ca să merg la Loresraat şi să învăţ eu însămi, aşa cum a făcut şi mama. Ştii, zise ea cu mândrie, că mama mea a studiat cu Păstrătorii Înţelepciunii?

Se uită la Covenant aşteptându-se ca el să fie impresionat. Dar apoi coborî privirea şi murmură:

– Dar tu eşti Nobil şi cunoşti toate lucrurile astea. Mă asculţi vorbind ca să poţi râde de ignoranţa mea.

Sub vraja glasului ei şi a presiunii ameţelii, avu o viziune de o clipă despre cum trebuie să fi arătat

Tărâmul după ce Kevin dezlănțuise Ritualul Profanării. În dimineața luminoasă văzu colinele dezgolite, pământul pârjolit, apa murdară strecurându-se prin mlaștinile puturoase din albiile râurilor, și peste toate acestea un strat gros de tăcere – nicio pasăre, nicio insectă, niciun animal, niciun om, nimic viu care să miște o frunză, să bâzâie, să mârâie sau să se opună dezastrului. Apoi transpirația îi intră în ochi, tulburându-i lacrimile. Se desprinse de peisaj și se reașeză cu spatele sprijinit de perete.

– Nu, șopti el către Lena, gândindu-se: tu nu înțelegi. Mi-am terminat râsul – cu mult timp în urmă.

Acum vedea o cale de a merge înainte, de a alunga nebunia întunecată care plana asupra lui. În acea scurtă viziune a Dezolării descoperi drumul visului. Sărind peste etapele intermediare ca să nu fie nevoit să întrebe sau să răspundă la anumite întrebări, zise:

– Trebuie să merg la Consiliul Nobililor.

Văzu pe fața ei că ar fi vrut să-l întrebe pentru ce. Dar ea părea să considere că nu era în măsură să-i pună scopul la îndoială. Pomenirea Consiliului nu făcu decât să-i întărească statutul în ochii ei. Se îndreptă spre scară.

– Vino, zise. Trebuie să mergem la Stonedown. Acolo vom găsi o cale care să te ducă la Piatra Sărbătorii.

Părea că ar fi vrut să meargă cu el.

Dar gândul la scară îi făcu rău. Cum s-ar fi descurcat la coborâre? Nu reușea nici să se uite peste parapet fără să amețească. Când Lena repetă „vino", el scutură din cap. Îi lipsea curajul. Însă trebuia cumva să rămână activ. Spre uluirea Lenei, întrebă:

– Cu cât timp în urmă a avut loc Dezolarea asta?

– Nu știu, replică ea sobru. Dar popoarele din Câmpiile de Miazăzi s-au întors peste munți din Pustiuri cu douăsprezece generații în urmă. Și se spune că au fost dinainte avertizați de către Înaltul Nobil Kevin – au scăpat și au trăit în exil în sălbăticie doar prin puterea mâinilor și prin cunoștințele *rhadhamaerl* timp de cinci sute de ani. E o moștenire pe care noi nu o uităm. La vârsta de cincisprezece ani, fiecare dintre noi depune Legământul Păcii, și trăim pentru viața și frumusețea Tărâmului.

El abia dacă o auzea; nu era interesat în mod deosebit de ceea ce spunea ea. Dar avea nevoie de sunetul vocii ei ca să se echilibreze și să-și recapete puterile. Cu efort, găsi încă o întrebare care putea fi pusă. Inspirând adânc, zise:

– Ce făceai în munți – de ce ai urcat până aici sus unde m-ai putut vedea?

– Căutam pietre, răspunse ea. Învăț *suru-pa-maerl*. Cunoști arta asta?

– Nu, zise el printre inspirații. Povestește-mi.

– Este o artă pe care o învăț de la Acence, sora mamei mele, iar ea a învățat-o de la Tomal, cel mai bun artist din stonedownul nostru. Și el a studiat pentru un timp în Loresraat. Dar *suru-pa-maerl* înseamnă arta creării de imagini din pietre fără să fie legate sau sculptate. Colind dealurile și caut formele pietrelor și prundișului. Iar când descopăr o formă pe care o înțeleg, o duc acasă și îi găsesc un loc, în echilibru și conectat cu alte forme până când se creează o nouă

formă. Uneori, când sunt foarte curajoasă, netezesc asperităţile ca să fac unirea pietrelor mai stabilă. Astfel refac tainele pierdute ale Pământului şi ofer oamenilor frumuseţe.

Covenant murmură cu voce scăzută:

– Trebuie să fie greu să te gândeşti la o formă şi apoi să găseşti pietre care să i se potrivească.

– Nu aşa se face. Mă uit la pietre şi caut formele care există deja în ele. Nu cer Pământului să-mi dea un cal. Arta constă în a vedea ceea ce alege Pământul să ofere. Poate că va fi un cal.

– Mi-ar plăcea să-ţi văd lucrările.

Covenant nu era atent la ce spunea. Treptele îi făceau semn ca un chip seducător al uitării, prin care leproşii îşi pierd disciplina autoprotectoare, mâinile şi picioarele, vieţile.

Dar visa. Pentru a face faţă unui vis trebuia să plutească cu el până la sfârşit. Pentru a supravieţui trebuia să coboare scara. Această necesitate surclasa toate celelalte aspecte.

Brusc, convulsiv, se ridică în picioare. Plantându-se drept în mijlocul cercului, ignoră muntele şi cerul, ignoră prăpastia adâncă de sub el şi se examină minuţios. Tremurând, îşi verifică nervii încă vii în căutare de dureri şi junghiuri, îşi cercetă hainele de rupturi, îşi inspectă mâinile amorţite.

Trebuia să lase scara aceea în urmă.

Putea să supravieţuiască pentru că era un vis – nu-l putea ucide – şi pentru că nu putea suporta toată acea beznă care se zbătea pe lângă urechile lui.

– Ascultă, se răsti el la Lena. Trebuie să cobor eu primul. Şi nu te uita aşa nedumerită la mine. Ţi-am spus că sunt lepros. Am mâinile şi picioarele amorţite – nu simt nimic. Nu mă pot agăţa. Şi nu mă descurc prea bine cu înălţimile. Aş putea cădea. Nu vreau să fii sub mine. Tu... Se poticni, apoi continuă sever: Tu te-ai purtat frumos cu mine şi nu am mai avut parte de aşa ceva de multă vreme.

Ea tresări auzindu-i tonul.

– De ce eşti aşa de mânios? Cu ce te-am supărat?

Fiind drăguţă cu mine! icni el în sinea lui. Avea faţa palidă de teamă când se întoarse, se lăsă pe mâini şi genunchi şi se strecură cu spatele prin deschizătură.

În prima clipă de emoţie îşi aşeză picioarele pe trepte cu ochii închişi. Dar nu se putea descurca la coborâre fără ochi; obişnuinţa leprosului de a se privi, nevoia de a avea toate simţurile alerte era prea puternică. Însă, deschizând ochii, înălţimea făcu să i se învârtă capul. Se sili să-şi păstreze privirea pe stânca din faţa lui. De la primul pas ştiu că pericolul cel mai mare venea de la amorţeala picioarelor. Mâinile amorţite îl făceau să se simtă nesigur ori de câte ori se apuca de ceva, şi înainte să fi parcurs cinci metri strângea muchiile atât de tare încât începură să-l doară umerii. Dar îşi putea vedea mâinile, putea vedea unde se află pe piatră, iar durerea din încheieturi şi coate nu era o iluzie. Picioarele nu şi le putea vedea – nu fără să privească în jos. Îşi dădea seama că punea talpa pe o treaptă doar când glezna simţea apăsarea greutăţii lui. Fiecare pas în jos îi aducea o preocupare. Dacă ar fi

simțit o încordare neașteptată în mușchi, ar fi fost nevoit să se prindă cu brațele și să-și așeze mai bine picioarele pe scara nevăzută. Încercă să întindă piciorul mai departe astfel ca izbitura să-i spună când degetele atingeau marginea următoarei trepte; dar, când calcula greșit, tibia sau genunchiul i se loveau de colțurile stâncii și durerea ascuțită aproape că-i făcea picioarele să se îndoaie.

Coborând treaptă cu treaptă, privindu-și atent mâinile cu transpirația scurgându-i-se în ochi, își blestemă soarta care îi îndepărtase două dintre degete – două degete mai puțin de care să se ajute în cazul unei alunecări. În plus, absența unei jumătăți de mână îl făcea să simtă că strânsoarea din dreapta era mai slabă decât cea din stânga, că greutatea corpului îl trăgea de pe scară înspre stânga. Își întindea picioarele spre dreapta pentru a compensa și rata mereu treptele de pe acea parte.

Nu-și putea șterge transpirația din ochi. Îl înțepa, orbindu-l, dar se temea să-și elibereze o mână ca să-și șteargă fruntea, se temea chiar să scuture din cap ca nu cumva să-și piardă echilibrul. Crampele îi chinuiau spatele și umerii. Trebuia să scrâșnească din dinți ca să se împiedice să strige după ajutor.

Ca și când i-ar fi simțit necazul, Lena strigă:

– Suntem la jumătatea drumului!

El continuă să se târască în jos, pas cu pas.

Fără să poată face ceva, simți că se mișca mai repede. Mușchii îi cedau – încordarea din genunchi și coate devenea din ce în ce mai puternică și cu fiecare pas avea tot mai puțin control asupra coborârii. Se

forță să se oprească și să se odihnească, deși spaima îl împingea să continue, să termine cu drumul. Într-un moment de deznădejde se gândi să se întoarcă pur și simplu și să sară, sperând că se afla suficient de aproape ca să aterizeze pe panta muntelui și să scape cu viață. Apoi auzi zgomotul pașilor Lenei apropiindu-se de capul lui. Vru să se întindă și s-o apuce de glezne, s-o silească să-l salveze. Dar chiar și această speranță părea inutilă, și rămase atârnând acolo, tremurând.

Respirația îi șuiera aspru printre dinții încleștați și aproape că nu înțelese strigătul Lenei:

– Thomas Covenant! Ține-te bine! Au mai rămas numai cincizeci de trepte!

Cu un fior care aproape îl smulse de pe stâncă, reîncepu să coboare.

Ultimii pași îi făcu într-un haos de crampe, transpirație și orbire – apoi ajunse jos, zăcând la baza Postului de Veghe și gemând din cauza durerii din membre. Stătu îndelung acoperindu-și fața și ascultând aerul intrându-i și ieșindu-i din plămâni ca niște suspine – ascultă până când sunetul se calmă și putu să respire mai liniștit.

Când în cele din urmă ridică privirea, văzu cerul albastru, degetul lung și negru al Postului de Veghe al lui Kevin arătând spre soarele de amiază, panta abruptă a muntelui și pe Lena aplecată peste el atât de mult încât părul ei aproape că-i atingea fața.

5
MITHIL STONEDOWN

Covenant se simțea bizar de curat sufletește, ca și cum ar fi trecut printr-un chin, ar fi supraviețuit unei încercări rituale a vertijului. Ușurat, era convins că găsise răspunsul corect la acea amenințare cu nebunia, necesitatea unei explicații reale și ușor de înțeles pentru situația în care se aflase la Postul de Veghe al lui Kevin. Privi în sus la cerul luminos și îi păru pur, nepătat de mâncători de cadavre.

Dă-i înainte, își spuse. Nu te mai gândi. Doar supraviețuiește.

În timp ce medita la asta, privi în ochii căprui și blânzi ai Lenei și descoperi că zâmbea.

– Te simți bine? întrebă ea.

– Bine? Asta nu e o întrebare ușoară.

Se săltă în șezut. Analizându-și mâinile, descoperi sânge pe podul palmei și vârfurile degetelor. Avea palmele zgâriate, iar când își testă genunchii, fluierul piciorului și coatele, acestea usturau.

Ignorând durerea din mușchi, se ridică în picioare.

– Lena, e important, zise. Trebuie să-mi spăl mâinile.

Se ridică și ea, dar își dădu seama că nu înțelesese.

– Uite! Își flutură mâinile în fața ei: Sunt lepros. Nu simt asta. Nicio durere. Fiindcă ea era tot nedumerită, continuă: Așa mi-am pierdut degetele. M-am rănit și rana s-a infectat, și a trebuit să-mi taie mâna. Am nevoie de apă și săpun.

Atingându-i cicatricea de pe mâna dreaptă, ea zise:

– Boala face asta?

– Da!

– E un pârâu pe drumul spre Stonedown, zise Lena, și argilă de leac pe malul lui.

– Să mergem.

Cu o mișcare bruscă, Covenant îi făcu semn s-o ia înainte. Ea îi acceptă graba cu o înclinare din cap și porni imediat pe potecă.

Ducea spre vest de la baza Postului lui Kevin, în lungul unei terase ieșite din versantul abrupt al muntelui, până la o râpă accidentată. Mișcându-se greoi din cauza mușchilor înțepeniți, Covenant o urmă pe Lena în râpă, apoi păși cu grijă alături de ea pe o scară tăiată grosolan în stânca unui defileu îngust care înainta adânc în munte. Când ajunseră în fundul defileului continuară de-a lungul lui, pășind pe solul acoperit de pietriș în timp ce aschia de cer de deasupra se îngusta atunci când pereții defileului se apropiau unul de celălalt. Un miros greu și umed îi înconjura, și umbra se îndesi până când tunica închisă la culoare

a Lenei deveni greu de observat în semiîntunericul dinaintea lui Covenant. Apoi defileul coti brusc la stânga și se deschise fără niciun avertisment într-o mică vale luminată de soare prin centrul căreia scânteia un pârâu și pe ale cărei margini creșteau pini înalți deasupra ierburilor.

– Aici, rosti Lena cu un zâmbet fericit. Ce te-ar putea vindeca mai bine?

Covenant se opri să privească, fermecat, valea. Nu avea mai mult de cincizeci de metri lungime, iar la capătul opus pârâul cotea din nou la stânga și se strecura printre doi pereți verticali. În acest mic buzunar din imensitatea muntelui, departe de copleșitoarele peisaje de sub Postul de Veghe al lui Kevin, pământul era de un verde liniștit și însorit, aerul proaspăt și aromat cu mirosul călduț al pinilor, amintind de primăvară. Respirând atmosfera locului, Covenant simți în piept durerea familiară provocată de boala lui.

Ca să-și ușureze apăsarea din piept, păși înainte. Iarba de sub picioarele lui era atât de deasă și de elastică încât o putea simți prin ligamentele tensionate ale genunchilor și călcâielor. Părea să-l încurajeze să înainteze către pârâu, către curățirea rănilor sale.

Era convins că apa va fi rece, dar asta nu-l îngrijora. Mâinile îi erau prea amorțite ca să observe repede frigul. Lăsându-se pe vine pe o lespede de piatră de lângă pârâu, și le cufundă în curent și începu să și le frece. Imediat încheieturile simțiră răceala, dar degetele aveau doar o senzație vagă a apei; curățarea puternică a tăieturilor și juliturilor nu îi provoca suferință.

Era doar parțial conștient că Lena se îndepărtase de el în amonte, aparent căutând ceva, dar era prea preocupat ca să se întrebe ce făcea ea. După o frecare intensă își lăsă mâinile să se odihnească și își suflecă mânecile ca să-și inspecteze coatele. Erau roșii și iritate, dar pielea era intactă.

Când își ridică pantalonii constată că pulpele și genunchii erau mult mai loviți. Vânătăile începuseră deja să se închidă la culoare și nu peste mult timp aveau să devină negre; dar materialul tare al pantalonilor rezistase, și pielea scăpase intactă. În felul lor, vânătăile erau la fel de periculoase ca și zgârieturile, dar pe acelea nu le putea trata fără medicamente. Făcu un efort să-și înăbușe neliniștea și își îndreptă atenția asupra mâinilor.

Sângele încă îi curgea din palme și vârfurile degetelor, și când îl spălă văzu urme negre de pământ în câteva dintre tăieturi. Dar înainte să înceapă din nou spălatul, Lena se întoarse. Ținea palmele căuș pline de un noroi gros și maroniu.

– Asta e argila de leac, spuse ea respectuos ca și cum ar fi vorbit despre ceva rar și important. Trebuie să-ți pui pe toate rănile.

– Noroi? Precauția lui de lepros se înfioră: Am nevoie de săpun, nu de alt noroi.

– Asta este argilă de leac, repetă Lena. E bună pentru vindecare.

Se apropie și întinse nămolul spre el. I se păru că vede mici sclipiri de aur în el.

Se holbă la el lipsit de expresie, şocat de ideea de a-şi pune noroi pe zgârieturi.

– Trebuie să-l foloseşti, insistă ea. Ştiu ce este. Nu înţelegi? E argilă de leac. Ascultă. Tatăl meu este Trell, Gravelingas de *rhadhamaerl*. El lucrează cu pietre de foc şi lasă vindecarea în seama Vindecătorilor. Dar el este un maestru *rhadhamaerl*. Înţelege pietrele şi solurile. Şi m-a învăţat să-mi port de grijă când am nevoie. M-a învăţat semnele şi locurile cu argilă de leac. E un pământ care vindecă. Trebuie să-l foloseşti.

Noroi? Se uită pieziş. Pe zgârieturile mele? Vrei să mă schilodeşti?

Înainte ca el s-o poată opri, Lena îngenunche în faţa lui şi aruncă un pumn de nămol pe genunchiul lui gol. Cu mâna eliberată întinse argila maronie pe fluierul piciorului. Apoi recuperă ceea ce mai rămăsese şi puse şi pe celălalt genunchi şi picior. Întins astfel pe pulpele lui, sclipirile sale aurii păreau că devin mai puternice, mai luminoase.

Pământul ud era răcoros şi alinător, şi parcă îi mângâia tandru picioarele, absorbind durerea din vânătăi. Se uită de aproape. Uşurarea pe care i-o trimitea să curgă prin oase îi provoca o plăcere pe care nu o mai simţise niciodată înainte. Uimit, întinse mâinile spre Lena, lăsând-o să-i întindă argila peste toate zgârieturile şi juliturile.

Imediat, alinarea urcă în el prin coate şi încheieturi. Îl cuprinse o gâdilătură ciudată în palme, de parcă argila de leac s-ar fi aventurat prin tăieturi în nervi, încercând să-i retrezească la viaţă. O gâdilătură

similară dansa și prin tălpi. Studie nămolul sclipitor cu un fel de teamă amestecată cu respect.

Se usca repede; luminile se topiră în maroniu. În câteva secunde Lena i-l curăță de pe picioare. Atunci observă că vânătăile aproape dispăruseră – erau în ultimele stadii de vindecare, galben pal. Își cufundă mâinile în pârâu, spălând nămolul, și-și privi degetele. Deveniseră iarăși întregi. Podul palmelor se vindecase de asemenea, și juliturile de pe antebrațe dispăruseră complet. Era atât de uluit încât pentru o clipă nu fu în stare decât să caște gura la mâinile lui și să gândească: Drace. Draci și tot iadul. Ce mi se întâmplă?

După o lungă tăcere, șopti:

– Nu e posibil.

Drept răspuns, Lena zâmbi larg.

– Ce-i așa de amuzant?

Încercând să-i imite tonul, ea rosti:

– Am nevoie de săpun, nu de alt noroi.

Apoi râse, cu o sclipire maliționsă în ochi.

Dar Covenant era prea surprins ca să se distreze.

– Vorbesc serios. Cum de s-a întâmplat asta?

Lena coborî ochii și răspunse încet:

– În Pământ există putere – putere și viață. Probabil că știi asta. Atiaran, mama mea, spune că lucruri ca argila de leac, forțe și taine de genul ăsta, sunt peste tot pe Pământ – doar că noi suntem orbi în fața lor pentru că nu împărțim destul, cu Tărâmul și unul cu celălalt.

– Mai sunt... alte astfel de lucruri?

– Multe. Dar eu nu cunosc decât câteva. Dacă vei călători până la Consiliu, s-ar putea ca Nobilii să te învețe totul. Dar – sări sprintenă în picioare – iată un altul. Ți-e foame?

Parcă imboldită de întrebarea ei, o senzație de gol i se deschise în stomac. Cât trecuse de când mâncase ultima oară? Își aranjă cracii pantalonilor, își trase mânecile în jos și se ridică în picioare. Uluirea îi crescu dându-și seama că îi dispăruseră aproape toate durerile din mușchi. Scuturând neîncrezător din cap, o urmă pe Lena spre o latură a văii.

În umbra copacilor, se opri lângă un tufiș noduros, înalt până la talie. Avea frunze mari și ascuțite ca ale ilicei, dar presărate cu mici flori verzi-albăstrui, și cuibărite sub unele dintre frunze se găseau ciorchini de fructe albăstrii de mărimea afinelor.

– Aste e *aliantha*, zise Lena. Noi le spunem fructe-comoară.

Rupând un ciorchine, mâncă patru sau cinci fructe, apoi scuipă semințele în palmă și le aruncă în spatele ei.

– Se spune că un om poate străbate întregul Tărâm în lung și în lat mâncând numai fructe-comoară, și se va întoarce acasă mai puternic și mai bine hrănit ca înainte. Sunt un mare dar al Pământului. Înfloresc și rodesc în toate anotimpurile. Nu există nicio parte a Tărâmului în care să nu crească, poate cu excepția răsăritului, în Câmpiile Nimicite. Sunt cele mai rezistente plante, ultimele care mor și primele care renasc. Toate astea mi le-a spus mama, ca parte a înțelepciunii

poporului meu. Mănâncă, zise întinzându-i lui Covenant un ciorchine, mănâncă și răspândește semințele pe Pământ, pentru ca *aliantha* să prospere.

Dar Covenant nu făcu nicio mișcare să ia fructele. Era pierdut în uluire, în întrebări fără răspuns despre straniile puteri ale acestui Tărâm. Pe moment îi neglija pericolele.

Lena îi observă privirea pierdută, apoi luă un fruct și i-l puse în gură. Din reflex el sparse coaja cu dinții; imediat gura i se umplu de un gust delicat și dulce precum cel al unei piersici coapte, amestecat cu sare și lămâie verde. În clipa următoare mânca lacom, amintindu-și doar ocazional să scuipe semințele.

Mâncă până când nu mai găsi fructe în tufiș, apoi se uită în jur după un altul. Dar Lena îi puse o mână pe braț ca să-l oprească.

– Fructele-comoară sunt o hrană puternică, zise. Nu ai nevoie de multe. Iar gustul e mai plăcut dacă le mănânci încet.

Dar lui Covenant îi era încă foame. Nu-și amintea să-și fi dorit vreodată vreo mâncare așa cum își dorea acum acele fructe – pofta de a mânca nu fusese niciodată atât de vie, de imperativă. Își smulse brațul ca și cum ar fi intenționat s-o lovească, apoi brusc se stăpâni.

Ce înseamnă asta? Ce se petrece?

Înainte de a-și putea continua întrebarea, deveni conștient de o altă senzație – o somnolență copleșitoare. Într-o clipă trecu aproape fără tranziție de la foame la un căscat enorm care îl făcu să se simtă

doborât de oboseală. Încercă să se răsucească și se împiedică. Lena spunea:

– Argila de leac provoacă asta, dar nu mă așteptam. Când rănile sunt mortale, argila aduce somnul ca să grăbească vindecarea. Dar zgârieturile de pe mâinile tale nu sunt mortale. Ai răni pe care nu mi le-ai arătat?

Da, gândi el în cursul unui alt căscat. Sunt bolnav de moarte.

Adormi înainte să atingă iarba.

Când începu să se trezească, încet, primul lucru de care își dădu seama fură coapsele tari ale Lenei sub capul său. Treptat, deveni conștient de alte lucruri – umbra copacilor ornată cu sclipiri ale soarelui apunând, mirosul de pini, murmurul vântului, iarba deasă ca un covor sub trupul său, sunetul unei melodii, gâdilăturile neregulate care apăreau și dispăreau din palmele lui ca un atavism –, dar căldura obrazului său în poala Lenei părea mult mai importantă. Pentru moment, unica lui dorință era s-o strângă pe Lena în brațe și să-și îngroape fața în coapsele ei. Îi rezistă ascultând cântecul ei.

Cu o intonație moale și cumva naivă, ea cânta:

Există ceva în frumusețe
care crește în sufletul celui ce privește
ca o floare:
fragilă,
căci multe sunt nenorocirile
care pot face să se risipească
frumusețea

sau pe cel ce o privește,
și nepieritoare,
căci frumusețea poate muri
sau privitorul poate muri,
sau lumea ar putea muri,
dar sufletul în care crește această floare rămâne viu.

Glasul ei îl învăluia într-o vrajă confortabilă care n-ar fi vrut să se mai sfârșească. După o pauză plină de aroma pinilor și șoaptele adierii, rosti încet:

– Îmi place.

– Da? Mă bucur. A fost compus de Tomal Artizanul pentru nunta lui cu Imoiran, fiica lui Moiran. Dar adesea frumusețea unui cântec stă în felul cum e cântat, iar eu nu sunt cântăreață. Poate că în seara asta Atiaran, mama mea, îl va cânta pentru Stonedown. Atunci o să auzi un cântec adevărat.

Covenant nu răspunse. Rămase nemișcat, dorindu-și doar să stea cuibărit pe perna sa cât mai mult posibil. Gâdilăturile din palme păreau să-l împingă s-o îmbrățișeze pe Lena, dar rămase liniștit, bucurându-se de dorință și întrebându-se de unde ar putea să-și găsească curajul.

Apoi ea începu din nou să cânte. Melodia suna cunoscut și auzi în spatele ei zvonuri de aripi întunecate. Brusc își dădu seama că semăna foarte mult cu melodia care se potrivea la „Băiatul de aur"[1]. Mersese

[1] Numele dat statuii-simbol a companiei Bell, numită oficial *Spirit of Cummunication* (n.tr.).

pe jos către birourile companiei de telefoane – Compania de telefonie Bell; numele era scris cu litere aurite pe uşă – ca să-şi achite personal factura. Sări din poala Lenei în picioare. O negură de violenţă îi întuneca vederea.

– Ce cântec e ăsta? întrebă răguşit.

Speriată, Lena răspunse:

– Nu e un cântec, încercam doar să fac o melodie. E ceva rău?

Tonul vocii ei îl făcu să se liniştească – părea atât de speriată, atât de amărâtă din cauza furiei lui subite. Cuvintele îl părăsiră şi negura se destrămă. Nu trebuie, se gândi el. Nu am de ce să mă supăr pe ea. Întinzându-i mâinile, o ajută să se ridice în picioare. Încercă să zâmbească, dar faţa lui înţepenită nu reuşi decât o grimasă.

– Şi acum unde mergem?

Încet, supărarea dispăru din ochii ei.

– Eşti ciudat, Thomas Covenant, zise ea.

Confuz, răspunse:

– N-am ştiut că e atât de rău.

Pentru o clipă se priviră reciproc. Apoi ea, surprinzându-l, roşi şi îi dădu drumul mâinilor. Glasul ei era copleşit de o emoţie nouă atunci când spuse:

– Vom merge în Stonedown. Mama şi tata o să fie uimiţi.

Veselă, se întoarse şi alergă în vale. Era sprintenă, uşoară şi graţioasă, şi Covenant o urmări meditând asupra noilor sentimente bizare pe care le trezea în el. Avea senzaţia neaşteptată că Tărâmul i-ar putea

oferi vreun descântec care să-i alunge impotența, vreo renaștere de care să se poată agăța chiar și după ce își va recăpăta cunoștința, după ce Tărâmul și toate implicațiile lui nebunești se vor pierde în miasmele unor vise pe jumătate amintite. O asemenea speranță nu cerea ca Tărâmul să fie real, fizic și independent de conștiința lui, o țesătură de vise necontrolate. Nu, lepra era o boală incurabilă, iar dacă el nu murise în accident, va fi nevoit să trăiască cu acest fapt. Dar un vis ar putea vindeca alte boli. Ar putea. Porni după Lena cu pas vioi și pasiune în vene.

Soarele coborâse pe cer suficient cât să lase jumătatea de jos a văii în umbră. În fața lui o putea vedea pe Lena făcându-i semn, și urmă pârâul în direcția ei, bucurându-se în mers de iarba primăvăratică de sub picioare. Se simțea cumva mai înalt decât înainte, ca și cum argila de leac ar fi făcut pentru el mai mult decât să-i vindece pur și simplu zgârieturile și juliturile. Apropiindu-se de Lena părea să vadă pentru prima dată părți ale ei – delicatețea urechilor ei când părul se ascundea în spatele lor, talia ei zveltă. Imaginea ei făcea ca gâdilăturile din palme să devină și mai puternice.

Ea îi zâmbi, apoi îl conduse în lungul pârâului afară din vale. Parcurseră un drum întortocheat printre pereții golași de piatră care se ridicau deasupra lor până la fanta îngustă de cer situată la sute de metri înălțime. Cărarea era accidentată, iar Covenant trebuia să-și privească încontinuu picioarele pentru a-și păstra echilibrul. Efortul făcea ca drumul să pară lung, dar după câteva sute de metri el și Lena ajunseră la o crevasă

care se ridica spre dreapta, îndepărtându-se de pârâu. Urcară prin ea. În curând aceasta se nivelă, apoi se înclină uşor într-o pantă lungă, dar suficient de abruptă încât Covenant nu putea vedea încotro se îndreaptă.

În sfârşit crevasa mai coti o dată şi se termină, lăsându-i pe Lena şi Covenant sus, pe panta muntelui, mult deasupra văii râului. Stăteau cu faţa spre vest în amurg. Pârâul se ivea din munte în stânga lor şi curgea către câmpiile din dreapta. Dincolo de vale se afla o ramură a lanţului muntos, dar curând se pierdea în câmpiile dinspre nord.

– Acesta este Mithil, zise Lena. Iar acolo este Mithil Stonedown.

Covenant văzu o mică îngrămădire de colibe spre nord, pe partea răsăriteană a râului.

– Distanţa nu e prea mare, continuă Lena, dar poteca urcă prin vale şi apoi revine la râu. Soarele va fi apus deja când noi vom ajunge la Stonedown. Vino.

Covenant trecu printr-o clipă neplăcută privind în josul versantului – se aflau încă la vreo şapte sute de metri deasupra văii –, dar se stăpâni şi o urmă pe Lena către sud. Panta muntelui se îndulcea constant, şi în curând poteca şerpuia pe pante pline de iarbă în spatele unor colţi de stâncă, prin vâlcele şi râpe, prin labirinturi de bolovani prăbuşiţi. Pe măsură ce drumul cobora, aerul devenea mai dens, mai blând, mai puţin cristalizat. Mirosurile se schimbau încet, devenind mai verzi; pinii şi plopii făceau loc pământului roditor şi plin de iarbă. Covenant se simţea viu la fiecare gradaţie a schimbărilor, la fiecare nuanţă

a scăderii altitudinii. Cu emoția noii lui vioiciuni, coborârea se scurse rapid. Înainte să se fi terminat muntele, cărarea se rostogoli pe un deal lung, descoperi râul, apoi coti spre nord de-a lungul lui.

Râul Mithil era îngust și agitat în punctul unde cărarea îl întâlni prima dată, și vorbea în sinea lui cu o viteză umedă într-un glas plin de rumoare și ecou. Dar, pe măsură ce înainta în câmpie, râul se lărgea și încetinea, devenea mai filosofic murmurând încet, doar pentru sine. Curând glasul lui nu mai umplea aerul. Își spunea în liniște lunga poveste rostogolindu-se în căutarea mării.

Vrăjit de râu, Covenant deveni încet mai conștient de soliditatea liniștitoare a Tărâmului. Nu era un peisaj de vis intangibil; era concret, putea fi atins. Acest lucru reprezenta o iluzie, desigur – o amăgire a minții sale ruinate, distruse. Dar era ciudat de reconfortant. Părea să-i promită că nu se îndrepta spre oroare, spre haos, că Tărâmul era coerent, ceva cu care te puteai descurca, că atunci când avea să-i stăpânească legile, faptele sale stranii, avea să fie capabil să călătorească nevătămat pe cărarea visului său, să-și păstreze sănătatea mintală. Astfel de gânduri îl făceau să se simtă aproape îndrăzneț în timp ce urmărea spatele zvelt al Lenei, legănarea atrăgătoare a șoldurilor ei.

Cât timp Covenant rătăci printre sentimente nefamiliare, valea Mithilului se cufundă în umbră. Soarele coborî în spatele munților dinspre apus și, cu toate că lumina încă scălda câmpiile îndepărtate, un văl subțire de întuneric se îndesea peste vale. Sub ochii

lui, limita umbrei se extindea în sus pe munții din dreapta lui, urcând ca un flux lacom pe țărmurile zilei. În amurg, simți cum pericolul se furișează mai aproape de el, deși el nu știa care anume era acesta.

Când ultima culme de munte se cufundă în umbră, iar lumina de pe câmpie începu să scadă, Lena se opri, atinse brațul lui Covenant și arătă:

– Uite, zise, acolo este Mithil Stonedown.

Stăteau pe culmea unui deal lung și cu pantă lină, iar la poalele lui erau adunate clădirile satului. Covenant putea vedea destul de limpede casele, chiar dacă în spatele unora dintre ferestre deja luceau slab lumini. Cu excepția unui larg spațiu deschis circular în centrul satului, Stonedown părea așezat la întâmplare, ca și cum ar fi căzut de pe munte nu cu mult timp în urmă. Dar această impresie era dezmințită de luciul neted al pereților de piatră și al acoperișurilor plate. Iar când se uită mai de aproape, Covenant constată că de fapt Stonedown nu era deloc dezorganizat. Toate clădirile erau așezate cu fața spre centru.

Niciuna dintre ele nu avea mai mult de un etaj, și toate erau construite din piatră, cu lespezi netede de stâncă drept acoperișuri; dar variau considerabil ca formă și mărime – unele erau rotunde, altele pătrate sau rectangulare, și câteva erau atât de neregulate de sus până jos încât păreau mai degrabă niște bolovani scobiți pe dinăuntru decât construcții.

Pornind împreună cu Covenant spre Stonedown, Lena spuse:

– De cinci ori o sută de oameni din Câmpiile de Miazăzi trăiesc aici – maeştri *rhadhamaerl*, păstori, crescători de vite, fermieri şi din cei care cunosc Artele. Dar numai mama mea Atiaran a fost la Loresraat. Arătând cu degetul, adăugă: Casa familiei mele e acolo, cea mai apropiată de râu.

Alături, ea şi Covenant ocoliră Stonedownul spre locuinţa ei.

6
LEGENDA LUI BEREK JUMĂTATE-DE-MÂNĂ

Amurgul se adâncea peste vale. Păsările se adunau ca să se odihnească peste noapte în copacii de la poalele dealurilor. Un timp cântară și se chemară frenetic una pe alta, dar zarva lor se potoli curând, devenind un murmur liniștit, satisfăcut. Când Lena și Covenant trecură prin spatele caselor de la marginea stonedownului, puteau auzi în depărtare șopotul râului. Lena era tăcută, reținându-și parcă o emoție sau o agitație, iar Covenant era prea cufundat în sunetele amurgului din jurul său ca să mai spună ceva. Noaptea crescând părea să ofere un adăpost intim, calmant în solitudinea întunericului. Așa că se apropiară în liniște de casa Lenei.

Era o clădire dreptunghiulară, mai mare decât majoritatea construcțiilor din Stonedown, dar cu aceiași pereți lustruiți. O lumină galbenă caldă radia prin ferestre. Pe când Lena și Covenant se apropiau, o siluetă

masivă trecu prin dreptul uneia dintre ferestre în drum spre o cameră mai îndepărtată. La colțul casei, Lena se opri ca să-l ia pe Covenant de mână și să i-o strângă înainte de a-l conduce spre ușă.

Intrarea era acoperită de o draperie grea. Ea o dădu la o parte și îl trase înăuntru. Acolo se opri. Uitându-se repede în jur, observă că încăperea în care intraseră ducea adânc în interiorul casei, dar avea două uși cu draperii pe fiecare dintre pereți. O masă de piatră cu bănci pe care puteau sta șase sau opt persoane ocupa mijlocul podelei. Dar camera era destul de mare pentru ca masa să nu o domine.

De jur împrejur se aflau rafturi tăiate în pereții de piatră, pline de recipiente din gresie și ustensile, unele evident folosite pentru gătit și mâncat, altele cu funcțiuni pe care Covenant nu le putea ghici. Câteva scaune de piatră stăteau sprijinite de pereți. Lumina galbenă caldă umplea încăperea, licărind pe suprafețele netede și reflectând culorile prețioase și texturile rocii.

Lumina venea de la focurile din vasele de piatră, câte unul în fiecare colț al încăperii și unul în mijlocul mesei; dar nu existau flăcări care să pâlpâie – lumina era la fel de fixă ca și recipientele sale din piatră. Și odată cu lumina se ridica un iz de pământ proaspăt săpat.

După numai o privire superficială în jurul camerei, atenția lui Covenant fu atrasă către capătul îndepărtat al acesteia. Acolo, pe o lespede de piatră de lângă zid, se afla un vas imens de granit cam cât jumătate din înălțimea unui om. Iar deasupra vasului, uitându-se

atent la conținut, stătea un bărbat masiv, o siluetă ca o coloană, solidă ca o stâncă. Era cu spatele către Lena și Covenant și nu părea conștient de prezența lor. Purta o haină scurtă, cafenie, cu pantaloni maro pe dedesubt, dar modelul cu frunze brodat pe umerii lui era identic cu al Lenei. Pe sub haină, mușchii lui masivi se încordau și se întindeau atunci când răsucea vasul. Părea extrem de greu, dar Covenant se aștepta pe jumătate ca bărbatul să-l ridice deasupra capului și să-i verse conținutul.

Vasul se afla într-o umbră în care lumina camerei nu pătrundea, și pentru un timp bărbatul privi fix în întuneric, studiindu-l pe măsură ce răsucea vasul. Apoi începu să cânte. Glasul său era prea jos și Covenant nu-i putea distinge cuvintele, dar ascultând simți în sunet un fel de invocare, ca și cum conținutul vasului ar fi deținut o putere anume. Un timp nu se întâmplă nimic. Apoi umbra începu să se destrame. La început, Covenant crezu că se schimbase lumina din încăpere, dar curând observă o nouă sursă de lumină pornind din vas. Lucirea se umfla și se intensifica, și în cele din urmă ajunse să strălucească puternic, făcând celelalte lumini să pară firave.

Cu un ultim murmur asupra lucrării sale, bărbatul se îndreptă și se întoarse. În noua strălucire părea chiar mai înalt și mai solid ca înainte, ca și cum umerii, brațele și pieptul căpătaseră putere de la lumină; fruntea îi era rumenă de la căldura vasului. Văzându-l pe Covenant tresări surprins. O expresie stânjenită îi apăru în priviri, și mâna dreaptă îi atinse barba

deasă și roșcată. Apoi întinse mâna, cu palma înainte, spre Covenant, și îi spuse Lenei:

– Ei bine, fata mea, aduci un oaspete. Dar îmi amintesc că astăzi ospitalitatea noastră cade în sarcina ta.

Strania forță de acum câteva momente dispăruse din glasul său. Suna ca un om care nu vorbea prea mult cu alți oameni. Dar, cu toate că își trata cu asprime fiica, părea în esență calm.

– Știi că azi am promis să fac mai mult pietriș, iar mama ta Atiaran ajută la nașterea ultimului copil al Odonei, soția lui Murrin. Musafirul se va simți ofensat de ospitalitatea noastră – fără nicio mâncare gata pregătită pentru întâmpinarea sfârșitului zilei.

Însă în timp ce o dojenea pe Lena, ochii lui îl studiau atent pe Covenant.

Lena lăsă capul în jos încercând, Covenant era sigur, să pară rușinată în fața tatălui ei. Dar după o clipă se repezi și-l îmbrățișă pe bărbat. Apoi, întorcându-se spre Covenant, anunță:

– Trell tatăl meu, aduc un străin în Stonedown. L-am găsit la Postul de Veghe al lui Kevin.

O sclipire vie îi juca în ochi, cu toate că se străduia să-și păstreze tonul oficial.

– Așadar, răspunse Trell. Un străin – asta văd. Și mă întreb ce treburi l-au adus în acel loc de rău augur.

– S-a luptat cu un nor cenușiu, răspunse Lena.

Uitându-se la acest bărbat înalt și zdravăn, al cărui braț musculos se odihnea cu o asemenea blândețe fermă pe umerii Lenei, Covenant se aștepta ca el să râdă de o astfel de sugestie absurdă – un om luptându-se cu

un nor. Prezența lui Trell părea imperturbabilă și concretă, ca o afirmare a bunului simț care reducea coșmarul despre Foul la corecta sa irealitate. Astfel Covenant fu dezechilibrat auzindu-l pe Trell rostind cu o seriozitate fără cusur:

– Cine a ieșit învingător?

Întrebarea îl sili pe Covenant să-și găsească un nou fundament. Nu era pregătit să aibă de-a face cu amintirea Nobilului Foul – dar în același timp se simțea oarecum sigur că nu-l putea minți pe Trell. Constată că i se uscase gâtul, și răspunse ezitant:

– Am supraviețuit.

Trell nu spuse nimic pe moment, dar în tăcere Covenant simți că răspunsul lui sporise stânjeneala bărbatului. Ochii lui Trell alunecară într-o parte, apoi reveniră și el spuse:

– Înțeleg. Și cum te numești, străine?

Prompt, Lena îi zâmbi lui Covenant și răspunse în locul lui:

– Thomas Covenant, Covenant de la Postul de Veghe al lui Kevin.

– Cum, fata mea? întrebă Trell. Ești cumva profet de vorbești în locul cuiva mai presus de tine? Apoi i se adresă lui Covenant: Deci, Thomas Covenant de la Postul de Veghe al lui Kevin... mai ai și alte nume?

Covenant era pe punctul de a răspunde negativ când surprinse în ochii Lenei o sclipire lacomă de interes față de întrebare. Se opri. Într-un imbold de intuiție își dădu seama că pentru fată el era la fel de tulburător, ca și cum ar fi fost într-adevăr Berek

Jumătate-de-Mână – că pentru înclinația ei către mistere și forțe, Nobili atotștiutori și bătălii în nori, ciudățenia lui și apariția sa inexplicabilă la Postul de Veghe îl făceau să pară o personificare a marilor evenimente dintr-un trecut eroic. Mesajul privirii fetei îi fu dintr-odată limpede; în curiozitatea ei, se agăța de speranța că el i se va dezvălui, că îi va permite să-i zărească înalta menire, domolindu-i astfel tinerețea și ignoranța.

Ideea îl umplu de o tulburare stranie. Nu era obișnuit cu astfel de flatări; îi dădeau un sentiment nefamiliar al posibilității. Rapid, își căută un titlu care să sune bine, un nume prin care să o poată mulțumi pe Lena fără să mintă în fața lui Trell. Apoi avu un moment de inspirație.

– Thomas Covenant, rosti de parcă ar fi adresat o provocare, Necredinciosul.

Imediat, simți că prin acest nume se angaja la ceva mai mult decât putea estima în prezent. Actul i se păru teatral, dar Lena îi mulțumi printr-o privire luminoasă, iar Trell îi acceptă declarația cu gravitate.

– Ei bine, Thomas Covenant, replică el, bine ai venit în Mithil Stonedown. Te rog să accepți ospitalitatea acestei case. Acum eu trebuie să duc pietrișul promis. Poate că soția mea Atiaran se va întoarce curând. Iar dacă o îmboldești, Lena ar putea să-și amintească să-ți ofere niște răcoritoare cât timp sunt eu plecat.

În timp ce vorbea, Trell reveni la vasul lui de piatră. Își încolăci brațul în jurul lui și îl ridică de la bază. Cu flăcările roșii-aurii reflectându-și dansul în

părul și barba lui, purtă vasul spre ușă. Lena alergă în fața sa să-i țină draperia ridicată, și după o clipă Trell dispăruse, lăsându-l pe Covenant să arunce doar o privire la conținutul vasului. Era plin cu pietre mici și rotunde ca un pietriș fin, care păreau să ardă.

– La naiba, șopti Covenant. Cât de grea e chestia aia?

– Trei bărbați abia dacă pot ridica vasul gol, replică Lena mândră. Dar când pietrișul arde, tata poate să-l ridice ușor. El e Gravelingas de *rhadhamaerl* și a pătruns înțelepciunea pietrei.

Covenant privi un timp în urma lui, îngrozit de puterea lui Trell.

Apoi Lena rosti:

– Nu trebuie să uit să-ți ofer ceva răcoritor. Vrei să te speli sau să faci o baie? Ți-e sete? Avem vin de primăvară bun.

Glasul ei readuse scânteierile în nervii lui Covenant. Neîncrederea instinctivă în puterea lui Trell dispăru dându-și seama că și el are o putere a sa proprie. Lumea aceasta îl accepta; îi acorda importanță. Oameni ca Trell și Lena erau gata să-l ia cât de în serios dorea el. Tot ce avea de făcut era să continue să se miște, să urmeze drumul din vis către Piatra Sărbătorii – indiferent unde se afla acesta. Se simți tulburat de perspectivă. Sub impulsul momentului, hotărî să participe la propria sa importanță, să se bucure de ea atâta timp cât exista.

Ca să-și ascundă năvala noilor emoții, îi spuse Lenei că ar vrea să se spele. Ea îl conduse dincolo de

draperie într-o altă încăpere, unde apa curgea continuu pe un jgheab din perete. O valvă dintr-o piatră mobilă trimitea apa fie într-un mic bazin, fie într-o cadă mare, ambele lucrate din piatră. Lena îi arătă niște nisip fin folosit drept săpun, apoi îl părăsi. Apa era rece, dar el își scufundă mâinile și capul în ea aproape cu entuziasm.

Când termină, căută în jur un prosop, dar nu găsi niciunul. Experimental, trecu o mână pe deasupra vasului strălucitor care lumina încăperea. Lumina galbenă caldă îi uscă degetele repede, așa că se aplecă peste vas, frecându-și apa de pe față și gât, și curând chiar și părul îi era uscat. Din obișnuință parcurse SVE, examinând semnele aproape invizibile din locul unde mâna îi fusese zgâriată. Apoi împinse draperia și reintră în camera principală.

Descoperi că o altă femeie i se alăturase Lenei. Întorcându-se, o auzi pe Lena spunând:

– El zice că nu știe nimic despre noi.

Apoi cealaltă femeie îl privi, și el ghici imediat că era Atiaran. Modelul cu frunze de pe umerii robei sale lungi, cafenii, părea să fie o emblemă a familiei; însă nu era nevoie de astfel de indicii ca să observe familiaritatea cu care femeia mai în vârstă atingea umărul Lenei sau asemănările din atitudinea lor. Numai că Lena era tânără și zveltă, plină de o prospețime continuă, iar Atiaran părea complexă, aproape contradictorie. Își purta pielea moale, silueta plină ca pe un acoperământ al durității experiențelor acumulate, ca și cum ar fi trăit cu trupul său în baza unui armistițiu

vechi și dificil. Chipul ei purta urmele acestui armistițiu; fruntea părea ridată prematur, iar ochii mari și adânci păreau deschiși spre interior înspre o obositoare luptă cu îndoielile și împăcările dificile. Privind la ea peste masa de piatră, Covenant avu o dublă impresie, a unei îngrijorări – rezultat al cunoașterii și al temerii dincolo de ceea ce înțelegeau majoritatea oamenilor – și a unei frumuseți absente care i-ar reaprinde chipul dacă ar zâmbi.

După o scurtă ezitare, femeia în vârstă își atinse inima și ridică mâna către Covenant așa cum făcuse și Trell.

– Salut, oaspete, și fii bine-venit. Eu sunt Atiaran soția lui Trell. Am vorbit cu Trell, și cu fiica mea Lena – nu mai e nevoie să mi te prezinți, Thomas Covenant. Simte-te bine în casa noastră.

Amintindu-și de bunele maniere – și de noua sa hotărâre – Covenant răspunse:

– Sunt onorat.

Atiaran se înclină ușor.

– Să accepți ceea ce este oferit onorează pe cel care dă. Iar politețea este întotdeauna bine-venită.

Apoi păru să ezite din nou, nesigură cum să continue. Covenant urmări reîntoarcerea vechilor conflicte în ochii ei, gândindu-se că acea privire ar avea o putere extraordinară dacă nu ar fi atât de interiorizată. Dar ea se decise repede și spuse:

– Nu stă în obiceiul poporului nostru să creăm griji unui musafir cu întrebări complicate înainte de a-l ospăta. Dar masa nu e gata – îi aruncă o privire

Lenei –, iar tu eşti străin, Thomas Covenant, bizar şi neliniştitor. Aş vrea să stau de vorbă cu tine dacă se poate, în timp ce Lena pregăteşte de mâncare. Pari să ai o nevoie care nu mai poate aştepta.

Covenant se înfioră. Simţea o urmă de anxietate la gândul întrebărilor ei şi se hotărî să încerce să răspundă la ele fără să-şi piardă noul echilibru.

În tăcere, Lena începu să se mişte în jurul încăperii. Se duse la rafturi ca să ia farfurii şi castroane pentru masă şi prepară ceva de mâncare pe o lespede de piatră încălzită pe dedesubt cu o tavă cu pietriş. În timp ce se mişca, întorcea adesea ochii spre Covenant, dar el nu observa întotdeauna. Atiaran îi acapara atenţia.

– Nu prea ştiu de unde să încep, murmură ea nesigură. A trecut atâta timp, iar eu ştiu atât de puţin din ceea ce ştiu Nobilii. Dar ceea ce am va trebui să fie de ajuns. Nimeni de aici nu mă poate înlocui. Îşi îndreptă umerii: Pot să-ţi văd mâinile?

Amintindu-şi reacţia iniţială a Lenei în faţa lui, Covenant ridică mâna dreaptă.

Atiaran ocoli masa până ajunse suficient de aproape ca să-l atingă, dar nu o făcu. În schimb îi studie faţa.

– Jumătate-de-Mână. E aşa cum a spus Trell. Unii spun că Berek Prietenul Pământului, Puterea Inimii şi Nobil Părinte, se va întoarce pe Tărâm atunci când va fi nevoie. Cunoşti lucrurile astea?

Covenant răspunse ţâfnos:

– Nu.

Continuând să-i privească faţa, Atiaran spuse:

– Şi cealaltă mână?

Nedumerit, ridică stânga. Ea îşi coborî ochii asupra ei.

Când o văzu, icni, îşi muşcă buza şi dădu un pas înapoi. Pentru o clipă păru inexplicabil de îngrozită. Dar se stăpâni şi îl întrebă numai cu un uşor tremur în glas:

– Din ce metal e inelul?

– Ce? Ăsta?

Reacţia ei îl sperie pe Covenant, şi în uimirea lui rechemă complicata amintire a lui Joan rostind: prin acest inel mă cunun cu tine, şi a cerşetorului cu robă ocru replicându-i: fii onest, fii onest. Bezna îl ameninţa. Se auzi răspunzând de parcă ar fi fost altcineva, cineva care nu avea nicio legătură cu lepra şi cu divorţul:

– Este aur alb.

Atiaran gemu, îşi strânse palmele peste tâmple ca şi cum ar fi durut-o. Dar îşi recăpătă din nou controlul, şi un curaj trist îi reveni în ochi.

– Numai eu, zise, numai eu în Mithil Stonedown cunosc semnificaţia acestui lucru. Nici chiar Trell nu are această cunoştinţă. Iar eu ştiu prea puţin. Răspunde-mi, Thomas Covenant – e adevărat?

Ar fi trebuit să-l arunc, îşi spuse el cu amărăciune. Un lepros nu are dreptul să fie sentimental. Dar îndârjirea lui Atiaran îi atrase din nou atenţia asupra ei. Îi dădea impresia că ştia mai multe despre ceea ce se întâmplă cu el decât ştia el, că se mişca într-o lume care, într-un mod obscur, prevestitor de rele, fusese pregătită pentru el. Vechea lui furie crescu.

– Bineînțeles că e adevărat, se răsti. Ce-i cu tine? E doar un inel.

– E aur alb.

Răspunsul lui Atiaran suna atât de lipsit de speranță de parcă tocmai ar fi suferit o pierdere grea.

– Și ce dacă? Nu putea înțelege ce o necăjea pe femeie. Nu înseamnă nimic. Joan...

Joan îl preferase aurului galben. Dar asta nu o împiedicase să divorțeze de el.

– E aur alb, repetă Atiaran. Nobilii cântă un vechi cântec-înțelept în legătură cu cel care poartă aur alb. Nu îmi amintesc decât o parte din el, aceasta:

> Cel care poartă aurul alb sălbatic și magic
> este un paradox –
> căci el este totul și nimic, erou și bufon,
> puternic, neajutorat –
> și cu un singur cuvânt de adevăr sau de trădare,
> el va salva sau va condamna Pământul
> pentru că el este nebun și întreg la minte,
> rece și pasional, pierdut și găsit.

– Știi cântecul acesta, Covenant? În Tărâm nu există aur alb. Nu s-a găsit aur pe Pământ, cu toate că se spune că Berek știa despre el, și a compus cântecele. Tu vii din alt loc. Ce țel teribil te aduce aici?

Covenant simți cum ochii ei caută vreo scăpare, vreo falsitate care să trădeze minciuna temerilor ei. Înlemni. Ai putere, spusese Disprețuitorul, o magie sălbatică – nu vei ști niciodată care este. Ideea că

verigheta lui era un fel de talisman îi făcea greață ca și mirosul de ulei de trandafir. Simți dorința animalică să urle. Nu se întâmplă nimic din toate astea! Dar nu cunoștea decât un singur răspuns valabil: nu te gândi la asta, urmează drumul, supraviețuiește. O înfruntă pe Atiaran pe propriul ei teren.

– Toate țelurile sunt teribile. Am un mesaj pentru Consiliul Nobililor.

– Ce mesaj?

După o clipă de ezitare, scrâșni:

– Ucigașul Cenușiu s-a întors.

Auzindu-l pe Covenant pronunțând acest nume, Lena scăpă bolul de piatră pe care îl ținea, și alergă în brațele mamei sale.

Covenant rămase uitându-se urât la bolul spart. Lichidul din el sclipea pe podeaua de piatră lustruită. Apoi o auzi pe Atiaran gâfâind oripilată:

– De unde știi asta?

Își întoarse privirea spre ea, și le văzu pe cele două femei îmbrățișate strâns ca niște copii amenințați de cei mai răi demoni din coșmarurile lor. Lepros proscris necurat! se gândi el acru. Dar în timp ce o privea, Atiaran păru să devină mai solidă. Fălcile i se încleștară, privirea i se înăspri. Cu toate temerile ei, era o femeie puternică care își alina copilul – și se întărea în fața pericolului. Întrebă din nou:

– De unde știi asta?

Îl făcea să intre în defensivă, și replică:

– L-am întâlnit la Postul de Veghe al lui Kevin.

– Vai, vai! strigă ea, îmbrățișând-o pe Lena. Vai de tinerii de pe lumea asta! Blestemul Tărâmului apasă asupra lor. Generații întregi vor pieri în agonie, iar pentru cei care vor trăi va fi război, teroare și suferință! Ah, Lena, fiica mea! Te-ai născut în vremuri rele și nu va exista pace sau mângâiere pentru tine când va începe lupta. Ah, Lena, Lena.

Durerea ei atinse un punct neprotejat din sufletul lui Covenant, și gâtul i se strânse. Vocea ei umplea propria lui imagine despre Dezolarea Tărâmului cu o jale pe care nu o mai auzise până acum. Pentru prima dată simți că Tărâmul deținea ceva prețios care se afla în pericol de a fi pierdut.

Combinația aceasta de simpatie și mânie îi întinse nervii și mai mult. Emoțiile sale atinseră un punct și mai înalt, și începu să tremure. Când se uită la Lena, văzu că un nou respect față de el se ridicase deja deasupra panicii ei. Oferta inconștientă din ochii ei ardea mai tulburător ca niciodată.

Stătu nemișcat până când Atiaran și Lena își dădură încet drumul. Apoi întrebă:

– Ce știți despre toate astea? Despre ceea ce se petrece cu mine?

Înainte ca Atiaran să poată răspunde, o voce strigă de afară:

– Salut, Atiaran fiica lui Tiaran! Trell Gravelingasul ne-a spus că ai terminat cu munca pe ziua de azi. Vino și cântă pentru Stonedown!

Atiaran rămase un moment nemișcată, retrăgându-se în sine. Apoi oftă.

– Ah, munca vieții mele abia a început – și se întoarse spre ușă. Dând la o parte draperia, vorbi în noapte: Încă n-am mâncat. O să vin mai târziu. Dar după adunare trebuie să discut cu Cercul bătrânilor.

– O să li se spună, răspunse vocea.

– Bine, zise Atiaran.

Dar în loc să se întoarcă spre Covenant rămase în ușă, fixând un timp întunericul. Când în cele din urmă lăsă să cadă draperia și se întoarse cu fața spre el, ochii îi erau umezi și aveau o expresie pe care la început o luă drept înfrângere. Apoi își dădu seama că ea doar își amintea o înfrângere.

– Nu, Thomas Covenant, rosti ea trist, nu știu nimic despre soarta ta. Poate dacă aș fi stat mai mult la Loresraat... dacă aș fi avut puterea. Dar acolo mi-am depășit limitele, și apoi m-am întors acasă. Cunosc o parte din vechea Înțelepciune pe care Mithil Stonedown nu o bănuiește, dar e prea puțin. Tot ce îmi pot aminti pentru tine sunt indicii despre o magie sălbatică prin care pacea va fi distrusă:

magie sălbatică gravată în fiecare piatră,
pentru ca aurul alb s-o dezlănțuie sau s-o controleze.

Dar înțelesul acestor versuri sau cursul evenimentelor nu le cunosc. Acesta este un dublu motiv pentru a te duce în fața Consiliului. Apoi îl privi drept în față și adăugă: Ți-o spun deschis, Thomas Covenant – dacă ai venit să trădezi Tărâmul, numai Nobilii pot spera să te oprească.

Să trădeze? Iarăşi o idee nouă. Trecu o clipă până să înţeleagă ce sugera Atiaran. Înainte ca el să protesteze, Lena vorbi în locul lui:

– Mamă! S-a luptat cu un nor cenuşiu la Postul lui Kevin. L-am văzut eu. Cum te poţi îndoi de el?

Apărarea ei îi îmblânzi reacţia beligerantă. Fără să vrea, ea îl pusese într-o poziţie falsă. Nu ajunsese atât de departe încât să se lupte cu Nobilul Foul.

Întoarcerea lui Trell împiedică orice replică ar fi intenţionat Atiaran. Bărbatul masiv stătu o clipă în uşă, privind de la Atiaran la Lena şi Covenant. Brusc, spuse:

– Aşadar, ne ajung vremuri grele.

– Da, Trell soţul meu, murmură Atiaran. Vremuri foarte grele.

Apoi ochii lui căzură pe cioburile de pe podea.

– Într-adevăr vremuri grele, le dojeni el blând, dacă se sparg vasele de piatră şi bucăţile sunt lăsate să se facă praf sub picioare.

De data asta Lena fu cu adevărat ruşinată.

– Îmi pare rău, tată. Mi-a fost frică.

– Nu contează.

Se îndreptă spre ea şi-şi puse mâinile mari, uşoare de dragoste, pe umerii ei.

– Unele răni pot fi vindecate. Azi mă simt puternic.

Auzind asta, Atiaran privi recunoscătoare către Trell ca şi cum el şi-ar fi asumat o sarcină eroică.

Spre nedumerirea lui Covenant, ea zise:

– Ia loc, musafirule. Mâncarea o să fie gata curând. Vino, Lena.

Cele două începură să trebăluiască pe lângă plită.

Covenant urmări cum Trell se apucă să adune bucăţile vasului spart. Vocea Gravelingasului murmura încet, îngânând un vechi cântec tainic. Duse cu grijă cioburile pe masă şi le puse jos lângă lampă. După aceea se aşeză şi el. Covenant stătea alături, întrebându-se ce avea să se întâmple.

Şoptind cântecul cavernos printre dinţii încleştaţi, Trell începu să potrivească cioburile laolaltă de parcă vasul ar fi fost un puzzle. Punea bucată lângă bucată, şi fiecare dintre ele rămânea acolo unde o lăsa el fără să se vadă vreun adeziv. Trell se mişca sârguincios, atingând cu delicateţe fiecare fragment, iar vasul părea să crească rapid în mâinile lui, piesele îmbinându-se perfect, lăsând doar o reţea de linii negre fine care marcau spărturile. Curând toate cioburile fură la locurile lor.

Apoi tonul său scăzut căpătă o nouă cadenţă. Începu să mângâie vasul cu degetele, şi peste tot pe unde atingea piatra semnele negre dispăreau complet. Lent, acoperi fiecare centimetru de vas cu mângâierea lui. Când termină cu exteriorul, mângâie şi suprafaţa interioară. În final ridică vasul şi îi atinse baza. Ţinându-l între degetele ambelor mâini, îl roti cu grijă, asigurându-se că nu-i scăpase ceva. Apoi se opri din cântat, lăsă uşor vasul jos şi luă mâinile de pe el. Era întreg şi solid de parcă nu ar fi căzut niciodată.

Covenant îşi mută privirile uimite de la vas la chipul lui Trell. Gravelingasul era schimonosit de încordare, iar obrajii netezi îi erau brăzdaţi de lacrimi.

– E mai greu să-l repari decât să-l spargi, murmură el. Nu fac asta în fiecare zi.

Obosit, își încrucișă brațele pe masă, sprijinindu-și capul pe ele.

Atiaran stătea în spatele soțului ei, masându-i mușchii masivi ai umerilor și gâtului, și ochii îi erau plini de mândrie și dragoste. Ceva din expresia ei îl făcu pe Covenant să simtă că venea dintr-o lume extrem de săracă, unde nimeni nu cunoștea și nimănui nu-i păsa de vindecarea vaselor de piatră. Încercă să-și spună că visa, dar nu voia să asculte.

După o pauză de tăcere plină de respect pentru fapta lui Trell, Lena începu să pună masa. Repede Atiaran aduse castroanele cu mâncare de pe plită. Când totul fu gata, Trell înălță capul și se ridică obosit. Împreună cu Atiaran și Lena, rămase în picioare lângă masă. Atiaran îi spuse lui Covenant:

– Obiceiul poporului nostru este să stăm în picioare înainte de a mânca, în semn de respect pentru Pământ, de la care vin viața, hrana și puterea.

Covenant stătu și el, simțindu-se stingher și deplasat. Trell, Atiaran și Lena închiseră ochii, plecând capetele pentru o clipă. Apoi se așezară. Când Covenant li se alătură pe bancă, începură să-și treacă unul altuia castroanele.

Era o masă îmbelșugată: carne de vită sărată rece acoperită cu sos aburind, orez sălbatic, mere uscate, pâine neagră și brânză; iar Covenant primi o cană înaltă cu o băutură pe care Lena o numea vin de primăvară. Lichidul era limpede și ușor ca apa, puțin efervescent,

și mirosea vag a *aliantha*, dar avea gust de bere de calitate din care fusese îndepărtată toată amărăciunea. Covenant dăduse pe gât o cantitate însemnată înainte să-și dea seama că adăuga o vibrație pătrunzătoare nervilor lui și așa tensionați. Se simțea încordându-se. Erau prea multe presiuni neobișnuite. Curând aștepta nerăbdător sfârșitul mesei, ca să părăsească locuința și să respire aerul nopții.

Dar familia Lenei mânca încet, cu un nor atârnând deasupra capului. Mâncau meticulos, de parcă această masă ar fi marcat sfârșitul fericirii lor împreună. În tăcere, Covenant înțelese că acest lucru era rezultatul prezenței lui. Îi împiedica să se simtă în largul lor.

Pentru a-și ușura poziția, încercă să-și sporească oarecum cunoștințele despre situația sa.

– Am o întrebare, rosti țeapăn. Cu un gest, cuprinse întregul Stonedown: Nu-i nimic de lemn. Există o mulțime de copaci pretutindeni în vale, dar nu văd să folosiți lemnul. Sunt copacii sacri sau ceva de genul ăsta?

După o clipă, Atiaran răspunse:

– Sacri? Cunosc cuvântul, dar înțelesul lui îmi este neclar. Puterea există în Pământ, în copaci, râuri, sol și piatră, iar noi o respectăm pentru că dă viață. Așa că am depus Legământul Păcii. Asta întrebi? Nu folosim lemnul pentru că noi am pierdut știința lemnului, *lillianrill*, și nu am căutat s-o recăpătăm. În timpul exilului poporului nostru, când Dezolarea stăpânea Tărâmul, s-au pierdut multe lucruri

prețioase. Poporul nostru a păstrat știința *rhadhamaerl* în Masivul Southron și în Pustiuri și asta ne-a permis să rezistăm. Știința lemnului nu părea să ne fie de folos și a fost uitată. Acum că ne-am întors în Tărâm, știința pietrei ne este suficientă. Dar *lillianrill* a fost păstrată de alții. Am văzut Woodhelven Înalt, pe dealurile îndepărtate din nord-est. Este un loc frumos – oamenii de acolo înțeleg lemnul și prosperă. Există un oarecare comerț între Stonedown și Woodhelven, dar lemnul și piatra nu se vând.

Când se opri, Covenant sesiză o diferență în noua liniște. Trecu o clipă înainte să fie sigur că aude un zumzet îndepărtat de voci. Repede, Atiaran îi confirmă aceasta adresându-i-se lui Trell:

– Ah, adunarea. Am promis să cânt în seara asta.

Ea și Trell se ridicară împreună, iar bărbatul zise:

– Da. Și apoi vei vorbi Cercului bătrânilor. O să fac niște pregătiri pentru ziua de mâine. Vezi – arătă spre masă – o să fie o zi frumoasă, nu sunt umbre pe inima pietrei.

Aproape fără să vrea, Covenant se uită acolo unde arăta Trell. Dar nu putu vedea nimic. Observându-i privirea nedumerită, Atiaran spuse amabilă:

– Nu fi surprins, Thomas Covenant. Numai un maestru *rhadhamaerl* poate citi vremea în astfel de pietre. Acum vino cu mine dacă vrei, și o să-ți cânt legenda lui Berek Jumătate-de-Mână.

În timp ce vorbea, luă cu ea vasul cu pietriș de pe masă.

– Lena, speli tu vasele?

Covenant se ridică în picioare. Aruncându-i o privire Lenei, o văzu strâmbându-se, nemulțumită că trebuia să se supună; în mod evident ar fi vrut să meargă cu ei. Dar și Trell îi surprinse expresia și spuse:

– Însoțește-l pe musafir, Lena fiica mea. Nu-s atât de ocupat încât să nu mă pot ocupa de vase.

Bucuria o transformă instantaneu și sări să-și arunce brațele în jurul gâtului tatălui ei. El îi întoarse o clipă îmbrățișarea, apoi o lăsă jos pe podea. Ea se îndreptă, încercând să pară dintr-odată serioasă, și se alătură mamei sale. Atiaran spuse:

– Trell, o s-o faci pe fata asta să creadă că e regină.

Dar luă mâna Lenei, arătându-i că nu era supărată, și împreună trecură dincolo de draperie. Covenant le urmă rapid, ieșind din casă în noaptea înstelată cu un sentiment de ușurare. Avea mai mult spațiu pentru a se autoexplora sub cerul liber.

Avea nevoie de explicații. Nu putea să-și înțeleagă, să-și raționalizeze emoția crescândă. Vinul de primăvară pe care îl băuse părea să-i concentreze energiile; își făcea de cap prin venele lui ca un satir dement. Se simțea în mod inexplicabil brutalizat de inspirație, de parcă ar fi fost mai degrabă victima decât sursa visului său. Aur alb! scuipă el în bezna dintre case. Magie sălbatică! Oare cred ei că sunt nebun?

Poate că era nebun. Poate în acest moment rătăcea prin demență, torturându-se cu false dureri și cerințe, amăgiri ale unei iluzii. Asemenea lucruri li se întâmplă

leproşilor. Ba nu! strigă, aproape cu voce tare. Eu cunosc diferenţa – ştiu că nu visez.

Degetele i se încordară cu violenţă, dar trase adânc în plămâni aerul răcoros, lăsând totul în urmă. Ştia cum să supravieţuiască unui vis. Nebunia era singurul pericol.

În timp ce mergeau împreună printre case, braţul neted al Lenei se frecă de al lui. Se simţi scânteind din cauza atingerii.

Murmurul oamenilor crescu rapid în intensitate. Curând Lena, Atiaran şi Covenant ajunseră în cercul central, alăturându-se adunării din Stonedown.

Locul era iluminat de zeci de vase cu pietriş purtate în mâini, şi la lumina lor Covenant putea vedea clar. Bărbaţi, femei şi copii se îngrămădeau la marginea cercului. Covenant bănuia că practic întregul Stonedown venise s-o asculte pe Atiaran cântând. Majoritatea oamenilor erau mai scunzi decât el – şi considerabil mai scunzi decât Trell – şi aveau părul de culoare închisă, castaniu sau negru, din nou altfel decât Trell. Dar erau îndesaţi, cu umeri largi, şi chiar femeile şi copiii lăsau impresia de putere fizică; secole de lucru în piatră îi modelaseră potrivit muncii lor. Covenant simţi aceeaşi vagă teamă faţă de ei cum simţise şi faţă de Trell. Păreau prea puternici, iar el nu avea nimic în afară de ciudăţenia lui care să-l protejeze dacă se întorceau împotriva lui.

Îşi făceau de lucru vorbind unii cu alţii, aparent aşteptând-o pe Atiaran, şi nu dădeau niciun semn că

l-ar fi observat pe Covenant. Nedorind să atragă atenţia asupra sa, se retrase la marginile adunării. Lena se opri împreună cu el. Atiaran îi dădu ei vasul cu pietriş, apoi înaintă prin mulţime spre centrul cercului.

După ce studie lumea adunată, Covenant îşi îndreptă atenţia către Lena. Stătea în dreapta lui, creştetul capului depăşindu-i doar cu un centimetru sau doi nivelul umărului, şi ţinea vasul cu pietriş cu ambele mâini în dreptul taliei, astfel încât lumina îi sublinia sânii.

Fata era evident inconştientă de efect, dar el îl simţea cu intensitate, şi palmele începură să-l mănânce din nou de dorinţa puternică şi încărcată de temeri de a o atinge.

Ca şi cum i-ar fi simţit gândurile, ea ridică ochii spre el cu o blândeţe solemnă pe chip care îi făcu inima să tresară de parcă ar fi fost prea mare pentru spaţiul dintre coastele lui. Stânjenit, îşi mută privirea, fixând cercul fără să vadă nimic. Când îşi întoarse ochii iarăşi la ea, Lena părea să facă exact ceea ce făcuse el – se prefăcea că se uită în altă parte. Strânse din dinţi şi se forţă să aştepte să se întâmple ceva.

Curând mulţimea se linişti. În centrul cercului deschis, Atiaran stătea în picioare pe o platformă joasă de piatră. Înclină capul către adunare, iar oamenii răspunseră ridicând în tăcere vasele cu pietriş. Luminile părură să se concentreze în jurul ei.

Când vasele fură coborâte şi ultima şoaptă se stinse în mulţime, Atiaran începu:

– În seara asta mă simt bătrână – memoria pare să mi se fi tulburat și nu-mi amintesc tot cântecul pe care vreau să vi-l cânt. Dar voi cânta ce îmi aduc aminte, și vă voi spune povestea așa cum am mai spus-o și înainte, pentru ca voi să puteți avea parte de știința pe care o am eu.

La auzul acestor cuvinte, râsete înfundate străbătură adunarea – un tribut amuzat adus cunoștințelor superioare ale lui Atiaran. Ea rămase tăcută, cu capul plecat, ascunzându-și teama pe care i-o aduseseră aceste cunoștințe, până când oamenii se liniștiră. Apoi ridică privirea și spuse:

– Vă voi cânta legenda lui Berek Jumătate-de-Mână.

După o ultimă scurtă pauză, își așeză cântecul în liniștea receptivă, ca pe un giuvaier brut și prețios.

La război bărbații trec ca niște umbre peste iarbă,
Lăsându-și viețile pe pajiști:
Pe când Pământul jelește frumusețea amurgului,
Visele, stelele și șoaptele oamenilor se trec fără speranță.

O umbră roșie de durere și soartă potrivnică,
Într-o băltoacă roșie la picioare,
Berek îi seceră pe cei răi ca pe grâul copt,
Deși dintre toți paznicii Frumuseții el e ultimul;

Ultimul care intră în umbra înfrângerii,
Ultimul care simte totala disperare,
Și-și lasă arma să zacă acolo
Luând mâna tăiată pe jumătate de pe șaua de luptă,

Peste câmpiile Tărâmului trec toți
Trădători lacomi cu pas nesigur
Iar Berek zboară în fața valului,
Până când pe coastele pietroase ale Muntelui
Tunetului plânge.

Berek! Prieten al Pământului! – Ajutor și bunătate,
Ajutor împotriva dușmanului!
Pământul dă și răspunde chemării Puterii,
Răsunând, Prieten al Pământului! Ajută-ne
și vindecă-ne!
Curăță Tărâmul de moartea sângeroasă și de suferință!

Cântecul îl făcu pe Covenant să se cutremure, de parcă ar fi ascuns o fantomă pe care el ar fi trebuit să fie în stare s-o recunoască. Dar vocea lui Atiaran îl subjuga. Niciun instrument nu o ajuta la cântat, dar înainte ca ea să termine primul vers înțelese că nu avea nevoie de ele. Firul limpede al melodiei era decorat cu rezonanțe neașteptate, armonii ascunse, ecouri ale unor glasuri tăcute, astfel că fiecare tril părea să se extindă la trei sau patru cântăreți, guri separate dar unanime în cântec.

Începu într-o tonalitate la minor care făcu noaptea aurie înstelată să tremure ca un cântec funebru; prin ea bătea vântul negru al pierderii, în care lucrurile îndrăgite și sfinte din întregul Stonedown păreau să pâlpâie și să se stingă. Ascultând, Covenant simțea cum întreaga adunare plânge odată cu cântecul, strigă cu durere tăcută sub puternica influență a cântăreței.

Dar durerea nu rămase mult în acea voce. După o pauză care se deschise în noapte ca o revelație, Atiaran se năpusti asupra refrenului eroic – „Berek! Prieten al Pământului!" – și schimbarea o urcă pe culmile unei modulații majore care ar fi fost prea forțată pentru orice voce mai puțin încărcată de sugestii, mai slab întrețesută ca a ei. Tulburarea adunării continuă, dar într-o clipă renăscu din suferință în bucurie și recunoștință. Și pe măsură ce ultima notă înaltă, prelungă, a lui Atiaran răsuna din gâtul ei ca o salvă trasă în onoarea munților și stelelor, oamenii își ridicară vasele cu pietriș și strigară:

– Berek! Prieten al Pământului! Ura!

Apoi, încet, coborâră luminile și începură să se strângă în jurul lui Atiaran ca să-i audă povestea. Impulsul comun era atât de simplu și de puternic încât Covenant făcu și el câțiva pași înainte să-și vină în fire. Brusc se uită primprejur, concentrându-și privirea pe stelele sclipind slab, inhalând mirosul atotpătrunzător al pietrișului. Reacția unanimă a Stonedownului îl sperie; nu-și putea permite să se piardă în ea. Vru să se întoarcă, dar trebuia să audă povestea lui Berek, așa că rămase acolo unde se afla.

Imediat ce oamenii se instalară, Atiaran începu.

– S-a întâmplat să fie un război mare în zilele de demult, în timpurile de la începuturile amintirilor omenirii – înainte ca Vechii Nobili să se fi născut, înainte ca uriașii să vină de peste Marea Zorilor ca să se alieze cu Frații de Piatră – timpuri dinainte de Legământul Păcii, înainte de Dezolare și de ultima

bătălie a Înaltului Nobil Kevin. În vremurile acelea Demonii care domneau în Demondim erau o rasă semeață și nobilă, iar troglodiții topeau și prelucrau metale frumoase cu care făceau deschis și prietenește comerț cu toate popoarele din Tărâm. În timpurile acelea Tărâmul era o singură națiune măreață, și peste el domneau un Rege și o Regină. Erau o pereche tânără, plini de dragoste și respect, și timp de mulți ani au condus în armonie și pace.

Dar după un timp a apărut o umbră peste inima Regelui. Gustase din puterea de viață și de moarte asupra supușilor săi și se învățase să și-o dorească. Curând autoritatea deveni subiectul dorințelor sale, și la fel de necesară ca și hrana. Își petrecea nopțile căutând tot mai multă putere și zilele exercitând această putere, devenind din ce în ce mai lacom și din ce în ce mai crud pe măsură ce dorința îl acapara.

Dar Regina îl privea pe soțul ei și se întrista. Ea nu-și dorea decât ca vigoarea și loialitatea din anii trecuți să revină. Dar nicio rugăminte, nicio încercare de convingere sau altă putere a ei nu putu rupe lanțurile cruzimii care îl degradau pe Rege. Și în cele din urmă, când văzu că bunăstarea Tărâmului va pieri cu siguranță dacă soțul ei nu se oprea, ea se despărți de el, opunându-și propria autoritate autorității lui.

Și începu războiul în Tărâm. Mulți dintre cei care simțiseră biciul Regelui trecură de partea Reginei, și de asemenea i se alăturară mulții alții care urau crima și iubeau viața. Conducătorul acestora era Berek – cel mai puternic și mai înțelept dintre luptătorii Reginei.

Dar teama de Rege stăpânea Tărâmul, și orașe întregi se ridicară să lupte pentru el, ucigând pentru a-și apăra propria robie.

Bătălia s-a dat în Tărâm, și pentru un timp se părea că Regina va învinge. Eroii ei aveau brațe puternice, dar niciunul nu era mai puternic decât Berek, despre care se spunea că ar fi un adversar demn de orice rege. Dar când lupta se încingea, o umbră, un nor cenușiu dinspre răsărit căzu asupra oștirilor. Apărătorii Reginei fură loviți în inimă și puterea îi părăsi. Iar adversarii ei își găsiră o putere nebunească în negură. Uitară de umanitatea lor – tăiau, zdrobeau, ciopârțeau, mușcau, schilodeau și profanau până când atacul lor violent îi copleși pe eroi, iar camarazii lui Berek căzură unul câte unul pradă disperării și morții. Lupta continuă până când Berek rămase singurul dușman în viață al umbrei.

Dar el continuă să lupte, nepăsător la soarta sa și la numărul dușmanilor săi, și sufletele cădeau sub sabia lui ca frunzele în suflarea vântului de toamnă. În cele din urmă însuși Regele, cuprins de teama și nebunia umbrei, îl provocă pe Berek, și începură să lupte. Berek lovea cu putere, dar umbra îi devia tăișul sabiei. Astfel înfruntarea fu echilibrată până când o lovitură a securii Regelui mușcă mâna lui Berek. Atunci sabia lui Berek căzu la pământ și el privi în jur – privi și văzu umbra și pe toți bravii lui camarazi morți. Plânse amarnic de disperare și, răsucindu-se, fugi de pe câmpul de luptă.

Fugi astfel, bântuit de moarte, apăsat de amintirea umbrei. Trei zile fugi, fără să se oprească vreodată, fără să se odihnească – și timp de trei zile oștirea Regelui îl urmări ca o bestie ucigașă, adulmecând sângele. La capătul puterilor și în cumplită disperare, ajunse la Muntele Tunetului. Urcând panta stâncoasă, se prăbuși pe o piatră mare și plânse: „Vai de Pământ! Am fost înfrânți, și nu avem niciun prieten care să ne răzbune. Frumusețea va dispărea din Tărâm."

Dar piatra pe care zăcea îi răspunse: „Există un Prieten pentru o inimă care are înțelepciunea să-l vadă." „Pietrele nu sunt prietenii mei", strigă Berek. „Vezi tu, dușmanii mei străbat Tărâmul și niciun cutremur nu sparge pământul de sub picioarele lor pângăritoare."

„Se prea poate", spuse piatra. „Ei sunt la fel de vii ca și tine și au nevoie de pământ să stea pe el. Totuși există pentru tine un prieten în Pământ, dacă îți pui sufletul chezaș pentru vindecarea lui."

Atunci Berek se ridică în picioare pe piatră și își văzu dușmanii apropiindu-se. Făcu legământul, pecetluindu-l cu sângele mâinii sale despicate. Pământul îi răspunse cu un tunet; de pe înălțimile muntelui veniră stâncile mari Lei de Foc, devorând totul în drumul lor. Regele și toată oastea lui fură risipiți, și numai Berek mai rămase pe stânca sa ca o navă înaltă în mijlocul mării.

Când focul trecu, Berek îi onoră pe Leii de pe Muntele Tunetului, promițându-le respect, credință și slujire pentru Pământ din partea lui însuși și a generațiilor care îl vor urma pe Tărâm. Exercitând

prima Putere a Pământului, el creă Toiagul Legii din lemnul Copacului Unic şi cu el începu să vindece Tărâmul. La împlinirea vremii, lui Berek Jumătate-de-Mână i se dădu numele de Puterea Inimii şi deveni Nobilul Părinte, primul dintre Vechii Nobili. Cei care i-au urmat calea au prosperat în Tărâm timp de două mii de ani.

Mult timp după ce Atiaran termină, tăcerea domni asupra adunării. Apoi, împreună, de parcă inimile lor ar fi bătut la unison, locuitorii din Stonedown începură să înainteze, întinzându-şi mâinile ca s-o atingă în semn de apreciere. Ea îşi întinse braţele să cuprindă cât mai mulţi prieteni cu putinţă, iar cei care nu puteau ajunge la ea se îmbrăţişau unul pe altul, împărtăşind unanimitatea reacţiei colective.

7
LENA

Singur în noapte, pentru că nu putea împărtăși impulsul general spontan al celor din Stonedown, Covenant se simți dintr-odată prins în capcană, amenințat. Presiunea întunericului îi strivea plămânii; părea să nu-i ajungă aerul. Fusese cuprins de claustrofobia leproșilor, teama leproșilor de aglomerație, de comportamente imprevizibile. Berek! gemu el cu intensitate mușcătoare. Oamenii aceștia voiau ca el să fie un erou. Cu o smucire rigidă de respingere, se îndepărtă de adunare, strecurându-se extrem de supărat printre case de parcă Stonedown i-ar fi adresat o insultă mortală.

Berek! Pieptul îi tresări. Magie sălbatică! Era ridicol. Oare oamenii ăștia nu știau că avea lepră? Nimic nu poate fi mai puțin posibil pentru mine decât genul de eroism pe care ei îl văd în Berek Jumătate-de-Mână.

Dar Nobilul Foul spusese: Intenționează ca tu să fii inamicul meu final. Te-a ales pe tine ca să mă distrugi. Dezolat și îngrozit, întrezări sfârșitul la

care l-ar putea duce visul său; se văzu iremediabil înecat într-o confruntare cu Dispreţuitorul.

Era prins în capcană. Evident că nu putea juca rolul de erou într-un vis războinic. Nu putea uita de sine într-atât; uitarea însemna sinucidere. Şi totuşi nu putea scăpa din vis fără să treacă prin el, nu se putea întoarce la realitate fără să se trezească. Ştia ce s-ar fi întâmplat cu el dacă stătea nemişcat încercând să-şi păstreze minţile. Deja, la doar o mică distanţă de luminile adunării de oameni, simţea noaptea întunecată înaintând spre el, rotindu-se cu aripi largi pe cerul de deasupra capului său.

Se opri, clătinându-se până se sprijini de un perete, şi îşi prinse fruntea în mâini.

Nu pot, gâfâi el. Toate speranţele lui despre acest Tărâm care ar putea să-i alunge neputinţa, să-i vindece cumva sufletul rănit, se prefăceau în cenuşă.

Nu pot continua.

Nu mă pot opri.

Ce se întâmplă cu mine?

Deodată auzi paşi alergând spre el. Se îndreptă repede şi o văzu pe Lena grăbindu-se să i se alăture. Vasul cu pietriş arunca umbre dezordonate pe chipul ei în mişcare. După câţiva paşi încetini, apoi se opri, ţinând vasul astfel încât să-l poată vedea clar.

– Thomas Covenant? întrebă ezitant. Nu te simţi bine?

– Nu, se răsti el, nu mă simt bine. Nu e nimic bine, nu a fost de când... – cuvintele i se opriră pentru o clipă în gât – de când am divorţat.

Se uită încruntat la ea, sfidând-o să-l întrebe ce însemna un divorț. Modul în care ținea lumina îi lăsa cea mai mare parte a feței în întuneric; nu putu să-și dea seama cum îi primise răbufnirea. Dar o sensibilitate interioară părea s-o ghideze. Când vorbi, nu îi accentuă durerea prin întrebări crude sau compătimiri. Zise cu blândețe:

– Știu un loc unde poți fi singur.

El aprobă scurt din cap. Da! Simțea că nervii lui înnebuniți sunt pe cale să plesnească. Violența îl gâtuia. Nu voia să se vadă ce i se întâmplă.

Ușor, Lena îi atinse brațul și îl conduse afară din Stonedown spre râu. Sub lumina slabă a stelelor ajunseră pe malul Mithilului, apoi coborâră la râu. După o jumătate de kilometru ajunseră la un pod vechi de piatră care lucea cu o reflexie udă, neagră, de parcă abia ieșise din apă spre folosul lui Covenant. Sugestivitatea acestui gând îl făcu să se oprească. Văzu arcul ca pe un fel de prag; primejdii pândeau pe colinele întunecate de dincolo de malul îndepărtat. Întrebă subit:

– Unde mergem?

Îi era teamă că dacă va traversa podul nu se va mai putea recunoaște pe sine însuși la întoarcere.

– Pe malul opus, zise Lena. Acolo poți să fii singur. Ai noștri nu traversează prea des Mithilul – se spune că munții dintre apus nu sunt prietenoși, că răul din Refugiul Damnaților care se află în spatele lor le-a înfrânt spiritul. Dar eu am mers peste tot prin valea de la apus, căutând pietre pentru imaginile *suru-pa-maerl*,

și nu am întâlnit nicio primejdie. Există un loc în apropiere unde n-o să fii deranjat.

Cu tot aspectul său vechi, în ochii lui Covenant podul nu părea a fi o lucrare demnă de încredere. Îmbinările fără mortar păreau fragile, unite numai de umbrele înșelătoare, obscure, provocate de lumina stelelor. Când păși pe pod se aștepta să-i alunece piciorul, să se clatine pietrele. Dar arcul era stabil. În punctul său superior făcu o pauză ca să se sprijine de peretele scund al podului și să privească în jos râul.

Apa curgea neagră sub el, murmurându-și lunga rugăciune pentru mântuirea în mare. Iar el o privea ca și când ar fi rugat-o să-i dea curaj. Nu putea pur și simplu să ignore lucrurile care îl amenințau, să ignore imposibilitățile care i se opuneau, nebuniile situației lui – să se întoarcă în Stonedown și să pretindă cu veselă prefăcătorie că el era Berek Jumătate-de-Mână renăscut?

Nu putea. Era un lepros; existau minciuni pe care nu le putea spune.

Apucat brusc de un acces de greață, se trezi lovind cu pumnii în parapet. Își smulse mâinile, încercând să vadă dacă se rănise, dar penumbra stelelor nu-i arătă nimic.

Strâmbându-se, se întoarse și o urmă pe Lena pe malul de vest al Mithilului.

Curând ajunseră la destinație. Un timp Lena îl conduse pe Covenant drept spre vest, urcară o pantă accidentată spre dreapta, apoi coborâră iarăși spre râu printr-o vale adâncă. Își croiră drum cu grijă pe

fundul pietros al râpei ca și cum și-ar fi ținut echilibrul pe o corabie avariată; carena sa spartă se înălța de ambele părți, îngustându-le orizontul. Câțiva copaci creșteau pe laterale ca niște sulițe, iar în apropierea râului carcasa zăcea pe un banc de nisip neted care se întindea spre un promontoriu plat din piatră înaintând în apă. Mithilul plângea în jurul pietrei, parcă supărat de subita constrângere a malurilor sale, și sunetul exploda în râpă ca o briză marină gemând printr-o epavă eșuată.

Lena se opri pe malul nisipos. Îngenunchind, făcu o mică adâncitură în nisip și își goli în ea vasul cu pietriș. Pietrele de foc dădeau mai multă lumină din adâncitură, astfel că fundul râpei era iluminat în galben, și pentru scurt timp Covenant simți o căldură liniștită venind dinspre pietriș. Atingerea strălucirii pietrelor îl făcea conștient de faptul că noaptea era răcoroasă, o noapte în care era plăcut să stai în jurul focului. Se ghemui lângă pietriș cu un fior ca ultimul tremur pătrunzător al unei iminente isterii.

După ce așezase pietrișul în nisip, Lena plecă spre râu. Acolo unde stătea pe promontoriu, lumina abia o ajungea și silueta ei era întunecată; dar Covenant putea vedea că avea fața ridicată spre cer.

Îi urmări privirea în sus pe versantul negru al muntelui și văzu luna răsărind. O strălucire argintie făcea să pălească stelele de pe marginea stâncii, întunecând valea cu umbra ei; dar umbra trecu repede prin râpă, și lumina lunii căzu peste râu, dându-i aspect de argint vechi. Iar când luna plină se înălță din munți o

înconjură pe Lena, aruncându-i un abur alb ca o mângâiere pe cap și pe umeri. Stătea nemișcată lângă apă, și Covenant o privea cu o stranie gelozie tristă, de parcă ea ar fi stat pe marginea unui abis care îi aparținea lui. În cele din urmă, când lumina lunii traversă râul către valea dinspre est, Lena lăsă capul în jos și se întoarse la cercul cu pietriș. Fără să întâlnească privirea lui Covenant, întrebă încet:

– Să plec?

Palmele lui Covenant îl mâncau de parcă ar fi vrut s-o lovească chiar și numai pentru sugestia că ar fi putut rămâne. Dar în același timp îi era frică de noapte; nu voia s-o înfrunte singur. Se ridică șovăitor în picioare și făcu câțiva pași îndepărtându-se de ea. Privind supărat în sus la versanții râpei, se luptă ca glasul să-i sune neutru când rosti:

– Tu cum vrei?

Răspunsul ei, atunci când sosi, fu liniștit și sigur.

– Vreau să știu mai multe despre tine.

El se cutremură și plecă brusc capul ca și cum ar fi fost lovit și lăsat fără aer. Apoi se îndreptă iar.

– Întreabă.

– Ești însurat?

Auzind asta, se răsuci cu fața la ea de parcă l-ar fi înjunghiat în spate. Văzându-i suferința arzând în ochi și dinții dezgoliți, ea șovăi, coborî ochii și întoarse capul. Observându-i nesiguranța, simți ca fața îl trăda din nou. Nu intenționase acea contorsionare disprețuitoare a trăsăturilor. Voia să se stăpânească, nu să se dea astfel de gol, nu în fața ei. Însă ea îi agrava

suferința mai mult decât orice altceva. Străduindu-se să se autocontroleze, se răsti:

– Da. Nu. Nu contează. De ce întrebi?

Sub privirea lui severă, Lena se lăsă să cadă pe nisip în genunchi lângă pietriș și îl studie oblic pe sub sprâncene. Fiindcă nu spunea nimic pe moment, el începu să se plimbe pe limba de nisip. Mergând, își răsucea și trăgea frenetic verigheta.

După o clipă, Lena îi răspunse cu un aer de lipsă de importanță:

– Există un bărbat care dorește să se căsătorească cu mine. Triock, fiul lui Thuler. Nu sunt la vârsta la care să mă pețească, însă când va veni timpul nu voi face o altă alegere. Dar dacă acum aș avea vârsta necesară nu m-aș mărita cu el. O, în felul lui e un bărbat bun – un bun păstor, își apără cu vitejie vitele. Și e mai înalt decât majoritatea celorlalți. Dar pe lume sunt atât de multe lucruri minunate, atâta putere care poate fi cunoscută și frumusețe care poate fi împărtășită sau creată – și nu i-am văzut pe ranyhyni. Nu mă pot mărita cu un păstor care își dorește de nevastă doar o *suru-pa-maerl*. Mai degrabă aș vrea să merg la Loresraat cum a făcut mama mea Atiaran, să rămân acolo fără să ratez indiferent la ce încercări m-ar pune Înțelepciunea, până când aș deveni Nobilă. Se spune că astfel de lucruri se pot întâmpla. Tu crezi?

Covenant abia o auzea. Păși agitat pe nisip, înfuriat și subminat de amintirea nedorită a lui Joan. Pe lângă iubirea lui pierdută, Lena și noaptea argintie a Tărâmului își pierdeau importanța. Goliciunea

visului său deveni dintr-odată evidentă în ochii lui interiori, ca un teren sălbatic dezgolit, o nouă permutare a dezolării leprei. Nu era ceva real – era un chin pe care şi-l asumase în subconştient, o revoltă involuntară împotriva bolii şi pierderii sale. Gemu în sinea lui: izolarea provoacă asta? E un şoc atât de puternic să fii proscris? La naiba! Nu mai am nevoie. Se simţea pe punctul de a începe să ţipe. Într-un efort de a se controla, se lăsă să cadă pe nisip cu spatele la Lena şi îşi strânse genunchii cât putu de tare. Atent la nesiguranţa vocii lui, întrebă:

– Cum se căsătoresc ai voştri?

Cu o intonaţie lipsită de complicaţii, ea spuse:

– E ceva simplu, când un bărbat şi o femeie se aleg unul pe celălalt. După ce devin prieteni, dacă doresc să se căsătorească spun Cercului bătrânilor. Iar bătrânii aşteaptă un anotimp ca să vadă dacă relaţia celor doi este sigură, fără gelozii ascunse sau promisiuni nerespectate care să-i tulbure mai târziu în decursul anilor. Apoi întregul Stonedown se adună în centru şi bătrânii îi iau în braţele lor pe cei doi şi întreabă: „Vreţi să împărţiţi viaţa, la bucurie şi la tristeţe, la muncă şi la odihnă, în pace şi în luptă, ca să înnoiţi Tărâmul?" Cei doi răspund: „Viaţă alături de viaţă, alegem să împărţim binecuvântările şi slujirea Pământului."

O clipă, vocea ei luminată de stele se opri respectuos. Apoi continuă.

– Stonedown strigă la unison: „Bine! Să aveţi parte de viaţă, bucurie şi putere tot timpul!" Apoi ziua trece în sărbătoare, iar noii soţi îi învaţă pe oameni

jocuri noi, dansuri și cântece, astfel că fericirea în Stonedown este reînnoită, iar comuniunea și veselia nu încetează în Tărâm.

Făcu din nou o pauză înainte de a relua.

– Ziua căsătoriei mamei mele Atiaran cu tatăl meu Trell a fost o zi deosebită. Bătrânii cu care învățăm ne-au vorbit despre ea de multe ori. În fiecare zi din anotimpul încrederii Trell urca în munți, căutând prin cărări uitate și peșteri pierdute, cascade ascunse și crevase noi, câte o piatră de *orcrest* – o rocă prețioasă și cu multe puteri. Căci pe vremea aceea era secetă în Câmpiile de Miazăzi, iar viața din Stonedown se chinuia în foamete. Apoi, în ajunul căsătoriei, și-a descoperit comoara – o bucată de *orcrest* mai mică decât un pumn. Și în timpul sărbătorii, după rostirea cuvintelor rituale, el și Atiaran au salvat Stonedownul. În timp ce ea cânta o rugăciune fierbinte Pământului – un cântec cunoscut în Loresraat, dar demult uitat de poporul nostru –, el a luat piatra de *orcrest* în mână și a sfărâmat-o cu forța degetelor. Când piatra s-a prefăcut în praf, s-a auzit un tunet în munți, deși nu erau nori, iar un fulger a izbucnit din praful din mâna lui. Într-o clipă cerul s-a făcut negru de nori de furtună și a început să plouă. Astfel foametea a încetat, iar locuitorii din Stonedown au zâmbit viitorului ca un popor renăscut.

Cu toate că își strângea picioarele cu toată puterea, Covenant nu-și putea stăpâni furia amețitoare. Joan! Povestea Lenei îl izbi ca o batjocură la adresa suferințelor și eșecurilor lui.

Nu pot.

O clipă, falca sa tremură sub efortul pe care îl făcu ca să vorbească. Apoi sări în picioare și alergă spre râu. Parcurgând distanța scurtă, se aplecă și smulse o piatră din nisip. Sărind pe promontoriu, aruncă cu toate puterile piatra în apă.

Nu pot!

Un plescăit slab îi răspunse, dar imediat sunetul se stinse în tânguirea nepăsătoare a râului, și valurile fură măturate.

La început cu voce joasă, Covenant spuse râului:

– I-am luat lui Joan o pereche de cizme de călărie drept cadou de nuntă. Apoi, scuturându-și sălbatic pumnii, strigă: Cizme de călărie! Te surprinde neputința mea?!

Nevăzută și fără să înțeleagă, Lena se ridică și se îndreptă spre Covenant, cu o mână întinsă ca pentru a calma violența adunată în spatele lui. Dar se opri la câțiva pași distanță de el, căutând ceva potrivit de spus. După o clipă șopti:

– Ce s-a întâmplat cu soția ta?

Umerii lui Covenant tresăriră. Spuse răgușit:

– A plecat.

– Cum a murit?

– Nu ea – eu. M-a părăsit. A divorțat. S-a terminat. Când aveam nevoie de ea.

Indignată, Lena se miră:

– De ce să se întâmple așa ceva cât există viață?

– Eu nu sunt viu.

Ea îi simți furia urcând în glasul lui.

– Am lepră. Proscris necurat. Leproşii sunt urâţi şi murdari. Abominabili.

Cuvintele lui o umplură de groază şi protest.

– Nu se poate, gemu ea. Tu nu eşti... abominabil. Ce lume e aia care îndrăzneşte să te trateze astfel?

Muşchii umerilor lui tresăriră şi mai puternic, de parcă mâinile i-ar fi fost încleştate de gâtul unui demon chinuitor.

– E adevărat. Asta e realitatea. Faptele. Genul de lucruri care te omoară dacă nu le crezi. Cu un gest de respingere către rău, icni: Ăsta e un coşmar.

Lena fu cuprinsă brusc de curaj.

– Eu nu cred. Poate să fie aceea lumea ta – dar Tărâmul... ah, Tărâmul e real.

Spatele lui Covenant înţepeni, şi el rosti cu un calm supranatural:

– Încerci să mă înnebuneşti?

Tonul prevestitor de rele o sperie, o înfioră. Pentru o clipă, curajul îi pieri; simţi râul şi râpa închizându-se în jurul ei ca fălcile unei capcane. Apoi Covenant se răsuci şi îi aplică o palmă usturătoare peste faţă.

Forţa loviturii o trimise clătinându-se înapoi în lumina pietrişului. El o urmă repede, cu faţa schimonosită într-un rânjet sălbatic. Când ea îşi recăpătă echilibrul, îi aruncă o ultimă privire atentă, îngrozită, şi fu convinsă că intenţiona s-o omoare. Gândul o paraliză. Stătu amorţită şi neajutorată în timp ce el se apropia.

Ajungând la ea, îşi încurcă mâinile în rochia ei şi sfâşie materialul ca pe un văl. Ea nu se putu mişca.

Pentru o clipă se holbă la ea, la sânii ei tari, perfecți și la slipul mic, cu un triumf mohorât în priviri, ca și cum tocmai descoperise un complot murdar. Apoi o apucă de umăr cu mâna stângă și îi rupse chiloții cu dreapta, forțând-o să se lase pe nisip în timp ce o dezgolea. Acum ea încercă să opună rezistență, dar membrele ei nu voiau să se miște; suferea neajutorată.

O clipă mai târziu el își aruncă povara greutății lui pe pieptul ei, și pântecele îi fu înjunghiat cu un foc alb, sălbatic care îi sparse tăcerea, o făcu să țipe. Dar chiar în timp ce țipa își dădu seama că era prea târziu pentru ea. Ceva ce semenii ei considerau un dar îi fusese răpit.

Dar Covenant nu se simțea ca un răpitor. Orgasmul îl inundă ca și cum ar fi căzut într-un Mithil de furie topită. Sufocat de patimă, aproape că leșină. Apoi timpul păru să treacă pe lângă el și rămase nemișcat poate chiar și ore – ore în care lumea lui putea să se sfărâme, nebăgată în seamă.

În cele din urmă își aminti de moliciunea trupului Lenei sub al lui, simți tremurul prelung al suspinelor ei. Cu efort, se ridică în picioare. Când privi în jos spre ea în lumina pietrișului, văzu sângele de pe coapsele ei. Brusc capul i se dezechilibră, amețit, parcă ar fi privit într-o prăpastie. Se întoarse și porni cu pas grăbit, nesigur, târșâit, către râu, se întinse pe piatră și-și vomită greutatea din măruntaie în apă. Iar Mithilul îi curăță voma ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Rămase întins pe piatră în timp ce extenuarea nervilor săi supraîncărcați îl doborî. Nu o auzi pe Lena

ridicându-se, adunându-și zdrențele hainelor, vorbind sau plecând prin râpa accidentată.

Nu auzi nimic în afară de prelunga lamentație a râului, nu văzu nimic în afară de cenușa pasiunii sale consumate, nu simți nimic în afară de umezeala pietrei pe obrajii lui, ca niște lacrimi.

8
DIMINEAŢA MESAJULUI

Suprafaţa tare a pietrei îl smulse încet pe Thomas Covenant din visele cu îmbrăţişări pasionale. Un timp pluti pe curentul ascendent al dimineţii, în patul său ascetic şi suficient, înconjurat de introspecţia râului, de mirosurile proaspete ale zilei, de strigătele păsărilor care se roteau pe cer. Pe măsură ce conştiinţa de sine îi revenea, se simţea calm, în armonie cu mediul; chiar şi duritatea neîndurătoare a pietrei îi părea bine-venită, o parte potrivită cu întreaga dimineaţă.

Primele lui amintiri despre noaptea precedentă fură despre orgasm, eliberarea uşurătoare, inima explodând, satisfacţia atât de preţioasă încât ar fi dorit să-şi vândă sufletul pentru ca asemenea lucruri să facă parte din viaţa lui reală. Pentru un lung moment de fericire, reexperimentă acea senzaţie. Apoi îşi aduse aminte că pentru a o obţine trebuise s-o rănească pe Lena.

Lena!

Se răsuci pe o parte și se ridică în capul oaselor, în lumina zorilor. Soarele nu se înălțase încă deasupra munților, dar în vale se reflecta suficientă lumină de pe câmpie ca să vadă că ea dispăruse.

Își lăsase focul arzând în nisip ceva mai sus în râpă. Se ridică clătinându-se, cercetă râpa și ambele maluri ale Mithilului după un semn al ei – sau, după cum îi zbură imaginația, al locuitorilor din Stonedown căutând răzbunare. Inima îi bubuia; oamenii aceia puternici ca stânca nu ar fi interesați de explicațiile sau scuzele lui. Căuta indiciile doveditoare ale urmăririi unui evadat.

Dar dimineața era netulburată ca și cum nu ar fi existat oameni, crime sau dorințe care să trebuiască pedepsite. Treptat, panica lui Covenant cedă. După o ultimă privire în jur, începu să se pregătească pentru orice l-ar fi așteptat.

Știa că ar fi trebuit să pornească imediat, să se grăbească de-a lungul râului spre siguranța relativă a câmpiilor. Dar era lepros și nu-și putea asuma cu ușurință călătorii solitare. Trebuia să se organizeze.

Nu se gândi la Lena; știa instinctiv că nu-și putea permite să se gândească la ea. Îi înșelase încrederea, înșelase încrederea Stonedownului; atât de departe putuse merge turbarea lui din noaptea trecută. Era trecutul, irevocabil – și iluzoriu, ca visul însuși. Cu un efort care îl făcu să tremure, lăsă totul în urmă. La Postul de Veghe al lui Kevin descoperise aproape din întâmplare răspunsul la toată această nebunie: continuă să te miști, nu te gândi, supraviețuiește.

Răspunsul era chiar și mai necesar acum. Teama lui „Berek" față de noaptea precedentă părea relativ lipsită de importanță. Asemănarea lui cu un erou legendar era doar o parte dintr-un vis, nu un fapt sau o cerință obligatorie. O lăsă de asemenea în urmă. Deliberat, își acordă o SVE și o analiză minuțioasă.

Când fu sigur că nu avea nicio rană ascunsă, nicio pată roșie periculoasă, se îndreptă spre capătul promontoriului. Încă mai tremura. Avea nevoie de mai multă disciplină, de mortificare; mâinile îi tremurau de parcă nu se puteau liniști fără obișnuitul ritual al bărbieritului. Dar briceagul din buzunar nu era potrivit pentru bărbierit. După o clipă respiră adânc, se prinse de marginea pietrei și se aruncă, îmbrăcat complet, să facă o baie în râu.

Curentul îl îmboldea seducător, împingându-l să plutească sub cerul albastru al unei zile de primăvară. Dar apa era prea rece; putu să suporte răceala doar cât să se scufunde și să se zvârcolească o clipă în curent. Apoi se săltă pe piatră și se ridică în picioare, ștergându-și picăturile de pe față. Apa din păr îi intra în ochi, împiedicându-l să vadă pe moment că Atiaran stătea pe nisip lângă pietriș. Îl contempla cu o privire gravă, fermă.

Covenant îngheță, transpirând de parcă ar fi fost prins în flagrant. O secundă, el și Atiaran se măsurară reciproc peste nisip și piatră. Când ea începu să vorbească inima i se strânse, așteptându-se să-l ocărască, să-l acuze, să-i azvârle insulte. Dar ea nu spuse decât:

– Vino lângă pietriș. Trebuie să te usuci.

Surprins, îi analiză tonul cu toată ascuțimea simțurilor, dar nu reuși să discearnă în el altceva decât hotărâre și o tristețe liniștită. Dintr-odată își dădu seama că ea nu știa ce se întâmplase cu fiica ei.

Respirând adânc ca să-și controleze bătăile inimii, înaintă și se ghemui lângă pietriș. Mintea îi alerga printre speculații improbabile privind atitudinea lui Atiaran, dar își ținu fața lângă sursa de căldură și rămase tăcut, sperând că ea va spune ceva care să-i dea de înțeles cum stăteau lucrurile.

Aproape dintr-o suflare, ea șopti:

– Am știut unde să te găsesc. Înainte să mă întorc eu de la discuția cu Cercul bătrânilor, Lena i-a spus lui Trell că ești aici.

Se opri, iar Covenant se forță să întrebe:

– A văzut-o?

Știa că era o întrebare suspectă. Dar Atiaran răspunse simplu:

– Nu. Și-a petrecut noaptea la o prietenă. Doar și-a strigat mesajul când a trecut pe lângă casă.

Câteva clipe lungi Covenant rămase nemișcat și mut, uimit de implicațiile a ceea ce făcuse Lena. Strigase numai! La început, creierul lui depănă gânduri de ușurare. Era în siguranță – cel puțin temporar. Prin reticența ei, Lena obținuse timp prețios pentru el. Clar, oamenii acestui Tărâm erau pregătiți să facă sacrificii.

După încă puțin timp înțelese că ea nu făcuse acel sacrificiu pentru el. Nu-și putea închipui că ei îi păsa de siguranța lui personală. Nu, ea alesese să-l protejeze pentru că era un erou ca Berek, un purtător al

mesajelor pentru Nobili. Nu dorea ca ţelul lui să fie împiedicat de răzbunarea Stonedownului. Aceasta era contribuţia ei la apărarea Tărâmului de Nobilul Foul, Ucigaşul Cenuşiu.

O contribuţie eroică. În ciuda disciplinei sale, a temerilor, înţelese ce rău îşi făcuse Lena de dragul mesajului său. Părea că o vede ghemuindu-se dezbrăcată în spatele unei stânci de la poalele colinelor în noaptea pustie, ocolind pentru prima dată în tânăra ei viaţă braţele deschise ale comunităţii, îndurând singură durerea şi ruşinea trupului ei sfârtecat pentru ca el să nu fie tras la răspundere. O amintire nedorită a sângelui de pe coapsele ei se zvârcoli în el.

Umerii i se strânseră luptând cu gândul. Şopti pentru sine printre dinţii încleştaţi: Trebuie să merg la Consiliu.

Când se linişti, întrebă mohorât:

– Ce au spus bătrânii?

– Nu au avut prea multe de spus, replică ea cu o voce plată. Le-am povestit ce ştiam despre tine şi despre primejdia în care se află Tărâmul. Au fost de acord că trebuie să te conduc la Cetatea Nobilă. De asta am venit acum la tine. Vezi – arătă cei doi saci de la picioarele ei – eu sunt gata. Soţul meu Trell mi-a dat binecuvântarea lui. Mă îndurerează că trebuie să plec fără să-i transmit dragostea mea fiicei mele Lena, dar timpul ne presează. Nu mi-ai redat întreg mesajul, dar simt că de acum încolo orice întârziere este periculoasă. Bătrânii se vor gândi la apărarea câmpiilor. Trebuie să plecăm.

Covenant îi întâlni privirea, și de data aceasta îi înțelese trista hotărâre. Îi era teamă și nu credea că se va mai întoarce la familia ei. Simți o milă subită pentru ea. Fără să înțeleagă prea bine ceea ce spunea, încercă s-o liniștească.

– Lucrurile nu stau atât de prost pe cât ar putea. Un troglodit a găsit Toiagul Legii și am dedus că nu prea știe cum să-l folosească. Cumva, Nobilii trebuie să-l ia de la el.

Dar încercarea lui dădu greș. Atiaran înțepeni și rosti:

– Atunci viața Tărâmului depinde de viteza cu care ne mișcăm. Vai, nu putem merge la ranyhyni să cerem ajutor. Dar ramenilor nu prea le pasă de problemele Tărâmului și niciun ranyhyn nu a mai fost călărit, în afară de un Nobil sau de un Gardian al Sângelui, încă de la începutul timpurilor. Trebuie să mergem pe jos, Thomas Covenant, iar Piatra Sărbătorii se află la peste o mie cinci sute de kilometri distanță. Ți s-au uscat hainele? Ar fi bine să pornim la drum.

Covenant era gata; trebuia să plece din locul acela. Se ridică în picioare zicând:

– Bine. Hai să mergem.

Însă privirea pe care Atiaran i-o aruncă exprima clar nehotărâre. Cu o voce joasă ca și cum s-ar fi chinuit, întrebă:

– Ai încredere în mine să te conduc, Thomas Covenant? Nu mă cunoști. Nu am reușit la Loresraat.

Tonul părea să insinueze nu că ea nu ar fi fost de încredere, ci că el ar fi avut dreptul s-o judece. Dar el nu se afla în poziția de a judeca pe nimeni.

– Am încredere în tine, zise răguşit. De ce nu? Chiar tu ai spus... Se împiedică, apoi continuă: Chiar tu ai spus că am venit să salvez sau să condamn Tărâmul.

– Adevărat, replică ea cu simplitate. Dar nu ai duhoarea unui slujitor al Ucigaşului Cenuşiu. Inima îmi spune că destinul Tărâmului este să se încreadă în tine, la bine şi la rău.

– Atunci să mergem.

Luă rucsacul pe care Atiaran îl întinse spre el şi-şi prinse umerii în curele. Însă înainte de a-l lua pe al ei, femeia îngenunche lângă pietrişul din nisip. Trecându-şi mâinile peste pietrele de foc începu să murmure cu glas scăzut – o melodie blândă care suna stângaci în gura ei, ca şi cum nu ar fi fost obişnuită cu ea – şi sub gesturile ei unduitoare lumina galbenă se stinse. Într-o clipă pietrele deveniră de un cenuşiu palid, ca prundişul, ca şi cum ea le-ar fi cântat un cântec de leagăn, şi căldura lor se disipă. Când fură reci, le adună în vas, îl acoperi şi îl puse în rucsac.

Imaginea aceasta îi reaminti lui Covenant de toate lucrurile pe care nu le ştia despre acest vis. Când Atiaran se ridică, spuse:

– Am nevoie de un singur lucru. Vreau să-mi vorbeşti – povesteşte-mi despre Loresraat, despre Nobili şi tot ce m-ar putea interesa. Apoi, pentru că nu-i oferise niciun motiv pentru cererea lui, încheie neconvingător: O să mai treacă timpul.

Aruncându-i o privire întrebătoare, ea îşi puse rucsacul pe umeri.

– Ești ciudat, Thomas Covenant. Consider că ești prea nerăbdător să afli despre neștiința mea. Dar o să-ți spun ce știu – cu toate că și fără hainele și felul tău de a vorbi mi-ar trece prin minte că ești total străin de Tărâm. Acum hai. Se găsesc suficiente fructe-comoară pe traseul nostru din această dimineață. Ne vor servi drept mic dejun. Hrana pe care o avem o păstrăm pentru întâmplările de pe drum.

Covenant aprobă din cap și o urmă spre ieșirea din râpă. Se simțea ușurat să se afle din nou în mișcare, și parcurse distanța repede. În curând se aflară din nou lângă râu, apropiindu-se de pod.

Atiaran urcă drept pe pod, dar când ajunse în vârful arcului se opri. Imediat ce Covenant i se alătură, făcu semn spre nord în lungul Mithilului înspre câmpiile îndepărtate:

– Îți spun deschis, Thomas Covenant, nu intenționez să urmez drumul direct către Cetatea Nobilă. Cetatea se află la nord, la o mie cinci sute de kilometri după cum văd ochii peste Câmpiile Centrale ale Tărâmului. Acolo trăiesc mulți oameni, în Stonedown și Woodhelven, și s-ar putea întâmpla să găsim și drum, și ajutor care să ne ducă acolo unde trebuie noi să mergem. Dar nu putem spera să găsim cai. Sunt rari în Tărâm, și puțini oameni în afară de cei din Piatra Sărbătorii îi cunosc. Inima îmi spune că putem economisi timp călătorind spre nord, traversând Mithilul acolo unde coteşte spre răsărit, și astfel să pătrundem în Andelain, unde Colinele senine sunt floarea tuturor frumuseților Pământului. Acolo vom ajunge la Râul

Alinării și poate vom reuși să găsim o barcă să ne ducă în sus pe dulcele său curent, pe lângă ținutul Trothgard, unde se păstrează legămintele Nobililor, până la însăși măreața Piatră a Sărbătorii, Cetatea Nobilă. Toți drumeții sunt binecuvântați de curenții Râului Alinării, iar călătoria noastră s-ar sfârși mai devreme dacă am găsi acolo pe cineva să ne ducă. Dar trebuie să parcurgem cam două mii cinci sute de kilometri până la Muntele Tunetului – Gravin Threndor.

Când pronunță numele străvechi, un fior păru să-i străbată glasul.

– Toiagul Legii a fost găsit acolo sau nicăieri, și nu doresc să mă apropii nici măcar până în Andelain de cel care folosește greșit o asemenea putere.

Făcu un moment de pauză, ezitând, apoi continuă:

– Ar fi un sfârșit regretabil dacă un troglodit corupt ar ajunge în posesia inelului pe care îl porți – cei răi dezlănțuie rapid forțe de genul magiei sălbatice. Și chiar dacă un troglodit nu ar fi capabil să utilizeze inelul, mă tem că demonii-abjecți mai trăiesc încă sub Muntele Tunetului. Sunt creaturi înțelepte, iar aurul alb nu este dincolo de puterile lor. Dar timpul ne presează și trebuie să-l economisim atunci când putem. Și mai există un motiv pentru care să ne folosim de trecerea prin Andelain în această perioadă a anului – dacă ne grăbim. Dar n-ar trebui să vorbesc despre asta. O să vezi și o să te bucuri, dacă nu ni se întâmplă nimic rău pe drum.

Își fixă ochii asupra lui Covenant, concentrându-și toată puterea lor interioară asupra lui, și el simți, ca

și seara trecută, că ea îi căuta slăbiciunile. Se temu că va descoperi pe chipul lui fapta din noaptea trecută și se sili să-i susțină privirea până când ea rosti:

– Acum spune-mi, Thomas Covenant. Vei merge acolo unde te conduc eu?

Simțindu-se în același timp rușinat și ușurat, îi răspunse:

– Hai s-o facem. Sunt gata.

– Asta e bine.

Dădu din cap și porni din nou spre malul răsăritean. Dar Covenant mai petrecu o clipă privind în jos în râu. Lamentația lui înceată trezea multe ecouri care păreau să geamă către el cu ironie senină. Neputința mea te surprinde? Un nor îi adumbri chipul, dar strânse pumnii, își frecă verigheta și porni după Atiaran, lăsând Mithilul să curgă în albia lui ca un curent de uitare sau ca un hotar al morții.

Cât soarele urcă deasupra munților din răsărit, Atiaran și Covenant se îndreptară spre nord, în josul râului spre câmpiile largi. La început călătoriră în liniște. Covenant era ocupat cu scurte incursiuni pe dealurile din dreapta lui, să adune *aliantha*. Găsea aroma lor picantă de piersică la fel de delicioasă ca și înainte; o esență fină din sucul lor transforma foamea și gustul în senzații subtile. Se abținea să ia toate fructele de pe tufișurile la care ajungea – era adesea nevoit să se abată de la drumul drept al lui Atiaran ca să poată aduna suficientă hrană – și împrăștia conștiincios semințele așa cum îl învățase Lena. După aceea trebuia să alerge ca s-o ajungă pe Atiaran din urmă. Astfel

parcurseră aproape cinci kilometri, și când termină de mâncat valea era perceptibil mai largă. Făcu o ultimă excursie în lateral – de data asta la râu ca să bea apă – apoi se grăbi să i se alăture lui Atiaran.

Ceva din atitudinea ei părea să-i ceară să nu vorbească, astfel că el se disciplină să stea liniștit conform antrenamentului său de supraviețuire. Se străduí să-și regăsească pasul mecanic care îl purtase atât de departe de ferma Haven. Atiaran părea resemnată la gândul unei călătorii de o mie cinci sute de kilometri, dar el nu. Simțea că va avea nevoie de toate aptitudinile lui de lepros ca să meargă fie și o singură zi fără să se rănească. În ritmul pașilor se lupta să stăpânească dezordinea situației lui.

Știa că în cele din urmă va trebui să-i explice lui Atiaran primejdiile aparte în care se găsea el. Era posibil să aibă nevoie de ajutorul ei sau cel puțin de înțelegerea ei. Dar nu încă – nu încă. Nu avea destul control.

Dar după un timp ea schimbă direcția, începu să se îndrepte oblic dinspre râu în sus spre colinele din nord-est. Atât de aproape de munți, dealurile păreau accidentate și încovoiate, iar ea nu părea să urmeze nicio cărare. În spatele ei Covenant se împleticea și se împiedica pe pantele pietroase, torsionate, cu toate că așezarea naturală a ținutului părea să încerce constant să le întoarcă spre vest. Părțile laterale ale gâtului începură să-l doară de la greutatea rucsacului, și sub omoplați mușchii începură să-i tresară în crampe incipiente. În curând gâfâia din greu și mormăia

împotriva alegerii proaste făcute de Atiaran în privința direcției.

Spre mijlocul dimineții ea se opri să se odihnească pe curba descendentă a unui deal înalt. Rămase în picioare, dar mușchii lui Covenant tremurau de extenuare și el se lăsă să cadă pe pământ lângă ea, respirând greu. Când își mai reveni puțin, zise gâfâind:

– De ce nu am ocolit pe la nord de dealurile astea, și apoi către est? Ne-ar fi scutit să urcăm și să coborâm de atâtea ori.

– Din două motive, replică ea tăios. În față există un drum lung spre nord printre dealuri; e ușor de mers și vom câștiga timp. Și în plus – făcu o pauză uitându-se în jur – ne-ar putea scăpa ceva. De când am coborât de pe pod m-am temut că suntem urmăriți.

– Urmăriți? se răsti Covenant. De cine?

– Nu știu. Se poate ca spionii Ucigașului Cenușiu să fie deja peste tot. Se spune că cei mai importanți slujitori ai săi, Prorocii deliranți, nu pot muri atâta timp cât el încă trăiește. Ei nu au trupuri ale lor, și spiritele lor hoinăresc până când găsesc vietăți pe care să le poată stăpâni. Astfel ei pot apărea ca animale sau ca oameni, după cum le e norocul și strică viața Tărâmului. Dar eu sper că nu vom fi urmăriți printre dealurile astea. Te-ai odihnit? Trebuie să mergem.

După ce își aranjă haina sub curelele rucsacului, porni din nou în jos pe pantă. O clipă mai târziu Covenant o urmă bombănind.

Tot restul dimineții trebui să se chinuie să facă față extenuării. Picioarele îi amorțiră de oboseală și

greutatea din spate părea să-i împiedice respirația, așa că gâfâia de parcă s-ar fi sufocat. Nu era antrenat pentru astfel de trudă; clătinându-se nesigur, mergea împiedicându-se. De nenumărate ori numai ghetele și pantalonii rezistenți îl salvară de accidente. Însă Atiaran mergea în ritm constant în fața lui, abia risipind câte o mișcare sau un pas greșit, și vederea ei îl trăgea mai departe.

În cele din urmă ea intră într-un defileu lung care din câte se putea vedea înainta spre nord, ca o tăietură între dealuri. Prin centrul său curgea un mic pârâu, iar ei se opriră pe malul lui să bea apă, să se spele pe față și să se odihnească. De data asta amândoi își dădură jos bagajele și se întinseră pe pământ. Gemând adânc, Covenant se lăsă pe spate cu ochii închiși.

Pentru un timp se relaxă pur și simplu, ascultându-și propria respirație aspră până când se liniști și putu să audă dincolo de ea vântul șuierând ușor. Apoi deschise ochii să studieze împrejurimile.

Se pomeni privind Postul de Veghe al lui Kevin, la o mie de metri mai sus.

Imaginea era neașteptată; se ridică în capul oaselor să se uite mai bine. Postul se afla la sud-est de el, și se apleca pe cer de pe stânca lui ca un deget acuzator. De la acea distanță piatra se vedea neagră și mortală și părea să atârne deasupra defileului prin care el și Atiaran aveau să meargă. Îi aducea aminte de Disprețuitor și de întuneric.

– Da, zise Atiaran, e Postul de Veghe al lui Kevin. Acolo a stat Kevin Risipitorul Tărâmului, Înalt Nobil

și deținător al Toiagului, descendent direct din Berek Jumătate-de-Mână, în timpul bătăliei împotriva Ucigașului Cenușiu. Se spune că acolo a cunoscut înfrângerea și suferința cumplită. În bezna care i-a copleșit inima, el – cel mai puternic apărător al Tărâmului din toate timpurile –, chiar el, Înaltul Nobil Kevin, jurat Prieten al Pământului, a adus Profanarea, sfârșitul tuturor lucrurilor pe Tărâm timp de multe generații. Nu e de bun augur faptul că tu ai fost acolo.

În timp ce vorbea Covenant se întoarse spre ea și observă că privea nu în sus spre stâncă, ci în interior, ca și cum s-ar fi gândit cât de rău ar fi eșuat ea dacă ar fi fost în locul lui Kevin. Apoi brusc se adună și se ridică în picioare.

– Dar nu avem ce face, zise. Drumul nostru se află în umbra Postului de Veghe încă mulți kilometri de acum încolo. Acum trebuie să mergem mai departe.

Când Covenant gemu, ea îi porunci:

– Hai. Nu îndrăznim să mergem încet de teamă să nu ajungem prea târziu. De acum drumul e mai ușor. Și dacă asta îți ușurează pașii, eu o să-ți vorbesc despre Tărâm.

Luându-și rucsacul, Covenant întrebă:

– Tot mai suntem urmăriți?

– Nu știu. Nici nu am auzit, nici nu am văzut vreun semn. Dar inima mea are o presimțire. Astăzi simt ceva rău în drumul nostru.

Covenant își puse rucsacul în spate și sări stângaci în picioare. Și inima lui presimțea ceva rău, din propriile lui motive. Aici, sub Postul de Veghe al lui

Kevin, vuietul vântului suna ca bătaia unor aripi de corb îndepărtate. Așezându-și curelele rucsacului pe umerii zdreliți se aplecă sub greutate și coborî împreună cu Atiaran prin defileu.

În cea mai mare parte a sa despicătura era dreaptă și netedă pe jos, cu toate că nu avea nicăieri mai mult de cinci metri lărgime. Era oricum spațiu pe lângă pârâul îngust pentru ca Atiaran și Covenant să meargă alături unul de altul. În timpul călătoriei, oprindu-se la fiecare prețioasă *aliantha* să culeagă și să mănânce câteva fructe, Atiaran schiță câte ceva care să umple spațiul gol al cunoștințelor lui Covenant despre Tărâm.

– E dificil să știi cum să vorbești despre el, începu ea. Totul face parte din tot și fiecare întrebare la care pot să răspund ridică alte trei la care nu pot. Înțelepciunea mea este limitată la ceea ce învățăm cu toții repede în primii ani la Loresraat. Dar îți voi spune ceea ce pot. Fiul lui Berek Puterea Inimii a fost Damelon Prietenul Uriașilor, iar fiul lui – Loric Amuțitorul Demonilor, care a oprit depravarea din Demondim, făcându-i neputincioși.

În timp ce vorbea, vocea ei căpătă o cadență care îi amintea lui Covenant de cântecul ei. Ea nu recita sec faptele; povestea ceva de importanță capitală pentru ea, pentru Tărâm.

– Iar Kevin, pe care noi îl numim Risipitorul Tărâmului mai mult în semn de milă decât de condamnare a disperării sale, a fost fiul lui Loric și Înalt Nobil în locul lui când Toiagul a fost transmis. Timp de o mie de ani, Kevin a stat în fruntea Consiliului,

și a extins Prietenia Pământului a Nobililor dincolo de orice hotar cunoscut înainte în Tărâm și a fost foarte onorat.

În primii săi ani a fost atât înțelept, cât și puternic și bine informat. Când a văzut primele indicii cum că vechea umbră trăiește, a analizat șansele pe termen lung și ceea ce a văzut i-a provocat temeri. Astfel că a adunat toată Înțelepciunea sa în Șapte Părți –

> Șapte Părți ale vechii Înțelepciuni
> Zid și poartă pentru apărarea pe Tărâm –

și le-a ascuns, căci știința lui nu trebuia să părăsească Tărâmul chiar dacă el și Vechii Nobili ar fi fost înfrânți.

Timp de mulți ani Tărâmul a continuat să trăiască în pace. Dar în acest timp Ucigașul Cenușiu s-a ridicat sub masca înșelătoare a unui prieten. Cumva ochii lui Kevin au fost orbiți, iar el și-a acceptat dușmanul ca prieten și Nobil. Din acest motiv, Nobilii și toată munca lor s-au stins de pe Pământ.

Dar trădarea lui Kevin a adus înfrângerea și Dezolarea, iar Tărâmul a zăcut generații în șir sub blestem, apoi a început să se vindece și a strigat către oamenii care trăiau ascunzându-se în Pustiuri și pe Înălțimile Northron. Încetul cu încetul, ei s-au întors. Anii au trecut, casele și satele au devenit sigure, unii oameni călătoreau, explorau Tărâmul în căutarea unor legende pe jumătate amintite. Iar când în cele din urmă au înfruntat Codrii Uriașilor, au ajuns la ținutul Țărmul Mărilor și au descoperit că uriașii, Frați de Piatră

ai poporului Tărâmului, au supraviețuit Ritualului Profanării.

Există multe cântece, noi și vechi, care preamăresc loialitatea uriașilor – și pe bună dreptate. Când uriașii au aflat că oamenii s-au întors pe Tărâm, au început o mare călătorie, trecând peste tot Tărâmul prin fiecare nou stonedown și woodhelven, învățându-i povestea înfrângerii lui Kevin și reînnoind vechea Frăție de Piatră. Apoi, luându-i cu ei pe cei care au dorit să meargă, uriașii și-au încheiat călătoria la Piatra Sărbătorii, cetatea fără de vârstă pe care ei o smulseseră din stânca muntelui pentru Înaltul Nobil Damelon, în semn de pecetluire a legăturii dintre ei.

La Piatra Sărbătorii uriașii au făcut un dar oamenilor adunați acolo. Ei au dezvăluit Întâia Parte, temelia Înțelepciunii lui Kevin. Căci el le-o încredințase uriașilor înainte de ultima bătălie. Iar oamenii au primit acea Parte și au făcut legământ, jurând Prietenie Pământului și credință Puterii și frumuseții Tărâmului.

Și au mai jurat un lucru – Pace, liniște personală care să protejeze Tărâmul de emoțiile distructive precum cea care l-a înnebunit pe Kevin. Căci era limpede pentru toți cei adunați acolo că puterea este un lucru de temut și cunoașterea sa întunecă ochii celor înțelepți. Când au văzut Prima Parte, s-au temut de o nouă Profanare. Ca urmare au jurat să stăpânească Înțelepciunea pentru a putea vindeca Tărâmul și să se stăpânească pe ei înșiși pentru a nu cădea pradă furiei și disperării care l-au făcut pe Kevin cel mai rău dușman al său.

Aceste legăminte au fost transmise tuturor oamenilor Tărâmului, și toți oamenii au jurat. Apoi puținii care au fost aleși la Piatra Sărbătorii pentru această lucrare măreață au dus Prima Parte la Kurash Plenethor, Piatra Spartă, unde au fost cele mai multe victime în ultima bătălie. Au numit acel ținut Trothgard, ca simbol al promisiunii lor de vindecare, apoi au fondat Loresraat – un lăcaș de învățătură unde au căutat să recâștige cunoștințele și puterea Vechilor Nobili și unde s-au pregătit în spiritul Legământului Păcii.

După aceea Atiaran rămase tăcută și împreună cu Covenant parcurse defileul în nemișcarea punctată de șoaptele pârâului și trilurile ocazionale ale păsărilor. El își dădu seama că povestea ei îl ajutase să țină pasul. Îl făcuse să uite oarecum de sine, să uite de durerea severă din umeri și picioare. Glasul ei părea să-i dea putere; povestirea ei era o promisiune că nicio osteneală în slujba Tărâmului nu era o pierdere.

După un timp, el o îndemnă să continue:

– Poți să-mi vorbești despre Loresraat?

Vehemența amară din răspunsul ei îl luă prin surprindere.

– Ții să-mi aduci aminte că dintre toți oamenii eu sunt cea mai puțin vrednică să vorbesc despre astfel de lucruri? Tu, Thomas Covenant, Necredincios și purtător al aurului alb – îmi aduci un reproș?

El nu putu decât să se holbeze prostește la ea, incapabil să evalueze anii de luptă care umpleau ochii ei mari.

– Nu am nevoie să-mi amintești tu.

Dar un moment mai târziu privea din nou în față, cu chipul îndreptat spre nord.

– Acum chiar îmi aduci un reproș, zise. Mă las prea ușor rănită de faptul că toată lumea mă cunoaște atât de bine. Fiind o femeie vinovată, nu reușesc să cred în nevinovăția altora. Te rog să mă ierți – ar trebui să te tratez mai bine.

Înainte ca el să poată răspunde, ea începu:

– Eu descriu astfel Loresraatul. Se află în Trothgard în Valea celor Două Râuri și este o comunitate de studii și învățătură. În acel loc vin toți cei care doresc și se consacră Prieteniei Pământului și Înțelepciunii Vechilor Nobili.

Această Înțelepciune este ceva profund, încă nestăpânită în ciuda tuturor anilor și eforturilor făcute în acest sens. Problema esențială este traducerea sa, căci limba Vechilor Nobili nu era ca a noastră, iar cuvintele care într-un loc sunt simple sunt dificile în altul. Iar după traducere, Înțelepciunea trebuie interpretată, apoi trebuiesc învățate aptitudinile pentru folosirea ei. Când eu – ezită o clipă – când eu am studiat acolo, Păstrătorii Înțelepciunii cu care am studiat mi-au spus că întregul Loresraat nu a trecut încă dincolo de suprafața cunoștințelor puternice ale lui Kevin. Și aceste cunoștințe nu sunt decât a șaptea parte din întreg, Prima Parte din cele Șapte.

Covenant auzi în cuvintele ei un ecou nevinovat al disprețului lui Foul, ceea ce îl făcu să o asculte cu și mai multă atenție.

– Cel mai ușor de tradus, continuă ea, a fost Știința Războiului, arta luptei și apărării. Dar se cere mult talent. În consecință o parte din Loresraat se ocupă numai de aceia care vor urma Spada și se vor alătura Oștii din Cetatea Nobilă. Dar în vremurile noastre nu au avut loc războaie și, cât am fost eu la Loresraat, Oastea abia dacă număra vreo două mii de bărbați și femei.

Astfel munca principală din Loresraat constă în predarea și studierea limbii și cunoștințelor Puterii Pământului. Mai întâi, noii elevi învață istoria Țărâmului, rugăciunile, cântecele și legendele – și, cu timpul, tot ceea ce se știe despre Vechii Nobili și luptele lor împotriva Ucigașului Cenușiu. Cei care stăpânesc aceste lucruri devin Păstrători ai Înțelepciunii. Ei îi învață pe alții, sau caută noi cunoștințe și puteri din Prima Parte. Prețul pentru o asemenea măiestrie e mare – asemenea puritate, hotărâre, intuiție și curaj cere Înțelepciunea lui Kevin; dar mai sunt și alții, spuse ea parcă decisă să nu-și cruțe propriile sentimente, care nu pot face față cerințelor. Eu am eșuat atunci când ceea ce am învățat mi-a făcut inima să tremure de frică – atunci când Păstrătorii Înțelepciunii m-au condus să privesc, doar puțin, în adâncurile Urii Ucigașului Cenușiu. Nu am putut să suport, și astfel mi-am întrerupt consacrarea și m-am întors la Mithil Stonedown ca să folosesc puținul pe care îl știam în folosul poporului meu. Iar acum, când am uitat atât de multe, sunt pusă la încercare.

Oftă adânc, ca și cum și-ar fi deplâns consimțământul la soarta sa.

– Dar nu asta contează. La Loresraat, cei care urmează și stăpânesc atât Spada, cât și Toiagul, care își câștigă un loc în Oaste și printre Păstrătorii Înțelepciunii și care nu se tem să-și urmeze visele personale în izolare, cum fac Păstrătorii Înțelepciunii Dezlegați, acele brave suflete care sunt numite Nobili, se alătură Consiliului care conduce vindecarea și protecția Tărâmului. Dintre ei aceștia aleg pe Înaltul Nobil, care să acționeze în numele tuturor așa cum cere Înțelepciunea:

> Un singur Înalt Nobil care să exercite Legea
> Să păstreze neatins miezul Puterii Pământului.

În anii petrecuți de mine la Loresraat, Înalt Nobil a fost Variol, soțul Tamaranthei – fiul lui Pentil. Dar el era bătrân, chiar pentru un Nobil, și Nobilii trăiesc mai mult decât alți oameni –, iar în Stonedown nu au mai sosit vești de la Piatra Sărbătorii sau de la Loresraat de mulți ani. Nu știu cine conduce acum Consiliul.

Fără să se gândească, Covenant spuse:

– Prothall fiul lui Dwillian.

– Ah, icni Atiaran. Mă cunoaște. Ca Păstrător al Înțelepciunii el m-a învățat primele rugăciuni. Își va aminti că am dat greș și nu va crede în misiunea mea.

Scutură îndurerată din cap. Apoi, după o secundă de reflecție, adăugă:

– Iar tu ai știut asta. Tu știi totul. De ce cauți să faci de rușine cunoștințele mele rudimentare? Nu e frumos.

– Pe focurile iadului! se răsti Covenant. Reproşul ei îl făcu să se simtă subit mânios. Toată lumea de aici, tu şi... – nu putu să pronunţe numele Lenei – şi toţi ceilalţi mă tot acuzaţi că aş fi un fel de expert secret. Îţi spun, habar n-am de absolut nimic dacă nu-mi explică cineva. Nu sunt nenorocitul vostru de Berek.

Atiaran îi aruncă o privire plină de scepticism – rezultatul unei lungi şi aspre îndoieli de sine –, iar ca răspuns el simţi nevoia să-şi dovedească într-un fel spusele. Se opri şi se îndreptă sub povara rucsacului.

– Ăsta e mesajul Nobilului Foul Dispreţuitorul: „Să spui Consiliului Nobililor şi Înaltului Nobil Prothall fiul lui Dwillian că limita zilelor lor în Tărâm este de şapte ori şapte ani începând din prezent. Înainte de sfârşitul acestor zile numărate, eu voi avea în mână controlul asupra vieţii şi morţii."

Se opri brusc. Cuvintele lui păreau să bată din aripi prin defileu ca nişte corbi, iar el simţi în obraji ruşinea arzătoare a unui lepros ca şi cum ar fi pângărit ziua. Pentru o clipă fu înconjurat de imobilitate – păsările erau tăcute, ca şi cum ar fi fost alungate de pe cer, şi pârâul părea nemişcat. În arşiţa după-amiezii, pielea lui era lipicioasă de transpiraţie.

În clipa aceea Atiaran îl privi înspăimântată şi strigă:

– *Melenkurion abatha*! Nu-l rosti decât atunci când e nevoie! Nu pot să ne apăr de astfel de blesteme.

Tăcerea se înfioră, trecu; pârâul începu iarăşi să clipocească şi o pasăre zbură pe deasupra capetelor lor. Covenant îşi şterse fruntea cu o mână ezitantă.

– Atunci încetează să mă mai tratezi drept cineva care nu sunt.

– Cum aș putea? răspunse ea cu greu. Ești închis pentru mine, Thomas Covenant. Nu te văd.

Folosi cuvântul a vedea într-un sens pe care el nu îl înțelese.

– Cum adică, nu mă vezi? întrebă acru. Stau chiar în fața ta.

– Ești închis pentru mine, repetă ea. Nu știu dacă ești sănătos sau bolnav.

El clipi mirat de nesiguranța ei, apoi își dădu seama că fără să vrea ea îi oferise o șansă de a-i vorbi despre lepra lui. Profită de oportunitate; deja era suficient de supărat. Lăsând de o parte lipsa lui de înțelegere, scrâșni din dinți:

– Sunt bolnav, bineînțeles. Am lepră.

Auzind asta, Atiaran gemu de parcă el tocmai i-ar fi mărturisit o crimă.

– Atunci vai de acest Tărâm, căci tu ai magia sălbatică și poți să ne faci pe toți la fel.

– Vrei să termini cu asta? Fluturându-și pumnul stâng, scrâșni: E doar un inel. Ca să-mi amintească de toate lucrurile fără de care sunt nevoit să trăiesc. Nu are mai multă magie sălbatică decât o piatră.

– Pământul este sursa tuturor puterilor, șopti ea.

Cu efort, Covenant se abținu să-și strige frustrarea. Ea vorbea indiferentă la el, reacționând de parcă vorbele lui ar fi avut alte tâlcuri decât intenționa el.

– Stai o clipă, zise. Să ne înțelegem. Am spus că sunt bolnav. Ce înseamnă asta pentru tine? În lumea asta nu aveți nici măcar boli?

Pentru o clipă, buzele ei formară cuvântul boli. Apoi o teamă subită îi încordă trăsăturile și privirea îi sări peste umărul stâng al lui Covenant.

Se întoarse să vadă ce o înspăimântase. Nu descoperi nimic în spatele lui; dar în timp ce scana marginea de vest a defileului auzi un zgomot de pietriș. Bolovani și pământ căzeau în râpă.

– Urmăritorul! țipă Atiaran. Fugi! Fugi!

Graba ei îl molipsi; se răsuci și o urmă cât putu de repede în lungul defileului.

Pe moment uită de slăbiciunea lui, de greutatea bagajului, de căldură. Se repezi după călcâiele alergând ale lui Atiaran ca și când l-ar fi putut auzi pe urmăritor aplecat asupra lui pe marginea defileului. Dar curând plămânii lui părură să cedeze de extenuare și începu să-și piardă echilibrul. Când se împiedică, trupul lui fragil aproape că se izbi de pământ.

Atiaran strigă:

– Fugi!

Dar el se opri și se întoarse tremurând spre urmăritor.

O siluetă săltând zbură peste marginea râpei și căzu spre el. Se feri de lovitură, fluturând din mâini ca să înlăture brațul rotitor al personajului.

În trecere atacatorul crestă dosul degetelor lui Covenant cu un cuțit. Apoi căzu la pământ și se rostogoli, revenind pe picioare cu spatele la peretele dinspre

răsărit al defileului, fluturând amenințător cuțitul în fața lui.

Lumina soarelui părea să accentueze totul în viziunea lui Covenant. Văzu neregularitățile peretelui și umbrele întinse sub ele ca un rictus.

Atacatorul era un bărbat tânăr cu trup puternic și păr de culoare întunecată – negreșit un locuitor din Stonedown, deși mai înalt decât majoritatea acestora. Cuțitul lui era făcut din piatră, iar pe umerii hainei sale purta însemnele familiei, un model cu niște fulgere încrucișate. Furia și ura îi tensionau chipul ca și cum craniul ar fi stat să-i crape.

– Ticălosule! strigă. Violatorule!

Se apropie legănându-și lama. Covenant fu silit să se retragă până ajunse în pârâu, intrând până la glezne în apa rece.

Atiaran alergă spre ei, cu toate că se afla prea departe ca să intervină între Covenant și cuțit.

Sângele îi curgea din dosul mâinii. Pulsul bubuia în tăieturi, în vârfurile degetelor. Auzi strigătul poruncitor al lui Atiaran:

– Triock!

Cuțitul flutură mai aproape. Îl vedea atât de limpede încât părea gravat pe ochii lui.

Simțea pulsul zvâcnind în vârfurile degetelor.

Tânărul se pregăti pentru o lovitură mortală.

Atiaran strigă din nou:

– Triock! Ești nebun? Ai depus Legământul Păcii!

În vârfurile degetelor?

Ridică brusc mâna, holbându-se la ea. Dar vederea îi era dintr-odată tulburată de spaimă. Nu putea înțelege ce se petrecea.

E imposibil, icni el cu uluire nemaipomenită. Imposibil.

Degetele lui amorțite de lepră ardeau de durere.

Atiaran se apropie de cei doi bărbați și își trânti rucsacul la pământ. Părea să arunce o interdicție puternică asupra lui Triock; acesta se zbătea furios pe loc. Sufocat de patimă, scuipă:

– Ucide-l! Violatorul!

– Îți interzic! strigă Atiaran.

Intensitatea poruncii ei îl izbi pe Triock ca o lovitură fizică. Se împletici un pas în spate, apoi ridică smucit capul și dădu drumul unui urlet răgușit de frustrare și mânie.

Vocea ei întrerupse tăios sunetul:

– Ești dator cu credința. Ai depus Legământul. Vrei să condamni Tărâmul?

Triock se cutremură. Într-o mișcare convulsivă aruncă jos cuțitul astfel încât să se afunde până în plăsele în pământul de la picioarele lui. Îndreptându-se mândru, șuieră spre Atiaran:

– A violat-o pe Lena. Noaptea trecută.

Situația era peste puterile lui Covenant. Durerea era o senzație splendidă pe care degetele sale o uitaseră; nu avea altă reacție decât: Imposibil. Imposibil. Neobservat, sângele curgea roșu și uman pe încheietură.

Un spasm îi traversă chipul. Bezna se aduna în aer în jurul lui; atmosfera din defileu fierbea ca plină

de aripi fluturând, de gheare care săgetau spre fața lui. Gemu:

– Imposibil.

Dar Atiaran și Triock erau ocupați unul cu altul, ochii lor evitându-l parcă ar fi fost o pată murdară. Când vorbele lui Triock ajunseră la ea, se prăbuși în genunchi, își acoperi fața cu mâinile și își plecă fruntea la pământ. Umerii i se scuturau ca și cum ar fi plâns, cu toate că nu scotea nici un sunet; și peste suferința ei el spuse amar:

– Am găsit-o pe dealuri când primele raze ale soarelui atingeau câmpia. Știi că o iubesc. Am urmărit-o la adunare și nu am fost deloc fericit de felul în care străinul ăsta o ameței. Mă durea inima văzând-o atât de impresionată de un om despre care nimeni nu știe nimic. Așadar, seara târziu, l-am întrebat pe soțul tău Trell și am aflat că ea se dusese să doarmă la o prietenă – Terass, fiica Annoriei. Apoi am întrebat-o pe Terass, iar ea nu știa nimic despre Lena. Atunci m-a cuprins o umbră de teamă – de când au început să mintă oamenii ăștia? Mi-am petrecut întreaga noapte căutând-o. Am găsit-o în zori, cu hainele sfâșiate și sângerând. A vrut să fugă de mine, dar era prea slăbită de frig, durere și tristețe, și în scurt timp s-a ghemuit în brațele mele și mi-a spus ce... ce i-a făcut acest ticălos. După aceea am dus-o la tatăl ei. Am plecat în timp ce el o îngrijea, intenționând să-l omor pe străin. Când v-am văzut, v-am urmărit, crezând că scopul meu e și al tău – că l-ai condus pe dealuri ca să-l dobori. Dar tu vrei să-l salvezi – pe el, violatorul fiicei

tale Lena! Cum de ți-a viciat inima? Îmi interzici? Atiaran soția lui Trell! Ea a fost un copil atât de bun încât făcea un om să plângă de bucurie văzând-o – rănită fără consimțământul ei și fără milă. Răspunde-mi. Ce legătură au Legămintele cu noi?

Vârtejul sălbatic, turbat al aripilor întunecate îl împingea pe Covenant până când ajunse în mijlocul pârâului. Imaginile i se perindau prin minte – amintiri de la leprozerie, cu medicii spunându-i *Nu poți spera*. Fusese lovit de o mașină de poliție. Se dusese în oraș ca să-și plătească factura de telefon – să-și plătească personal factura. Cu o voce abstractizată de oroare, murmură:

– Nu se poate întâmpla așa ceva.

Încet, Atiaran înălță capul și-și desfăcu brațele ca și cum ți-ar fi expus pieptul unei lănci azvârlite din cer. Chipul îi era contorsionat de durere, ochii două cratere întunecate de suferință privind în interiorul omeniei ei compromise.

– Trell, ajută-mă, suspină slab. Apoi vocea ei căpătă putere și furia păru să îndurereze aerul din jurul ei: Vai! Vai de tinerii lumii! De ce este atât de greu de purtat povara urii? Ah, Lena, fiica mea! Văd ce ai făcut. Înțeleg. Este o faptă plină de curaj, demnă de laudă și mândrie! Iartă-mă că nu pot fi alături de tine în această încercare.

Dar după un timp, privirea ei se mută din nou. Se ridică nesigură pe picioare, și stătu o clipă clătinându-se înainte să rostească răgușit:

– Ești dator cu credința. Îți interzic să te răzbuni.

– Scapă nepedepsit? protestă Triock.

– Tărâmul e în pericol, replică ea. Lasă să-l pedepsească Nobilii. Gustul sângelui îi aspri glasul: Ei vor ști ce să creadă despre un străin care atacă o persoană nevinovată. Apoi slăbiciunea îi reveni: Problema asta e dincolo de mine. Triock, amintește-ți de Legământ.

Își cuprinse umerii, împletindu-și degetele în modelul cu frunze al robei ei ca și cum ar fi vrut să-și țină regretele în frâu.

Triock se întoarse spre Covenant. Pe chipul tânărului era ceva trist – capacitatea distrusă sau irosită de a resimți mulțumirea, bucuria. Rosti disprețuitor, cu forța unei anateme:

– Te cunosc, Necredinciosule. O să ne mai întâlnim.

Apoi se îndepărtă repede. Acceleră până ajunse să alerge, lovindu-și reproșurile de solul tare al defileului. Ajunse într-un loc unde peretele dinspre vest se înclina, apoi dispăru din vedere, pierzându-se printre dealuri.

– Imposibil, murmură Covenant. Nu se poate întâmpla asta. Nervii nu se regenerează.

Dar degetele îl dureau strivite de suferință. Aparent în Tărâm nervii se regenerau. Voia să strige în beznă și teroare, dar părea să-și fi pierdut controlul asupra gâtului, vocii, asupra lui însuși.

Ca de la o distanță mărită de dezgust sau milă, Atiaran zise:

– Mi-ai făcut inima un pustiu.

– Nervii nu se regenerează. Gâtul lui Covenant se strângea ca strangulat, dar nu putea țipa. Nu se regenerează deloc.

– Asta te face să te simți liber? întrebă ea încet, amar. Îți justifică crima?

– Crima? Auzi cuvântul ca un cuțit străbătând prin fâlfâitul aripilor: Crima?

Sângele îi curgea din tăieturi ca unui om normal, dar fluxul descreștea constant. Cu un spasm brusc reuși să strige, jalnic:

– Mă doare!

Sunetul tânguirii lui îl zdruncină, făcu bezna rotitoare să dea înapoi un pas. Durere! Imposibilitatea construia un pod pentru el. Durerea era pentru oamenii sănătoși, oameni ai căror nervi erau vii.

Așa ceva nu se putea întâmpla. Desigur că nu. Asta demonstrează că totul este un vis.

Dintr-odată simți o nevoie acută să plângă. Dar el era lepros și petrecuse prea mult timp învățând să zăgăzuiască astfel de canale emoționale. Leproșii nu-și pot permite să sufere. Tremurând febril, își afundă mâna tâiată în pârâu.

– Durerea e durere, scrâșni Atiaran. Ce înseamnă durerea ta pentru mine? Ai făcut o faptă oribilă, Necredincios violent și crud, fără reciprocitate sau angajament. Mi-ai provocat o durere pe care nici sângele și nici timpul nu o va spăla. Iar Lena, fiica mea...! Ah, mă rog ca Nobilii să te pedepsească... să te pedepsească!

Apa curgătoare era rece și limpede. După câteva secunde degetele începură să-l înțepe de frig, iar durerea

se extinse până la încheietura mâinii. Roşul curgea din tăieturi în curent, dar apa rece îi opri curând sângerarea. Privind cum pârâul îi curăţă rănile, suferinţa şi teama i se transformară în furie. Pentru că Atiaran era singura sa tovarăşă, mârâi spre ea:

– De ce trebuie să merg eu? Nimic din toate astea nu contează cu adevărat, şi puţin îmi pasă de preţiosul vostru Tărâm.

– Pe Cele Şapte! Tonul sever al lui Atiaran părea să sculpteze cuvintele din aer. O să mergi la Piatra Sărbătorii chiar dacă va trebui să te târăsc tot drumul, pas cu pas.

Ridică mâna s-o examineze. Cuţitul lui Triock îl tăiase curat ca o lamă; nu existau margini zdrenţuite care să ascundă murdăria sau să îngreuneze vindecarea. Dar tăietura ajunsese la os pe cele două degete din mijloc, iar sângele încă se scurgea din ele. Se ridică în picioare. Pentru prima dată de când fusese atacat, se uită la Atiaran.

Stătea la câţiva paşi distanţă de el, cu mâinile strânse în dreptul inimii de parcă bătăile ei i-ar fi făcut rău. Îl privea cu ură, iar faţa îi era tensionată de indiciile unei forţe feroce, brutale. Se vedea că era pregătită să se lupte cu el până la Piatra Sărbătorii dacă ar fi fost necesar. Îl făcea de ruşine, îi agrava supărarea. Ostil, flutură către ea mâna rănită.

– Am nevoie de un bandaj.

Pentru o clipă privirea ei se intensifică de parcă ar fi fost pe punctul să sară asupra lui. Dar apoi se stăpâni, înghiţindu-şi mândria. Se duse la rucsacul ei,

îl deschise și scoase o bucată de pânză albă, pe care o rupse la dimensiunea potrivită și se întoarse la Covenant. Apucându-i cu grijă mâna examină tăietura, dădu din cap aprobator văzându-i starea, apoi legă strâns materialul moale în jurul degetelor.

– Nu am argilă de leac, zise, și nu putem irosi timpul căutând-o. Dar rana arată curat, o să se vindece bine.

După ce termină se întoarse la bagajul ei. Aruncându-l pe umeri spuse:

– Hai. Am pierdut timp.

Fără să-i arunce vreo privire lui Covenant porni prin defileu.

El rămase pe loc un moment, bucurându-se de durerea din degete. Durerea avea o margine fierbinte, ca și cum cuțitul s-ar fi aflat încă în rană. Dar acum avea răspunsul. Bezna se mai retrăsese întru câtva, iar el putea privi în jur fără panică. Însă continua să se teamă. Visa nervi sănătoși; nu-și dăduse seama că ajunsese atât de aproape de colaps. Zăcând neajutorat undeva, era în ghearele crizei – o criză a capacității lui de supraviețuire. Ca s-o înfrunte avea nevoie de fiecare dram de disciplină sau intransigență pe care îl putea găsi.

Într-un impuls se aplecă și încercă să scoată din pământ cuțitul lui Triock, cu mâna dreaptă. Strânsoarea îi alunecă atunci când trase în sus de mâner, dar mișcându-l înainte și înapoi reuși să-l slăbească și să-l elibereze. Întregul cuțit era modelat și șlefuit dintr-o singură așchie plată de piatră, cu plăsele legate

în piele pentru siguranța mânuirii și cu un tăiș care părea suficient de ascuțit ca să te poți bărbieri cu el. Îl testă pe antebrațul stâng și constată că îi curăță părul la fel de neted ca și cum lama ar fi fost unsă.

Îl strecură la centură. Apoi își săltă rucsacul pe umeri și porni după Atiaran.

9
JEHANNUM

Înainte de sfârșitul amiezii, alunecase într-un ritm surd, hipnotizant al durerii. Curelele rucsacului îi împiedicau circulația sângelui în brațe, multiplicându-i junghiurile din mână; șosetele umede îi făcuseră băşici la care degetele picioarelor erau acut și imposibil de sensibile; oboseala îi făcea mușchii grei ca plumbul. Dar Atiaran se deplasa constant, neabătut, în fața lui prin defileu, iar el o urma tras parcă de forța de constrângere a voinței ei. Ochii i se împăienjeniră de epuizare; pierdu orice simț al timpului, al mișcării, al oricărui alt lucru în afară de durere. Era vag conștient că adormise, și simți o surprindere detașată, impersonală, când în cele din urmă fu scuturat ca să se trezească.

Se pomeni întins pe solul defileului, în amurg. După ce îl trezi, Atiaran îi întinse un bol cu supă fierbinte. Amețit, o înghiți. Când bolul fu gol, ea i-l luă și îi întinse o ploscă mare cu vin de primăvară. Îl înghiți și pe acela.

Din stomac vinul de primăvară părea să întindă degete lungi și moi care mângâiau și relaxau fiecare mușchi bătut al său, înmuindu-i până când nu mai fu în stare să stea în capul oaselor. Își aranjă rucsacul drept pernă, apoi se întinse din nou să doarmă. Ultima imagine înainte de a i se închide ochii fu a lui Atiaran stând în umbră de cealaltă parte a vasului cu pietriș, cu fața întoarsă implacabil spre nord.

Dimineața celei de-a doua zile era limpede, răcoroasă și proaspătă. Atiaran reuși în sfârșit să-l trezească pe Covenant când întunericul se ștergea de pe cer. Se ridică chinuit și își frecă fața ca și cum i-ar fi amorțit peste noapte. Trecu o clipă înainte de a-și reaminti noua sensibilitate a nervilor; apoi își mișcă mâinile, uitându-se la ele de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată. Erau vii, vii.

Dădu pătura la o parte dezvelindu-și picioarele. Când își strânse degetele în bocanci, usturimea bășicilor răspunse acut. Degetele de la picioare erau la fel de vii ca și cele de la mâini.

Măruntaiele i se zvârcoliră grețos. Gemând, se întrebă: Cât de mult o să dureze asta? Simțea că nu mai putea îndura mult.

Apoi își aminti că nu avusese pătură pe el când adormise seara trecută. Probabil Atiaran îl învelise.

Tresări și o evită împleticindu-se țeapăn către pârâu ca să se spele pe față. De unde găsea ea curaj să facă astfel de lucruri pentru el? În timp ce se stropea cu apa rece pe gât și obraji, își dădu seama că îi era din nou frică de ea.

Dar acțiunile ei nu erau amenințătoare. Îi dădu să mănânce, îi verifică bandajul de pe mâna rănită, strânse tabăra ca și cum el ar fi reprezentat o povară cu care se obișnuise deja. Numai cearcănele de nesomn din jurul ochilor și curba tristă a gurii arătau cât strângea din dinți. Când fu gata de drum, el își acordă o SVE minuțioasă, apoi își prinse umerii în curelele rucsacului și o urmă prin defileu ca și cum spatele ei țeapăn ar fi fost un ordin căruia nu i se putea împotrivi.

Înainte de sfârșitul zilei devenise expert în acel spate. Nu făcea niciodată compromisuri, nu admitea niciodată îndoieli asupra autorității sale, nu oferea niciodată nici cea mai mică urmă de compătimire. Avea senzația că mușchii i se încordează până când devin rigizi ca oasele, că spasmul dureros al umerilor îl făcea să se cocoșeze sub rucsac ca un infirm; kilometrii parcurși îi agravau chinul picioarelor până când ajunse să șchiopăteze ca un om hărțuit de vulturi – însă spatele ei îl constrângea ca un ultimatum: continuă să te miști altfel înnebunești; nu permit alternative. Iar el nu o putea contrazice. Se strecura înaintea lui ca o figură de coșmar, iar el o urma de parcă ea ar fi deținut cheia existenței lui.

Spre sfârșitul dimineții părăsiră capătul defileului și ajunseră pe panta cu iarbă a unui deal situat la nord de degetul înalt și mohorât al Postului de Veghe al lui Kevin. Puteau vedea Câmpiile de Miazăzi departe spre vest; imediat ce defileul se termină, pârâul coti în acea direcție, curgând înspre o unire îndepărtată cu Mithil. Dar Atiaran continuă să-l conducă pe

Covenant spre nord, croindu-şi drum pe cărările parţial vizibile şi pajiştile neumblate care mărgineau colinele din dreapta ei.

Spre apus, întinderile cu iarbă ale câmpiilor erau pline de ferigi, violete în lumina soarelui. Spre răsărit dealurile se înălţau calme, ridicându-se cu câteva zeci de metri deasupra drumului ales de Atiaran de-a lungul lor. Pe aceste terenuri intermediare buruienile alternau cu zone întinse de iarbă albăstruie. Pe pantele dealurilor creşteau flori şi fluturii zburau prin crânguri dese cu tufişuri şi pâlcuri de arbori mai înalţi – stejari şi smochini, câţiva ulmi şi nişte copaci cu frunze aurii – Atiaran îi numea „gilden" – care semănau cu arţarii. Toate culorile – copacii, buruienile şi ferigile, *aliantha*, florile şi infinitul cer senin – vibrau cu entuziasmul primăverii, renaşterea luxuriantă şi exuberantă a lumii. Dar Covenant nu avea puterea să recepţioneze aceste lucruri. Era orb şi surd de epuizare, durere, lipsă de înţelegere. Ca un penitent, tropăia prin lumina amiezei la porunca lui Atiaran.

În cele din urmă ziua se sfârşi. Covenant parcurse ultimii kilometri împleticindu-se amorţit, cu toate că nu adormi în picioare ca în ziua trecută; iar când Atiaran se opri şi lăsă jos rucsacul, el se prăbuşi pe iarbă ca un copac doborât. Muşchii săi supraîncordaţi tresăreau ca speriaţi; nu-i putea ţine pe loc fără să-i strângă. Cu involuntară agitaţie o ajută pe Atiaran despachetând păturile în timp ce ea pregătea cina. În timpul mesei soarele apuse dincolo de câmpii, aruncând asupra ierburilor umbre violete; şi când apărură

stelele el se întinse și le privi, încercând să înlesnească efectul vinului de primăvară asupra stării sale.

În sfârșit adormi. Dar somnul îi fu tulburat. Visă că se târa printr-un deșert ore în șir și o voce sardonică îl zorea să se bucure de prospețimea ierbii. Tiparul se derula obsesiv în mintea lui până când simți că transpiră de furie. Când zorile îl treziră, le întâmpină ca pe un afront la sănătatea lui mintală.

Descoperi că picioarele îi erau deja mai rezistente și mâna tăiată i se vindecase aproape complet. Suferința lui vizibilă scădea. Dar nervii nu erau mai puțin vii. Putea simți vârfurile șosetelor cu degetele de la picioare, putea simți vântul cu degetele de la mâini. Acum caracterul direct al acestor senzații începu să-l supere. Reprezentau dovezi de sănătate, de vitalitate – petrecuse luni lungi și chinuitoare din viață ca să învețe să trăiască fără această deplinătate – care păreau să-l inunde cu implicații înspăimântătoare. Păreau să nege realitatea bolii lui.

Dar era imposibil. Ori una, ori alta, gâfâi el sălbatic. Nu amândouă. Fie am lepră, fie nu am. Fie Joan a divorțat de mine, fie nu a existat niciodată. Nu există cale de mijloc. Cu un efort care îl făcu să scrâșnească din dinți, declară: Am lepră. Visez. E un fapt obiectiv.

Nu ar fi putut suporta alternativa. Dacă visa, tot ar fi putut să-și salveze sănătatea mintală, să supraviețuiască, să reziste. Dar dacă Tărâmul era real... ah, atunci lungul chin al leprei era un vis, iar el era deja nebun dincolo de orice speranță.

Orice convingere era mai bună decât asta. Mai bine să se lupte pentru o logică pe care măcar era capabil să o recunoască decât să admită o „vindecare" care depășea orice explicație.

Mestecă zgârciul acestor gânduri cale de kilometri întregi tropăind în urma lui Atiaran, dar fiecare argument îl aducea înapoi în același loc. Misterul leprei era tot ce putea tolera, tot ce putea accepta ca fiind un fapt. Determina orice reacție la toate întrebările despre credibilitate.

Îl făcea să pândească spatele lui Atiaran parcă ar fi fost gata să o atace la orice provocare.

Însă din această dilemă obținu un singur beneficiu. Prezența sa apropiată și tangibilă ridica un fel de zid între el și temerile speciale și acțiunile care îl amenințaseră mai devreme. Anumite amintiri ale violenței și sângelui nu mai reveneau. Și, fără rușinea care să-l zgândăre, furia îi rămânea ușor de controlat, discretă. Nu îl împingea să se revolte împotriva conducerii lipsite de compromisuri a lui Atiaran.

Nici în timpul celei de-a treia zile silueta ei dreaptă și neînduplecată nu-și relaxă forța de constrângere. Urcând și coborând pante, străbătând văi, ocolind desișuri – la marginea dinspre vest a dealurilor –, ea îl conducea înainte în ciuda minții lui fumegând de furie și a cărnii recalcitrante. Dar la începutul după-amiezii se opri brusc și privi de jur împrejur ca și cum ar fi auzit un țipăt îndepărtat de teamă. Neliniștea ei neașteptată îl sperie pe Covenant, dar înainte s-o poată întreba ce se întâmplase ea porni mohorâtă mai departe.

Ceva mai târziu repetă spectacolul. De data asta Covenant văzu cum femeia adulmeca aerul de parcă vântul ar fi adus un iz rătăcitor al răului. Mirosi și el, dar nu simți nimic.

– Ce e? întrebă. Iar suntem urmăriți?

Ea nu se uită la el.

– Ar fi trebuit să fie Trell aici, șopti ea fără să-i acorde vreo atenție. Poate că el ar ști de ce Tărâmul este atât de neliniștit.

Fără nici o altă explicație se răsuci din nou către nord.

În seara aceea se opri mai devreme decât de obicei. După-amiaza târziu observă că ea căuta ceva, un semn de orice fel în iarbă și copaci; dar nu spuse nimic care să ofere o explicație, astfel că el nu putu face altceva decât s-o privească și s-o urmeze. Apoi, fără niciun avertisment, coti brusc spre dreapta, deplasându-se printr-o vale puțin adâncă dintre două dealuri. Fură nevoiți să-i ocolească marginea ca să evite un pâlc de mărăcini care acoperea cea mai mare parte a fundului văii; peste câteva sute de metri ajunseră într-un crâng larg și des pe dealul dinspre nord. Atiaran o luă pe la marginea crângului, apoi, pe neașteptate, dispăru în el.

Ușor mirat, Covenant merse spre punctul în care dispăruse ea. Acolo reuși să discearnă firul subțire al unei cărări ducând în interiorul pădurii. Fu nevoit să se răsucească într-o parte ca să se strecoare printre unii dintre copaci, dar din douăzeci de pași ajunse la un spațiu deschis ca o cameră apărută în mijlocul pădurii.

Spațiul era luminat de lumina filtrată prin pereții formați din lăstarii crescând apropiați într-un

dreptunghi aproximativ. Dar ramurile întreţesute şi frunzele creau un acoperiş dens pentru cameră. Era confortabil de spaţioasă pentru trei sau patru persoane, şi de-a lungul fiecărui perete se găseau ridicături cu iarbă ca nişte paturi. Într-un colţ se afla un copac mai mare cu o scorbură în care fuseseră construite rafturi, şi acestea erau încărcate cu oale şi ploşti făcute atât din lemn, cât şi din piatră. Întregul loc părea intenţionat primitor şi confortabil.

În timp ce Covenant privea în jur, Atiaran îşi puse rucsacul pe unul dintre paturi şi spuse repezit:

– Acesta e un Popas. Când el întoarse către ea o faţă plină de întrebări, oftă şi continuă: Un loc de odihnă pentru călători. Există hrană, băutură şi loc de dormit pentru toţi cei care trec pe aici.

Se îndepărtă ca să inspecteze conţinutul rafturilor, iar ocupaţia ei îl sili pe Covenant să-şi reţină întrebările până când ea avea să devină mai accesibilă. Dar, în timp ce femeia îşi reîmprospăta proviziile din rucsac şi pregătea masa, el stătu şi cugetă că ea probabil nu-i va fi niciodată accesibilă; şi nu avea niciun chef să fie ţinut în ignoranţă. Astfel că, după ce mâncară şi Atiaran se instalase pentru noapte, rosti cu cât de multă amabilitate putu:

– Spune-mi mai multe despre locul ăsta. Poate cândva o să am nevoie să ştiu.

Ea îşi ţinu faţa întoarsă de la el şi un timp stătu tăcută în întuneric. Părea să aştepte curajul, iar când în cele din urmă vorbi, se mulţumi să ofteze:

– Întreabă.

Întârzierea ei îl făcu să se grăbească.

– Există multe astfel de locuri?

– Sunt multe pe cuprinsul Tărâmului.

– De ce? Cine le face?

– Nobilii au pus să fie făcute. Piatra Sărbătorii nu e decât o singură cetate, dar oamenii trăiesc în multe locuri, așa că Nobilii au căutat o cale să ajute călătorii, să le înlesnească accesul la Piatra Sărbătorii.

– Bine, dar cine are grijă de ele? Aici se găsește hrană proaspătă.

Atiaran oftă din nou, ca și cum ar găsit dificil să discute cu el. Noaptea se adâncea; nu putea vedea în direcția ei decât o umbră. Îi explică:

– Printre progeniturile Demondim care au supraviețuit Dezolării au fost câțiva care și-l aminteau cu recunoștință pe Loric Amuțitorul Demonilor. S-au întors împotriva demonilor-abjecți și au cerut Nobililor să le dea ceva de muncă, drept ispășire pentru păcatele rudelor lor. Acele creaturi, waynhimii, au grijă de Popasuri – ajută copacii să crească, aduc de mâncat și de băut. Dar relația dintre oameni și waynhimi este fragilă, și n-ai să vezi vreunul. Ei slujesc din propriile lor motive, nu din dragoste pentru noi – îndeplinind sarcini simple ca să răscumpere răul adus de puternicele lor cunoștințe.

Întunericul din încăpere era acum complet. În ciuda iritației, Covenant era gata să adoarmă. Mai puse doar o singură întrebare:

– Cum ai găsit locul ăsta? E vreo hartă?

– Nu există hartă. Un Popas e o binecuvântare pe care cel care călătorește o acceptă oriunde o întâlnește – un simbol al sănătății și ospitalității Tărâmului. Se găsesc atunci când este nevoie de ele. Waynhimii lasă semne în zonele înconjurătoare.

Lui Covenant i se păru că aude în tonul ei o notă apreciativă care îi contrazicea ostilitatea. Nuanța îi amintea de constanta ei povară de conflicte – sentimentul slăbiciunii personale în fața nevoii puternice a Tărâmului, dorințele ei de a-l pedepsi și în același timp de a-l apăra. Dar curând uită de asemenea lucruri pe măsură ce imagini ale Popasurilor îi umpleau visele. Învăluit în mirosul ierbii proaspete pe care stătea culcat, alunecă ușor în somn.

Pe parcursul nopții vremea se schimbă. Dimineața sosi mânioasă sub norii grei mânați de un vânt agitat dinspre nord, pe care Covenant îl întâmpină cu o încruntare masivă care părea să-i apese fruntea. Se trezi înainte ca Atiaran să-l strige. Cu toate că dormise adânc în siguranța Popasului, se simțea la fel de obosit ca și când ar fi petrecut întreaga noapte țipând.

În timp ce Atiaran prepara micul dejun, el scoase cuțitul lui Triock, apoi cercetă rafturile și găsi un lighean pentru apă și o oglindă mică. Nu reuși să descopere săpun – aparent waynhimii se bazau pe același nisip fin pe care îl folosise acasă la Atiaran. Așa că se pregăti să se bărbierească fără spumă. Cuțitul lui Triock atârna greoi în mâna sa dreaptă și nu-și putu înlătura viziunile bolnăvicioase despre gâtul său tăiat.

Ca să-şi adune curajul, se studie în oglindă. Părul îi stătea ciufulit; cu barba ţepoasă arăta ca un profet necioplit. Avea buzele subţiri şi strânse, ca gura săpată în piatră a unui oracol, iar ochii duşi în fundul capului indicau hotărâre. Pentru a completa imaginea nu mai lipsea decât puţină nebunie. Murmurând tăcut „toate la timpul lor", duse cuţitul la obraz.

Spre surprinderea lui, lama aluneca pe piele şi tăia tuleiele fără să trebuiască să le râcâie în mod repetat. În scurt timp era bărbierit relativ adecvat, cel puţin prin contrast, şi nici nu se rănise. Aprobându-şi sardonic reflexia, puse lama în rucsac şi începu să mănânce.

Curând el şi Atiaran erau pregătiţi să părăsească Popasul. Ea îi făcu semn s-o ia înainte; el făcu câţiva paşi pe cărare, apoi se opri să vadă ce făcea ea. Părăsind încăperea, ea înălţă capul spre tavanul de frunze şi spuse blând:

– Mulţumim pentru Popas. Acest dar ne onorează, şi acceptându-l la rândul nostru îl onorăm pe cel care ni l-a dat. Plecăm în Pace.

Apoi îl urmă pe Covenant afară din crâng.

Când ajunseră în valea deschisă, norii negri se adunau înspre nord.

Încordată, Atiaran privi cerul, mirosi aerul; părea zăpăcită de apropierea ploii. Reacţia ei făcea ca norii de furtună să-i pară lui Covenant de rău augur, iar când ea coti brusc, revenind pe drumul spre nord, se grăbi după femeie strigând:

– Ce s-a întâmplat?

– Rău după rău, replică ea. Nu simți? Tărâmul e neliniștit.

– Ce nu e-n regulă?

– Nu știu, șopti ea atât de încet încât abia o putu auzi. E o umbră în aer. Și ploaia asta...! Ah, Tărâmul!

– Ce nu e-n regulă? Pe aici nu plouă primăvara?

– Nu dinspre nord, răspunse ea peste umăr. Primăvara în Tărâm vine dinspre sud-vest. Nu, ploaia asta vine direct de la Gravin Threndor. Purtătorul nepotrivit al Toiagului, trogloditul, își încearcă puterile – o simt. Am întârziat prea mult.

Mersul ei deveni rigid în bătaia vântului și Covenant se repezi pe urmele ei. Când primele picături de ploaie îi loviră fruntea, întrebă:

– Toiagul ăsta chiar controlează vremea?

– Vechii Nobili nu îl foloseau în felul ăsta... nu doreau să-i facă rău Tărâmului. Dar cine poate spune de ce este capabilă o asemenea putere?

Atunci întreaga forță a furtunii îi izbi. Vântul biciuia ploaia spre sud ca și cum cerul ar fi vrut să alunge orice ființă vie lipsită de apărare. Curând pantele dealurilor erau inundate sălbatic. Vântul frângea copacii, smulgea și răvășea iarba; gonea lumina zilei de pe coline, îngropând pământul într-o noapte supranaturală. În câteva secunde Atiaran și Covenant erau uzi până la piele, gâfâind prin torent. Păstrau direcția înfruntând furtuna întunecată, dar nu puteau vedea nimic din teren; se împleticeau pe pantele accidentate, intrau până la șolduri în ape, înaintau prin tufișuri dese; țineau piept vântului ca și cum ar fi fost curentul

unui purgatoriu dureros, un abis care curgea nemilos dinspre nicăieri înspre nicăieri. Însă Atiaran se năpustea înainte neabătută, cu o hotărâre neţărmurită, iar teama de a o pierde îl îndemna pe Covenant să se târască pe urmele ei.

Dar obosi repede. Cu un efort suplimentar care îi provocă dureri în piept, o ajunse din urmă, o apucă de umăr şi ţipă în urechea ei:

– Opreşte-te! Trebuie să ne oprim!

– Nu! strigă ea drept răspuns. Am întârziat prea mult! Nu îndrăznesc!

Vocea sa abia ajungea până la el prin urletul furtunii. Încercă să se tragă înainte, dar el o strânse şi mai tare, răcnind:

– N-avem de ales! O să murim!

Ploaia îl biciui brutal; pentru o clipă aproape că îi scăpă mâna. O prinse cu celălalt braţ, trăgând faţa ei şiroind de apă aproape de a lui.

– La adăpost! strigă. Trebuie să ne oprim!

Prin apă, faţa ei părea înecată. Răspunse:

– În niciun caz! Nu e timp!

Cu o răsucire rapidă a trupului şi o legănare a braţelor se desprinse din strânsoare şi-l aruncă la pământ. Înainte ca el să-şi poată reveni, îl înşfăcă de mâna dreaptă şi începu să-l târască după ea prin iarbă şi noroi, cărându-l ca pe o povară de nesuportat în ciuda opoziţiei furtunii. Forţa ei era atât de disperată încât îl târî câţiva metri înainte să se poată sălta şi să-şi aducă picioarele sub el.

În timp ce el se echilibra, mâna lui Atiaran alunecă și femeia căzu.

– La naiba, trebuie să ne oprim! răcni el și sări după ea.

Dar Atiaran îl evită și o luă la fugă împiedicat, îndepărtându-se în ciuda furtunii.

El porni după ea. Câteva minute interminabile alunecă și se împletici prin plesnetele ploii în urma spatelui ei de neatins, încercând furios s-o prindă. Dar un resort interior îi electriza puterile dincolo de tot ce putea obține; în curând pierdu ritmul. Ploaia îi îngreuna înaintarea ca și cum ar fi încercat să alerge la fundul unui val.

Apoi un pas greșit îl trimise alunecând în josul unui deal, cu fața plină de pământ. Când ridică din nou privirea prin ploaie și noroi, Atiaran se pierduse în negura furtunii parcă terorizată de el, îngrozită de atingerea lui.

Luptându-se să se ridice în picioare, Covenant răcni către norii dezlănțuiți:

– Pe focurile iadului! Nu-mi puteți face mie asta!

Fără niciun avertisment, exact când furia lui ajungea la apogeu, un uriaș fulger alb explodă lângă el. Simți cum un arc al trăsnetului îi lovea mâna stângă.

Explozia îl aruncă spre dreapta. Zăcu un timp amețit, conștient doar de puterea detonației și de durerea fierbinte din mână. Verigheta părea să fi luat foc. Dar când își reveni suficient de mult ca să se uite, nu văzu niciun semn pe degete, iar durerea se stingea în timp ce el încă îi mai căuta sursa.

Scutură capul, săltându-se în capul oaselor. Nicăieri în jurul lui nu se vedea niciun semn al trăsnetului. Era vag conştient că se schimbase ceva, dar în confuzia lui nu putea identifica ce anume. Se sălta chinuit în picioare. Într-o clipă o depistă pe Atiaran zăcând la pământ la vreo douăzeci de metri în faţa lui. Îşi simţea capul tulbure din cauza uimirii, dar se îndreptă cu grijă spre ea, concentrându-se să-şi menţină echilibrul. Când ajunse alături, femeia întrebă mirată:

– Ce ai făcut?

Tonul glasului ei îl ajută să-şi concentreze atenţia. Reuşi să rostească fără să se bâlbâie:

– Eu? Eu nu... nimic.

Atiaran se ridică lent în picioare. Stând în faţa lui, îl studie cu gravitate, nesigură, şi spuse:

– Ceva ne-a ajutat. Vezi, furtuna s-a domolit. Şi vântul s-a schimbat – acum suflă aşa cum ar trebui. Gravin Threndor nu mai ameninţă. Lăudat fie Pământul, Necredinciosule, dacă nu tu ai făcut asta.

– Bineînţeles că n-am făcut-o eu, murmură Covenant. Eu nu controlez vremea.

Nu mai era asprime în glasul lui. Rămăsese înmărmurit de faptul că nu-şi dăduse seama şi singur de schimbarea vremii. Atiaran spusese purul adevăr. Vântul îşi schimbase direcţia şi scăzuse considerabil în intensitate. Ploaia cădea constant, dar fără furie; era acum o ploaie zdravănă, normală, de primăvară.

Covenant scutură din nou capul. Se simţea straniu de incapabil să înţeleagă. Dar când Atiaran zise

cu amabilitate: „Mergem?" simți o notă de respect nedorit în glasul ei. Părea să creadă că de fapt el îi făcuse ceva furtunii. Amorțit, bâigui:

– Sigur.

Și se luă iarăși după ea.

Tot restul zilei merseră prin ploaia curată. Senzația lui Covenant de amorțeală a minții persista și singurele influențe din exterior care pătrundeau până la el erau umezeala și frigul. Cea mai mare parte a zilei trecu fără ca el să observe, într-o luptă lungă și udă cu frigul. Spre seară își venise în fire suficient cât să se bucure când Atiaran găsi un Popas, unde își analiză cu grijă corpul în căutarea oricăror răni ascunse, în timp ce hainele lui se uscau lângă pietriș. Dar se simțea încă năucit de ceea ce se întâmplase. Nu se putea debarasa de senzația bizară că forța care schimbase furia furtunii îl modificase de asemenea și pe el.

Dimineața sosi senină, răcoroasă și luminoasă, iar el și Atiaran părăsiră Popasul devreme, odată cu zorile primăvăratice. După chinul din ziua trecută Covenant se simțea pătrunzator de conștient de aerul proaspăt și vesel, sclipirile de rouă pe iarbă, buruienile lucioase și aroma înțepătoare a fructelor-comoară. Tărâmul din jurul lui îl surprinse ca și cum nu i-ar fi remarcat niciodată frumusețea. Vitalitatea lui părea curios de tangibilă pentru simțurile sale. Avea impresia că poate vedea primăvara rodind în interiorul copacilor, ierbii, florilor, că poate auzi agitația păsărilor cântătoare sau mirosi prospețimea bobocilor și limpezimea aerului.

Deodată Atiaran se opri și privi în jurul ei. O grimasă de dezgust și preocupare îi încorda trăsăturile de parcă ar fi gustat vântul. Roti cu atenție capul, încercând să localizeze sursa amenințării.

Covenant îi urmă exemplul, și în timp ce o făcea fu străbătut de un fior de recunoaștere. Își dădea seama că într-adevăr exista ceva rău în aer, ceva fals. Nu provenea din vecinătatea imediată – mirosurile copacilor, ierbii și florilor, umezeala de după ploaie erau toate așa cum trebuiau să fie –, dar în spatele acestor mirosuri pândea în depărtare ceva neplăcut, deplasat, nefiresc. Înțelese instinctiv că era mirosul molimii – mirosul unei boli răspândite cu premeditare.

Un moment mai târziu vântul se schimbă; izul dispăru. Dar acel miros de boală îi ascuțise simțurile; contrastul accentuase impresia de vitalitate a împrejurimilor. Printr-un salt intuitiv reveni la schimbarea care avusese loc în interiorul lui sau pentru el. Într-un anumit fel îl năucise complet, simțurile sale căpătaseră o nouă dimensiune. Privea iarba, îi simțea mirosul de verde crud și îi *vedea* tinerețea, viața izbucnind, prospețimea. Aruncându-și ochii pe o *aliantha* din apropiere, obținu o impresie de putere, sănătate care îl ului.

Gândurile lui se derulară, bâjbâind, apoi dintr-odată se condensară în jurul ideii de *sănătate*. Vedea sănătatea, mirosea vigoarea naturală și vitalitatea, auzea adevărata exuberanță a primăverii. *Sănătatea* era atât de vie în jurul lui ca și când spiritul vieții Tărâmului ar fi devenit palpabil, s-ar fi întrupat. Parcă ar fi păși

fără avertisment într-un univers cu totul diferit. Chiar și Atiaran – care privea extazul lui cu surprindere – era evident sănătoasă, cu toate că viața ei era complicată de necazuri, oboseală, suferință, hotărâre.

La naiba, murmură el. Lepra mea e atât de vizibilă pentru ea? Atunci de ce nu înțelege...? Se îndepărtă de privirea ei fixă, căutând o cale să testeze atât ochii ei, cât și ai lui. După o clipă observă pe culmea unui deal un copac gilden care părea să aibă ceva în neregulă. În toate aspectele pe care le putea identifica și specifica, acesta părea normal, sănătos, totuși transmitea ochilor lui o impresie de putreziciune interioară, un junghi neașteptat de regret. Arătându-i-l, o întrebă pe Atiaran ce vedea ea. Sobru, ea răspunse:

– Nu sunt maestru *lillianrill*, dar pot să-mi dau seama că gildenul moare. Vreun parazit i-a atins inima. Tu nu ai mai văzut astfel de lucruri înainte?

Scutură din cap.

– Atunci cum supraviețuiește lumea din care vii tu?

Părea întristată de perspectiva unei lumi în care sănătatea în sine era invizibilă.

El ignoră întrebarea ei. Voia s-o provoace, să afle ce vedea în el. Apoi își aminti cum spusese *Ești închis pentru mine*. Acum îi înțelegea comentariul, iar înțelegerea îi aduse un sentiment de ușurare. Intimitatea bolii lui era intactă, se afla în siguranță. Îi făcu semn să continue drumul spre nord și ea porni imediat, iar el o urmă cu plăcere. Pentru mult timp uită de sine văzând în jur atâta sănătate.

Treptat, pe măsură ce ziua înainta spre amiază și spre crepuscul, el se adaptă astfel încât să vadă sănătatea dincolo de formele și culorile care îi săreau în ochi. De două ori nările sale prinseseră mirosul tainic de boală, dar nu îl putu localiza nicăieri în apropierea pârâului unde Atiaran alesese să poposească. În absența lui consideră ca va dormi liniștit.

Dar cumva un vis trandafiriu despre vigoare și frumusețe deveni un coșmar în care spiritele se lepădau de trupuri și se arătau urâte, putrezite, pline de dispreț. Fu bucuros să se trezească, bucuros chiar să-și asume riscul de a se bărbieri fără ajutorul unei oglinzi.

În cea de-a șasea zi mirosul de boală deveni persistent și se făcu tot mai puternic pe măsură ce Atiaran și Covenant își croiau drum spre nord de-a lungul dealurilor. O ploaie scurtă de primăvară le înmuie hainele în miezul dimineții, dar nu curăță izul din aer. Mirosul îl făcea pe Covenant să nu se simtă în largul lui, stârnindu-i neliniștea într-atât încât ajunse să i se pară că avea o sabie rece atârnând deasupra inimii. Încă nu putea localiza clar mirosul. Îl încolțea dincolo de aromele ierbii, a ferigii și a *alianthei*, dincolo de frumusețea colinelor, ca duhoarea unui cadavru în putrefacție aflat la limita nărilor sale.

În cele din urmă nu mai putu suporta tăcerea. Păși alături de Atiaran și întrebă:

– Tu simți mirosul?

Fără să-i arunce o privire, ea replică apăsat:

– Da, Necredinciosule. Îl simt. Îmi e clar.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ne îndreptăm spre primejdie. Nu te aşteptai?

Gândind „Pe focurile iadului!", Covenant reformulă întrebarea:

– Dar de unde vine? Ce îl provoacă?

– De unde să ştiu eu? contră ea. Nu sunt oracol.

Covenant se stăpâni înainte să-i dea o replică furioasă. Cu efort, îşi controlă temperamentul.

– Atunci ce este?

– E crimă, răspunse sec Atiaran, şi grăbi pasul ca să se îndepărteze de el. Nu-mi cere să uit, părea să-i spună spatele, şi el porni împleticit în urmă. Neliniştea rece i se apropie şi mai mult de inimă.

Pe la mijlocul după-amiezii senzaţia de boală sporea aproape cu fiecare pas. Ochii lui alergau în sus şi în jos pe dealuri, ca şi cum s-ar fi aşteptat în orice moment să zărească sursa mirosului. Îl dureau sinusurile din cauza adulmecării constante. Dar nu percepea nimic – nimic altceva decât zgomotul înfundat al paşilor lui Atiaran urcând şi coborând prin văile şi pe culmile dealurilor, nimic altceva decât vigoarea copacilor, a tufişurilor, a florilor şi a ierbii crude, blazonul primăverii Pământului, nimic altceva decât intensificarea ameninţării a ceva rău în aer. Era o ameninţare subtilă, iar el simţea într-un mod obscur că motivul ei merita lacrimile.

Sentimentul crescu nelămurit ceva timp. Apoi o schimbare subită în încordarea spatelui lui Atiaran îl atenţionă pe Covenant să se încordeze şi el, cu câteva secunde înainte ca ea să-i şuiere să se oprească.

Tocmai ocolise un deal suficient de mult cât să vadă în cavitatea de dincolo de el. Înlemni pentru o clipă, aplecându-se ușor și privind în depresiune. Apoi o luă la fugă în jos pe deal.

Covenant o urmă imediat. Din trei pași ajunse la locul în care se oprise ea. Pe fundul depresiunii se afla un crâng, ca o insulă în mijlocul unui luminiș larg. Nu putu vedea nimic nelalocul lui. Dar simțul mirosului îl atenționă urgent, iar Atiaran alerga direct spre crâng. El sprintă pe urmele ei.

Se opri brusc chiar la marginea dinspre răsărit a copacilor. Tremurând febril, se uită de jur împrejur cu o expresie de groază și ură, ca și cum ar fi vrut să intre în crâng, dar nu avea curajul. Apoi strigă înspăimântată:

– Un waynhim? *Melenkurion!* Ah, pe Cele Șapte, cât de rău!

Când Covenant ajunse alături, ea fixa cu o privire ca un țipăt mut desișul. Își ținea mâinile încleștate în dreptul gurii și umerii i se scuturau.

Imediat ce se uită la crâng observă și el o cărare îngustă ducând spre interior. Impulsiv, porni înainte, afundându-se printre copaci. În cinci pași ajunse la o deschidere foarte asemănătoare cu alte Popasuri pe care le văzuse. Încăperea era rotundă, dar avea aceiași pereți alcătuiți din copaci, acoperișul împletit din ramuri, paturi și rafturi.

Dar pereții erau stropiți cu sânge, iar în mijloc zăcea pe jos o siluetă.

Covenant icni văzând că nu era un om.

Ansamblul părea uman, cu toate că torsul neobișnuit de lung și membrele scurte, egale ca lungime, indicau că o astfel creatură putea să stea atât în poziție verticală cât și să alerge pe mâini și picioare. Dar fața era complet străină pentru Covenant. Un gât lung, flexibil, lega de trup capul lipsit de păr; două urechi ascuțite se urcau pe ambele părți spre creștet; gura era subțire, abia o despicătură în carne. Și nu avea ochi. Două nări căscate înconjurate de o membrană groasă, cărnoasă, umpleau centrul feței. Capul nu avea alte trăsături.

Înfipt în mijlocul pieptului creaturii, ținîndu-l de pământ, era un țăruș lung de fier.

Spațiul duhnea atât de puternic a violență încât din câteva respirații Covenant aproape se sufocă. Voia să fugă. El avea lepră; chiar și morții erau periculoși pentru el. Dar se forță să stea nemișcat în timp ce își forma o părere. Văzând creatura, primul său gând fusese că Tărâmul scăpase de ceva scârbos. Dar în timp ce stătea scrâșnind din dinți, ochii și nasul îl corectară. Impresia de rău care îi asaltase simțurile provenea de la crimă – de la țăruș –, nu de la creatură. Carnea sa avea o nuanță de sănătate distrusă; fusese naturală, corectă – o parte curată a vieții din Tărâm. Înecându-se cu duhoarea morții, Covenant se întoarse și fugi.

Năvălind în lumina soarelui, o văzu pe Atiaran îndreptându-se deja spre nord, aproape ieșind din depresiune. Nu avea nevoie de un imbold special ca să se ia după ea; oasele sale doreau să pună o distanță

cât mai mare între el și Popasul pângărit. Se grăbi în direcția ei de parcă niște fălci ar fi căutat să-l muște de călcâie.

Tot restul zilei se simți ușurat de kilometrii lăsați în urma lui. Izul nenatural se stingea încet pe măsură ce se grăbeau înainte. Dar nu scădea sub un anumit nivel. Când Covenant și Atiaran se opriră siliți de oboseală ca să înnopteze, el era convins că încă îi mai așteptau neplăceri – că ucigașul waynhimului se deplasa malefic la nord de ei. Atiaran părea să-i împărtășească opinia; îl întrebă dacă știa să se folosească de cuțitul pe care îl purta la el.

După ce somnul îl ocolise un timp, se hotărî s-o întrebe:

– N-ar fi trebuit să... să-l îngropăm?

Ea răspunse încet din patul ei cufundat în umbră dincolo de lumina pietrișului:

– Nu ar fi fost mulțumiți de amestecul nostru. O să aibă ei grijă de semenul lor. Dar mă tem că s-ar putea să rupă relațiile cu Nobilii din cauza asta.

Ideea îi provocă lui Covenant un fior pe care nu și-l putu explica și zăcu fără să adoarmă jumătate de noapte sub batjocura rece a stelelor.

A doua zi îi găsi pe călători cu rații reduse. Atiaran plănuise să-și reîmprospăteze proviziile la Popas în ziua precedentă, așa că acum nu îi mai rămăsese deloc vin de primăvară, doar niște rămășițe de pâine și alte alimente. Oricum nu exista pericolul de înfometare – se găseau din plin fructe-comoară în calea lor. Dar trebuiau să plece la drum fără o mâncare caldă

care să-i întremeze după noaptea rece și neliniștitoare. Și erau nevoiți să meargă în aceeași direcție ca și ucigașul waynhimului. Covenant se pomeni tropăind furios, ca și cum crima ar fi fost pusă la cale pentru el. Pentru prima dată după câteva zile își permise să se gândească la Drool și la Nobilul Foul. Știa că oricare dintre ei era capabil să ucidă un waynhim, chiar să-l ucidă fără rost. Iar Dispreţuitorul, cel puțin, putea foarte ușor să știe unde se afla el.

Dar ziua trecu fără nicio întâmplare neplăcută. Neplăcerea obscură, dar constantă din aer nu mai spori, iar tufele de *aliantha* abundau. Kilometru după kilometru, furia lui Covenant scăzu în intensitate. Se relaxa contemplând vigoarea din jurul său, privea copacii cu uimire nediminuată, stejarii măreți și ulmii demni, întinderea confortabilă a gildenilor, filigranul mimozelor, lăstarii elastici – și bătrânele contururi calme ale colinelor culcate ca niște capete somnoroase către întinderea rectilinie a câmpiilor dinspre apus. Asemenea lucruri îi ofereau o nouă percepție a pulsului și a pauzei, a energiei crescânde și a rocilor nemișcate ale Tărâmului. Prin contrast, chinuitoarea mizerie a morții părea atât meschină și neînsemnată pe lângă vasta vitalitate a dealurilor, cât și abjectă, ca un act de cruzime asupra unui copil.

În dimineața următoare Atiaran schimbă direcția, cotind puțin înspre est, astfel că ea și Covenant urcară din ce în ce mai mult printre dealuri. Iar când soarele coborî suficient de jos ca să arunce pantele dinspre răsărit în umbră, călătorii zăriră Woodhelven Înalt.

Apropiindu-se, Covenant obţinu o imagine bună asupra satului-copac, de la o distanţă considerabilă dincolo de un luminiş larg. Aprecie copacul ca având aproape o sută de metri înălţime şi vreo zece în diametru la bază. Trunchiul nu avea ramuri până la înălţimea de aproximativ zece-douăzeci de metri deasupra solului, apoi brusc crengile enorme se desfăceau orizontal de pe tulpină, formând un contur semioval cu vârful turtit. Ramurile şi frunzele erau atât de dese în copac încât cea mai mare parte a satului era ascunsă; dar Covenant putu vedea câteva scări între ramuri şi pe trunchi, iar în câteva noduri strânse ale crengilor i se păru că distinge forma locuinţelor. Dacă se mişcau oameni prin frunziş, aceştia erau extrem de bine camuflaţi şi el nu-i putu observa.

– Acesta este Woodhelven Înalt, zise Atiaran, căminul oamenilor *lillianrill*, aşa cum Mithil Stonedown este căminul celor *rhadhamaerl*. Am mai fost cândva aici, pe drumul de întoarcere de la Loresraat. Locuitorii woodhelvenului sunt oameni primitori, deşi eu nu înţeleg ştiinţa lemnului. Ne vor oferi adăpost şi mâncare, şi poate şi ajutor. Se spune: „Caută adevărul la *rhadhamaerl* şi sfaturi la *lillianrill*." Am o nevoie chinuitoare de sfaturi. Vino.

Îl conduse pe Covenant prin luminiş la baza copacului imens. Trebuiră să ocolească trunchiul cu coajă aspră până în partea de nord-vest, unde găsiră o deschidere naturală în tulpina goală pe dinăuntru. Cavitatea interioară nu era adâncă; era doar suficient de largă ca să încapă o scară în spirală. Deasupra primei

crengi groase se afla de asemenea o deschidere, de la care porneau în sus scări.

Imaginea îi readuse lui Covenant un fior al vechii sale frici de înălțimi, aproape uitată de la chinul cu treptele de la Postul de Veghe al lui Kevin. Nu voia să fie obligat să urce acele scări. Dar se părea că nu avea să fie nevoit s-o facă. Deschiderea din trunchi era blocată cu o poartă grea din lemn și nu era nimeni acolo s-o deschidă. De fapt, întregul loc părea mult prea tăcut și întunecat pentru a fi locuit de oameni. Amurgul se adâncea, dar din umbra de deasupra nu licărea nicio lumină casnică, și nicio strigare de seară între familii nu întrerupea liniștea.

Covenant îi aruncă o privire lui Atiaran și observă că și ea era nedumerită. Punându-și mâinile pe barele porții, zise:

– Asta nu e bine, Thomas Covenant. Când am venit aici ultima oară erau copii în luminiș, oameni pe scară și nicio ușă la intrare. S-a întâmplat ceva. Însă nu simt un rău prea mare. Nu e mai multă nenorocire decât oriunde altundeva în drumul nostru.

Pășind înapoi de lângă poartă, înălță capul și strigă:

– Bună seara! Woodhelven Înalt! Suntem drumeți, oameni ai Tărâmului! Drumul e lung, viitorul întunecat! Ce s-a întâmplat cu voi?

Când nu primi niciun răspuns, continuă exasperată:

– Am mai fost pe aici! Pe atunci se spunea că ospitalitatea locuitorilor din Woodhelven nu are egal! Asta este prietenia voastră pentru Tărâm?

Deodată auziră o bufnitură ușoară în spatele lor. Întorcându-se, se pomeniră înconjurați de șapte sau opt bărbați purtând pumnale ușoare din lemn. Instinctiv, Atiaran și Covenant se dădură înapoi. Ceilalți înaintară și unul dintre ei zise:

– Înțelesul noțiunii de prietenie se schimbă odată cu vremurile. Noi am văzut întunericul și am auzit valurile întunecate. Suntem atenți la străini.

O torță se aprinse în mâna omului care vorbise. În strălucirea intensă, Covenant îi văzu pentru prima dată pe woodhelvennini. Erau toți înalți, slabi și supli, cu păr blond și ochi de culoare deschisă. Purtau pelerine în nuanțele pădurii, iar materialul părea să se lipească de membrele lor, evitând să se agațe de crengi. Fiecare bărbat ținea un pumnal ascuțit din lemn lustruit care sclipea stins în lumina torței.

Covenant era pierdut, dar Atiaran își strânse haina în jurul ei și răspunse cu mândrie severă:

– Atunci fii atent. Eu sunt Atiaran soția lui Trell din Mithil Stonedown. Acesta este Thomas Covenant Necredinciosul, purtătorul unui mesaj pentru Nobili. Venim cu prietenie și de nevoie, căutăm adăpost și ajutor. Nu știam că vă stă în obicei să luați prizonieri străinii.

Omul care ducea torța păși în față și se înclină cu seriozitate.

– Când o să fim convinși, o să ne cerem scuze. Până atunci trebuie să veniți cu noi într-un loc unde să fiți examinați. Am văzut indicii bizare, și vedem acum și mai multe. Făcu semn din cap către Covenant:

Nu vrem să facem vreo greşeală, nici având încredere, nici îndoindu-ne. Vreţi să mă urmaţi?

– Foarte bine, oftă Atiaran. Dar în Mithil Stonedown nu aţi fi fost trataţi astfel.

Bărbatul replică:

– Cei din Stonedown ar trebui să guste din necazurile noastre înainte să ne dispreţuiască precauţiile. Acum veniţi în urma mea.

Păşi în faţă ca să deschidă poarta.

Covenant se opuse ordinului. Nu era pregătit să urce într-un copac înalt pe întuneric. Ar fi fost destul de rău şi pe lumină, când ar fi putut vedea ceea ce făcea, dar numai gândul de a-şi asuma un asemenea risc noaptea îi făcea pulsul să bubuie în tâmple. Îndepărtându-se de Atiaran, rosti cu un tremur pe care nu şi-l putu reprima:

– Las-o baltă.

Înainte ca el să poată reacţiona, doi bărbaţi îl prinseră de braţe. Încercă să se răsucească, dar ei îl ţineau bine, ridicându-i mâinile în lumina torţei. Pentru o clipă, intensă, woodhelvenninul se holbă la mâinile lui – la inelul de pe stânga şi la cicatricea de pe dreapta –, ca şi cum ar fi fost o stafie. Apoi omul cu torţa se răsti:

– Aduceţi-l.

– Nu! protestă Covenant. Nu înţelegeţi. Nu mă împac cu înălţimea. O să cad. Cum ei îl târau spre poartă, strigă: Pe focurile iadului! Încercaţi să mă omorâţi!

Cei care îl ţineau prizonier se opriră o clipă. Auzi o serie de răcnete, dar în panica lui confuză şi furioasă nu înţelese. Apoi conducătorul spuse:

– Dacă ți-e teamă să urci, atunci nu ți se va cere să urci.

În secunda următoare capătul unei frânghii căzu lângă Covenant. Imediat, încă doi bărbați îi legară încheieturile. Înainte să-și dea seama ce se petrece, frânghia se încordă. Fu săltat în aer ca un sac neajutorat.

I se păru că aude un strigăt de protest din partea lui Atiaran, dar nu putu fi sigur. Plângând în sinea lui: La dracu'!, își încordă umerii împotriva presiunii și se uită sălbatic în sus în beznă. Nu vedea pe nimeni trăgând de frânghie – în ultima sclipire a luminii torței, coarda părea să se întindă în sus într-un abis – și asta îi dublă frica.

Apoi lumina de sub el dispăru.

În clipa următoare un foșnet slab al frunzelor îl anunță că ajunsese la nivelul primelor ramuri. Zări o sclipire galbenă prin deschiderea din partea de sus a scării din copac. Dar frânghia îl săltă și mai sus în înălțimile satului.

Propriile lui mișcări îl făceau să se legene ușor, astfel că la intervale neregulate se freca de frunze.

Dar contactul lui cu copacul se limita la atât. Nu vedea lumini, nu auzea voci; soliditatea de un negru adânc a ramurilor puternice aluneca lin pe lângă el ca și cum ar fi fost târât către cer.

Curând ambii umeri îi pulsau dureros și brațele îi amorțiseră. Cu capul lăsat pe spate, gâfâia în teroarea lipsită de lumină ca un înecat. Pe focurile iadului! Ahh!

Apoi, fără avertisment, mișcarea încetă. Înainte să se poată echilibra, se aprinse o torță și el se pomeni față în față cu trei bărbați care stăteau în picioare pe o creangă. În lumina bruscă păreau identici cu cei care îl capturaseră, dar unul dintre ei purta o coroniță de frunze pe cap. Ceilalți doi îl studiară pe Covenant câteva secunde, apoi se întinseră și îl apucară de cămașă, trăgându-l spre creanga lor. Când ramura solidă îi ajunse sub picioare, frânghia slăbi, lăsându-i brațele să cadă.

Avea încă încheieturile legate, dar încercă să se apuce de unul dintre bărbați ca să nu cadă de pe creangă. Brațele îi erau amorțite, nu le putea mișca. Bezna se căsca sub el ca o fiară flămândă. Icnind, se aruncă spre bărbați străduindu-se să-i convingă să-l salveze. Ei îl smuciră brutal. El refuză să-și susțină propria greutate și îi sili să-l târască pe ramură până la o deschidere largă din trunchi. Acolo mijlocul tulpinii era scobit, formând o încăpere mare, iar Covenant căzu greu pe podea, tremurând de ușurare.

Rapid, un flux crescând de activitate se porni în jurul lui. El nu îi dădu atenție; își ținu ochii închiși, concentrându-se asupra stabilității solide a podelei și a durerii sângelui reîntorcându-i-se în mâini și brațe. Durerea era chinuitoare, dar el o îndură într-o mutenie încordată. Curând simți palmele înțepând și degetele groase și fierbinți. Le mișcă, strângându-le gheare. Printre dinți murmura în ritmul violent al inimii: Pe focurile iadului! La dracu'.

Deschise ochii.

Zăcea pe lemnul lustruit, în centrul miliardelor de cercuri concentrice ale trunchiului copacului. Inelele de vârstă făceau să pară că restul încăperii se concentra asupra lui ca și cum ar fi fost așezat în mijlocul unei ținte. Își simțea brațele nefiresc de dezarticulate, dar și le forță ca să se salte în poziție șezând. Apoi își privi mâinile. Încheieturile îi erau roase de frânghie, dar nu sângerau.

Ticăloșii!

Înălță capul și aruncă o privire în jur.

Încăperea avea cam șapte metri în diametru și părea să cuprindă întregul interior al copacului. Singura deschidere era cea prin care intrase împleticindu-se, prin care putea vedea întunericul de afară; dar camera era viu luminată de torțe fixate pe pereți – torțe care ardeau fără fum și nu păreau să se consume. Pereții lustruiți sclipeau ca șlefuiți, dar tavanul, situat mult deasupra, era din lemn aspru, neprelucrat.

Cinci woodhelvennini stăteau în jurul lui Covenant în scorbură – trei bărbați, incluzându-l pe cel cu coroniță de frunze, și două femei. Toți purtau același tip de pelerine care se lipeau de trup, deși culorile difereau, și toți erau mai înalți decât Covenant. Statura lor părea amenințătoare, așa că el se ridică încet în picioare, lăsându-și jos rucsacul de pe umeri.

O secundă mai târziu bărbatul care îi condusese pe răpitorii lui Covenant de jos intră în încăpere, urmat de Atiaran. Ea părea să fie teafără, dar obosită și deprimată, ca și cum urcușul și neîncrederea i-ar fi secătuit puterile. Când îl zări pe Covenant înaintă, așezându-se alături de el. Una dintre femei zise:

– Numai doi, Soranal?

– Da, răspunse paznicul lui Atiaran. Am cercetat, şi nu mai erau şi alţii când au traversat ei luminişul dinspre sud. Iar iscoadele noastre nu au depistat alţi străini pe dealuri.

– Iscoade? întrebă Atiaran. Nu ştiam că e nevoie de iscoade între popoarele Tărâmului.

Femeia făcu un pas înainte şi replică:

– Atiaran soţia lui Trell, oamenii din Mithil Stonedown ne sunt cunoscuţi încă de când ne-am reîntors pe Tărâm în noua eră. Iar printre noi sunt unii care îşi amintesc de vizita ta aici. Noi ne cunoaştem prietenii şi valoarea prieteniei.

– Atunci cum de meritǎm un asemenea tratament? Am venit în căutarea unor prieteni.

Femeia nu răspunse direct întrebării lui Atiaran.

– Pentru că suntem cu toţii oameni ai Tărâmului, zise ea, şi pentru că primejdia noastră este primejdie pentru toţi, o să încerc să domolesc asprimea lipsei noastre de politeţe explicându-vă acţiunile noastre. Noi, cei de aici, din inima copacului, suntem Heerii din Woodhelven Înalt, conducătorii neamului nostru. Eu sunt Llaura fiica lui Annamar. Iar ei – indică fiecare individ cu o mişcare a capului – sunt Omournil fiica lui Mournil, Soranal fiul lui Thiller, Padrias fiul lui Mill, Malliner fiul lui Veinnin şi Baradakas, Hirebrand de *lillianrill*.

Ultimul era bărbatul care purta coroniţă de frunze.

– Am hotărât să nu avem încredere şi vă vom expune motivele noastre. Văd că sunteţi nerăbdători.

O undă de amărăciune îi aspri glasul: Ei bine, n-o să vă obosim cu întreaga poveste a vântului nenorocirii care suflă din când în când asupra noastră dinspre Gravin Threndor. N-o să vă descriu furtunile furioase, nici n-o să vă arăt trupul păsării cu trei aripi care a murit în vârful Woodhelvenului, şi n-o să comentez cât de adevărate sunt zvonurile despre o crimă care au ajuns la urechile noastre. Pe Cele Şapte! Există cântece de mânie care trebuiesc cântate – dar nu le voi cânta acum. Dar vă spun asta: nu toţi slujitorii Ucigaşului Cenuşiu sunt morţi. Noi credem că a fost printre noi un proroc delirant.

Acest nume creă un spasm de spaimă care îl făcu pe Covenant să se uite rapid în jur, încercând să localizeze pericolul. Pe moment nu înţelese. Apoi observă că Atiaran înlemnise auzind cuvintele Llaurei – văzu muşchiul tresărind din colţul fălcii ei, simţi frica urcând în ea, cu toate că nu spusese nimic – şi înţelese. Locuitorii woodhelvenului se temeau că ei doi ar putea fi proroci deliranţi.

Fără să se gândească, se răsti:

– Ridicol.

Heerii îl ignorară. După o scurtă pauză, Soranal continuă explicaţiile Llaurei:

– Acum două zile, la amiază, pe când oamenii erau ocupaţi cu munca şi meşteşugul lor, iar copiii se jucau pe ramurile de sus ale Copacului, a venit un străin la Woodhelven Înalt. Cu două zile înainte, ultima furtună rea dinspre Muntele Tunetului se întrerupsese brusc, transformându-se într-una bună – iar în ziua

în care a sosit străinul inimile noastre se bucurau gândindu-ne că o bătălie despre care noi n-am ştiut fusese câştigată în numele Tărâmului. Arăta ca un stonedownor şi se numea Jehannum. L-am întâmpinat cu ospitalitatea care aduce fericirea Tărâmului. Nu am văzut niciun motiv să ne îndoim de el, deşi copiii se fereau de el cu ţipete neobişnuite de frică. Vai de noi! cei tineri au văzut mai limpede decât cei bătrâni.

A trecut printre noi cu aluzii întunecate şi ură în vorbe, aruncând glume ridicole despre meşteşugurile şi obiceiurile noastre. Iar noi nu am putut să-i răspundem. Dar ne-am amintit de Pace şi nu am făcut nimic timp de o zi. În acest timp, aluziile lui Jehannum s-au transformat în preziceri fătişe ale sfârşitului lumii. Astfel că, în cele din urmă, l-am chemat în camera din inima copacului şi la întâlnirea cu Heerii. Am ascultat cuvintele alese de el, vorbe pline de batjocură şi insultă faţă de Tărâm. Apoi ochii noştri au văzut mai profund şi l-am supus testului *lomillialor*.

– Ştii ce este *lomillialor*, nu-i aşa, Atiaran? vorbi Baradakas pentru prima oară. Seamănă mult cu *orcrest* din *rhadhamaerl*. Este un lăstar al Copacului Unic, din care a fost făcut însuşi Toiagul Legii.

– Dar nu am avut ocazia să facem testul, reluă Soranal. Când Jehannum a văzut Înaltul Lemn, a ţâşnit printre noi şi a fugit. L-am urmărit, dar ne luase prin surprindere – eram prea paşnici, nepregătiţi pentru astfel de rele –, iar viteza lui o depăşea de departe pe a noastră. A scăpat de noi şi s-a îndreptat către răsărit.

Oftă, concluzionând:

– În singura zi care s-a scurs de atunci am început să reînvățăm cum să apărăm Tărâmul.

După o clipă, Atiaran spuse încet:

– Vă înțeleg. Iertați-mi mânia – am vorbit cu grabă și ignoranță. Dar cu siguranță acum puteți vedea că noi nu suntem prieteni ai Ucigașului Cenușiu.

– Putem vedea multe în tine, Atiaran soția lui Trell, zise Llaura, cu ochii fixați atent pe stonedownoră, multe păreri de rău și mult curaj. Dar tovarășul tău este închis în fața noastră. E posibil să fim nevoiți să-l luăm prizonier pe acest Thomas Covenant.

– *Melenkurion!* șuieră Atiaran. Să nu îndrăzniți! Voi nu știți? Nu v-ați uitat la el?

Auzind asta, un murmur de ușurare trecu printre Heeri, un murmur care le accentuă încordarea.

Pășind către Atiaran, Soranal întinse mâna dreaptă, cu palma înainte, într-un salut de bun venit, și spuse:

– Ne-am uitat – ne-am uitat și am ascultat. Avem încredere în tine, Atiaran soția lui Trell. Tu ai pronunțat un cuvânt pe care niciun proroc delirant nu l-ar rosti ca să-și salveze un tovarăș.

O luă de braț și o trase de lângă Covenant, scoțând-o din centrul încăperii.

Fără ea alături, Covenant se simți dintr-odată expus, vulnerabil. Pentru prima dată își dădu seama cât de mult ajunsese să depindă de prezența ei, de îndrumarea ei, dacă nu de sprijinul ei. Dar nu avea dispoziția necesară ca să accepte amenințările pasiv. Se fixă pe călcâie, gata să se miște în orice direcție,

și ochii i se deplasară rapid printre chipurile care se holbau la el dinspre pereții sclipitori ai încăperii.

– Jehannum a făcut multe preziceri, spuse Llaura, dar una anume trebuie s-o aflați. A spus că un mare necaz se îndreaptă spre noi peste dealurile din sud, sub asemănarea lui Berek Jumătate-de-Mână. Și iată – arătă cu brațul palid la Covenant și glasul i se ridică sever în timp ce vorbea –, iată aici un străin de Tărâm, cu palma dreaptă pe jumătate tăiată și purtând pe stânga un inel din aur alb. Fără îndoială aduce un mesaj Nobililor – mesajul damnării!

Cu o notă intensă de rugăminte în glas, Atiaran zise:

– Nu vă grăbiți să judecați. Amintiți-vă Legământul. Voi nu sunteți Nobili. Iar cuvintele întunecate pot să fie avertismente la fel ca și profeții. Aveți încredere în vorbele unui proroc delirant?

Baradakas se înfioră ușor.

– Nu mesajul îl judecăm. Testul este pentru om.

Întinzându-se în spate, ridică o vergea netedă de lemn lungă de un metru de pe care toată coaja fusese înlăturată. O ținea ușor de mijloc, cu respect.

– Acesta este *lomillialor*.

Când pronunță numele, lemnul sclipi ca și când suprafața sa ar fi fost umezită de rouă.

Ce naiba e asta? Covenant încercă să se pregătească pentru orice avea să urmeze.

Dar următoarea mișcare a Hirebrandului îl luă prin surprindere. Baradakas legănă bâta și o ridică asupra Necredinciosului.

Sări într-o parte și prinse *lomillialorul* cu mâna dreaptă. Dar nu avea suficiente degete ca să-l apuce repede; alunecă și căzu pe jos cu un sunet de lemn lovit care păru nefiresc de puternic în liniștea camerei.

O clipă toată lumea rămase nemișcată, încremenind pe măsură ce absorbeau tâlcul celor văzute. Apoi, la unison, Heerii emiseră verdictul definitiv ca o condamnare la moarte:

– Înaltul Lemn îl respinge. Nu este bine-venit în Tărâm.

10
SĂRBĂTOAREA PRIMĂVERII

Cu o mişcare fluidă, Baradakas scoase o măciucă de sub pelerină şi o ridică, îndreptându-se către Covenant.

Covenant reacţionă instinctiv în apărare. Înainte ca Hirebrandul să ajungă la el, se ghemui şi apucă vergeaua de *lomillialor* cu mâna stângă. Când Baradakas coborî măciuca spre capul lui, izbi braţul Hirebrandului cu băţul.

Într-un nor de scântei albe, măciuca se făcu aşchii. Baradakas fu aruncat înapoi ca de suflul unei explozii.

Forţa loviturii rezonă prin mâna lui Covenant până la cot şi degetele îi amorţiră pe moment. Vergeaua începu să-i alunece din mână. Se holbă la ea, gândindu-se: ce naiba...? Apoi uluirea mută a Heerilor şi silueta chircită a Hirebrandului îl calmă. Mă testează? scrâşni el. Ticăloşii. Apucă vergeaua în mâna dreaptă, ţinând-o de mijloc aşa cum făcuse Baradakas. Lemnul lucios părea lustruit; îi dădea senzaţia de alunecare, ca şi cum ar fi ţâşnit din strânsoarea lui, cu toate că

lemnul de fapt nu se mișca. Apucându-l, se uită răutăcios în jur la Heeri, punându-și în privire toată mânia pe care comportamentul lor o stârnise în el.

– Acum mai spuneți-mi încă o dată cum mă respinge obiectul ăsta.

Soranal și Llaura stăteau de o parte și de alta a lui Atiaran, cu Malliner în fața lor, sprijinit de perete. Omournil și Padrias se aplecaseră deasupra Hirebrandului căzut. În timp ce Covenant îi supraveghea, Atiaran îl înfruntă mohorâtă:

– În timpurile de demult, când Înaltul Nobil Kevin a avut încredere în Ucigașul Cenușiu, a primit daruri neprețuite de *orcrest* și *lomillialor*. Legendele spun că aceste daruri s-au pierdut repede – dar atâta timp cât le-a avut Ucigașul Cenușiu, ele nu l-au respins. Este posibil ca Disprețul să poarte masca adevărului. Poate că magia sălbatică întrece adevărul.

Mulțumesc mult! Covenant se uită chiorâș la ea. Ce încerci să-mi faci?

Cu voce slabă, Llaura replică:

– Asta e o legendă. Dar noi nu suntem decât woodhelvennini, nu Nobili. Astfel de probleme ne depășesc. Niciodată în istoria poporului nostru un test al adevărului nu a doborât un Hirebrand de *lillianrill*. Cum e cântecul? „El va mântui sau va condamna Pământul." Să ne rugăm să nu atragem condamnarea prin neîncrederea noastră. Întinzând către Covenant o mână nesigură într-un salut de bun-venit, rosti: Salut, Necredinciosule! Iartă-ne îndoielile și fii bine-venit la Woodhelven Înalt.

O clipă, Covenant o privi în față cu o ripostă amară strâmbându-i buzele. Dar când îi întâlni ochii, își dădu seama de sinceritatea scuzelor ei. Remarca îi scăzu vehemența. Cu intenții contradictorii, murmură:

– Las-o baltă.

Llaura și Soranal se înclinară amândoi ca și cum el ar fi acceptat scuzele. Apoi se întoarseră să vadă cum Baradakas se ridica amețit în picioare. Își freca fața cu mâinile de parcă ar fi fost acoperită cu pânze de păianjen, dar îi asigură pe Omournil și Padrias că era teafăr. Cu un amestec de uimire și tristețe în ochi, îl salută și el pe Covenant.

Covenant răspunse cu o mișcare severă din cap. Nu aștepta ca Hirebrandul să-l ceară, ci îi întinse *lomillialorul* lui Baradakas, bucuros să scape de atingerea lui neliniștitoare, nesigură.

Baradakas primi vergeaua și schiță un surâs, ca și când ar fi fost martor la propria sa înfrângere. Apoi îl strecură sub pelerină. Întorcând zâmbetul către Covenant, spuse:

– Necredinciosule, prezența noastră aici nu mai este necesară. Nu ai mâncat, iar oboseala călătoriei te apasă greu. Accepți ospitalitatea casei mele?

Invitația îl surprinse pe Covenant; ezită o clipă, încercând să se hotărască dacă poate avea sau nu încredere în Hirebrand. Baradakas părea calm, deloc ostil, dar zâmbetul său era mai complex decât scuzele Llaurei. Însă se gândi că, dacă era vorba de încredere, ar fi mai în siguranță numai cu Baradakas decât cu toți Heerii la un loc. Țeapăn, zise:

– Îmi faci o onoare.

Hirebrandul se înclină:

– Acceptând un dar faci o onoare celui care ţi-l oferă.

Privi în jur la ceilalţi woodhelvennini, iar când ei dădură aprobator din cap, se întoarse şi ieşi din încăperea din inima copacului.

Covenant aruncă o privire către Atiaran, dar deja ea vorbea încet cu Soranal. Fără să mai întârzie, păşi afară pe ramura groasă alături de Baradakas.

Întunericul din marele copac era acum presărat cu lumini – focurile din casele woodhelvenninilor. Luminau mult în jos printre crengi, dar nu ajungeau până la sol. Involuntar, Covenant apucă strâns umărul lui Baradakas.

– Nu e departe, zise blând Hirebrandul. În sus pe ramura următoare. O să vin în spatele tău – n-o să cazi.

Înjurând încet printre dinţi, Covenant apucă treptele scării. Ar fi vrut să se retragă, să se întoarcă la soliditatea camerei din inima copacului, dar orgoliul şi furia îl împiedicau. Iar treptele păreau sigure, aproape aderente sub degetele lui. Când Baradakas îi puse o mână liniştitoare pe spate, porni să urce cu teamă.

După cum promisese Baradakas, următoarea ramură nu era departe. Curând Covenant ajunse pe o altă creangă groasă. La câţiva paşi depărtare de trunchi se bifurca, iar la bifurcaţie se găsea casa Hirebrandului. Sprijinindu-se de umerii lui Baradakas, se apropie de uşă şi trecu pragul ca şi cum ar fi fost suflat înăuntru de o rafală de uşurare.

Se afla într-o locuință curată cu două încăperi, formată în întregime din ramurile copacului. Crengile întreţesute alcătuiau parţial podeaua şi toţi pereţii, inclusiv cel despărţitor dintre camere, iar tavanul era un dom din lăstari şi frunze. De-a lungul unuia dintre pereţii primei camere, noduri mari de lemn creşteau ca nişte scaune şi în faţa lor atârna un fel de laviţă. Locul avea un aer cald, curat, o ambianţă de devoţiune pentru ştiinţă, pe care Covenant o găsea vag tulburătoare, ca o reamintire a faptului că Hirebrandul putea fi un om periculos.

În timp ce Covenant cerceta încăperea, Baradakas fixă torţe pe fiecare dintre pereţii exteriori şi le aprinse frecându-le capetele cu palmele şi murmurând molatec. Apoi scotoci puţin prin camera cealaltă şi se întoarse aducând o tavă încărcată cu felii de pâine şi brânză, mai mulţi ciorchini de struguri şi un urcior de lemn. Aşeză o măsuţă mică cu trei picioare între două dintre scaune, puse tava pe ea şi îi făcu semn lui Covenant să ia loc.

Văzând mâncarea, Covenant descoperi că îi era foame; nu mâncase nimic altceva decât *aliantha* în ultimele două zile. Privi cum Baradakas se înclină asupra hranei. Apoi se aşeză. Urmând exemplul gazdei, îşi făcu sendvişuri cu brânză şi struguri între felii de pâine proaspătă şi se servi liber din urciorul cu vin de primăvară. În graba de a mânca nu spuse nimic la început, concentrându-şi atenţia asupra mâncării.

Dar nu uita cine era gazda lui, ceea ce se petrecuse între ei.

Lăsându-i vinul de primăvară lui Covenant, Baradakas strânse rămășițele mesei. Întorcându-se după ce depozitase alimentele în camera din spate, zise:

– Și acum, Necredinciosule. În cel alt mod te mai pot ajuta?

Covenant luă o înghițitură lungă de vin de primăvară, apoi răspunse cât de firesc putu:

– Dă-mi un răspuns. Mai devreme erai gata să-mi crăpi capul. Și se pare că ai avut parte de o zdruncinătură frumoasă din partea acelui... acelui Înalt Lemn. De ce m-ai invitat aici?

O clipă Baradakas ezită, ca și când ar fi cântărit cât de mult trebuia să spună. Apoi se duse în încăperea lui din spate, luă un toiag neted, lung de vreo doi metri, și se așeză pe pat față în față cu Covenant. Vorbind, începu să lustruiască lemnul alb cu o cârpă moale.

– Există multe motive, Thomas Covenant. Ați cerut un loc unde să dormiți, iar casa mea este cea mai apropiată dintre toate de camera din inima lemnului – pentru cineva care detestă înălțimile. Și nici eu, nici tu nu suntem necesari din punctul de vedere al sfaturilor și ajutorului din această noapte. Atiaran cunoaște Tărâmul – ea va spune tot ceea ce este necesar privind călătoria voastră. Iar Soranal și Llaura sunt capabili să îi ofere orice ajutor va cere.

Privind de-a curmezișul camerei la mâinile lucrând ale lui Baradakas și la ochii deschiși la culoare și pătrunzători, Covenant avu senzația ciudată că testul fusese reluat și că întâlnirea cu *lomillialorul* nu fusese decât începutul examinării lui Baradakas. Dar vinul

de primăvară îi slăbea temerile și încordarea; nu mai era neliniștit. Calm, zise:

– Spune-mi mai multe.

– De asemenea am intenționat ca prin oferta mea de ospitalitate să-mi cer scuze. Eram pregătit să te rănesc, iar această încălcare a Legământului Păcii cere o compensație. Dacă te-ai fi dovedit a fi slujitor al Ucigașului Cenușiu ar fi fost suficient să te iau prizonier. Iar rănirea ta ar fi putut lipsi Nobilii de ocazia de a te examina. Astfel că, din acest punct de vedere, eu am greșit. Și am greșit și mai mult când tu ai ridicat *lomillialorul* și focul lui m-a lovit. Sper să-mi îndrept prostia.

Covenant aprecie sinceritatea Hirebrandului, dar senzația că este studiat mai degrabă se întări decât scăzu. Susținu privirea gazdei lui:

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Cu un ton lipsit de surpriză, Baradakas replică:

– Mai există și alte motive? Tu ce vezi în mine?

– Încă mă testezi, mârâi Covenant.

Hirebrandul înclină încet din cap.

– Poate. Poate asta fac.

Se ridică în picioare și apăsă un capăt al toiagului de podea ca și cum ar fi vrut să-i dea un ultim lustru. Apoi spuse:

– Uite, Thomas Covenant – am făcut un toiag pentru tine. Când l-am început, am crezut că îl fac pentru mine. Dar acum știu că nu e așa. Ia-l. S-ar putea să-ți fie de folos atunci când ajutorul și sfaturile eșuează. La scurta întrebare din ochii lui Covenant

răspunse: Nu, ăsta nu e Înalt Lemn. Dar e bun oricum. Dă-mi voie să ți-l ofer.

Covenant clătină din cap.

– Termină-ți testul.

Brusc, Baradakas ridică toiagul și lovi puternic lemnul de sub picioarele sale. O clipă, întreaga ramură se clătină ca lovită de vijelie; crengile subțiri se zbătură și întreaga locuință se scutură ca o surcică pe un val furios. Covenant se temu că va cădea copacul și se apucă speriat de scaun. Dar aproape imediat mișcarea violentă se potoli. Baradakas își ridică ochii palizi către Covenant și șopti:

– Atunci ascultă-mă, Necredinciosule. Niciun test al adevărului nu este mai puternic decât cel care îl face. Iar eu ți-am simțit puterea. În toată memoria *lillianrill*, niciun Hirebrand nu a fost vreodată lovit de Înaltul Lemn. Noi suntem prietenii Copacului Unic, nu dușmanii săi. Dar față de tine eu sunt slab ca un copil. Nu pot obține de la tine adevărul prin forță. În ciuda testului meu, ai putea să fii însuși Ucigașul Cenușiu, venit să transforme în cenușă toată viața de pe Tărâm.

Înfuriat de idee, Covenant scrâșni:

– E ridicol.

Baradakas păși mai aproape și-și fixă privirea cercetătoare adânc în ochii lui Covenant. Acesta nu știu ce să facă; simțea că Hirebrandul sondează părți ale lui pe care le voia protejate, ascunse. Ce-are de-a face cu mine ticălosul ăsta de Foul? se întrebă amar. Nu eu am ales să-i fac comisioanele.

Deodată ochii lui Baradakas se lărgiră și se dădu înapoi ca și cum ar fi văzut ceva cu o putere uluitoare. Se prinse de pat și rămase acolo câteva secunde, privindu-și mâinile care tremurau pe toiag. Apoi spuse, cu grijă:

– Adevărat. Cândva poate o să fiu destul de înțelept ca să știu pe ce mă pot baza. Acum am nevoie de timp ca să înțeleg. Am încredere în tine, prietene. La judecata finală nu ne vei abandona morții. Uite. Îi întinse din nou toiagul: Îmi accepți darul?

Covenant nu răspunse imediat. Tremura și el, și trebui să strângă din dinți înainte de a răspunde fără să-i tremure glasul:

– De ce? De ce ai încredere în mine?

Ochii Hirebrandului sclipiră ca umeziți de lacrimi, dar zâmbi și spuse:

– Ești un om care cunoaște valoarea frumuseții.

Covenant se holbă uimit de răspuns, apoi își mută privirea. Fu cuprins de o rușine complexă; se simțea necurat, pătat în fața încrederii lui Baradakas. Apoi se întări. Mișcă-te continuu. Supraviețuiește. Ce legătură are încrederea cu asta? Brusc, se întinse și acceptă toiagul.

Îl simțea pur în mâna lui, ca și cum ar fi fost sculptat din cel mai sănătos lemn cu cel mai iubitor devotament. Îl ținu în mâini, îl analiză de parcă i-ar fi putut oferi inocența care lui îi lipsea.

La scurt timp după aceea se surprinse căscând larg. Nu-și dăduse seama cât era de obosit. Încercă să-și

suprime osteneala, dar efortul nu făcu decât să-i provoace un alt căscat.

Baradakas îi răspunse cu un surâs amabil. Se ridică de pe pat și-i făcu semn lui Covenant să se întindă. Covenant nu avea intenția să adoarmă, însă imediat ce fu la orizontală tot vinul de primăvară pe care îl băuse păru să-i năvălească în cap, și el se simți ca legănat de vântul din vârful copacului. În curând dormea buștean.

Dormi profund, tulburat numai de amintirea ochilor intenși, întrebători ai Hirebrandului, și de senzația că *lomillialorul* îi aluneca dintre degete oricât de tare l-ar fi strâns.

Când se trezi în dimineața următoare, brațele îl dureau de parcă s-ar fi luptat toată noaptea cu un înger. Deschizând ochii, o zări pe Atiaran stând în cameră lângă el, așteptând. Imediat ce îl văzu treaz se ridică și se apropie de el.

– Haide, Thomas Covenant. Deja am pierdut prima parte a dimineții.

Covenant o cercetă o clipă. Străfundurile chipului ei păstrau o umbră adâncă de oboseală și el bănui că își petrecuse cea mai mare parte a nopții discutând cu Heerii. Însă părea cumva liniștită de ceea ce auzise și împărtășise, iar sclipirea din ochii ei era aproape optimistă. Poate acum avea un fel de speranță.

Cum aproba orice i-ar fi putut reduce ostilitatea față de el, sări din pat ca și cum i-ar fi împărtășit optimismul. În ciuda durerii din brațe, se simțea remarcabil de reîmprospătat, de parcă ambianța din Woodhelven

s-ar fi folosit de ospitalitatea și milostenia sa ca să-l ajute pe el să se odihnească. Mișcându-se vioi, se spălă pe față, se șterse cu un prosop gros din frunze, apoi se verifică să nu aibă vreo rană și își aranjă hainele. Pe măsuța cu trei picioare se găsea o pâine, și când rupse din ea o bucată drept mic dejun descoperi că era compusă din pâine și carne coapte împreună. Mestecând din ea, se duse să se uite afară pe una dintre ferestre.

Atiaran i se alătură și împreună priviră printre ramuri înspre nord. În depărtare se vedea un râu curgând spre est și dincolo de el dealuri care se întindeau până la orizont. Dar ceva mai mult decât râul separa aceste dealuri din nord de cele printre care călătoriseră încă de când părăsiseră Mithil Stonedown. Terenul de dincolo de râu părea să se încrețească sub strălucirea soarelui matinal, ca și cum pământul tăcut s-ar fi scurs peste maluri, ca și cum roca tainică a Tărâmului și-ar fi unduit suprafața, revelându-se celor care știau s-o citească. Din poziția sa avantajoasă în înaltul Woodhelven, Covenant avea senzația că vede ceva care depășea chiar și noile sale percepții.

– Acolo, zise Atiaran încet, ca și cum ar fi vorbit despre un loc sacru, acolo este Andelain. Hirebrandul și-a ales bine locuința având o astfel de vedere. Aici Râul Mithil curge spre răsărit înainte de a coti din nou la nord către Gravin Threndor și Râul Alinării. Dincolo de el se află Colinele Andelain, bogăția alinătoare de inimi a Tărâmului. Ah, Covenant, vederea lor îmi dă curaj. Iar Soranal m-a învățat un drum care face posibil cel mai drag vis al meu. Cu

noroc și dacă mergem repede, am putea vedea ceea ce ar transforma mult din prostia mea în înțelepciune. Trebuie să pornim. Ești pregătit?

Nu, se gândi Covenant. Nu să stăm agățați de copacul ăsta. Dar aprobă din cap. Atiaran îi adusese rucsacul și, în timp ce ea ieșea din casa Hirebrandului pe ramura lată, el își aranjă curelele pe umeri, ignorând durerea din brațe. Apoi luă toiagul pe care i-l dăruise Baradakas și se pregăti să-și riște gâtul coborând din Woodhelven.

Trunchiul se afla la numai trei sau patru pași distanță, dar cei o sută de metri până la pământ îl făcură să încremenească, să ezite cu teamă în timp ce primele semne de vertij îi rodeau hotărârea. Dar, stând în ușa Hirebrandului, auzi strigăte de voci tinere, și văzu copii alergând printre crengile de deasupra capului. Unii îi fugăreau pe alții și în urmărire săreau de pe o ramură pe alta voioși, de parcă o căzătură ar fi fost incapabilă să le facă vreun rău.

În clipa următoare doi copii, un băiat și o fetiță, săriră pe creangă în fața lui Covenant de pe o alta aflată la vreo șapte metri înălțime. Fata îl urmărea pe băiat, dar el scăpă de atingerea ei și se strecură în spatele lui Covenant. Din adăpost strigă vesel:

– Casă! Prinde-l pe altu'! Eu sunt în casă!

Fără să se gândească, Covenant spuse:

– E în casă.

Fetița râse, mimă un salt înainte și fugi după altcineva. Imediat, băiatul alergă la trunchi și se repezi pe scară spre terenurile de joacă de sus.

Covenant inspiră adânc, apucă strâns toiagul ca să se echilibreze și ieși pe ușă.

Tremurat și temător, se străduí să ajungă la relativa siguranță a trunchiului.

După aceea se simți mai bine. Când își prinse toiagul printre curelele rucsacului putu să apuce scara cu ambele mâini, și atunci senzația de siguranță dată de trepte îl liniști. Înainte să ajungă la jumătatea distanței, inima lui nu mai bubuia dezordonat și era capabil să se încreadă suficient în strânsoarea mâinilor încât să se uite în jurul lui la locuințele și oamenii pe lângă care trecea.

În cele din urmă ajunse la ramurile de jos și o urmă pe Atiaran pe scară până la sol. Acolo Heerii se adunaseră ca să-și ia rămas-bun. Când îl văzu pe Baradakas, Covenant luă toiagul în mână ca să-i arate că nu uitase și făcu o grimasă ca răspuns la surâsul Hirebrandului.

– Ei bine, purtători ai mesajului, zise Llaura după o pauză, ne-ați spus că soarta Tărâmului apasă pe umerii voștri, și noi am crezut. Ne întristează că nu vă putem ușura povara – dar considerăm că nimeni nu vă poate înlocui în această problemă. Puținul ajutor pe care l-am putut da l-am dat. Nu ne rămâne decât să ne apărăm căminul și să ne rugăm pentru voi. Vă dorim drum bun, pentru binele Tărâmului. Iar pentru binele vostru, grăbiți-vă ca să ajungeți la timp la Sărbătoare. Cei care văd acel festival au multe semne de speranță. Atiaran soția lui Trell, mergi în pace și credință. Amintește-ți de drumul despre care ți-a vorbit

Soranal și nu face ocoluri. Thomas Covenant, Necredincios și străin Tărâmului – fii onest. În momentele de întunecime amintește-ți de toiagul Hirebrandului. Acum plecați.

Atiaran răspunse atât de formal, încât parcă ar fi îndeplinit un ritual:

– Plecăm, amintindu-ne de Woodhelven Înalt pentru adăpostul, ajutorul și speranțele oferite.

Se înclină, atingându-și fruntea cu palmele și apoi depărtând brațele. Nesigur, Covenant îi urmă exemplul. Heerii le întoarseră gestul de inimă deschisă cu o lentoare ceremonioasă. După aceea Atiaran porni înspre nord, iar Covenant pluti în urma ei ca o frunză în siajul hotărârii ei.

Niciunul dintre ei nu privi înapoi. Odihna în satul din copac îi făcuse vioi, le dăduse o dispoziție bună. În feluri diferite, fiecare dorea să ajungă în Andelain, și știau că Jehannum plecase din Woodhelven Înalt către est, nu către nord. Se grăbiră printre colinele bogate și la începutul după-amiezii ajunseră pe malurile Râului Mithil.

Traversară printr-un vad larg. Înainte de a intra în apă, Atiaran își descălță sandalele și o intuiție semiconștientă îl împinse pe Covenant să-și scoată și el ghetele și șosetele și să-și suflece pantalonii. La mirosul luxuriant al primelor Coline, simți cumva că era nevoie să străbată Mithilul desculț pentru a fi pregătit, că spălarea picioarelor în râu era necesară pentru transsubstanțierea cărnii lui în esența pură a Andelainului. Când păși pe malul nordic îi putu percepe vitalitatea

prin picioare; acum chiar și tălpile îi erau sensibile la vigoarea Tărâmului. Îi plăcea atât de mult senzația puternică a Colinelor sub degetele picioarelui, încât nu era dispus să-și încalțe iar ghetele, dar își refuză această plăcere ca să poată fi în stare să țină pasul cu Atiaran. Apoi o urmă pe poteca despre care o învățase Soranal – o cale ușoară prin centrul Andelainului –, merse și se minună de schimbarea care se abătuse asupra Pământului de când traversaseră râul.

Percepea schimbarea distinct, dar aceasta părea să treacă de detaliile din care era compusă. Copacii erau în general mai înalți și mai groși decât rudele lor de la sud; tufele luxuriante și îmbelșugate de *aliantha* acopereau adesea versanți întregi cu verdele lor albăstrui; ridicăturile și vâlcelele erau scufundate în ierburi înmiresmate; florile se iveau pe neașteptate în adierea vântului de parcă abia cu o clipă în urmă ar fi răsărit vesele din solul mănos; mici animale de pădure – iepuri, veverițe, bursuci și altele asemănătoare – alergau prin jur, amintindu-și doar vag că ar trebui să se teamă de oameni. Dar adevărata diferență era una subtilă. Colinele Andelain transmiteau simțurilor lui Covenant o impresie de sănătate mai pură decât orice altceva întâlnise el. Aura de bine era aici atât de puternică încât începu să regrete că el aparținea unei lumi în care sănătatea era impalpabilă, nedefinită, posibil de distins numai prin implicații. Un timp se întrebă cum va fi în stare să se întoarcă, să se trezească. Dar frumusețea Andelainului îl făcu repede să uite de asemenea preocupări. Drăgălășenia era periculoasă – nu pentru

că ar fi fost amăgitoare sau ar fi produs vreun rău, ci pentru că putea seduce. Nu peste mult timp boala, SVE, Disprețul, furia, toate erau uitate, pierdute în fluxul de sănătate de la un peisaj la altul din jurul lui.

Prins între Coline, înconjurat de asemenea vitalitate tangibilă și clară, deveni din ce în ce mai surprins că Atiaran nu voia să zăbovească. Pe măsură ce săltau peste terenul ondulat, pătrunzând kilometru după kilometru tot mai adânc în Andelain, el ar fi vrut să se oprească la fiecare nouă revelație, la fiecare vale, cărare sau vâlcea, ca să savureze ceea ce vedea – să absoarbă totul prin ochi până ajungea să facă parte din el, de neșters, asigurat împotriva oricărui necaz. Dar Atiaran îl presa – sculându-se devreme, făcând popasuri scurte, mergând până târziu. Ochii ei erau concentrați într-un punct îndepărtat, iar oboseala care creștea pe chipul ei părea incapabilă să iasă la suprafață. Evident, chiar și aceste Coline păleau în fața ei în anticiparea inexplicabilei „Sărbători". Covenant nu avea de ales decât să se grăbească în urma ei; voința ei nu tolera nicio întârziere.

A doua noapte petrecută departe de Woodhelven Înalt fu atât de luminoasă și de limpede încât nu trebuiră să se oprească la apusul soarelui, iar Atiaran continuă să meargă până aproape de miezul nopții. După cină, Covenant stătu mult timp privind cerul și stelele înțepătoare. Cornul lunii se ridica sus pe cer, iar semicercul său alb arunca o sugestie a luminii supranaturale care iluminase prima sa noapte pe Tărâm. Remarcă, indiferent:

– Luna o să scadă în câteva zile.

Atiaran îl privi sever, ca și cum ar fi suspectat că îi descoperise vreun secret. Dar nu spuse nimic, iar el nu-și dădu seama dacă reacționa la o amintire sau la o anticipare.

Ziua următoare începu la fel de splendid ca și precedenta. Lumina soarelui făcea roua să strălucească precum pietrele prețioase, sclipind ca diamantele prin iarbă și frunze; aerul la fel de proaspăt ca prima adiere a Pământului purta peste Coline foșnetul *alianthei* și zadei, parfumul de gilden și bujor. Covenant privea la aceste lucruri cu un fel de extaz al inimii și o urma mulțumit pe Atiaran către nord. Dar la începutul după-amiezii se întâmplă ceva care îi întunecă toată bucuria, ofensându-l până în măduva oaselor. În timp ce mergea pe o potecă naturală între dealuri acoperite de păduri dese, simțind acut iarba primăvăratecă de sub picioare, călcă fără niciun avertisment pe o brazdă pe care o simți la fel de periculoasă ca niște nisipuri mișcătoare.

Instinctiv se retrase, sărind înapoi trei pași. Imediat senzația de amenințare dispăru. Dar nervii lui și-o aminteau de la tălpi în sus pe toată lungimea piciorului.

Fu atât de surprins, atât de jignit, încât nu se gândi s-o strige pe Atiaran. Se apropie în schimb de punctul în care simțise pericolul și îl atinse experimental cu vârful degetului. Însă de data asta nu simți nimic decât iarba grasă din Andelain. Aplecându-se, pipăi iarba cu mâinile pe distanță de un metru în toate

direcţiile. Dar ceea ce îi declanşase senzaţia de rău dispăruse deja, şi după un moment de perplexitate porni din nou înainte. La început făcu fiecare pas cu prudenţă, aşteptându-se la o altă zdruncinătură. Dar pământul părea la fel de plin de vitalitate pură, rezonantă, ca şi înainte. Grăbi pasul ca s-o ajungă din urmă pe Atiaran.

Spre seară simţi din nou înţepătura răului, ca şi cum ar fi călcat în acid. De data asta reacţionă cu o repulsie violentă; sări înainte ca şi cum s-ar fi ferit de lovitura unui trăsnet şi un ţipăt îi ţâşni printre dinţi înainte să se poată opri. Atiaran se întoarse la el alergând şi îl găsi pipăind iarba, smulgând pumni întregi în frustrare.

– Aici! scrâşni el printre dinţi, lovind brazda cu pumnul. La naiba! A fost aici.

Atiaran clipi fără să înţeleagă. El sări în picioare, arătând cu un deget acuzator spre pământ.

– N-ai simţit? A fost aici. Pe focurile iadului! Degetul îi tremura: Ţie cum de ţi-a scăpat?

– N-am simţit nimic, replică ea plat.

El ridică din umeri şi lăsă mâna să-i cadă.

– Am simţit parcă... parcă aş fi călcat pe nisipuri mişcătoare, sau acid, sau... – îşi aminti de waynhimul ucis – sau ca o crimă.

Lent, Atiaran îngenunche lângă punctul indicat de el. Îl studie o clipă, apoi îl atinse cu mâinile. Când se ridică, zise:

– Eu nu simt nimic...

– A dispărut, o întrerupse el.

– ...dar eu nu am simțul pipăitului unui *rhadhamaerl*, continuă ea. Ai mai simțit asta și înainte?

– O dată. Mai devreme.

– Ah, oftă ea, dacă aș fi Nobil și aș ști ce să fac... Trebuie să fie un rău săpând în adâncurile Pământului – un rău cu adevărat mare, dacă nici Colinele Andelain nu sunt absolut în siguranță. Însă răul este unul nou, sau timid. Nu persistă. Trebuie să sperăm că o să-l depășim. Ah, slăbiciune! Viteza noastră devine din ce în ce mai puțin suficientă cu fiecare zi ce trece.

Își strânse haina pe lângă corp și se îndepărtă în penumbra serii. Ea și Covenant călătoriră fără oprire până când noaptea se îndesi în jurul lor și luna palidă se înălță pe cărarea ei printre stele.

În ziua următoare Covenant simți prin iarbă convulsiile răului tot mai des. De două ori în cursul dimineții și de patru ori în cursul după-amiezii și serii, un picior sau altul îi tresări din cauza ferocității neașteptate a ierbii, și până când Atiaran făcu popas pentru noapte, nervii lui începând de la picioare și până la rădăcinile dinților erau răniți și dezarticulați. Simțea cu intensitate că astfel de puncte dureroase constituiau un afront și chiar o trădare față de Andelain, unde fiecare altă atingere, linie și nuanță a cerului, a copacilor și a ierbii de pe coline musteau de bogăție. Aceste atacuri, junghiuri, înțepături îl făceau să fie prudent chiar și cu solul propriu-zis, ca și cum însăși fundația Pământului ar fi fost supusă îndoielii.

În a cincea zi de când părăsiseră Woodhelven Înalt simți mai rar răul în iarbă, dar atacurile demonstrau

o sporire a virulenței. La scurt timp după prânz descoperi un punct rău care nu se disipă după ce îl atinsese prima dată. Când puse din nou talpa acolo simți un fior, ca și cum ar fi călcat pe o rană a pământului. Vibrația îi amorți rapid piciorul și fălcile începură să-l doară de la dinții încleștați, dar nu se retrase. Chemând-o pe Atiaran, îngenunche și atinse zona cu mâinile.

Spre surprinderea lui, nu simți nimic.

Atiaran exploră ea însăși terenul, apoi se uită la el, încruntându-se. Nici ea nu simțea nimic.

Dar când testă punctul cu piciorul, constată că suferința era încă acolo. Îi sfredeli creierul, aducându-i picături de sudoare pe frunte și un mârâit în gâtlej. Durerea i se răspândi prin oase, trimițându-i o amorțeală rece în sus pe picior, și el se aplecă să-și strecoare degetele sub talpă. Dar mâinile tot nu simțeau nimic; numai picioarele erau sensibile la primejdie.

Într-un impuls, își scoase o gheată, dădu jos șoseta și așeză piciorul desculț pe punctul rău. De data asta discrepanța era și mai surprinzătoare. Simțea durerea prin piciorul încălțat, dar nimic cu cel desculț. Și totuși senzațiile lui erau perfect clare; răul se ridica din pământ, nu din gheată.

Înainte să se poată opri își smulse și gheata și șoseta din celălalt picior și le aruncă departe de el. Apoi se lăsă greu pe iarbă, strângându-și între mâini capul pulsând.

– Nu am sandale pentru tine, zise Atiaran țâfnoasă. O să ai nevoie de încălțăminte înainte de sfârșitul acestei călătorii.

Covenant abia o auzea. Simțea acut faptul că recunoscuse un pericol, identificase o amenințare care îl apăsase zile întregi fără ca el să știe.

Așa o să-mi faci, Foul? mârâi el. Mai întâi nervii mei revin la viață. Apoi Andelain mă face să uit. Și atunci îmi arunc ghetele. Asta e? Îmi dobori toate apărările, una câte una, ca să nu mai fiu capabil să mă protejez? Așa ai de gând să mă distrugi?

– Trebuie să mergem mai departe, zise Atiaran. Hotărăște-te ce faci.

Să mă hotărăsc? La dracu'! Covenant sări în picioare. Spumegând de furie, scrâșni printre dinți:

– Nu e chiar așa de ușor.

Apoi porni furios să-și recupereze ghetele și șosetele.

Supraviețuiește.

Își legă șireturile de parcă ar fi fost o armură.

Tot restul zilei se feri de orice urmă de suferință din pământ și o urmă pe Atiaran ursuz, cu o privire încleștată, luptându-se cu răul usturător pentru a-și păstra controlul, simțul sinelui. Spre seară lupta păru să-și afle succesul. După un atac deosebit de parșiv în a doua parte a după-amiezii, înțepăturile bolnăvicioase încetară. Nu știa dacă aveau să se întoarcă sau nu, dar cel puțin pentru o vreme scăpase de ele.

Seara cerul se acoperi de nori negri și Atiaran fu nevoită să facă popas mai devreme decât de obicei. Totuși ea și Covenant se odihniră puțin. O ploaie ușoară și constantă le înmuie păturile și îi ținu treji în cea mai mare parte a nopții, ghemuindu-se în căutarea adăpostului sub umbra adâncă a salciei învăluitoare.

Dar dimineața următoare – cea de-a șasea de la plecarea lor din Woodhelven Înalt – sosi luminoasă și plină de veselia Andelainului. Atiaran o întâmpină cu grabă și nerăbdare în fiecare mișcare; modul în care îl zori părea să exprime mai multă prietenie, mai multă tovărășie decât oricând de la începutul pelerinajului lor. Dorința ei de viteză era molipsitoare; Covenant fu bucuros s-o împărtășească pentru că îl scutea să se mai gândească la posibilitatea unor alte atacuri ale răului. Își reluară drumul aproape alergând.

Ziua era potrivită pentru călătorie. Aerul era răcoros, soarele curat și încurajator; poteca mergea dreaptă și netedă; iarba primăvăratică îi purta pe Atiaran și Covenant înainte cu fiecare pas. Iar nerăbdarea ei contagioasă îl ajuta să galopeze în urma ei kilometru după kilometru. Spre miezul zilei ea încetini ritmul ca să mănânce fructe-comoară din mers; dar chiar și așa avea o viteză destul de mare, iar spre seară alergau din nou.

Atunci cărarea nemarcată despre care îi spuseseră locuitorii Woodhelvenului îi aduse la capătul unei văi largi. După o scurtă pauză în timpul căreia își verifică bagajele, Atiaran porni drept în sus pe panta lungă și ușoară care părea să continue mult înspre răsărit. Alesese un drum drept ca o linie care o conduse drept între doi copaci gilden situați la o sută de metri deasupra văii, iar Covenant îi urmă salturile trudite în sus pe deal fără să comenteze. Era prea obosit și respira prea greu ca să mai pună întrebări.

Astfel urcară dealul – Atiaran mergând repede cu capul drept și părul fluturând, de parcă în fața ei s-ar

fi aflat porțile raiului, și Covenant tropăind greoi în urma ei. În spatele lor soarele se scufunda într-o răsuflare adâncă precum eliberarea unui suspin îndelung reținut. Iar în față panta părea să se prelungească în sus până la cer.

Covenant fu uluit când Atiaran, ajunsă pe culmea dealului, se opri subit, îl prinse de umeri și îl răsuci în cerc, strigând veselă:

– Am ajuns! Am ajuns la timp!

El își pierdu echilibrul și căzu pe iarbă. Rămase un timp gâfâind, abia având suficientă energie ca să se holbeze la femeie. Dar Atiaran nu era atentă la el. Ochii ei erau fixați pe panta dinspre răsărit și strigă cu o voce gâtuită de oboseală, entuziasm și respect:

– *Banas Nimoram!* Ah, bucurie a inimii! Inima fericită a Andelainului. Am trăit să apuc această clipă.

Prins de vraja glasului ei, Covenant se ridică în picioare și îi urmări privirea ca și cum s-ar fi așteptat să zărească încarnarea sufletului Andelainului.

Nu se putu abține să nu mormăie la primul șoc de dezamăgire. Nu putea vedea nimic care să justifice încântarea lui Atiaran, nimic care să fie mai sănătos sau mai prețios decât milioanele de peisaje din Andelain pe lângă care trecuse nepăsătoare. Sub picioarele lui iarba se aduna într-o depresiune largă, deschisă între dealuri ca o ceașcă din care să bea cerul nopții. Cum soarele apusese, contururile depresiunii nu erau clare, dar lumina stelelor era suficientă ca să se vadă că nu existau copaci, tufișuri sau alte întreruperi ale netezimii ierbii. În acea noapte stelele păreau

deosebit de vesele, ca și cum scăderea lunii le provoca să strălucească mai puternic. Dar Covenant simțea că asemenea lucruri nu-l puteau răsplăti îndeajuns pentru oboseala care-i pătrunsese în oase.

Însă Atiaran nu-i ignoră mormăitul. Apucându-l de braț, zise:

– Nu mă judeca încă.

Și-l trase mai departe. Sub ramurile ultimului copac de pe buza depresiunii își lăsă jos rucsacul și se așeză cu spatele sprijinit de trunchi, cu fața spre vale. Când Covenant ajunse lângă ea, spuse încet:

– Stăpânește-ți inima nebună, Necredinciosule. Am ajuns la timp. Este *Banas Nimoram*, luna întunecată în noaptea de mijloc a primăverii. În toată generația mea nu a existat o astfel de noapte, o astfel de perioadă rară de frumusețe. Nu aprecia Tărâmul după standardele tale. Așteaptă. Aceasta este *Banas Nimoram*, Sărbătoarea Primăverii – cea mai frumoasă ceremonie dintre toate comorile Pământului. Dacă nu tulburi aerul cu mânia ta, vei vedea Dansul Duhurilor din Andelain.

Vorbind, glasul ei răsuna de ecouri armonice de parcă ar fi cântat; iar Covenant simți puterea a ceea ce îi promitea ea, cu toate că nu înțelegea. Nu era un timp pentru întrebări, iar el se pregăti să aștepte încercarea.

Așteptarea nu era dificilă. Mai întâi Atiaran îi dădu lui pâinea și ultimul rest de vin de primăvară, iar mâncatul și băutul îi mai ușurară osteneala. Apoi, pe măsură ce noaptea se lăsa, își dădu seama că aerul care urca

până la el din depresiune avea un efect îmbătător, odihnitor. Când îl inspiră adânc în plămâni păru să-i frângă toate grijile și temerile, lăsând totul în urmă și făcându-l să plutească suspendat într-o stare de calm. Se relaxă în adierea blândă, instalându-se confortabil lângă copac. Umărul lui Atiaran îl atingea cu căldură, ca și cum l-ar fi iertat. Noaptea se adâncea, iar stelele sclipeau în așteptare și vântul alunga pânzele de păianjen și praful de pe inima lui Covenant – așteptarea nu era deloc grea.

Primul licăr de lumină sosi ca o hotărâre subită care concentră întreaga noapte. Peste deschiderea depresiunii, zări o flacără ca a unei lumânări – mică la depărtare, dar vie, legănându-se în galben și portocaliu la fel de limpede ca și cum ar fi ținut el însuși lumânarea în mâini. Simți cu o certitudine bizară că distanța nu avea niciun sens; dacă flacăra s-ar fi aflat înaintea lui pe iarbă, nu ar fi fost mai mare decât palma lui.

Când apăru Duhul, răsuflarea lui Atiaran șuiera intens printre dinți, iar Covenant se îndreptă ca să se poată uita mai atent.

Cu o mișcare circulară strălucitoare, flacăra coborî în depresiune. Nu ajunsese la mijlocul distanței până jos când un al doilea foc apăru pe marginea dinspre nord. Apoi alte două Duhuri intrară dinspre sud și, prea rapid pentru a putea fi măsurat, o oștire de flăcări începu să-și traseze drumurile individuale prin depresiune sosind din toate direcțiile. Unele trecură la aproape trei metri depărtare de Atiaran și Covenant pe ambele părți, dar nu păreau a fi conștiente

de prezența observatorilor; își urmau cercurile lente ca și cum ar fi fost singure pe Coline, independente de orice altceva în afară de propria lor strălucire. Însă luminile lor curgeau împreună, formând o cupolă de aur prin care stelele abia puteau fi zărite; din când în când anumite Duhuri păreau să se încline și să se rotească unul în jurul celuilalt, parcă salutându-se reciproc în drumul spre centru.

Covenant urmări mișcarea masivă care adună mii de flăcări, clătinându-se la înălțimea umărului, în interiorul depresiunii, și abia îndrăznea să respire. Într-un exces de uimire, se simțea ca un spectator intrus urmărind un act ocult care nu era destinat ochilor umani. Își cuprinse strâns pieptul ca și cum posibilitatea de a privi până la capăt Sărbătoarea ar fi depins de liniștea respirației sale, ca și cum s-ar fi temut că orice sunet ar tulbura conclavul aprins, le-ar alunga pe Duhuri. Apoi ceva se schimbă la flăcările adunate. O melodie fără cuvinte, acută, scânteietoare, se înălță spre cer. Din mijlocul depresiunii, rotațiile individuale ale Duhurilor se topiră într-un dans radiant, circular. Fiecare Duh părea să-și fi găsit în sfârșit locul într-un tipar mai larg, ca o roată, care umplea jumătate din depresiune, roată care începu să se învârtă în jurul axului său. Dar în centru nu existau lumini; osia era de un negru total care refuza strălucirea Duhurilor.

Pe măsură ce cântecul se răspândea în noapte, cercul cel mare se rotea, fiecare flacără dansând un dans secret, independent, variat în mișcări și răsuciri, fiecare flacără păstrându-și locul în tiparul general.

În spațiul dintre axul central și marginea exterioară se rostogoleau alte cercuri, astfel că întreaga roată era umplută cu mai multe roți, toate învârtindu-se. Niciun Duh nu-și menținea pentru mult timp aceeași poziție. Flăcările curgeau continuu prin tiparul lor mișcător, astfel că, în timp ce roata se învârtea, Duhurile individuale dansau dintr-un loc în altul, acum balansându-se pe marginea exterioară, acum rotindu-se în cercurile mediane, acum înconjurând axul. Fiecare Duh se mișca și își schimba constant locul, dar tiparul nu era niciodată întrerupt – nicio pauză sau pas greșit nu întrerupea roata nici măcar o clipă – și fiecare flacără părea în același timp absolut singură, rătăcind tainic după un destin personal prin Dans, și parte absolut integrată în întreg. În timp ce dansau, lumina lor devenea tot mai puternică, până când stelele păliră pe cer și noaptea se retrase ca un spectator îndepărtat la Sărbătoare.

Iar frumusețea uimitoare a Dansului transformă suspansul lui Covenant într-o durere plină de dorință.

Apoi o nouă schimbare afectă festivalul. Covenant nu își dădu seama de ea decât atunci când Atiaran îi atinse brațul; semnalul ei îi trimise un fior de avertizare și observă că roata Duhurilor se îndoia încet. Restul cercului își păstra forma, iar miezul negru nu se mișca. Treptat, cercul rotitor ajunse turtit pe o parte, întrucât Duhurile dinspre exterior se apropiaseră de privitori. Curând umflătura crescândă indica fără greșeală către Covenant.

Ca replică, i se păru că simte cu mai multă intensitate cântecul lor – o lamentație extatică, pătrunzătoare, o melodie funebră la fel de pasională ca un bocet și la fel de lipsită de pasiune ca o afirmație sublimă, impersonală. Flăcările apropiindu-se îl umplură de teamă și fascinație, astfel că se retrase în sine, dar nu se putu mișca. Ciclu după ciclu, Duhurile se întinseră către el, iar el își încleștă mâinile deasupra genunchilor și rămase imobil, cu inima încordată și fără grai în fața Dansatorilor de foc.

În câteva clipe vârful extensiei alungite din cerc se afla deasupra lui, iar el putea vedea fiecare flacără înclinându-se în fața lui în timp ce dansa. Apoi marginea extensiei se aplecă și ritmul dansului încetini, parcă pentru a da fiecărui Duh șansa de a zăbovi în compania lui. În scurt timp focurile treceau atât de aproape încât le putea atinge cu mâna. Apoi brațul lung pâlpâi, ca și cum o decizie ar fi străbătut Dansatorii. Cel mai apropiat Duh înaintă și se așeză pe verigheta lui.

Tresări, așteptându-se ca focul să-l ardă, dar nu simți durere. Flacăra se ataşă de inel ca de un fitil, și el simți vag armoniile cântecului Sărbătorii prin degetul său. Ținându-se de verigheta sa, Duhul dansa și sărea ca și când s-ar fi hrănit acolo cu frenezie. Încet, culoarea i se transformă din galben-portocaliu strălucitor în alb-argintiu.

Când transformarea fu completă, Duhul zbură, și un altul îi luă locul. Urmă o succesiune de focuri, dansând fiecare pe inelul lui până când devenea argintiu; și pe măsură ce neliniștea i se domolea, viteza

succedării spori. În scurt timp șirul de Duhuri sclipind în alb aproape ajunsese înapoi la restul Dansului. Fiecare flacără nouă se prezenta vioaie, dornică de apoteoză, de atingerea unei culmi a existenței sale pe aurul alb al inelului lui Covenant.

Nu după mult timp emoția lui deveni prea puternică pentru a mai rămâne așezat. Sări în picioare, ținând inelul expus astfel ca Duhurile să se poată aprinde de la el fără să coboare.

Atiaran stătea lângă el. Covenant avea ochi numai pentru transformarea pe care inelul o făcea cumva posibilă, dar ea privea departe dincolo de Dans.

Ceea ce văzu o făcu să-și înfigă degetele ca niște gheare disperate în brațul lui.

– Nu! Pe Cele Șapte! Nu se poate asta!

Țipătul ei îi atrase atenția; privirea lui sări de cealaltă parte a depresiunii.

– Acolo! Acela este tâlcul răului pe care l-au simțit picioarele tale!

Simți ceea ce văzu ca pe un junghi în inimă.

Peste marginea din nord-est a depresiunii intra în lumina aurie o pană de beznă, la fel de întunecată și de imposibil de iluminat ca terenul prolific al nopții. Pana își croia drum în jos către Dans, și prin cântecul flăcărilor purta un sunet ca o oaste de picioare însângerate mărșăluind grăbit peste iarba curată. Meticulos, agonizant, se răsucea în sine fără să strice formația. În câteva clipe vârful întunericului tăie Dansul și începu să plonjeze spre centrul său.

Îngrozit, Covenant observă că Dansul nu se opri, nici nu făcu vreo pauză. La prima atingere a penei, cântecul Duhurilor se prăbuși ca sfâșiat de un sacrilegiu, fără să lase în urmă alt sunet în afara unui zgomot ca de crimă. Dar Dansul nu încetă. Flăcările continuau să se rotească parcă inconștiente de ceea ce li se întâmpla, neajutorate. Își urmau ciclul în calea penei și dispăreau parcă prăbușindu-se în abis. Niciun Duh nu mai ieși din beznă.

Înghițind fiecare lumină pe care o atingea, pana neagră își săpa drum în interiorul Sărbătorii.

– Vor muri toate! gemu Atiaran. Nu se pot opri – nu pot scăpa. Trebuie să danseze până când Dansul se termină. Vor muri – toate Duhurile, toate luminile strălucitoare ale Tărâmului! Nu trebuie să se întâmple asta. Ajută-le! Covenant, ajută-le!

Dar Covenant nu știa cum să ajute. Era paralizat. Vederea penei negre îi făcea greață, ca și cum ar fi urmărit de dincolo de un zid de amorțeală cum degetele lui sunt mâncate de un nebun – greață, furie și neputință, de parcă ar fi așteptat prea mult timp ca să se apere, iar acum nu mai avea mâini cu care să riposteze. Cuțitul lui Triock îi alunecă dintre degetele țepene și dispăru în întuneric.

Cum...?

Timp de câteva secunde Atiaran trase de el cu furie.

– Covenant! Ajută-le! îi strigă în față.

Apoi se întoarse și o luă la fugă în jos în vale în întâmpinarea penei.

Duhurile!

Mişcarea ei rupse încremenirea ororii sale. Ridicând smucit toiagul lui Baradakas, se aplecă pe sub flăcări şi porni grăbit după ea, mergând cocoşat ca să se păstreze sub nivelul drumului Duhurilor. Un fel de nebunie părea să dea viteză picioarelor lui; o prinse din urmă pe Atiaran la jumătatea distanţei până la ax. Împingând-o în spate alergă spre pana penetrantă, antrenat de convingerea oarbă că trebuia să ajungă în centru înaintea beznei.

Atiaran îl urmă, strigând după el:

– Fii atent, fereşte-te! Sunt demoni-abjecţi! Putreziciunea Demondimului!

El abia o auzea. Era concentrat asupra necesităţii stringente de a atinge primul centrul Dansului. Ca să aibă mai multă viteză alergă ceva mai drept, dându-şi capul într-o parte ori de câte ori un Duh lucea la nivelul ochilor săi.

Cu un ultim efort năvăli în centrul gol al roţii.

Se opri. Acum se afla suficient de aproape ca să vadă că pana era compusă din siluete înalte, înghesuite, cu piele atât de neagră încât nicio lumină nu putea nici să sclipească, nici să se reflecte pe ea. Când Duhurile neajutorate se loveau de pană, atacatorii le mâncau.

Demonii-abjecţi se apropiau. Vârful penei era compus dintr-un singur personaj, mai mare decât ceilalţi. Covenant îl putea vedea limpede. Arăta ca un waynhim crescut mai înalt şi cu un tors diabolic de lung, membre scurte de lungimi egale, urechi ascuţite plasate sus pe cap, un chip fără ochi aproape umplut de nările scobite. Gura ca o despicătură pocnea ca

o capcană de fiecare dată când un Duh venea în apropiere. Un mucus îi curgea din nări spre spate de fiecare parte a capului. Când Covenant se opri în fața lui, nasul i se strâmbă, ca și cum ar fi adulmecat un nou joc, și emise un lătrat cadențat ca un îndemn pentru celelalte creaturi. Întreaga falangă se avântă cu elan înainte.

Atiaran îl ajunse din urmă pe Covenant și îi strigă în ureche:

– Mâna! Uită-te la mâna ta!

Ridică mâna stângă. Un Duh încă mai stătea agățat de inel – arzând alb – evident dansând. În clipa următoare, demonul din frunte străpunse axul Dansului și se opri. Atacatorii stăteau grupați umăr la umăr în spatele conducătorului lor. Întunecați, malefici și cruzi, lăsau bale și mușcau din Duhurile neajutorate.

Covenant se cutremură de parcă inima i s-ar fi transformat în cenușă. Însă Atiaran răcni:

– Acum! Lovește-i acum!

Tremurând, păși înainte. N-avea nicio idee despre ce trebuia să facă.

Imediat, primul demon flutură un cuțit lung cu o lamă lucioasă, roșie de sânge. O putere cumplită radia dinspre tăiș; fără să vrea, Covenant și Atiaran dădură înapoi.

Demonul-abject ridică mâna să lovească.

Dintr-un impuls, Covenant azvârli Duhul alb, arzător, în fața demonului. Cu o strâmbătură de durere, creatura sări înapoi.

Covenant avu o tresărire subită de intuiție. Imediat atinse cu vârful toiagului său Duhul de foc.

O flacără vie izbucni din toiag, umbrind aurul Dansului și sfidând forța demonilor-abjecți. Conducătorul lor se retrase din nou.

Dar își regăsi imediat hotărârea. Țâșnind înainte, înjunghie în inimă focul alb cu lama sa sângerie.

Puterile se încleștară în miezul Dansului. Lama demonului secera cu o ură fierbinte, iar toiagul strălucea sălbatic. Conflictul lor arunca scântei, făcând aerul să ardă de fulgere și sânge.

Dar demonul era maestru. Energia lui umplea depresiunea cu un sunet profund, sfărâmător, ca fărâmițarea unui bolovan sub o presiune uriașă. Cu un ultim efort, stinse focul lui Covenant. Forța stingerii îi aruncă pe el și pe Atiaran pe spate în iarbă. Cu un mârâit de triumf, demonul-abject se pregăti pentru saltul ucigaș.

Covenant văzu apropiindu-se cuțitul roșu și se ghemui, un giulgiu al morții acoperindu-i mintea. Dar Atiaran se sculă iar în picioare, strigând:

– *Melenkurion! Melenkurion abatha!*

Glasul ei suna fragil împotriva victoriei demonilor-abjecți, dar ea îi înfruntă curajos, luptându-se cu mâna-cuțit a conducătorului.

Apoi, din spatele ei dinspre apus, strigătul ei primi răspuns. O voce metalică încărcată de furie urlă:

– *Melenkurion abatha! Binas mill Banas Nimoram khabaal! Melenkurion abatha! Abatha Nimoram!*

Sunetul străpunse panica lui Covenant și, clătinându-se, sări în ajutorul lui Atiaran. Dar nici împreună nu-l putură opri pe demonul-abject; îi aruncă din

nou la pământ. Îi atacă imediat. Fu oprit la jumătatea drumului de o siluetă mătăhăloasă care sări peste el ca să-l înșface. Timp de câteva secunde cei doi se luptară sălbatic. Apoi noul-venit apucă lama înroșită de sânge și o înfipse în inima creaturii.

O furtună de mârâituri izbucni dintre demonii-abjecți. Covenant auzi un fâșâit asemănător cu sunetul pașilor unor copii care fug. Ridicând ochii, văzu un torent de animale mici scurgându-se în depresiune – iepuri, bursuci, nevăstuici, cârtițe, vulpi, câțiva câini. Cu o hotărâre tăcută, se aruncau asupra demonilor-abjecți. Duhurile se împrăștiaseră. În timp ce Covenant și Atiaran se ridicau ezitant pe picioare, ultima flacără ieși din depresiune.

Dar demonii-abjecți rămaseră, iar mărimea lor făcea ca atacul animalelor să pară abia o sâcâială. În întunericul subit, creaturile păreau să se extindă, ca și cum lumina i-ar fi stânjenit, forțându-i să țină rândurile strânse. Acum se despărțiră unul de celălalt. Zeci de lame care clocoteau ca lava țâșniră dintr-odată, și într-o oribilă coordonare începură să măcelărească animalele.

Până să priceapă Covenant ce se întâmpla, silueta masivă care îi salvase pe ei se întoarse și șuieră:

– Plecați! La nord de râu. Am eliberat Duhurile. Acum o să câștigăm timp pentru evadarea voastră. Plecați!

– Nu! gâfâi Atiaran. Tu ești singurul om. Animalele nu sunt de ajuns. Trebuie să te ajutăm să lupți.

– Nici împreună nu suntem de ajuns! strigă el. V-ați uitat misiunea? Trebuie să ajungeți la Nobili – trebuie!

Drool trebuie să plătească pentru Profanarea asta! Plecați! Nu pot câștiga prea mult timp pentru voi!

Răcnind *Melenkurion abatha!*, se răsuci și se aruncă în grosul hoardei, doborând demonii cu pumnii săi de ceață.

Oprindu-se numai ca să ridice toiagul lui Baradakas, Atiaran o luă la fugă spre nord. Covenant o urmă, alergând ca și cum săbiile demonilor-abjecți l-ar fi împuns în spate. Stelele le dădeau suficientă lumină. Urcară panta fără să se uite dacă erau urmăriți, fără să le pese de bagajele părăsite – temându-se să se gândească la orice altceva în afară de nevoia de a se îndepărta. Trecând de marginea depresiunii, zgomotele măcelului fură brusc atenuate. Nu auziră pe nimeni urmărindu-i. Dar continuară să alerge – alergară, și alergară, nu se opriră decât atunci când fură surprinși în mijlocul unui pas de un țipăt scurt, de sfârșeală și agonie.

Auzind sunetul, Atiaran căzu în genunchi și își lăsă fruntea pe pământ, hohotind de plâns.

– A murit! Cel Dezlegat a murit! Vai Tărâmului! Toate căile mele sunt atinse de rău și distrugerea îmi pândește toate alegerile. De la început am atras răul asupra noastră. Acum nu vor mai fi Sărbători, iar vina este a mea. Înălțându-și fața către Covenant, suspină: Ia-ți toiagul și lovește-mă, Necredinciosule!

Covenant se holbă pierdut în lacurile de durere ale ochilor ei. Se simțea paralizat de durere, suferință și furie irosită și nu înțelegea de ce se învinovățea ea. Se aplecă după toiag, apoi o apucă de braț și o ridică în picioare. Amorțit și golit, o conduse prin noapte

până când ea își potoli plângând tot chinul și putu merge din nou singură. Ar fi vrut să plângă și el, dar în lunga lui luptă cu nenorocirea de a fi lepros uitase cum s-o facă, iar acum nu putea decât să continue să meargă. Era conștient de faptul că, atunci când Atiaran își recâștigă stăpânirea de sine și se trase de lângă el, îl acuza de ceva. În decursul nopții nedormite, pe drumul lor înspre nord, nu putu face nimic în privința asta.

11
CEI FĂRĂ CASĂ

Treptat, noaptea se împletici amorțită și rătăcind fără țintă către o zi mohorâtă – șchiopătă prin ținutul sălbatic al tranziției, parcă neștiind unde se termina întinderea întunericului și unde începea lumina cenușie. Norii joși păreau încărcați de suferințe – încordați și afectați de nenorocirile acumulate – însă inutili, incapabili de ploaie, ca și cum aerul s-ar fi încleștat prea tare ca să mai plângă.

Sosirea unei alte zile nu însemna nimic pentru ei, nu schimba cu nimic felul în care fugiseră către nord – lipsiți de teroare întrucât capacitatea lor de a se teme se epuizase. Ziua și noaptea nu erau nimic altceva decât deghizări, niște veșminte pestrițe pentru umbra constantă așternută peste inima Tărâmului. Nu-și puteau da seama cât de mult fusese afectată acea inimă. Nu puteau judeca decât după propriile lor răni – și astfel de-a lungul tristelor nopți și zile care urmară pângăririi Sărbătorii ei continuară să meargă bântuiți de ceea

ce văzuseră și insensibili la orice altceva, ca și cum chiar și foamea, setea și oboseala se stinseseră în ei.

În seara aceea trupurile lor ajunseră la limita rezistenței și se cufundară orbește în somn, fără să le mai pese cine era pe urmele lor. În timp ce ei dormeau, cerul își eliberă și el o parte din tensiune. Fulgere albăstrii biciuiau Colinele; tunetele mugeau cu o durere îndelung reținută. Când se treziră călătorii, soarele se afla sus deasupra lor și hainele le erau ude de la ploaia de peste noapte. Dar strălucirea soarelui și a dimineții nu putea să șteargă cicatricele amintirilor. Se ridicară în picioare ca niște zombi, mâncară *aliantha*, băură apă din pârâu și porniră din nou la drum ca paralizați de moarte.

Totuși timpul, *aliantha* și aerul andelainian reușiră să-i resusciteze. Încet-încet, gândurile obosite ale lui Covenant începură să zboare; oroarea măcelului păli, făcând loc unei suferințe mai familiare. O putea auzi pe Atiaran strigând: Covenant, ajută-i! și sunetul glasului ei îi făcea sângele să-i înghețe de neputință.

Duhuri, Duhuri! gemu el slab, distant, pentru sine. Fuseseră atât de frumoase – iar el nu izbutise să le salveze.

Totuși Atiaran îl considerase capabil să le salveze; se așteptase la o manifestare a puterii sale. Ca și Lena și Baradakas și toți ceilalți pe care îi întâlnise, ea îl considera un Berek Jumătate-de-Mână renăscut, maestru al magiei sălbatice. Tu ai putere, spusese Disprețuitorul. Nu vei ști niciodată ce este. Nu știa; cum ar fi putut? Ce legătură aveau magia, sau chiar visele, cu el?

Și totuși Duhurile îi omagiaseră inelul ca și cum i-ar fi recunoscut umanitatea pierdută. Fuseseră schimbate de el.

După un timp, rosti fără să fi avut intenția de a vorbi cu voce tare:

– Le-aș fi salvat dacă aș fi putut.

– Ai puterea.

Glasul lui Atiaran era plat, inert, ca și cum ea nu ar mai fi fost capabilă de suferință sau furie.

– Ce putere? întrebă el chinuit.

– Porți aurul alb degeaba?

– Nu e decât un inel. Îl port... îl port pentru că am lepră. Nu știu nimic despre putere.

Ea nu se uită spre el.

– Nu pot vedea. Ești închis pentru mine.

Auzind asta Covenant vru să protesteze, să urle, s-o apuce de umeri și să-i strige în față: Închis? Uită-te la mine! Eu nu sunt Berek! Nu sunt erou. Sunt prea bolnav pentru așa ceva. Dar îi lipsea tăria. Și fusese prea adânc rănit – rănit la fel de mult de cerința imposibilă a lui Atiaran, cât și de lipsa lui de putere.

Cum...?

Duhurile!

Cum de mi se întâmplă mie așa ceva?

Trecu o clipă cât rumegă întrebarea. Apoi oftă în sinea lui: Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să audă primejdia în legenda lui Berek cântată de Atiaran, s-o vadă în Andelain, s-o simtă în repulsia ghetelor sale. Dar fusese surd, orb, paralizat. Fusese atât de preocupat să se miște, să lase nebunia în urma lui, încât ignorase

nebunia spre care îl ducea calea visului său. Acest vis voia ca el să devină un erou, un salvator; prin urmare îl seducea, îl atrăgea – împingându-l înainte ca să alerge inconştient, riscându-şi viaţa de dragul Duhurilor, al Tărâmului, al iluziei. Aici singura diferenţă între Atiaran şi Nobilul Foul era că Dispreţuitorul voia ca el să eşueze.

Nu vei şti niciodată ce este. Bineînţeles că nu va şti. O furie viscerală se zvârcolea dincolo de oboseala lui. Visa – asta era răspunsul la toate, la imposibilele aşteptări ale Tărâmului faţă de el, ca şi la imposibilitatea Tărâmului însuşi. El cunoştea diferenţa dintre realitate şi vis; era întreg la minte.

Era lepros.

Totuşi Duhurile fuseseră atât de frumoase. Şi fuseseră ucise.

Sunt lepros!

Tremurând, începu o SVE. Pe focurile iadului! Ce legătură am eu cu Duhurile şi magia sălbatică şi Berek Jumătate-de-Mână? Trupul lui părea teafăr – nu vedea nicio rană, hainele îi erau mototolite, dar nu rupte – însă capătul toiagului Hirebrandului se înnegrise de la forţa demonilor-abjecţi. La naiba! Nu-mi pot face mie asta.

Spumegând de furie împotriva ostenelii, mergea târşâindu-şi picioarele alături de Atiaran. Ea nu se uita la el, părea să nu-i conştientizeze prezenţa în niciun fel; pe tot parcursul zilei o lăsă în pace, temându-se parcă de propria sa reacţie dacă i-ar oferi ocazia să-l acuze. Dar când se opriră seara, noaptea rece şi stelele

scânteietoare îl făcură să regrete pierderea păturilor și a pietrișului. Ca să-și abată atenția de la disconfort, își reluă eforturile pe jumătate uitate de a învăța despre Tărâm. Sobru, zise:

– Povestește-mi despre... despre cel care ne-a salvat.

O liniște lungă se așternu până când ea spuse:

– Mâine.

Glasul ei era întunecat, neanimat de nimic altceva decât somnolență sau înfrângere.

– Lasă-mă. Până mâine.

Covenant aprobă din cap în întuneric. Îl simțea dens de frig și fâlfâit de aripi, dar îi putea face față mai bine decât tonului vocii lui Atiaran. Mult timp tremură, pregătit să înfrunte toate visele care afectau mizerabila umanitate, și în cele din urmă dormi agitat.

În ziua următoare, a noua de când părăsiseră Woodhelven Înalt, Atiaran îi povesti lui Covenant despre Cel Dezlegat cu o voce plată ca o stâncă sfărâmată, ca și când ar fi ajuns într-un punct în care ceea ce spunea, modul în care se expunea nu mai avea importanță pentru ea.

– Dintre cei de la Loresraat sunt unii care constată că nu pot lucra pentru Tărâm sau pentru Înțelepciunea Vechilor Nobili în compania tovarășilor lor – Nobili sau Păstrători ai Înțelepciunii, purtători ai Spadei sau ai Toiagului. Aceștia au o viziune particulară care îi îndeamnă să o cerceteze în izolare. Dar nevoia lor de singurătate nu îi desparte de oameni. Au parte de Ritul Dezlegarii și sunt eliberați de toate cerințele obișnuite, ca să-și caute propria lor înțe-

lepciune, având binecuvântarea Nobililor și respectul tuturor celor care iubesc Tărâmul. Căci Nobilii au aflat cu mult timp în urmă că dorința de singurătate nu este neapărat una egoistă, dacă nu o face să fie astfel cel care o simte.

Mulți dintre cei Dezlegați nu s-au mai întors niciodată. Dar s-au născut povești în jurul celor care nu au dispărut complet. Despre unii se spune că ar cunoaște secretele viselor, despre alții că ar practica taine adânci în artele vindecării, despre alții că ar fi prieteni ai animalelor, vorbind limba lor și chemându-le în ajutor în vremuri de nevoie. Unul dintre aceștia ne-a salvat pe noi – vocea i se aspri pe moment –, unul care a învățat Duhurile și un prieten al animalelor mici din pădure. El cunoștea mai mult din Cele Șapte Părți decât au auzit vreodată urechile mele.

Gemu încet:

– Un om cu așa putere să fie ucis astfel. A eliberat Duhurile și ne-a salvat viețile. Numai să merit eu atât de mult! Pe Cele Șapte! Până acum niciun rău nu a fost îndreptat asupra Duhurilor din Andelain. Nici Ucigașul Cenușiu nu a îndrăznit... Și se spune că însuși Ritualul Profanării nu a avut puterea să le atingă. Acum în inima mea nu vor mai dansa niciodată.

După o pauză, continuă:

– Nu contează. Toate lucrurile au un sfârșit, în declin și moarte. Regretele aparțin celor care au și speranțe. Dar Cel Dezlegat și-a dat viața pentru ca tu, mesajul tău și inelul tău să puteți ajunge la Nobili.

Vom îndeplini acest lucru pentru ca sacrificiul lui să aibă un rost.

Tăcu din nou, iar Covenant se întrebă: Oare de asta? Oare ăsta e sensul vieţii? Răzbunarea morţii altora? Dar nu spuse nimic şi în scurt timp gândurile lui Atiaran reveniră la subiect.

– Dezlegaţii. Unii sunt visători, alţii vindecători, unii împart viaţa animalelor. Unii studiază pământul ca să descopere secretele troglodiţilor, alţii învaţă cunoştinţele Demondim – orice ştiinţă ar ghida profeţia personală a unui Dezlegat. Chiar am auzit şoptindu-se că nişte Dezlegaţi urmează legenda lui Caerroil Codru Sălbatic de la Întunecimea Sufocantă şi devin forestali. Dar asta e o idee periculoasă, chiar şi şoptită. Până acum nu am mai văzut niciodată un Dezlegat. Dar am ascultat Riturile Dezlegării. Se cântă un imn.

Plat, recită:

Liber
Dezlegat
Iertat
Liber –
Visează să ţi se împlinească visul:
Ţine ochii strâns închişi până vor vedea,
Şi cântă profeţia tăcută
Fii
Dezlegat
Iertat
Liber.

E mai mult, dar slăbiciunea mea mă împiedică să-mi amintesc – s-ar putea să nu mai cânt niciodată vreun cântec.

Își strânse haina în jurul umerilor, ca înfiorată de un vânt rece, și nu mai spuse nimic în tot restul zilei.

Când poposiră pentru noapte, Covenant iarăși nu putu să adoarmă. Fără chef, stătu treaz și privi argintul lunii noi. Când în cele din urmă se ridică deasupra Colinelor, fu îngrozit să vadă că nu mai avea culoarea alb-argintiu, ci roșu – culoarea sângelui și a ochilor de lavă ai lui Drool.

Dădea Colinelor o nuanță bolnăvicioasă, nopții o atingere stacojie ca o sudoare de sânge lăcuind tufișurile, copacii, iarba și pantele dealurilor, ca și cum întregul Andelain ar fi fost în suferință. Sub el, pământul rănit licărea parcă tremurând.

Covenant privea fără să poată închide ochii. Cu toate că își dorea cu ardoare companie, strânse din dinți, refuzând s-o trezească pe Atiaran. Singur și tremurând, cu mâinile transpirate încleștate pe toiagul lui Baradakas, rămase treaz până când apuse luna, apoi adormi consternat până în zori.

În cea de-a patra zi după noaptea Dansului, el fu cel care impuse ritmul călătoriei. Mări viteza de la o zi la alta, de parcă s-ar fi temut că luna sângerie îi va ajunge din urmă.

Când se opriră să înnopteze, îi dădu lui Atiaran toiagul său și o convinse să stea trează și să vadă luna. Traversă orizontul într-un abur stacojiu, ridicându-se ca o seceră de sânge pe ceruri. Cornul ei era apreciabil

mai gros decât în noaptea precedentă. Ea o privi rigidă, strânse toiagul, dar nu țipă. După ce gustă tot răul, spuse sec:

– Nu mai e timp.

Și își întoarse fața.

Dar de dimineață reluă conducerea. Înspăimântată de luna distrusă, părea să fi luat o hotărâre, și acum se silea să înainteze ca împinsă de un blestem personal sau o flagelare care prin pura hotărâre respingea gândul logic al înfrângerii. Părea să creadă că pierduse totul pentru sine și pentru Tărâm, însă drumul pe care mergea demonstra că această durere putea fi un imbold la fel de puternic ca oricare altul. Din nou Covenant se pomeni nevoit să se grăbească din răsputeri ca să se țină în spatele ei aprig.

Îi acceptă ritmul mânat de spaimele sale complexe; nu voia să fie prins de forțele capabile să le atace pe Duhuri și să facă luna roșie ca sângele. Dar continua să fie scrupulos cu SVE și alte protecții personale. Dacă ar fi putut găsi altă lamă în afară de cea a briceagului său, s-ar fi bărbierit cu ea.

Petrecură ziua, o parte din noapte și dimineața următoare înaintând împleticindu-se, aproape alergând. Covenant menținu ritmul cât putu mai bine, dar zilele lungi și nopțile lipsite de odihnă îi epuizaseră resursele, îi făceau pașii nesiguri și mușchii țepeni. Ajunse să se sprijine din ce în ce mai mult în toiag, incapabil să-și păstreze echilibrul fără el. Și chiar și cu acesta tot ar fi putut cădea dacă ar fi mers cu asemenea viteză printr-o altă regiune. Dar însăși esența

Andelainului îi susținea. Aerul sănătos îi alimenta plămânii, iarba deasă îi amortiza încheieturile dureroase, gildenii îi ofereau umbră, fructele-comoară musteau de energie în gura lui. În cele din urmă, spre amiaza celei de-a șasea zile, el și Atiaran trecură creasta unui deal și zăriră, la poalele pantei, Râul Alinării.

Albastru sub cerul azuriu, șerpuia larg, liniștit și lent aproape direct către răsărit, ca o linie de demarcație în drumul lor sau ca hotarul unei realizări. Curgând printre Coline, avea o sclipire de tinerețe, o scânteie de exuberanță reținută care putea izbucni în hohote de râs în momentul în care ar fi fost gâdilat de vreun banc de pești. Iar apa sa era curată, limpede și proaspătă ca o invitație la botez. Văzându-l, Covenant simți o dorință nestăpânită de a plonja în el, ca și când curentul ar fi avut puterea să-l spele de natura sa muritoare.

Dar atenția îi fu distrasă aproape imediat.

La o oarecare distanță spre vest, mișcându-se în amonte în mijlocul râului, se afla o barcă, un fel de luntre, cu o siluetă înaltă la cârmă. În clipa în care o zări, Atiaran strigă tare, flutură brațele, apoi se aruncă în jos pe pantă strigând frenetic:

– Salut! Ajutor! Întoarce-te! Întoarce-te!

Covenant o urmă cu mai puțină grabă. Avea ochii fixați pe barcă.

Cu o răsucire a prorei, se întoarse în direcția lor.

Atiaran ridică din nou brațele, mai strigă o dată, apoi căzu la pământ. Când Covenant ajunse lângă ea, stătea cu genunchii strânși la piept și buzele îi tremurau de parcă fața i-ar fi fost pe punctul de a se

descompune. Se uita cu o fixitate febrilă la luntrea care se apropia.

Pe măsură ce distanța dintre ei se micșora, Covenant observă cu o uimire crescândă cât de înaltă era silueta de la cârmă. Înainte ca barca să ajungă la treizeci de metri de ei, era convins că înălțimea cârmaciului era de două ori cât a sa. Și nu putea vedea niciun mijloc de propulsie. Ambarcația părea să nu fie mai mult decât o enormă barcă cu vâsle, dar nu existau vâsle, suporți pentru rame sau prăjini. Se uită cu ochii lărgiți la luntre în timp ce aceasta aluneca spre ei.

Când ajunse la vreo zece metri depărtare, Atiaran sări în picioare și strigă:

– Salut, Frate de Piatră! Uriașii din Țărmul Mărilor sunt celălalt nume al prieteniei! Ajută-ne!

Luntrea continuă să alunece către mal, dar cârmaciul nu vorbi; iar Atiaran adăugă într-o șoaptă pe care numai Covenant o putu auzi:

– Te implor.

Uriașul păstră tăcerea. Pe ultimii metri roti cârma astfel încât prora să se îndrepte direct spre malul râului. Apoi, chiar înainte ca ambarcațiunea să atingă malul, își mută greutatea către pupa. Prora se ridică deasupra apei și barca se opri în siguranță la câțiva metri de Atiaran și Covenant. În clipa următoare uriașul stătea pe iarbă în fața lor, oferindu-le salutul de bun venit.

Covenant clătină din cap uluit. I se părea imposibil să fie cineva atât de mare; uriașul avea cel puțin patru metri înălțime. Dar concreteței solidă

a prezenței uriașului îl contrazicea. Îi lovea percepțiile la fel de tangibil ca o cădătură pe o piatră aspră.

Chiar și pentru o făptură înaltă de patru metri părea a avea mușchi noduroși, ca un stejar trezit la viață. Era îmbrăcat cu pantaloni și vestă din piele groasă și nu purta arme. O barbă scurtă, țepoasă ca sârma, i se vedea pe față. Ochii erau mici, adânciți și plini de entuziasm. De sub sprâncenele adunate deasupra orbitelor ca zidurile unei fortărețe privirea lui sclipea pătrunzător, ca niște scântei ale gândurilor sale cavernoase. Însă în ciuda aspectului său impozant lăsa impresia unei amabilități oarecum nepotrivite, de imensă bună dispoziție.

– Salut, Soră de Piatră, zise el cu o voce bubuitoare de tenor care suna prea blând și plăcut ca să provină din acel gât musculos. Ce nevoie ai? Vreau să te ajut, dar eu sunt sol, iar misiunea mea nu prea acceptă întârziere.

Covenant se aștepta ca Atiaran să-și expună pledoaria; ezitarea cu care ea întâmpină oferta uriașului îl derută. Timp îndelungat ea își mușcă buzele ca și cum și-ar fi ros carnea rebelă în căutarea unei exprimări prin care să dea o orientare, într-un sens sau altul, unei alegeri pe care o detesta. Apoi, coborând ochii parcă rușinată, murmură nesigură:

– Încotro mergi?

La întrebarea ei ochii uriașului sclipiră, iar glasul său răsună ca un izvor:

– Destinația mea? Cine este atât de înțelept încât să-și cunoască propriul țel? Dar eu mă îndrept către...

Nu, numele acesta este o poveste prea lungă pentru astfel de vremuri. Merg la Cetatea Nobilă, cum îi spuneți voi oamenii.

Încă șovăind, Atiaran întrebă:

– Cum te numești?

– Asta e o altă poveste lungă, replică uriașul, și repetă: Ce nevoie ai?

Dar Atiaran insistă inexpresiv:

– Numele tău.

Din nou o scânteie luci sub sprâncenele masive ale uriașului.

– În nume există putere. Nu vreau să fie invocată de altcineva în afară de prieteni.

– Numele tău, mârâi Atiaran.

O clipă, uriașul tăcu indecis. Apoi spuse:

– Foarte bine. Cu toate că misiunea mea nu este una ușoară, îți voi răspunde de dragul loialității între poporul meu și al tău. Pe scurt, mi se spune Lup de Mare Navigatorul Spumei.

Brusc, rezistența, ura din decizia ei se prăbușiră în Atiaran ca și cum ar fi fost în sfârșit înfrântă de încrederea uriașului. Înălță capul, arătându-le lui Covenant și Navigatorului peisajul ruinat din spatele ochilor ei. Cu gravă minuțiozitate rosti salutul de bun venit.

– Așa să fie. Lup de Mare Navigatorul, Frate de Piatră și sol al uriașilor, te însărcinez prin puterea numelui tău și prin mărețul legământ de credință făcut între Damelon Prietenul Uriașilor și poporul tău, să-l duci pe acest om, Thomas Covenant, Necredincosul, străin de Tărâm, în deplină siguranță până

la Consiliul Nobililor. Aduce mesaje de la Postul de Veghe al lui Kevin. Ai grijă de el, Frate de Piatră. Eu nu pot merge mai departe.

Cum? Covenant rămase cu gura căscată. Surprins, aproape că protestă cu voce tare: Renunți la răzbunarea ta? Dar stătu liniștit derulându-și gândurile și așteptă ca ea să facă o declarație pe care el să o înțeleagă.

– Ah, te cam grăbești să pronunți astfel de nume, zise uriașul molatec. Aș fi acceptat însărcinarea ta și fără ele. Dar te rog să ni te alături. La Cetatea Nobilă există leacuri rare. Nu vrei să vii? Cei care te așteaptă n-o să-ți poarte pică pentru o asemenea călătorie – dacă ei te-ar putea vedea așa cum te văd eu acum.

Amărăciunea strâmbă buzele lui Atiaran.

– Ai văzut luna nouă? Asta s-a întâmplat în urma ultimului leac pe care l-am căutat. Continuând, glasul ei deveni cenușiu din dispreț de sine: Însărcinarea pe care ți-o dau e inutilă. Deja am provocat eșecul ei. Crima a fost prezentă în toate alegerile pe care le-am făcut de când am devenit ghidul acestui om, asemenea crime... Se sufocă în amărăciunea a ceea ce tocmai văzuse și trebui să înghită un nod înainte de a continua: Pentru că drumul ales de mine trecea prea aproape de Muntele Tunetului. Tu ai ocolit acel loc. Probabil ai văzut răul lucrând acolo.

Distant, uriașul zise:

– Am văzut.

– Am mers în întâmpinarea acelui rău în loc să traversăm Câmpiile Centrale. Iar acum e prea târziu pentru toată lumea. El... Ucigașul Cenușiu s-a întors.

Am ales acest drum pentru că am dorit un leac pentru mine însămi. Ce s-ar întâmpla cu Nobilii dacă le-aș cere acum să mă ajute?

Și renunți la răzbunare? se miră Covenant. Nu putea înțelege. Se întoarse cu totul s-o urmărească și să-i studieze chipul, încercând să-i vadă vigoarea, spiritul.

Arăta de parcă ar fi fost cuprinsă de o boală distrugătoare. Trupul ei slăbise și se ascuțise; ochii mari îi erau umbriți, învăluiți în întuneric, iar buzele scurse de sânge. Și drept în centrul frunții, verticală, se găsea o linie adâncită ca o fisură în craniu – rezultatul unei disperări de neclintit. Erau gravate acolo imensitatea suferinței personale pe care și-o reținea doar prin forța voinței și răul pe care și-l făcuse singură reținând-o astfel.

În sfârșit Covenant vedea limpede lupta morală care o răvășea, triplul conflict între dezgustul față de el, teama pentru soarta Tărâmului și tristețea datorată propriei sale slăbiciuni – o luptă care îi epuizase resursele, o sărăcise. Imaginea îi umplu inima de rușine, făcându-l să-și coboare privirea. Fără să se gândească, întinse mâna spre ea și spuse cu un glas încărcat de rugăminți contradictorii:

– Nu te da bătută.

– Să mă dau bătută? icni ea violent, trăgându-se înapoi de lângă el. Dacă m-aș da bătută, te-aș înjunghia pe loc!

Brusc băgă o mână pe sub haină și scoase un cuțit de piatră precum cel pe care îl pierduse Covenant. Fluturându-l, scuipă:

– De la Sărbătoare, de când ai permis ca Duhurile să moară, cuțitul ăsta strigă după sângele tău. Alte crime le pot ignora. Vorbesc doar în numele meu. Dar asta...! Să încuviințez o asemenea profanare...!

Zvârli cuțitul la pământ cu sălbăticie și acesta se înfipse până la plăsele în iarba de la picioarele lui.

– Uite! strigă ea, și în acea clipă glasul ei deveni dintr-odată rece, calm. Am rănit Pământul în loc să te rănesc pe tine. Se potrivește. Nu prea am făcut altceva de când ai pătruns tu pe Tărâm. Acum ascultă-mi ultimele cuvinte, Necredinciosule. Te las să pleci pentru că asemenea decizii mă depășesc. Moșitul copiilor din Stonedown nu m-a pregătit pentru astfel de alegeri. Dar nu voi amesteca dorințele mele cu singura speranță a Tărâmului, oricât de sterilă ar fi aceasta. Amintește-ți că mi-am reținut mâna – mi-am respectat Legământul.

– Așa să fie? întrebă el, împins de un impuls complex de simpatie și mânie fără nume.

Ea arătă cu un deget tremurător spre cuțit.

– Nu ți-am făcut niciun rău. Te-am adus aici.

– Ți-ai făcut rău ție.

– E Legământul meu, șuieră ea. Acum, adio. Când o să te întorci în siguranță în lumea ta, să-ți amintești ce înseamnă răul.

El vru să protesteze, să se certe, dar tulburarea ei îl făcu să se stăpânească și rămase tăcut în fața hotărârii femeii. Sub presiunea ochilor ei se aplecă și trase cuțitul din iarbă. Ieși ușor. Aproape că se aștepta să vadă sânge țâșnind din brazdă, dar iarba

groasă se închise peste tăietură, ascunzând-o complet, ca o iertare. Din reflex verifică tăișul cu degetul mare, simțindu-i ascuțimea.

Când ridică din nou ochii văzu că Atiaran urca dealul, îndepărtându-se cu pas inegal de olog.

Nu e corect! strigă el spatelui ei. Ai milă! Îndurare! Dar limba îi era prea încleiată de suferința abnegației ei; nu putu vorbi. Cel puțin pe tine iartă-te. Încordarea de pe chipul său îi dădea impresia neplăcută de rânjet. Atiaran! gemu. De ce suntem atât de neputincioși?

Peste durerea lui, vocea uriașului veni cu blândețe:

– Mergem?

Covenant aprobă în tăcere. Își smulse privirea de pe silueta înaintând cu greu a lui Atiaran și strecură cuțitul ei sub curea.

Lup de Mare Navigatorul Spumei îi făcu semn să se urce în barcă. Când Covenant sări peste copastie și își ocupă locul pe o bancă la prora – singurul loc de pe ambarcațiunea lungă de zece metri care era destul de mic pentru el – uriașul păși și el la bord, în același timp împingând barca de la țărm. Apoi se duse la pupa largă, scundă. Stând acolo în picioare, apucă de cârmă. Un curent de energie străbătu chila. Făcu barca să vireze de la țărm în mijlocul curentului și în scurt timp se îndreptau spre vest printre Coline.

Imediat după ce se așezase, Covenant se întorsese să urmărească înaintarea lui Atiaran pe panta dealului, cu gustul înfrângerii în gât. Dar sursa de putere care punea barca în mișcare îi imprima o viteză mare, ca și cum ar fi alergat, și în câteva clipe distanța o

reduse la un punct maroniu pe verdele luxuriant, nepăsător al Andelainului. Cu un efort puternic își forță ochii să se desprindă de ea, obligându-se în schimb să caute sursa de putere a bărcii.

Dar nu putea localiza de unde venea energia. Luntrea aluneca lin contra curentului ca trasă de pești. Nu se putea discerne niciun fel de propulsie. Însă nervii lui erau sensibili la energia care se scurgea prin chilă. Întrebă neclar:

– Ce pune în mișcare obiectul ăsta? Nu văd niciun motor aici.

Navigatorul stătea la pupa, cu fața către amonte, cu brațul înalt al cârmei sub mâna stângă și cu dreapta ridicată în briza râului; cânta ceva, un cântec monoton, într-o limbă pe care Covenant nu o înțelegea – un cântec cu o intonație spărgătoare de valuri, sărată ca marea. Un timp după întrebarea lui Covenant continuă să-și îngâne incantația. Dar curând limba se schimbă și Covenant îl auzi cântând:

> Piatra și Marea fac parte din viață,
> două simboluri inalterabile ale lumii:
> eternitate în repaus și eternitate în mișcare;
> părți ale Puterii care dăinuie.

Apoi Navigatorul se opri și privi în jos la Covenant cu veselia sclipindu-i sub sprâncenele unite.

– Un străin de Tărâm, zise el. Femeia aia nu te-a învățat nimic?

Covenant înțepeni pe locul său. Tonul uriașului părea să o coboare pe Atiaran, să denigreze prețul plătit de ea; fruntea lui prietenoasă și de nepătruns și căutătura veselă păreau inaccesibile empatiei. Dar pentru Covenant suferința ei era vie. Fusese deposedată de atât de multă căldură și dragoste umană normală. Cu o voce rigidă din cauza furiei, replică:

– Ea este Atiaran, soția lui Trell, din Mithil Stonedown, și a făcut mai mult decât să mă învețe. M-a adus în siguranță dincolo de proroci deliranți, un waynhim ucis, o lună sângerie, demoni-abjecți. Tu ai fi putut face asta?

Navigatorul nu răspunse, dar o grimasă i se întinse amuzată peste chip, ridicându-i vârful bărbii ca într-o parodie de salut.

– La dracu'! izbucni Covenant. Crezi că te mint? Nu m-aș coborî să te mint pe tine.

Auzind asta, amuzamentul uriașului se revărsă într-un hohot bubuitor, cu capul aplecat pe spate.

Covenant privi, înăbușindu-și furia, cum Navigatorul râdea. Pentru scurt timp suportă afrontul. Apoi sări de la locul său și ridică toiagul ca să-l lovească pe uriaș.

Navigatorul îl opri cu un gest împăciuitor.

– Ușurel, Necredinciosule. Te-ai simți mai înalt dacă m-aș așeza?

– Pe toți dracii! urlă Covenant. Rotindu-și sălbatic brațele, izbi puntea cu capătul toiagului înnegrit de demonii-abjecți.

Barca se aplecă de parcă lovitura ar fi provocat râului convulsii. Clătinându-se, se prinse de traversă ca să nu fie azvârlit peste punte. Într-o clipă spasmul trecu, lăsând în urmă apa sclipind în soare la fel de calmă ca înainte. Dar el rămase ţinându-se de bancă timp de câteva bătăi de inimă, cu nervii întinşi şi inelul pulsând greu.

Covenant, mârâi în sinea lui ca să se liniştească: ai fi ridicol dacă nu ai fi absolut ridicol. Se ridică drept şi stătu cu picioarele depărtate până când reuşi să-şi stăpânească emoţiile. Apoi îşi îndreptă privirea către Navigator, sondând aura uriaşului. Dar nu putu percepe nimic rău; Navigatorul părea la fel de zdravăn ca şi granitul brut. Ridicol! repetă Covenant.

– Ea merită respect.

– A, iartă-mă, zise uriaşul.

Răsucindu-se, coborî cârma astfel încât s-o poată ţine sub braţ stând aşezat.

– N-am vrut să fiu lipsit de respect. Loialitatea ta mă face să mă simt uşurat. Şi eu ştiu să preţuiesc ceea ce a realizat ea. Se aşeză jos la pupa şi se lăsă pe spate sprijinit de cârmă, astfel încât ochii lui se aflau cu numai jumătate de metru deasupra celor ai lui Covenant: Da, şi de asemenea ştiu să sufăr pentru ea. Nu există nimeni în Tărâm, om, uriaş sau ranyhyn, care să te ducă la... la Cetatea Nobilă mai repede ca mine. Surâsul îi reveni: Dar tu, Thomas Covenant, Necredincios şi străin de Tărâm, tu te consumi prea mult. Am râs când te-am văzut ca un cocoş ameninţând un ranyhyn. Te iroseşti, Thomas Covenant.

Covenant își controlă furia și zise liniștit:

– Așa să fie? Judeci prea rapid, uriașule.

O altă cascadă de râsete năvăli bubuind din pieptul Navigatorului.

– Curajos vorbești! Asta e ceva e nou în Tărâm – un om să acuze un uriaș că se pripește. Ei bine, ai dreptate. Dar tu nu știi că oamenii ne consideră – râse din nou – un popor meticulos? Eu am fost ales drept sol pentru că numele scurte ale oamenilor, care îi privează pe posesorii lor de atât de multă istorie, putere și înțelesuri, sunt mai simple pentru mine decât pentru majoritatea alor mei. Dar acum se pare că sunt prea simple.

Își răsturnă încă o dată capul pe spate și dădu drumul unui șuvoi de veselie profundă.

Covenant se uită chiorâș la uriaș, de parcă tot umorul lui i-ar fi fost de neînțeles. Apoi se smulse cu efort, aruncă toiagul pe fundul bărcii și se așeză cu fața înainte către vest și soarele după-amiezii. Râsul Navigatorului era contagios, colorat într-o fericire lipsită de complicații, dar el îi rezistă. Nu-și putea permite să fie victima altor seducții. Deja pierduse din sine însuși mai mult decât ar fi putut spera să redobândească.

Nervii nu se regenerează. Reluă cuvintele ca pe o litanie intimă, icoane ale sinelui său expus în luptă. Nu există uriași. Eu cunosc diferența.

Continuă să te miști, supraviețuiește.

Își mușcă buzele de parcă durerea l-ar fi putut ajuta să-și păstreze echilibrul, să-și țină furia sub control.

În spatele lui, Lup de Mare Navigatorul Spumei începu din nou să cânte încet. Cântecul se rostogolea prin canalul său ca un golf prelung spre mare, ridicându-se și coborând ca o condensare a mareelor, și vânturi îndepărtate suflau printre cuvintele arhaice. Din timp în timp reveneau la refrenul „Piatra și Marea fac parte din viață", apoi se îndepărtau iarăși. Sunetul călătoriei îndepărtate îi aminti lui Covenant de propria sa oboseală și se întinse să se odihnească.

Întrebarea pusă de Navigator îl surprinse cu mintea aiurea.

– Ești povestitor, Thomas Covenant?

Absent, răspunse:

– Am fost, cândva.

– Și ai renunțat? Ah, e o poveste din trei cuvinte la fel de tristă ca oricare alta pe care mi-ai fi putut-o spune. Dar o viață fără o poveste e ca o mare fără sare. Cum poți tu trăi?

Covenant își sprijini brațele de copastie și își lăsă bărbia pe ele. Pe măsură ce barca înainta, Andelain se deschidea constant în fața lui ca un boboc de floare; dar el îl ignora, concentrându-se în schimb la tânguirea apei pe lângă proră. Inconștient, își încleștă pumnul peste inel.

– Pot trăi.

– O alta? replică Navigatorul. Din două cuvinte, o poveste mai tristă decât prima. Nu mai spune alta – cu un singur cuvânt o să mă faci să plâng.

Dacă uriașul intenționase vreo jignire, Covenant nu o resimți. Navigatorul părea acum pe jumătate

sâcâitor, pe jumătate empatic. Covenant ridică din umeri și rămase tăcut.

După o clipă, uriașul continuă:

– Mă rog, e un moment dificil pentru mine. Călătoria noastră nu va fi ușoară și speram să-mi poți lumina milele cu o poveste. Dar nu contează. Oricum bănuiesc că tu nu spui povești fericite. Profeți deliranți. Un waynhim și Duhurile din Andelain ucise. Ei bine, unele dintre aceste lucruri nu mă surprind – bătrânii noștri au suspectat întotdeauna că Zdrobitorul Sufletelor nu va muri așa de ușor cum a sperat bietul Kevin. Piatră și Mare! Toată acea Profanare, distrugere și jaf – în numele unei false speranțe. Dar noi avem o vorbă cu care ne liniștim pruncii – puțini câți sunt – când plâng pentru poporul, casele și tovărășia alor noștri, pe care le-am pierdut; spunem că bucuria se află în urechile care ascultă, nu în gura care vorbește. În lume există puține povești vesele în sine, iar noi trebuie să avem urechi vesele ca să sfidăm Dispreț. Lăudat fie Creatorul! Vechiul Nobil Damelon Prietenul Uriașilor cunoștea valoarea unui râs sănătos. Când am ajuns noi pe Tărâm, eram prea îndurerați ca să luptăm pentru dreptul de a trăi.

Un râs sănătos, oftă Covenant posac. Am râs oare pentru toată viața mea în timpul ăsta atât de scurt?

– Oamenii sunt nerăbdători, Thomas Covenant. Crezi că bat câmpii? Nicidecum – am ajuns rapid la ceea ce e important. Întrucât ai renunțat să spui povești și întrucât se pare că niciunul dintre noi nu e dispus

să suporte recitalul aventurilor tale, atunci trebuie să vorbesc eu însumi. În povești se găsește putere – renaștere a inimii și întărire a mușchilor – și chiar și uriașii au nevoie de putere când au însărcinări ca a mea.

Făcu o pauză, iar Covenant, nevrând să se oprească, fiindcă vocea uriașului părea să se întrețească cu murmurul apei din jurul bărcii într-o tapiserie moale, zise în liniștea lăsată:

– Povestește.

– Ah, răspunse Navigatorul, n-a fost așa de rău. Îți revii din asta chiar fără să vrei, Thomas Covenant. Așadar. Bucură-ți urechile și ascultă cu veselie, căci eu nu sunt furnizor de tristețe, cu toate că în vremuri de acțiune nu ne dăm înapoi din fața faptelor. Dacă mi-ai cere să refac drumul tău până aici, ți-aș cere fiecare amănunt al călătoriei tale înainte să fac trei pași printre Coline. Refacerea unui drum este periculoasă, și mult prea adesea întoarcerea e imposibilă, cărarea pierdută sau drumețul e schimbat dincolo de orice șansă de recuperare.

Dar trebuie să înțelegi, Necredinciosule, că de obicei alegerea unei povești este un motiv de reflecție. Istoria uriașilor este un tezaur de povești, iar unele au nevoie de zile întregi pentru a fi spuse. Odată, când eram copil, am ascultat de trei ori la rând povestea lui Bahgoon cel Insuportabil și a Thelmei Doi Pumni care l-a îmblânzit – asta a fost o poveste la care merita să râzi – dar au trecut nouă zile până când s-a terminat. Oricum, tu nu vorbești limba uriașilor, iar traducerea este o sarcină care ia mult timp, chiar și pentru

uriași, așa că problema alegerii e mai simplă. Dar înțelepciunea vieții noastre în Țărmul Mărilor de când vasele noastre au descoperit Tărâmul conține de multe ori multe basme despre domniile lui Damelon Prietenul Uriașilor, Loric Amuțitorul Demonilor și Kevin, care acum e numit Risipitorul Tărâmului – povești despre construcții, săpături în munți, despre Piatra Sărbătorii stânca adorată, „capodoperă de supunere și loialitate în piatra eternă a timpului" după cum a cântat-o cândva Kevin, cea mai puternică lucrare pe care uriașii au făcut-o pe Tărâm, un templu de care poporul nostru să aibă grijă și să-și amintească de cele ce pot fi realizate – basme despre călătoria care ne-a salvat de Profanare și despre multele lucrări de vindecare ale noilor Nobili. Dar și aici alegerea devine ușoară fiindcă tu ești străin. Ție o să-ți spun prima poveste a uriașilor din Țărmul Mărilor, Cântecul Celor Fără Casă.

Covenant privi în jurul său la albastrul liniștit al Râului Alinării și se pregăti să asculte povestea Navigatorului. Dar narațiunea fu amânată. În loc să-și înceapă povestirea, uriașul reveni la incantația sa antică, învârtind meditativ melodia, derulând-o ca pe cărarea râului. Cântă mult timp și, sub vraja vocii lui, Covenant începu să moțăie. Extenuarea care i se scurgea prin oase era prea multă ca să-și țină atenția trează. În timp ce aștepta se sprijini de proră ca un înotător epuizat.

Apoi o modulație aspri incantația. Melodia căpătă accente mai profunde și se transformă într-o lamentație. În curând Navigatorul începu să cânte cuvinte pe care Covenant le înțelegea.

Noi suntem Cei Fără Casă –
călători pierduți în lume.
În ținutul de dincolo de Marea Zorilor
am trăit, am avut case și am prosperat –
am întins pânzele în vânt,
inconștienți de pericolul pierderii.

Noi suntem Cei Fără Casă.
Din colibe, din cămine,
locuințe sacre lucrate de mâinile noastre
respectuoase,
am ridicat pânzele în vântul stelelor,
purtând viață în ținuturi îndepărtate,
nepăsători la pericolul pierderii noastre.

Noi suntem Cei Fără Casă –
călători pierduți ai lumii.
De pe malurile nisipoase pe piscurile înalte,
cămin al oamenilor și tărâmuri de basm
împădurite la țărm de mare –
de la un vis la altul am navigat,
surâzând în curcubeul pierderii noastre.

Acum nu mai avem Casă,
nu mai avem rădăcini, rude și prieteni.
Pentru alte minunate taine,
am întins pânzele și ne-am întors pe propriile urme;
dar vânturile vieții nu bat așa cum alegem noi,
și tărâmul de dincolo de Mare l-am pierdut.

Ah, Piatră și Mare! Cunoști vechea legendă a Curcubeului Frânt, Thomas Covenant? Se spune că în trecutul întunecat al Pământului pe cer nu existau stele. Cerul nu era decât o pătură neagră care ne despărțea de universul etern al Creatorului. Acolo locuia el împreună cu poporul lui și miliardele de copii strălucitori, și dansau pe o muzică jucăușă și veselă.

Cum erele se derulau mereu și mereu, Creatorul a vrut să facă ceva nou pentru a bucura inimile copiilor săi. A coborât în marea sa fierărie și la cazanele puterii sale, unde a topit, a forjat, a modelat prețioase lucrări demiurgice. Și când a terminat s-a întors și a aruncat creația sa mistică pe cer – și iată! Un curcubeu și-a întins brațele deasupra universului.

Pe moment, Creatorul a fost fericit. Apoi s-a uitat mai de aproape la curcubeu – și sus, în vârful deschiderii scânteietoare, a zărit o ruptură, o breșă în frumusețea pe care o crease. Nu știa că Dușmanul său, spiritul demonic al întunecimii și mocirlei, târându-se prin măruntaiele universului, îl văzuse la muncă și aruncase un blestem în mortarul creației sale. Astfel că acum, când curcubeul se întindea pe cer, era stricat.

Supărat, Creatorul s-a întors la lucru, ca să găsească un leac pentru creația sa. Dar, în timp ce el muncea, copiii lui, miliardele de copii strălucitori, au găsit curcubeul și au fost copleșiți de bucurie la vederea frumuseții lui. Împreună s-au urcat pe cer și au escaladat fericiți arcul, dansând veseli peste culorile sale. Sus au descoperit ruptura. Dar nu au înțeles. Țipând de veselie au sărit prin spărtură și s-au pomenit în cerul

nostru. Noua lume fără lumină i-a bucurat și mai mult, și s-au învârtit pe cer până când acesta a ajuns să strălucească de sclipirile jocului lor.

Când au obosit, au căutat să se întoarcă în cerul lor de lumină. Dar ușa era închisă. Căci Creatorul descoperise meșteșugul Dușmanului său – cauza rupturii – și de mânie i se întunecase mintea. Fără să se gândească, smulsese curcubeul de pe cer. Abia când furia i s-a mai domolit și-a dat seama că propriii lui copii rămăseseră captivi în cerul nostru. Și acolo vor rămâne, ca stele care să-i conducă pe călători prin noapte, până când Creatorul va elibera universul de Dușmanul lui și va găsi o cale să-și aducă acasă copiii.

Asta e cu noi Cei Fără Casă. În țara noastră pietroasă am trăit și am prosperat în mijlocul neamului nostru, iar când am învățat să călătorim pe mări am prosperat și mai mult. Dar în lumina strălucirii, vigorii și minunăției noastre, am căzut în păcatul nebuniei. Am construit douăzeci de nave frumoase, fiecare suficient de mare cât să cuprindă un castel de-al oamenilor, și ne-am jurat să întindem pânzele și să pornim să descoperim întregul Pământ. Ah, întregul Pământ! În douăzeci de nave, două mii de uriași și-au luat rămas-bun de la ai lor, promițând să le aducă înapoi prin povești fiecare aspect al lumii diverse – și s-au lansat pe calea visului lor.

Apoi, de pe o mare pe alta, prin furtună și calm, secetă, foamete și belșug, printre stânci și coaste, uriașii au navigat plini de glorie prin aerul sărat, mereu cu mușchii încordați și în continuă întrecere cu oceanul,

„etern în mișcare" – încântați să împletească noi popoare în pânza călătoriilor lor.

În jumătate de generație s-au pierdut trei nave. O sută de uriași au ales să rămână și să trăiască împreună cu ai lor în tărâmurile mirifice ale Elohimilor. Două sute au murit în războaiele din Bhrathair, care aproape că a fost distrus de Gorgonele Nisipurilor din marele Deșert. Două nave au eșuat și s-au scufundat. Și când primii copii născuți în timpul călătoriei au fost suficient de mari ca să devină ei înșiși marinari, cele cincisprezece vase au ținut sfat și gândurile lor s-au îndreptat spre Casă – căci înțeleseseră nebunia jurământului lor, iar lupta cu mările îi obosise.

Așa că s-au orientat după stele și au căutat drumul spre acasă. Dar au întâmpinat piedici. Traseele cunoscute i-au purtat pe oceane străine și pericole nemaiîntâlnite. Furtunile i-au împins mai mult decât socotiseră ei, până ce palmele li s-au jupuit de la odgoane, iar valurile se ridicau împotriva lor parcă cu ură. Încă cinci nave s-au pierdut – cu toate că epava uneia dintre ele a fost regăsită, iar marinarii de pe o alta au fost salvați de pe insula pe care fuseseră aruncați. Ghețurile i-au ținut în strânsoarea lor timp de multe anotimpuri, omorând pe mulți dintre ei, perioadele calme i-au făcut să devină prieteni apropiați în foamete – astfel au îndurat, luptându-se pentru viețile lor și năzuind spre Casă. Dar dezastrele au șters ultimele vestigii ale științei lor, până când nu au mai știut unde se aflau sau încotro să se îndrepte. Atunci au ajuns în Tărâm, și acolo au aruncat ancorele. Mai

puțin de o mie de uriași au coborât pe malurile pietroase din Țărmul Mărilor. Lipsiți de mângâiere, au renunțat la speranța lor de a se mai întoarce acasă.

Dar prietenia Nobilului Damelon fiul Puterii Inimii i-a reînvigorat. În puternica lui Înțelepciune au văzut semne bune, iar cuvintele lui au îmbărbătat inimile uriașilor. Au făcut din Țărmul Mărilor teritoriul lor, au jurat credință Nobililor și au trimis trei vase în căutarea Casei lor. Încă din acele vremuri – de mai mult de trei ori o mie de ani – întotdeauna au existat trei vase ale uriașilor pe mare, căutând rând pe rând căminul nostru, și alte trei pregătite să iasă când se întorc cele vechi fără să fi obținut succesul. Suntem încă Fără de Casă, pierduți în labirintul unui vis nebunesc.

Piatră și Mare! Suntem un popor longeviv, comparativ cu voi, oamenii – eu m-am născut la bordul unei nave în timpul scurtei călătorii care ne-a salvat de Profanare, iar străbunicii mei s-au aflat printre primii rătăcitori. Și avem așa de puțini copii. Rar femeile noastre au mai mult de un singur copil. Astfel că nu suntem decât cinci sute, și vitalitatea noastră scade cu fiecare generație.

Nu putem uita.

Dar în vechea legendă copiii Creatorului au păstrat speranța. El a pus din nou curcubeul pe cer după ploile curățitoare, ca o promisiune făcută stelelor că poate, cumva, cândva, va găsi o cale de a-i aduce acasă.

Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să găsim Casa pe care am pierdut-o, ținutul iubit de dincolo de Marea Zorilor.

În timpul povestirii, soarele după-amiezii târzii coborâse, iar când Navigatorul termină ajunsese la orizont. Râul Alinării curgea dinspre vest în măreția sa portocaliu-aurie reflectând flacără cu flacără pe chipul său arzător. În cerurile de nepătruns focul împrăștia în același timp o tristețe și o profeție, noaptea care venea și ziua promisă, întunericul care va trece; căci atunci când va sosi adevăratul sfârșit al zilei și al luminii nu va mai exista nicio strălucire care să-l facă demn de admirat, niciun spectacol de focuri frumoase și veselie, nimic nu i se va arăta inimii decât decădere și cenușă.

În măreția apusului, Navigatorul ridică din nou glasul și cântă cu o durere apăsătoare:

> Am întins pânzele și ne-am întors pe propriile urme;
> dar vânturile vieții nu bat așa cum alegem noi,
> și tărâmul de dincolo de Mare l-am pierdut.

Covenant se răsuci să se uite la uriaș. Navigatorul ținea capul sus, și pârâiașe de foc portocalii-aurii curgeau delicat pe obrajii lui. În timp ce Covenant privea, lumina reflectată căpătă o nuanță roșiatică, apoi începu să pălească.

Blând, uriașul spuse:

– Râzi, Thomas Covenant, râzi pentru mine. Bucuria se află în urechile care ascultă.

Covenant simți vibrația atenuată, modestă și rugămintea din vocea Navigatorului, și propria sa durere înăbușită gemu drept răspuns. Dar nu putu

râde; nu mai avea resurse. Cu un spasm de dezgust față de limitarea care îl ologea, făcu un efort brutal într-o altă direcție:

– Mi-e foame.

O clipă, ochii umbriți ai Navigatorului sclipiră ca și cum ar fi fost înțepat. Dar dădu capul pe spate și râse. Umorul lui părea să izvorască direct din inimă, și în curând îi alungă toată încordarea și lacrimile de pe față.

Când se relaxă și chicotea ușor, zise:

– Thomas Covenant, nu-mi place să mă grăbesc, dar cred că tu ești prietenul meu. Tu mi-ai înfrânt mândria, și ăsta ar fi un serviciu cinstit chiar dacă nu aș fi râs de tine mai devreme. Foame? Bineînțeles că ți-e foame. Ai vorbit cu curaj. Ți-aș fi oferit mai devreme de mâncare – arăți transparent, ca unul care a mâncat numai *aliantha* zile întregi. Unii înțelepți bătrâni spun că privațiunile întăresc sufletul, dar eu zic că e ușor să purifici sufletul când trupul nu poate face altă alegere. Din fericire, sunt bine aprovizionat cu alimente.

Împinse cu piciorul un sac imens din piele spre Covenant și îi făcu semn să-l deschidă. Când Covenant îi desfăcu baierele găsi carne sărată, brânză, pâine uscată, mai mult de zece mandarine mari cât ambii lui pumni, și o ploscă din piele pe care abia o putea ridica. Ca să amâne această dificultate urni mai întâi felurile principale, spălându-și sarea din gât cu bucăți dintr-o mandarină. Apoi își îndreptă atenția asupra ploștii.

– Asta e *licoare-diamant*, zise Navigatorul. E o băutură vitală. Poate ar trebui... Nu, cu cât mă uit

mai mult la tine, prietene, cu atât văd mai multă oboseală. Bea din ploscă. O să te ajute să te odihnești.

Înclinând plosca, Covenant sorbi din *licoarea-diamant*. Avea gust de whisky slab și îi putea mirosi forța; dar era așa de fin încât nici nu pișca, nici nu ardea. Luă mai multe înghițituri aromate și imediat se simți profund revigorat.

Închise cu grijă plosca, reașeză alimentele în sac, apoi cu efort împinse sacul înapoi la îndemâna Navigatorului. *Licoarea-diamant* îi sclipea în stomac și simțea că peste puțin timp va fi pregătit pentru o altă poveste. Dar pe când se întindea sub băncile de la prora, cerul trecu de la amurg la un întuneric de cristal, iar stelele apărură împrăștiate ca niște copii părăsiți. Înainte să-și dea seama că ațipește, adormi.

Avu parte de un somn chinuit. Se împleticea amorțit printre viziuni încărcate de molime, pline de luni muribunde, măceluri și trupuri rănite dincolo de orice speranță, și se pomeni zăcând în stradă în fața barei de protecție a unei mașini de poliție. Un cerc de orășeni se adunase în jurul lui. Aveau ochi sticloși, iar gurile lor se întindeau într-un rictus uniform de acuzare. Fără excepție, arătau spre mâinile lui. Când ridică mâinile ca să le privească, le văzu acoperite de pete purpurii de lepră.

Apoi doi bărbați solizi îmbrăcați în alb se apropiară de el și-l așezară pe o targă. În apropiere se vedea o ambulanță. Dar bărbații nu-l duseră imediat la ea. Stăteau nemișcați, ținându-l ridicat la nivelul taliei ca și cum l-ar fi arătat mulțimii.

Un polițist păși în centrul cercului de oameni. Ochii lui exprimau dispreț. Se aplecă deasupra lui Covenant și spuse sever:

– Te-ai pus în calea mea. Asta a fost o greșeală. Ar trebui să-ți fie rușine.

Respirația lui îl acoperi pe Covenant cu miros de ulei de trandafiri.

În spatele polițistului, cineva ridică glasul. Era mieros ca cel al avocatului lui Joan. Zise:

– A fost o greșeală.

La unison, toți orășenii vomitară sânge pe caldarâm.

Nu pot să cred asta, gândi Covenant.

Imediat, vocea mieroasă susură:

– Nu ne crede.

Un urlet tăcut al realității, o afirmare furioasă a faptelor izbucni din mulțime. Îl bătu pe Covenant până ce se ghemui sub lovituri, abject și fără replică.

Apoi orășenii strigară laolaltă:

– Ești mort. Nu poți trăi fără o comunitate. Viața există în comunitate, iar tu nu ai o comunitate. Nu poți trăi dacă nimănui nu-i pasă.

Corul vocilor lor făcea un zgomot ca de fărâmițare, de strivire. Când se opriră, Covenant simți că aerul din plămânii lui se transformase în nisip.

Cu un oftat satisfăcut, vocea mieroasă rosti:

– Duceți-l la spital. Vindecați-l. Există un singur răspuns potrivit pentru moarte. Vindecați-l și aruncați-l de aici.

Cei doi bărbați îl azvârliră în ambulanță. Înainte ca ușile să se trântească îi văzu pe orășeni strângându-și

mâinile, felicitându-se reciproc. După aceea ambulanța începu să se miște. Își ridică mâinile și văzu că petele i se întindeau și pe antebrațe. Le privi oripilat, gemând: Pe focurile iadului! Pe focurile iadului!

Apoi un glas bubuitor de tenor spuse prietenos:

– Nu te teme. E un vis.

Calmul se așternu peste el ca o pătură. Dar el nu o putea simți cu mâinile, și ambulanța continua să se miște. În nevoia de pătură strânse aerul gol până când încheieturile degetelor i se albiră de singurătate.

Când durerea dispăru, ambulanța se rostogoli și el căzu de pe targă în întuneric.

12
PIATRA SĂRBĂTORII

Apăsarea de pe obrazul stâng începu să-i roadă încet pielea și durerea îl îmboldi din străfundurile somnului. Turbulența apei vuia sub capul lui, de parcă ar fi stat pe o pernă de nisip. Se strădui să se trezească. Apoi obrazul i se scutură de două ori în succesiune rapidă și locul său de odihnă se înălță. Săltându-se, se izbi cu capul de o bancă. Durerea îi făcu craniul să vibreze. Se prinse de bancă și se ridică de pe scândura care îi freca obrazul, așezându-se în capul oaselor ca să privească peste bord.

Descoperi că poziția bărcii se schimbase radical. Nimic din culorile, relieful sau bogăția Andelaniană nu se păstrase în zona din jur. Spre nord-est, râul era mărginit de un mal înalt și abrupt din piatră. Iar către vest se întindea o câmpie aridă, un teren viran ca un vast câmp de luptă pe care nu numai ca muriseră oameni, ci unde focurile care carbonizaseră totul și sângele scurs distruseseră capacitatea pământului de a se

regenera, de a înflori din nou – un șes inegal, accidentat, marcat numai de copacii piperniciți agățându-se de viață de-a lungul râului care se vărsa în Râul Alinării la câteva sute de metri în fața ambarcațiunii. Vântul dinspre răsărit aducea un miros de arsură veche și, dincolo de el, se simțea amintirea fetidă a unei crime.

Deja apa curgătoare cu care urma să se unească tulbura Râul Alinării – îi înnoda curenții, îi păta claritatea cu nămol – și Covenant trebui să se țină strâns de copastie ca să se echilibreze pe măsură ce tangajul ambarcațiunii devenea mai puternic.

Navigatorul păstra barca pe centrul râului, departe de tumultul din apropierea falezei. Covenant aruncă o privire în spate uriașului. Stătea la pupa cu picioarele larg desfăcute și cârma strânsă sub brațul drept. Ca răspuns la privirea lui Covenant strigă peste zgomotul încleștării râurilor:

– În față se află Trothgard! Aici o luăm spre nord, pe Râul Alb! Cenușiul vine dinspre apus!

Vocea lui avea o urmă de stridență, ca și cum ar fi cântat din răsputeri toată noaptea; dar după o clipă începu să fredoneze un fragment dintr-un cântec diferit:

Căci noi nu ne vom odihni,
nici nu ne vom da la o parte,
nu ne vom pierde speranța,
nu vom eșua –
până când Cenușiul nu va curge Albastru,
și Rill și Maerl nu vor fi proaspete și curate
ca vechiul Llurallin.

Valurile râului creşteau constant. Covenant stătea pe fundul bărcii sprijinit de una dintre traverse şi ţinându-se strâns de copastie, urmărind amestecul forţat al apelor curate cu cele murdare. Apoi Navigatorul strigă:

– O sută de leghe până la Munţii Westron – Pasul Gardienilor şi izvorul Llurallinului – şi spre sud-vest o sută cincizeci până la Ultimele Coline şi Întunecimea Sufocantă! Şaptezeci distanţă de Cetatea Nobilă!

Brusc, mârâitul trudnic al râului crescu în intensitate, acoperind vocea uriaşului. O lovitură neaşteptată a curentului prinse barca şi smuci prora spre dreapta, aducându-i flancul în şuvoi. Când barca se răsuci, apa împroşcată îl izbi pe Covenant; instinctiv îşi mută greutatea pe bordul stâng. În clipa următoare auzi o frântură din cântecul Navigatorului şi simţi energia pulsând profund de-a lungul chilei. Încet, barca se îndreptă, intrând din nou în curent.

Dar dezastrul iminent îi adusese periculos de aproape de peretele din nord-vest. Barca tremura de energie, iar Navigatorul o conducea treptat înapoi în apele mai liniştite care curgeau dincolo de impactul principal al curentului Cenuşiului. Apoi senzaţia de energie dispăru din chilă.

– Îmi cer scuze! strigă uriaşul. Îmi pierd priceperea de marinar!

Vocea lui era asprită de încordare. Încheieturile degetelor lui Covenant se albiseră de cât de tare strângea copastia. Clătinându-se din cauza aplecării

navei, își aminti. Există un singur răspuns potrivit pentru moarte.

Un singur răspuns potrivit, se gândi. Nu e ăsta.

Poate ar fi mai bine dacă barca s-ar răsturna, dacă el s-ar îneca – mai bine dacă nu ar duce la Piatra Sărbătorii mesajul Nobilului Foul cu jumătatea lui de mână și cu inelul. El nu era erou. Nu putea îndeplini asemenea așteptări.

– Și acum traversarea! anunță Navigatorul. Trebuie să trecem de Cenușiu ca să mergem spre nord. Nu e niciun pericol prea mare – numai că eu sunt obosit. Și nivelul râurilor este ridicat.

De data asta Covenant se întoarse și se uită atent la uriaș. Văzu acum că Lup de Mare Navigatorul Spumei suferea. Avea obrajii trași, scobiți, ca și cum ceva ar fi supt amabilitatea de pe fața lui; ochii adânciți ardeau de o hotărâre tensionată, febrilă. Obosit? gândi Covenant. Mai degrabă extenuat. Sări stângaci din scândură în scândură până ajunse lângă uriaș. Ochii lui nu ajungeau mai sus de talia Navigatorului. Își aplecă pe spate capul ca să strige:

– Țin eu cârma! Tu odihnește-te!

Un zâmbet flutură pe buzele uriașului.

– Îți mulțumesc. Dar nu, nu ești pregătit. Sunt suficient de puternic. Dar te rog să-mi dai niște *licoare-diamant*.

Covenant deschise sacul cu alimente și puse mâinile pe plosca din piele. Greutatea și flexibilitatea o făceau greu de manevrat, iar legănarea bărcii îl dezechilibra. Pur și simplu nu putu ridica plosca. Dar, după

un moment, își strecură brațele pe sub ea. Cu un icnet de efort, o săltă în sus.

Navigatorul apucă bine gâtul ploștii cu mâna stângă.

– Mulțumesc, prietene, zise cu un rânjet strâmb.

Ducând plosca la gură, neglijă pentru o clipă pericolele curentului ca să bea prelung. Apoi lăsă plosca jos și răsuci barca spre gura Râului Cenușiu.

O altă revărsare de putere vibră prin ambarcațiune. Când se întâlni cu principalul torent al Cenușiului, Navigatorul întoarse în aval și abordă curentul pieziș. Energia pulsa prin scândurile de pe fundul bărcii. Cu o manevră lină, Navigatorul ajunse în partea nordică a șuvoiului, pivotă spre amonte având contracurenții în lungul falezei și se lăsă aruncat în calmul Râu Alb. Imediat ce coti spre nord, urletul confluenței începu să scadă constant în spatele bărcii.

O clipă mai târziu încetă și pulsul energiei. Cântând cu greu, Navigatorul își șterse sudoarea de pe față. Stătea cu umerii aduși și capul plecat. Cu încetineală meticuloasă lăsă în jos brațul cârmei apoi se așeză la pupa.

– Ah, prietene, mormăi, nici chiar uriașii nu sunt făcuți pentru asemenea lucruri.

Covenant se deplasă spre centrul bărcii și se așeză jos, sprijinit de un perete lateral. Din acea poziție nu putea vedea peste bord, dar deocamdată nu era curios în privința peisajului. Avea alte preocupări. Una dintre ele era starea Navigatorului. Nu știa cum obosise uriașul atât de mult.

Încercă să abordeze problema indirect spunând:

– O manevră curată. Cum ai făcut-o? Nu mi-ai spus ce alimentează barca asta.

Se încruntă auzind sunetul lipsit de tact al glasului său.

– Cere-mi altă poveste, oftă Navigatorul obosit. Asta este aproape la fel de lungă ca istoria Tărâmului. Nu am atâta vigoare ca să te învăț acum despre sensul vieții.

– Tu nu știi povești scurte.

Uriașul reuși un zâmbet palid.

– Da, asta e destul de adevărat. Ei bine, o s-o scurtez pentru tine. Dar după aceea trebuie să promiți că o să-mi spui tu mie o poveste – ceva deosebit, ceva ce nu aș fi bănuit eu însumi. O să am nevoie de asta, prietene.

Covenant aprobă din cap, iar Navigatorul zise:

– Bine. Mănâncă, și eu voi vorbi.

Vag surprins de cât de foame îi era, Covenant căută în sacul Navigatorului. Mestecă rapid niște carne și puțină brânză, satisfăcându-și setea cu mandarine. În timp ce el mânca, uriașul începu cu o voce plată din cauza oboselii:

– Vremurile lui Damelon Prietenul Uriașilor au luat sfârșit în Tărâm înainte ca poporul meu să termine construcția cetății Coercri, căminul lor din Țărmul Mărilor. Au construit din inima muntelui Cetatea Nobilă, cum îi spun oamenii, înainte să muncească la propriul lor pământ dat de Nobili, și când s-a construit Coercri Înalt Nobil era Loric. Apoi

străbunii mei și-au îndreptat atenția în afară – spre Marea Zorilor și spre prietenia Tărâmului.

Acum atât maeștrii *lillianrill,* cât și cei *rhadhamaerl* doreau să studieze știința uriașilor, iar vremurile Înaltului Nobil Loric Amuțitorul Demonilor au fost unele de prosperitate pentru *lillianrill*. Ca să îi ajute era necesar ca uriașii să facă multe călătorii la Cetatea Nobilă... – începu o incantație liniștită, cântând un timp ca o invocație a vechii grandori a respectului uriașilor – la puternica Piatră a Sărbătorii. Asta era bine, pentru că păstra strălucirea Pietrei Sărbătorii în ochii lor.

Dar uriașilor nu prea le plăcea să meargă pe jos, nici atunci și nici acum. Astfel că strămoșii mei s-au gândit la râurile care curg din Munții Westron spre Mare și au decis să construiască vase. Ei bine, navele nu puteau să vină dinspre Mare, după cum știi – Riftul, pe care stă Gravin Threndor, blochează drumul. Și nimeni, uriaș sau de alt neam, nu ar naviga de bunăvoie pe Cursul Murdar din Înghițitoarea de Vieți, Marea Mlaștină. Așadar uriașii au construit docuri la Râul Alinării, mai sus de Gravin Threndor și de cheile numite acum Pasul Trădătorului. Acolo au adus bărci ca aceasta – acolo, și la Cetatea Nobilă și la poalele Cascadei Vălurite, pentru ca cel puțin două sute de leghe din drum să poată fi parcurse pe apa pe care noi o iubim.

În această întreprindere, Loric și maeștrii *lillianrill* au dorit să fie de ajutor uriașilor. Cu puterile lor au creat lemn Gildenlode – un lemn puternic pe care

l-au numit *lor-liarill* – și din care au lucrat vâsle și chile pentru vasele noastre de pe râu. Iar promisiunea Vechilor Nobili a fost că, atunci când binecuvântările lor vor păli, ne va ajuta Gildenlode.

Ah, suficient. Navigatorul oftă adânc: Pe scurt, eu sunt cel care dau impuls vasului. Luă mâna de pe cârmă, și imediat barca începu să piardă direcția. Sau mai degrabă eu sunt cel care invocă puterea din Gildenlode. În Pământ este putere și viață – în piatră, lemn, apă și Gildenlode. Dar viața din ele este cumva ascunsă – adormită. Sunt necesare atât cunoștințe, cât și forță și cântece vitale puternice ca să le trezim.

Apucă din nou cârma și barca reîncepu să înainteze.

– Sunt deci ostenit, oftă. Nu m-am odihnit din noaptea dinaintea întâlnirii noastre.

Tonul lui îi amintea lui Covenant de oboseala lui Trell după ce Gravelingasul reparase vasul spart.

– Două zile și două nopți nu am lăsat puterea Gildenlode să se oprească sau să încetinească, iar oasele mele au slăbit din cauza efortului. Observând surpriza de pe fața lui Covenant adăugă: Da, prietene – ai dormit două nopți și o zi. De la vest de Andelain peste Câmpiile Centrale până la hotarul Trothgardului sunt mai mult de o sută de leghe. După o pauză, concluzionă: *Licoarea-diamant* provoacă oamenilor așa ceva. Dar tu aveai nevoie să te odihnești.

O clipă Covenant rămase tăcut, fixând scândurile ca și cum ar fi căutat un punct unde să le lovească. Gura i se strâmbă amar, și el înălță capul spunând:

– Acum sunt odihnit. Pot să te ajut?

Navigatorul nu răspunse imediat. În spatele fortăreței frunții sale părea să cântărească diverse probleme incerte înainte de a mormăi:

– Piatră și Mare! Bineînțeles că poți. Însă chiar faptul că întrebi arată că nu poți. Te împiedică o lipsă de voință sau o ignoranță.

Covenant înțelese. Putea auzi aripile întunecate, putea vedea Duhurile ucise. Magie sălbatică! gemu el. Eroism! Insuportabil. Scuturând din cap, lăsă la o parte cuvintele de tranziție și întrebă direct:

– Vrei inelul meu?

– Dacă îl vreau? mârâi Navigatorul, părând că ar fi râs dar nu avea curajul. Dacă îl vreau? Glasul lui tremura dureros, ca și cum ar fi mărturisit vreo aberație. Nu folosi un astfel de cuvânt, prietene. Să vrei e ceva firesc, și poți să obții sau să eșuezi fără să fie vina ta. Mai degrabă spune că-l râvnesc. Să râvnești înseamnă să-ți dorești ceva ce nu poate fi dat. Da, râvnesc la aurul tău alb nepământesc, magic și sălbatic, distrugător al păcii.

În fiecare piatră este gravată magia sălbatică,
pentru ca aurul alb s-o dezlănțuie sau s-o controleze.

Admit dorința. Dar nu mă ispiti. Puterea are căile ei de a se răzbuna pe uzurpatori. Nu aș accepta acest inel dacă mi l-ai oferi.

– Dar știi cum să-l folosești? întrebă Covenant mohorât, pe jumătate năucit de frica incipientă față de răspuns.

De data asta Navigatorul râse. Umorul lui era palid, abia o urmă a celui dinainte, dar curat și vesel.

– Ah, curajoase vorbe, prietene. Așadar invidia decade din cauza propriei sale prostii. Nu, nu știu. Dacă magia sălbatică nu poate fi invocată prin simpla hotărâre de a o folosi, atunci eu nu o înțeleg deloc. Uriașii nu au o astfel de înțelepciune. Noi întotdeauna am acționat personal – cu toate că folosim bucuroși unelte ca Gildenlode. Ei bine, sunt răsplătit pentru gândurile mele nedemne. Iertare, Thomas Covenant.

Covenant dădu din cap tăcut, ca și cum ar fi primit o păsuire neașteptată. Nu voia să știe cum funcționează magia sa sălbatică; nu voia să creadă în ea în niciun fel. Simplul fapt că o purta era periculos. Acoperi inelul cu mâna dreaptă și privi inexpresiv, neajutorat, la uriaș.

După o clipă oboseala Navigatorului îi înăbuși umorul. Ochii i se întunecară, iar respirația șuiera slab printre buzele moi. Se sprijini pe cârmă de parcă râsul i-ar fi secătuit energia vitală.

– Și acum, prietene, gâfâi el, curajul meu e pe sfârșite. Am nevoie de povestea ta.

Poveste? se gândi Covenant. Nu mai am povești. Le-am ars.

Le arsese – atât noul roman, cât și cel ajuns bestseller. Fuseseră atât de autosuficiente, atât de oarbe în fața pericolelor leprei care pândeau tainice și imprevizibile în spatele fiecărei existențe fizice sau morale – atât de inconștiente de propria lor orbire. Erau

niște cadavre – la fel ca el însuși – bune doar de aruncat în foc. Ce poveste ar mai putea spune acum?

Dar trebuia să continue să se miște, să acționeze, să supraviețuiască. Cu siguranță știuse acest lucru înainte de a deveni victima viselor. Oare nu îl învățase la leprozerie, în mijlocul putrefacției și vomei? Da, da! Supraviețuiește! Însă acest vis cerea de la el putere, aștepta ca el să pună capăt crimelor. Imaginile fulgerară prin mintea lui ca niște așchii de oglindă amețitoare: Joan, mașina poliției, ochii de lavă ai lui Drool. Se clătină ca și cum ar fi căzut.

Ca să-și ascundă subita neputință se îndepărtă de Navigator, mergând să se așeze la prora cu fața spre nord.

– O poveste, zise cu glas răgușit.

De fapt, știa una singură – o singură poveste cu toate deghizările ei mohorâte și pestrițe. Sortă rapid, însuflețit, până când găsi una potrivită cu celelalte lucruri pe care simțea nevoia să le exprime.

– O să-ți spun o poveste. Una adevărată.

Strânse cu putere bordul, luptând să-și alunge complet amețeala.

– Este o poveste despre șocul cultural. Știi ce înseamnă șoc cultural?

Navigatorul nu răspunse.

– Nu contează. O să-ți spun eu. Șoc cultural este ceea ce se întâmplă când scoți un om din lumea lui și îl pui într-un loc unde presupunerile... unde standardele prin care definești o persoană sunt atât de diferite, încât el nu le poate înțelege. El nu este construit

astfel. Dacă este... superficial, se poate preface că ar fi altcineva până când se întoarce în lumea lui. Sau se poate prăbuși lăsându-se reconstruit. Nu există altă cale.

O să-ți dau un exemplu. Când am fost la leprozerie, doctorii vorbeau despre un bărbat – un lepros – ca și mine. Izolat. Era un caz clasic. Venea din altă țară – unde lepra este mult mai des întâlnită –, probabil contractase bacilul în copilărie și, peste ani când a avut o soție și trei copii ai lui și locuia în altă țară, dintr-odată și-a pierdut nervii din degetele de la picioare și a început să orbească.

Ei bine, dacă ar fi rămas în țara lui, unde boala este obișnuită, ar fi fost recunoscut mai devreme. Imediat ce ar fi fost depistat, el, soția, copiii, tot ceea ce deținea – și casa, și animalele – și rudele sale apropiate, totul ar fi fost declarat necurat. Proprietatea, casa, animalele ar fi fost arse complet. Iar el, soția, copiii și rudele apropiate ar fi fost alungați să trăiască în sărăcie lucie într-un sat alături de alți oameni cu aceeași boală. Și-ar fi petrecut acolo tot restul vieții – lipsit de tratament, fără speranță – în timp ce diformitatea hidoasă i-ar fi ros brațele, picioarele și fața... până când el, soția, copiii și rudele apropiate ar fi murit cu toții de cangrenă.

Consideri asta o cruzime? Hai să-ți spun ce s-a întâmplat de fapt cu acel bărbat. Imediat ce și-a dat seama că e bolnav, a mers la doctor. Doctorul l-a trimis la leprozerie – singur, fără familie – unde răspândirea bolii a fost oprită. A fost tratat, i s-au oferit medicamente și consiliere, a fost reabilitat. Apoi a fost trimis acasă să ducă o viață „normală" alături de soție

și copii. Ce drăguț. A existat o singură problemă. El nu s-a putut descurca.

Pentru început, vecinii i-au făcut necazuri. A, la început nu au știut că era bolnav – lepra nu le era familiară, nu au recunoscut-o –, dar ziarul local a publicat o știre despre el, astfel că toată lumea din oraș a aflat că avea lepră. L-au evitat, l-au urât pentru că nu știau cum să se poarte cu el. Apoi a început să aibă probleme cu continuarea tratamentului. Țara lui natală nu avea medicamente și tratamente pentru lepră – în sinea lui considera că asemenea lucruri erau magice, că, boala odată oprită, el era vindecat, mântuit – că, i se acordase iertarea, de la ceva mai rău decât execuția. Dar ca să vezi! Când a început să nu se mai îngrijească, amorțeala a pornit să se răspândească din nou. Apoi a venit punctul decisiv. A descoperit deodată că pe la spatele lui, când nu se uita, când nu era atent, familia s-a îndepărtat de el. Ei nu îi împărtășeau necazul – departe de asta. Voiau să scape de el, să se întoarcă la viața pe care o duceau înainte.

Așa că l-au expediat din nou la leprozerie. Dar după ce s-a urcat în avion – nici avioane nu aveau în țara lui natală –, s-a dus la toaletă, ca și cum ar fi fost dezmoștenit fără să-i spună cineva de ce, și acolo și-a tăiat venele.

Se uita cu ochii larg deschiși la propria sa povestire. Ar fi vrut, ar fi fost dornic să plângă pentru acel om dacă ar fi putut face asta fără să-și sacrifice propriul său sistem de apărare. Dar nu putea plânge. În schimb înghiți în sec și se lăsă purtat de impuls.

– Şi o să-ţi mai spun ceva despre şocul cultural. Fiecare lume are propriile ei moduri de sinucidere, şi este mult mai uşor să te omori folosind metode cu care nu eşti obişnuit. Eu nu mi-aş putea tăia venele niciodată. Am citit prea multe despre asta – am discutat prea mult despre asta. E mult prea intens. Mi s-ar face rău. Dar m-aş putea duce în lumea acelui om şi să beau ceai de mătrăgună fără să am vreo greaţă. Pentru că nu ştiu suficient de multe despre ea. E ceva vag, ceva obscur, ceva nu tocmai fatal.

Aşadar bietul om a stat în baie mai mult de o oră, lăsând viaţa să i se scurgă în chiuvetă. Nu a încercat să ceară ajutor decât atunci când, subit, şi-a dat seama că avea să moară în acelaşi fel ca bând ceaiul de mătrăgună. Atunci a încercat să deschidă uşa – dar era prea slăbit. Şi nu ştia pe care buton să apese ca să ceară ajutor. În cele din urmă a fost găsit într-o poziţie grotească, pe podea, cu degetele rupte, ca şi cum ar fi încercat să se târască pe sub uşă. El...

Nu mai putu continua. Suferinţa îl sufoca, reducându-l la tăcere, şi rămase un timp nemişcat, în vreme ce apa plângea încet pe lângă proră. Se simţea rău, disperat să supravieţuiască; nu se putea abandona unor asemenea seducţii. Apoi vocea Navigatorului ajunse până la el. Cu blândeţe, uriaşul spuse:

– Din cauza asta ai renunţat să mai spui poveşti?

Covenant sări, întorcându-se cu o furie subită.

– Tărâmul ăsta al vostru încearcă să mă omoare! şuieră sălbatic. Mă forţaţi să mă sinucid! Aur alb! Berek! Duhuri! Îmi faceţi lucruri cu care eu nu mă

pot descurca. Eu nu sunt așa, eu nu trăiesc într-o lume de genul ăsta. Toate... ispitele astea! Pe toți dracii! Am lepră! Nu înțelegeți?

Timp îndelungat Navigatorul susținu privirea înfierbântată a lui Covenant, și simpatia din ochii uriașului îi împiedică izbucnirea. Continuă să se uite urât, cu degetele încleștate, în timp ce Navigatorul îl analiza trist, obosit. Își dădea seama că uriașul nu înțelegea; *lepră* era un cuvânt care părea să nu aibă niciun înțeles în Tărâm.

– Haide, zise cu durere. Râzi. Bucuria se află în urechile care ascultă.

Atunci Navigatorul demonstră că înțelesese ceva. Băgă mâna în vestă și scoase o legătură pe care o desfășură, obținând o foaie mare de piele suplă.

– Uite, spuse, o să vezi de multe ori așa ceva înainte de a termina cu Tărâmul. E *clingor*. Uriașii l-au adus pe Tărâm cu mult timp în urmă, dar o să te scutesc de efortul poveștii.

Rupse un pătrat mic dintr-un colț și îi întinse bucata lui Covenant. Era lipicioasă pe ambele părți, dar se transfera ușor din mână în mână și nu lăsa în urmă nicio urmă de clei.

– Ai încredere. Pune inelul peste bucata asta și ascunde-l sub haine. Nimeni nu va ști că porți un talisman de magie sălbatică.

Covenant aprecie ideea. Smulgându-și inelul de pe deget, îl așeză pe pătratul de *clingor*. Se lipi ferm; inelul nu cădea, dar putea desprinde *clingorul* fără dificultate. Dând din cap, puse inelul pe bucata de piele,

apoi își descheie cămașa și presă *clingorul* pe mijlocul pieptului. Stătea bine acolo, nu îi crea niciun disconfort. Rapid, parcă pentru a profita de o ocazie înainte să o piardă, se încheie la cămașă. Spre surprinderea lui, părea să simtă greutatea inelului deasupra inimii, dar decise să o ignore.

Cu grijă, Navigatorul reîmpături *clingorul* și îl repuse în interiorul vestei. Apoi îl studie din nou scurt pe Covenant. Acesta încercă să zâmbească drept răspuns, să-și exprime recunoștința, dar chipul lui părea capabil numai de grimase. În cele din urmă se întoarse, se așeză iarăși la prora ca să urmărească înaintarea bărcii și să se gândească la ceea ce făcuse Navigatorul pentru el.

După ce cugetă un timp, își aminti de cuțitul de piatră al lui Atiaran. Făcea posibilă o autodisciplinare de care avea o nevoie stringentă. Se aplecă peste bord ca să-și ude fața, apoi ridică lama și își rase sârguincios tuleiele. Avea o barbă de opt zile, dar tăișul ascuțit și lucios aluneca ușor peste obrajii lui și pe gât, iar el făcu o treabă acceptabilă și se bărbieri fără să se taie. Dar își pierduse antrenamentul, nu mai era obișnuit cu riscurile; perspectiva vărsării de sânge făcea inima să-i tresalte. Atunci începu să-și dea seama cât de mult avea nevoie să se întoarcă în lumea lui reală, să-și revină înainte de a-și pierde cu totul abilitatea de a supraviețui ca lepros.

Mai târziu în cursul zilei se porni ploaia, o burniță ușoară care împroșca suprafața râului, rotind oglinda cerului în miliarde de bucățele. Picăturile îi stropeau

fața ca un duș, se infiltrau lent în hainele lui până când ajunse să se simtă ud și lipsit de confort, ca și cum ar fi fost cufundat în apă. Dar îndură totul într-o reverie cenușie și posacă, gândindu-se la ceea ce pierduse și la ceea ce câștigase ascunzându-și inelul.

În cele din urmă ziua se sfârși. Întunericul cuprinse atmosfera de parcă ploaia ar fi devenit pur și simplu mai neagră, și în amurg Covenant și Navigatorul își mâncară posaci cina. Uriașul aproape că era prea slăbit ca să mai mănânce singur, dar cu ajutorul lui Covenant reuși să obțină o masă decentă și să bea o cantitate mare de *licoare-diamant*.

Apoi reveniră fiecare la tăcerea lui. Covenant era bucuros de obscuritate; îl scutea să vadă epuizarea Navigatorului. Nedorind să se întindă pe puntea umedă, se ghemui înghețat și ud lângă bord și încercă să se relaxeze, să adoarmă.

După un timp, Navigatorul începu să îngâne slab:

> Piatra și Marea fac parte din viață,
> două simboluri inalterabile ale lumii:
> eternitate în repaus și eternitate în mișcare;
> părți ale Puterii care dăinuie.

Părea să-și adune puterile din cântec și prin el să împingă barca împotriva curentului, înaintând spre nord ca și cum niciun fel de epuizare nu l-ar fi putut opri.

În cele din urmă ploaia încetă; pătura de nori se destrămă încet. Dar Covenant și Navigatorul nu-și

găsiră alinare în cerul senin. Deasupra orizontului luna roșie atârna ca o pată, ca o imputație a răului pe fundalul supărat al stelelor. Transforma terenul înconjurător într-un peisaj sângeriu umed și rece, încărcat de forme stacojii evanescente ca niște crime de neînțeles. Iar dinspre lumină venea o duhoare de putreziciune, ca și cum Tărâmul ar fi fost luminat de ceva otrăvit. Atunci cântecul Navigatorului suna deznădăjduit de fragil, inutil, și înseși stelele păreau să se retragă din fața blestemului lunii.

Însă zorile aduseră o zi spălată de soare, netulburată de vreo pată murdară sau de amintirea ei. Când Covenant se ridică să se uite în jur, văzu munții înspre nord. Se întindeau înspre apus, unde cel mai înalt dintre ei avea încă zăpadă pe vârf; dar lanțul muntos se întrerupea brusc într-un punct situat pe linia Râului Alb. Deja munții păreau a fi la o întindere de braț.

– Zece leghe, șopti Navigatorul răgușit. O jumătate de zi de mers contra curentului.

Aspectul uriașului îl copleși pe Covenant de tristețe. Cu ochi stinși și pleoape grele, Navigatorul arăta ca un cadavru. Barba îi părea mai căruntă, ca și cum ar fi îmbătrânit cu câțiva ani peste noapte, și o dâră de salivă pe care era incapabil să o controleze i se scurgea din colțul gurii. Pulsul din tâmple îi bătea neregulat. Dar strângea cârma puternic ca într-un nod de lemn și barca spinteca rigidă râul vioi.

Covenant se deplasă spre pupa, încercând să fie de ajutor. Șterse buzele uriașului, apoi ridică plosca

de *licoare-diamant* pentru ca Navigatorul să poată bea. O urmă de zâmbet mișcă buzele uriașului, care șopti:

– Piatră și Mare. Nu e ușor să fiu prietenul tău. Spune următorului tău luntraș să te ducă în josul râului. Destinațiile tale sunt pentru suflete mai puternice decât al meu.

– Nu vorbi prostii, zise Covenant morocănos. Pentru asta se vor scrie cântece despre tine. Nu ți se pare că merită?

Navigatorul încercă să răspundă, dar efortul îl făcu să tușească violent și fu nevoit să se retragă în sine, concentrându-se asupra focului stins al spiritului său, a încleștării pumnului și a progresului bărcii.

– E în regulă, zise Covenant blând. Toți cei care mă ajută ajung epuizați, într-un fel sau altul. Dacă aș fi poet, aș scrie eu însumi cântece despre mine.

Blestemându-și în tăcere neputința, îl hrăni pe uriaș cu felii de mandarină până când nu mai rămase niciun fruct. Uitându-se la Navigator, ființa înaltă stoarsă de toate în afară de puterea de a îndura, din motive de neînțeles pentru el autodevastată de orice urmă de umor sau demnitate de parcă ar fi fost simple accesorii, se simți irațional de dator Navigatorului, ca și cum ar fi fost vândut unicului său prieten – pe la spatele lui și cu nepăsare față de consimțământul său – cu o dobândă exagerată.

– Toți cei care mă ajută, murmură din nou.

Constata că prețurile pe care cei din Tărâm erau dispuși să le plătească pentru el erau îngrozitoare.

În cele din urmă nu mai fu în stare să suporte priveliștea. Se întoarse la prora, unde fixă contururile munților cu ochii goi, mormăind: Nu eu am cerut asta.

Oare mă urăsc atât de mult pe mine însumi? se întrebă. Dar unicul răspuns fu horcăitul respirației Navigatorului.

Astfel trecu jumătate din dimineață, măsurată în bucăți ciopârțite din întinderea impenetrabilă a timpului de hârâitul respirației Navigatorului. În jurul bărcii terenul se încorda, parcă pregătindu-se pentru un salt în cer. Dealurile erau din ce în ce mai înalte și mai abrupte, lăsând treptat în urmă iarba neagră și smochinii din câmpie pentru a face loc tufișurilor pitice și aspre și câtorva cedri solitari. În față munții apăreau tot mai înalți în spatele dealurilor la fiecare cot al râului. Acum Covenant putea vedea că marginea dinspre est a lanțului muntos se sfârșea căzând accidentat pe un podiș ca o scară din munți – un podiș de circa o mie de metri înălțime care se termina cu un povârniș aproape vertical la picioarele dealurilor. De pe podiș cădea o cascadă, și un efect al luminii reflectate de stâncă făcea apa cascadei să sclipească în albastru palid în căderea ei. Cascada Vălurită, își zise Covenant în sinea lui. În ciuda horcăitului Navigatorului, simți o tresărire în inimă, ca și când s-ar fi apropiat de ceva măreț.

Dar apropierea își pierdea constant viteza. Râul Alb se îngusta pe măsură ce șerpuia printre dealuri; ca rezultat curentul devenea din ce în ce mai învolburat. Uriașul părea să fi trecut dincolo de capătul

puterilor. Respirația sa părea atât de grea încât îl putea sufoca în orice moment; abia dacă mișca barca la pas. Covenant nu-și dădea seama cum vor putea acoperi ultimele mile.

Cercetă malurile râului în căutarea unui loc unde să poată ancora; intenționa să-l convingă cumva pe uriaș să tragă barca la țărm. Dar în timp ce se uita auzi un bubuit scăzut în aer, ca un galop de cai. Ce naiba...? Imaginea demonilor-abjecți îi fulgeră prin minte. Apucă toiagul de pe fundul bărcii și îl strânse cu putere, încercând să-și controleze trepidația subită.

În secunda următoare, ca un val revărsându-se peste culmea dealului aflat în față și la răsărit de barcă, apărură galopând vreo douăzeci de cai cu călăreți pe spinări. Călăreții erau oameni, bărbați și femei. În clipa în care zăriră ambarcațiunea unul dintre ei strigă, iar grupul se repezi în jos pe deal, strunindu-și caii pe marginea râului.

Călăreții păreau a fi războinici. Purtau cizme înalte cu tălpi flexibile, pantaloni negri, cămăși negre fără mâneci, cu pieptul acoperit de scuturi turnate dintr-un metal galben, și pe cap banderole galbene. Fiecare avea atârnată la centură o sabie scurtă și pe spate un arc și un mănunchi de săgeți. Analizându-i rapid, Covenant observă trăsături caracteristice atât stonedownorilor, cât și woodhelvenninilor; unii erau înalți și blonzi, zvelți, cu ochii deschiși la culoare, alții îndesați, negricioși și musculoși.

Imediat ce caii lor se opriră, călăreții loviră la unison cu pumnul drept în zona inimii, apoi întinseră

mâinile cu brațele înainte într-un gest de bun venit. Un bărbat care se deosebea de ceilalți printr-o diagonală neagră peste platoșă strigă peste apă:

– Salut, Frate de Piatră! Bun venit, onoare și credință ție și poporului tău! Eu sunt Quaan, Warhaft al celui de-al Treilea Eoman al Oștii din Cetatea Nobilă!

Făcu o pauză așteptând un răspuns, și întrucât Covenant nu spuse nimic continuă pe un ton mai prudent:

– Nobilul Mhoram ne-a trimis. El a prevăzut că astăzi râul aduce probleme importante. Am venit să vă escortăm.

Covenant se uită la Navigator, dar ceea ce văzu nu făcu decât să îl convingă că uriașul nu mai era conștient de ceea ce se petrecea în jur. Zăcea prăbușit la pupa, surd și orb la orice în afară de eforturile lui zadarnice de a conduce barca. Covenant se întoarse spre Eoman și strigă:

– Ajutați-ne! Moare!

Quaan încremeni, apoi trecu la acțiune. Răcni un ordin și în secunda următoare el și încă doi călăreți intrară cu caii în râu. Cei doi se îndreptară direct către malul vestic, dar Quaan își mână calul în așa fel încât să intercepteze barca. Mustangul înota cu putere, ca și cum așa ceva făcea parte din antrenamentul lui. Quaan se apropie repede de vas. În ultimul moment se ridică în picioare pe spinarea calului și sări ușor peste bord. La comanda lui calul porni înapoi către malul estic. O clipă Quaan îl măsură pe străin din

priviri, iar Covenant văzu după părul său țepos și negru, umerii largi și fața deschisă că era un stonedownor. Apoi Warhaftul se îndreptă spre Navigator. Îl apucă pe uriaș de umeri și îl scutură, răcnind cuvinte pe care Covenant nu le înțelegea.

La început Navigatorul nu reacționă. Stătea orbit, transfigurat, cu mâna înțepenită pe cârmă ca o strânsoare de moarte. Dar încet-încet vocea lui Quaan păru să ajungă la el. Tendoanele gâtului vibrară când înălță capul, concentrându-și cu greu ochii asupra lui Quaan. Apoi, cu un geamăt care părea să izvorască din însăși măduva oaselor sale, dădu drumul cârmei și se prăbuși într-o parte.

Ambarcațiunea pierdu imediat direcția, începând să plutească în derivă înapoi în aval. Dar deja cei doi călăreți erau pregătiți pe malul vestic. Quaan trecu pe lângă Covenant la prora, și când ajunse în poziția potrivită unul dintre cei doi călăreți aruncă spre el capătul unei frânghii. El o prinse cu precizie și o aruncă peste prora. Se înțepeni acolo; nu era frânghie, ci *clingor*. Imediat se întoarse spre est. O altă frânghie ajunse la el, și el o ataș de asemenea de prora. Frânghiile se tensionară; barca se opri. Apoi Quaan flutură brațul și călăreții începură să se deplaseze de-a lungul râului, trăgând barca împotriva curentului.

Imediat ce înțelese ce se petrecea, Covenant reveni la Navigator. Uriașul zăcea acolo unde căzuse, răsuflând superficial, neregulat. Covenant căută o clipă un mod de a-l ajuta, apoi ridică plosca de piele și vărsă *licoare-diamant* peste capul Navigatorului. Lichidul

îi curse în gură; el scuipă, înghiţindu-l cu greu. Apoi inspiră adânc, horcăit, şi ochii i se întredeschiseră. Covenant îi ţinu plosca la gură, şi după ce bău din ea uriaşul se întinse pe fundul bărcii. Imediat căzu într-un somn adânc.

Uşurat, Covenant murmură:

– Iată un bun sfârşit pentru un cântec – „şi apoi adormi". La ce bun să fii erou dacă nu stai treaz până primeşti felicitările?

Se simţi dintr-odată obosit, ca şi cum extenuarea uriaşului l-ar fi secătuit de propriile-i puteri, şi se aşeză oftând pe una dintre bănci ca să urmărească înaintarea vasului pe râu, în timp ce Quaan se instală la pupa şi preluă cârma. Un timp, Covenant ignoră privirile cercetătoare ale lui Quaan. Dar, în cele din urmă, îşi adună energie suficientă cât să spună:

– El este Lup de Mare Navigatorul Spumei, un... un sol al uriaşilor din Ţărmul Mărilor. Nu s-a mai odihnit de când m-a luat pe mine din mijlocul Andelainului – de trei zile.

Observă pe chipul lui Quaan compătimire pentru situaţia grea a Navigatorului. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra terenului pe lângă care treceau. Caii care îi remorcau păstrau un ritm susţinut contra curentului tot mai puternic al Râului Alb. Călăreţii se descurcau cu abilitate printre neregularităţile malului, adaptându-şi forţa de tracţiune şi slăbind o frânghie sau alta atunci când era necesar. Spre nord terenul deveni mai pietros, iar tufişurile făceau loc ferigilor. Gildenii îşi întindeau ramurile largi şi frunzele din

ce în ce mai des peste dealuri, iar lumina soarelui făcea frunzișul auriu să strălucească cald. În față, podișul se vedea acum cu o deschidere de aproape cinci kilometri, și la vest de el munții se înălțau drepți, plini de mândrie.

La amiază Covenant putu auzi vuietul cascadei și bănui că se aflau aproape de Piatra Sărbătorii, deși dealurile înalte îi blocau cea mai mare parte din vedere. Vuietul se apropia constant. Curând barca trecu pe sub un pod larg. Și, la scurt timp după aceea, călăreții cotiră încă o dată și aduseră barca într-un lac la picioarele Cascadei Vălurite.

Lacul avea o formă relativ rotundă și era lat, mărginit pe întregul mal vestic de gildeni și pini. Se găsea la baza falezei – o cădere de peste șapte sute de metri – și apa albăstrie cădea bubuind în el de pe podiș ca o bătaie puternică a inimii muntelui. Apa din lac era limpede și rece ca aerul spălat de ploaie, și Covenant putea vedea clar în adânc fundul plin de bolovani.

Palisandri contorsionați cu flori albastre delicate se înghesuiau pe pietrele ude de la baza cascadei, dar pe cea mai mare parte a malului dinspre răsărit al lacului nu creșteau copaci. Acolo se aflau două cheiuri mari și câteva docuri mai mici. La unul dintre cheiuri se odihnea o barcă mult asemănătoare cu cea în care călătorea Covenant, iar la docurile mai mici stăteau legate ambarcațiuni de dimensiuni reduse – bărci ușoare și plute. Sub îndrumarea lui Quaan, călăreții traseră barca la chei, unde doi războinici din

Eoman o legară strâns. Apoi Warhaftul îl trezi cu blândețe pe Navigator.

Uriașul își reveni din somn cu dificultate, dar când îi deschise ochii lui erau calmi, limpezi, cu toate că arăta atât de slăbit, de parcă oasele lui ar fi fost din cretă. Cu ajutorul lui Quaan și al lui Covenant se ridică în șezut. Apoi se odihni, privind năuc în jur, ca și cum s-ar fi întrebat unde dispăruse toată puterea lui.

După un timp, se adresă încet lui Quaan:

– Iertare, Warhaft. Sunt... puțin obosit.

– Văd, murmură Quaan. Nu-ți face probleme. Piatra Sărbătorii e aproape.

O clipă, Navigatorul se încruntă perplex, încercând să-și amintească ce i se întâmplase. Apoi o expresie de aducere aminte îi tensionă chipul.

– Trimiteți călăreții, gâfâi agitat. Adună-i pe Nobili. E nevoie de Consiliu.

Quaan zâmbi.

– Timpurile se schimbă, Frate de Piatră. Cel mai nou Nobil, Mhoram fiul lui Variol, este vizionar și oracol. Cu zece zile în urmă a trimis călăreți la Loresraat și la Înaltul Nobil Prothall în nord. Vor ajunge cu toții la Cetate în seara asta.

– Bine, oftă uriașul. Trăim vremuri întunecate. Pretutindeni există intenții urâte.

– Am văzut și noi, răspunse Quaan trist. Dar Lup de Mare Navigatorul Spumei s-a grăbit destul. Voi duce faima curajoasei voastre călătorii până la Cetate. Acolo îți vor aduce o litieră să te poarte, dacă dorești.

Navigatorul scutură din cap și Quaan sări pe chei ca să dea ordine unuia dintre războinicii Eomanului său. Uriașul se uită la Covenant și zâmbi ușor.

– Piatră și Mare, prietene, n-am spus eu că te voi aduce aici repede?

Zâmbetul atinse inima lui Covenant cu o strângere de afecțiune. Cu greu, răspunse:

– Data viitoare ia-o mai încet. Nu suport să văd... Întotdeauna îți respecți astfel promisiunile?

– Mesajul tău este urgent. Cum aș fi putut face altfel?

Din perspectiva leprosului, Covenant replică:

– Nimic nu e atât de urgent. La ce bun dacă drumul te omoară?

Un timp, Navigatorul nu răspunse. Puse o mână grea pe umărul lui Covenant și se ridică ezitant în picioare. Apoi rosti ca și cum ar fi răspuns la întrebarea lui Covenant:

– Vino. Trebuie să vedem Piatra Sărbătorii.

Mâini binevoitoare îl ajutară să urce pe chei, și în curând stătea pe malul lacului. În ciuda extenuării, era mai înalt chiar și decât bărbații și femeile călare. Iar când Covenant i se alătură, își prezentă pasagerul cu un gest ca o acordare de titlu nobiliar:

– Eoman al Oștii, acesta este prietenul meu Thomas Covenant Necredinciosul, purtător al unui mesaj pentru Consiliul Nobililor. Deține multe cunoștințe, dar nu cunoaște Tărâmul. Păziți-l bine, în numele prieteniei, și pentru asemănarea lui cu Berek Puterea Inimii, Prieten al Pământului și Nobil Părinte.

Ca răspuns Quaan îi adresă lui Covenant salutul de bun venit:

– Salutări de la Cetatea Nobilă, cetatea clădită de uriași, zise. Fii bine-venit în Tărâm – bine-venit și onest.

Covenant întoarse gestul smucit, dar nu rosti niciun cuvânt, și o clipă mai târziu Navigatorul îi spuse lui Quaan:

– Hai să mergem. Ochii mei sunt flămânzi să vadă măreața lucrare a strămoșilor mei.

Warhaftul aprobă din cap și le vorbi celor de sub comanda lui. Imediat doi călăreți porniră în galop spre răsărit și alți doi își ocupară pozițiile de o parte și de alta a uriașului, astfel încât să se poată sprijini pe spinările cailor lor. Un alt războinic, o tânără woodhelvennină blondă, îi oferi lui Covenant un loc pe cal în spatele ei. Pentru prima dată observă că șeile Eomanului erau făcute cu totul din *clingor*, fără tăieturi sau adaosuri, formând suporturi largi și îngustându-se la fiecare capăt în ochiuri pentru scări. Era ca și cum ar fi călărit pe o pătură lipită atât de cal, cât și de călăreț. Dar, cu toate că Joan îl învățase noțiunile de bază ale echitației, el nu își depășise niciodată profunda lipsă de încredere față de cai. Refuză oferta. Își adună lucrurile din barcă și se postă lângă unul dintre caii care îl sprijineau pe Navigator, apoi Eomanul se îndepărtă de lac împreună cu cei doi călători.

Ocoliră un deal pe la sud și apucară pe drumul care venea dinspre pod. Spre răsărit drumul ducea aproape drept în sus către o culme transversală. Suișul abrupt îl făcu pe Navigator să se împiedice de câteva

ori, și el abia dacă era suficient de puternic ca să se agațe de cai. Dar când ajunse pe culme se opri, înălță capul, desfăcu brațele și începu să râdă:

– Iată, prietenii mei. Nu e ăsta un răspuns?

Glasul lui era slab, dar înveselit parcă de o bucurie proaspătă.

În față, dincolo de câteva coline scunde, se afla Cetatea Nobilă.

Imaginea îl luă prin surprindere pe Covenant, aproape tăindu-i răsuflarea. Piatra Sărbătorii era o operă de artă. Se ridica în duritatea granitului ca o întrupare a eternității, o realizare dincolo de timp creată din cea mai rezistentă piatră printr-o unire pură, supremă a meșteșugului uriașilor.

Covenant recunoscu faptul că numele *Piatra Sărbătorii* era prea scurt pentru ea.

La răsărit platoul se termina cu o coloană groasă de piatră, înaltă pe jumătate cât podișul și unită cu acesta doar la bază, pe primele câteva sute de metri. În această coloană fusese scobit un turn care păzea singura intrare în Cetate, și pe lângă contraforturi se ridicau cercuri de ferestre până la coroana fortificată. Dar cea mai mare parte a Cetății Nobile era săpată în măruntaiele muntelui sub podiș.

Pe o distanță surprinzătoare de la turn, întreaga suprafață a falezei fusese prelucrată de uriași – deviată și transformată într-un zid exterior vertical al orașului care, după cum află mai târziu Covenant, umplea întregul promontoriu în formă de lance al podișului. Zidul avea modele complicate – ornamentat, crenelat

şi înţesat cu grupuri regulate şi neregulate de ferestre, balcoane, contraforturi – cu nişe şi parapete, împodobit cu o prolifică şi aparent spontană multitudine de detalii care păreau să fie pe punctul de a se cristaliza într-un tipar. Dar lumina fulgera şi dansa pe suprafaţa lustruită a stâncii, iar bogăţia de variaţii în lucrare copleşea simţurile lui Covenant, astfel încât nu reuşi să distingă despre ce tipar ar putea fi vorba.

Dar cu noii săi ochi putea vedea viaţa comună a oraşului, densă, frenetică. Emana din spatele zidului ca şi cum roca ar fi fost aproape translucidă, luminată din interior în clarobscur de către forţa vitală a miilor de locuitori. Imaginea făcu întreaga Cetate să i se învârtă înaintea ochilor. Cu toate că privea de la distanţă şi putea cuprinde zgomotoasa Cascadă Vălurită într-o parte şi întinderea câmpiei coborând de cealaltă, simţea că vechii uriaşi îl depăşiseră. Aceasta era o operă demnă de pelerinaje, de grele încercări. Nu fu surprins să-l audă pe Navigator şoptind ca o călugăriţă:

– Ah, Piatra Sărbătorii! Cetatea Nobilă! Aici Cei Fără de Casă şi-au răscumpărat pierderea!

Eomanul răspunse cu o litanie:

> Piatra Sărbătorii, onoare a uriaşilor, antic păzitor,
> Inima şi poarta ţinutului Prietenilor Pământului;
> Apără adevărul cu sabia Puterii,
> Tu Cetate a erelor, rege al muntelui!

Apoi călăreţii porniră din nou înainte. Navigatorul şi Covenant se mişcau uluiţi către zidurile

copleşitoare, şi distanţa se scurgea uniform, nemarcată de altceva în afara bătăilor inimilor lor înălţate. Drumul mergea paralel cu faleza până la marginea sa dinspre răsărit, apoi cotea spre porţile înalte de pe latura de sud-est a bazei turnului. Porţile – câte o lespede solidă de piatră de fiecare parte – erau deschise în semn de paşnic bun-venit; erau însă canelate, teşite şi astfel echilibrate încât să poată fi închise rapid şi încuiate, ca nişte fălci. Intrarea pe care o păzeau era suficient de largă pentru ca întreg Eomanului să intre pe un singur rând.

Apropiindu-se de porţi, Covenant zări un steag albastru fluturând sus, pe crenelurile turnului – o flamură cu numai o nuanţă mai deschisă decât cerul senin. Dedesubt era un steag mai mic, un fanion roşu de culoarea lunii sângerii şi a ochilor lui Drool. Observând direcţia privirii lui Covenant, femeia de lângă el spuse:

– Cunoşti semnificaţia culorilor? Albastrul este Stindardul Înaltului Nobil, steagul Nobililor. Simbolizează Legământul lor şi conducerea popoarelor Tărâmului. Iar roşul reprezintă pericolul prezent. Va flutura acolo atâta timp cât durează primejdia.

Covenant dădu din cap fără să-şi ia ochii de pe Cetate. Însă după o clipă îşi coborî privirea spre intrarea în Piatra Sărbătorii. Deschiderea semăna cu o peşteră ducând direct în munte, dar putea vedea strălucirea luminii soarelui dincolo de ea.

Deasupra porţilor stăteau de veghe trei santinele. Aspectul lor atrase atenţia lui Covenant; nu semănau cu călăreţii din Oaste. Ca dimensiuni şi alură aduceau

cu stonedownerii, dar aveau fețe turtite și piele cafenie, cu părul cârlionțat tăiat scurt. Purtau tunici de culoare ocru cu centuri albastre dintr-un material asemănător catifelei, iar picioarele le erau desculțe. Stăteau pur și simplu la posturile lor relaxați și neînarmați, dar se mișcau cu un echilibru și o vioiciune aproape felină; păreau gata de luptă în orice moment.

Când Eomanul se apropie de poartă, Quaan strigă santinelelor:

– Salut! Prim Mark Tuvor! Cum de Gardienii Sângelui au devenit cei care îi întâmpină pe oaspeți?

Șeful santinelelor răspunse cu o voce care suna străină, șovăitoare, ca și cum vorbitorul ar fi fost obișnuit cu o limbă total deosebită de cea vorbită în Tărâm.

– Uriașii și aducătorii de mesaje au sosit împreună la Cetate.

– Ei, Gardian al Sângelui, replică Quaan cu un ton de camaraderie, învață-ți îndatoririle. Uriașul este Lup de Mare Navigatorul Spumei, sol din Țărmul Mărilor la Consiliul Nobililor. Iar bărbatul care aduce mesajul este Thomas Covenant, Necredinciosul, străin de Tărâm. Sunt pregătite locurile lor?

– S-a dat poruncă. Bannor și Korik așteaptă.

Quaan flutură mâna în semn de aprobare. Împreună cu războinicii lui, intră în gura de piatră a Cetății Nobile.

13
VECERNIILE

Păşind printre fălcile în echilibru, Covenant strânse toiagul în mâna stângă. Intrarea era ca un tunel ducând pe sub turn la o curte deschisă între turn şi corpul principal al Cetăţii, luminată slab numai de razele soarelui reflectate de la celălalt capăt. Nu existau uşi sau ferestre în piatră. Singurele deschizături erau nişte puţuri întunecate situate drept în faţă, care păreau să îndeplinească funcţii de apărare a Pietrei Sărbătorii. Potcoavele cailor stârneau ecouri pe piatra netedă, umplând tunelul cu un ropot de război, şi chiar şi loviturile uşoare ale toiagului lui Covenant răsunau în jurul său de parcă umbre ale lui l-ar fi urmat ezitant, cu un pas în urmă, spre interiorul Cetăţii.

Apoi Eomanul intră în curtea luminată de soare. Acolo piatra originală fusese săpată astfel încât un spaţiu liber la fel de mare ca şi turnul se deschidea spre cer între pereţii înalţi şi abrupţi.

Curtea era netedă și pavată, dar în centru se afla un petic mare de pământ în care creștea un gilden bătrân și câte un mic izvor susura de ambele părți ale copacului. În spate se vedeau alte porți de piatră asemănătoare celor de la baza turnului, de asemenea deschise. Aceasta era singura intrare în Cetate la nivelul solului, dar, la anumite intervale deasupra curții, pasarele de piatră împânzeau spațiul deschis de la turn la crenelurile de pe fața interioară a Cetății. În plus, două uși pe fiecare latură a tunelului asigurau accesul în turn.

Covenant ridică ochii spre corpul principal al Cetății. Pereții dinspre sud și est ai curții erau cufundați în umbră, dar înălțimile încă luceau în lumina soarelui de după-amiază și, din unghiul din care privea el, Piatra Sărbătorii părea suficient de înaltă ca să ofere sprijin cerului. Pentru o clipă, privind cu admirație, își dori să fi fost, la fel ca Navigatorul, un moștenitor al Cetății Nobile – să poată cumva pretinde grandoarea ei pentru sine. Ar fi vrut ca acela să fie locul lui. Dar când impactul cetății asupra lui trecu, începu să opună rezistență dorinței. Nu era decât o altă seducție, și deja pierduse prea mult din independența lui fragilă dar necesară. Își alungă admirația cu o încruntare severă, apăsându-și inelul cu mâna. Faptul că era ascuns îl liniștea.

Acolo stătea singura speranță pe care și-o putea imagina, singura soluție a dilemei sale paradoxale. Atâta timp cât își ținea inelul ascuns putea să transmită mesajul Nobililor, să-și satisfacă nevoia exigentă de mișcare continuă, și totuși să evite așteptările

periculoase, pretențiile la o putere pe care el nu o deținea. Navigatorul – și Atiaran de asemenea – îi oferiseră poate involuntar posibilitatea de a alege. Acum ar fi trebuit să fie capabil să se apere – dacă putea evita seducțiile viitoare, și dacă uriașul nu-i trăda secretul.

– Navigatorule, începu el, apoi se opri.

Doi oameni se apropiau de el și de uriaș dinspre cetate. Se asemănau cu santinelele. Chipurile lor late și insondabile nu etalau semne de tinerețe sau de vârstă, ca și cum relația lor cu timpul ar fi fost cumva ambivalentă; transmiteau o asemenea impresie de solidaritate încât atenția lui Covenant fu distrasă de la uriaș. Se deplasau nepăsător prin curte ca o personificare a pietrei. Unul dintre ei îl salută pe Navigator, iar celălalt se îndreptă spre Covenant.

Când ajunse lângă el se înclină puțin și zise:

– Eu sunt Bannor din Garda Sângelui. Tu ești în grija mea. Te voi conduce la locul pregătit.

Glasul său era șovăitor, ca și cum limba nu i se putea relaxa în limbajul Tărâmului, dar în intonație Covenant simți o răceală care suna a neîncredere.

Acest lucru și atitudinea dură, impunătoare a Gardianului îl făcură brusc să nu se simtă în largul lui. Privi spre Navigator, îl văzu adresându-i celuilalt Gardian un salut plin de respect și veche camaraderie.

– Salut, Korik! zise Navigatorul. Gardianului Sângelui îi aduc onoare și loialitate de la uriașii din Țărmul Mărilor. Trăim vremuri critice și ne bucurăm să-i numărăm pe Gardienii Sângelui printre prietenii noștri.

Korik răspunse plat:

– Noi suntem Garda Sângelui. Camerele voastre au fost pregătite ca să vă puteți odihni. Veniți.

Navigatorul zâmbi.

– Asta e bine. Sunt foarte obosit, prietene.

Se îndreptă spre porți alături de Korik.

Covenant porni după ei, dar Bannor îi bară calea cu un braț puternic.

– Tu mă însoțești pe mine, zise Gardianul fără nicio inflexiune.

– Navigatorule! strigă Covenant nesigur. Navigatorule! Așteaptă-mă.

Peste umăr, uriașul răspunse:

– Du-te cu Bannor. Pace.

Părea să nu fie conștient de interpretarea greșită a lui Covenant; tonul lui exprima numai o ușurare plină de recunoștință, ca și cum odihna și Piatra Sărbătorii ar fi fost singurele lui gânduri.

– Ne revedem mâine.

Mergând ca și cum ar fi avut încredere absolută în Gardian, îl urmă pe Korik în Cetatea principală.

– Locul tău e în turn, zise Bannor.

– În turn? De ce?

Gardianul ridică din umeri.

– Dacă întrebi asta, vei primi un răspuns. Dar acum trebuie să mă însoțești.

Pentru o clipă Covenant întâlni ochii calmi ai lui Bannor și citi acolo competența Gardianului Sângelui, capacitatea și voința de a-și impune ordinele. Acest lucru îi spori și mai mult anxietatea. Chiar și ochii lui Soranal și ai lui Baradakas, atunci când îl capturaseră

prima dată, considerându-l un proroc delirant, nu conținuseră atâta calm și o asemenea promisiune serioasă de constrângere, de violență. Woodhelvenninii fuseseră severi datorită amabilității lor obișnuite, însă privirea lui Bannor nu făcea aluzie la niciun Legământ al Păcii. Intimidat, Covenant întoarse capul. Când Bannor porni către una dintre ușile turnului, îl urmă tulburat și nesigur.

Ușa se deschise la apropierea lor și se închise după ei, deși Covenant nu putu vedea cine sau ce o mișca. Dădea spre o scară în spirală cu mijlocul gol, pe care Bannor o urcă ferm vreo sută de metri, apoi ajunse la o altă ușă. Dincolo de ea Covenant se pomeni într-un labirint de pasarele, scări și uși care curând îi zăpăci complet simțul de orientare. Bannor îl îndrepta într-o direcție sau alta la intervale neregulate, în sus sau în jos pe scări nemăsurate, prin coridoare largi sau înguste, până când ajunse să se teamă că nu va mai reuși să-și găsească drumul spre ieșire fără un ghid. Din când în când întrezărea alți oameni, în special Gardieni ai Sângelui și războinici, dar nu se întâlni față în față cu niciunul. În cele din urmă Bannor se opri în mijlocul a ceea ce părea a fi un coridor gol. Cu un gest scurt deschise o ușă secretă. Covenant îl urmă într-o cameră mare cu un balcon.

Bannor așteptă cât Covenant aruncă o scurtă privire prin încăpere, apoi spuse:

– Strigă dacă dorești ceva.

Apoi plecă, închizând ușa în urma lui.

Un timp Covenant continuă să privească în jurul lui; făcu în minte un inventar al tuturor mobilelor astfel încât să știe unde se aflau toate colțurile periculoase, ieșiturile, muchiile. Camera conținea un pat, o baie, o masă încărcată cu alimente, scaune – unul dintre ele încărcat cu diverse articole de îmbrăcăminte – și o tapiserie pe un perete. Însă nimic din toate astea nu reprezenta vreun pericol iminent, și curând atenția lui reveni asupra ușii.

Nu avea clanță, mâner, zăvor sau ivăr – niciun mod prin care s-o poată deschide.

Ce naiba...?

O împinse cu umărul, încercă să apuce de margini și să tragă; nu putu urni piatra grea.

– Bannor!

Cu o zvârcolire, teama sa crescândă se transformă în furie.

– Fir-ar a dracului! Bannor. Deschide ușa asta!

Aproape imediat, piatra pivotă spre interior. Bannor stătea impasibil în prag. Ochii lui nu aveau nicio expresie.

– Nu pot să deschid ușa, se răsti Covenant. Ce e asta? Un fel de închisoare?

Umerii lui Bannor se ridicară puțin.

– Spune-i cum vrei. Trebuie să rămâi aici până când Nobilii vor fi pregătiți să trimită după tine.

– „Până când Nobilii vor fi pregătiți." Și eu ce ar trebui să fac între timp? Doar să stau aici și să cuget?

– Mănâncă. Odihnește-te. Fă ce vrei.

– Să-ți spun eu ce vreau. N-o să stau aici să înnebunesc așteptând să aibă chef Nobilii ăia ai voștri. Am făcut tot drumul de la Postul de Veghe al lui Kevin ca să vorbesc cu ei. Mi-am riscat...

Cu efort, se controlă. Își dădea seama că izbucnirea sa nu îl impresiona deloc pe Gardian. Își stăpâni furia cu ambele mâini și întrebă tăios:

– De ce sunt ținut prizonier?

– Cei care aduc mesaje pot fi prieteni sau dușmani, replică Bannor. Poate ești un slujitor al Corupției. Securitatea Nobililor stă în grija noastră. Garda Sângelui nu-ți va permite să-i pui în pericol. Vrem să fim siguri de tine înainte să-ți dăm voie să te miști liber.

Pe focurile iadului! înjură Covenant. Exact ce-mi trebuia. Încăperea din spatele lui păru să se umple brusc de întuneric, gândurile i se întoarseră la corbii pe care se străduise atât de mult să-i lase în urmă. Cum să se apere împotriva lor dacă nu continua să se miște? Dar nu putea suporta să stea acolo cu toate temerile lui expuse analizei lipsite de pasiune a lui Bannor. Se sili să se întoarcă cu spatele.

– Spune-le că nu-mi place să aștept.

Tremurând, se îndreptă spre masă și ridică un urcior de piatră plin cu vin de primăvară.

Când auzi ușa închizându-se bău o înghițitură lungă, ca un gest de sfidare. Apoi, cu dinții încleștați savurând aroma delicată de bere a vinului de primăvară, privi din nou de jur împrejurul camerei, uitându-se cu răutate, ca și cum ar fi provocat spectrele întunecate să iasă din ascunzătoare și să atace.

De data asta îi atrase atenţia tapiseria. Era o ţesătură groasă, în culori variate dominate de roşu puternic şi nuanţe de albastru ca cerul, şi după un moment de confuzie înţelese că acolo era descrisă legenda lui Berek Jumătate-de-Mână.

Reliefată în centru se afla silueta lui Berek, într-o atitudine stilizată de străduinţă combinată cu beatitudine. În jurul acestui prim-plan erau lucrate scene care cuprindeau povestea Nobilului Părinte – loialitatea lui pură faţă de regină, lăcomia regelui pentru putere, repudierea de către regină a soţului ei, eforturile lui Berek în război, spintecarea mâinii lui, disperarea lui pe Muntele Tunetului, victoria Leilor de Foc. Efectul întregului era unul de salvare, de mântuire obţinută prin dreptate chiar în pragul ruinei – ca şi cum Pământul însuşi ar fi intervenit, se putea conta pe intervenţia lui ca să corecteze dezechilibrul moral al războiului.

Of, pe focurile iadului! gemu Covenant. Cu aşa ceva trebuie să mă măsor?

Strângând urciorul ca şi cum ar fi fost singurul obiect solid din cameră, se îndreptă spre balcon.

Se opri în prag, sprijinindu-se de piatră. Dincolo de balustrada balconului era o prăpastie de peste o sută de metri până la nivelul dealurilor. Nu îndrăzni să iasă şi să se apropie de margine; deja anticiparea ameţelii îi rodea ca o greaţă măruntaiele. Dar se sili să privească în jur suficient de mult cât să recunoască peisajul.

Balconul se afla pe partea de răsărit a turnului, deasupra unei câmpii largi. Soarele după-amiezii târzii

arunca umbra promontoriului către est ca un scut, și în lumina slabă de dincolo de umbră câmpul părea variat și bogat colorat.

Pajiști albăstrii, ogoare cafenii arate și recolte de un verde proaspăt alternau până în depărtare, și printre ele fire argintii de apă curgeau spre est și spre sud; aglomerările satelor construiau o rețea fragilă de spații locuite printre câmpurile cultivate; spre nord se întindeau brazde largi de iarbă purpurie și ferigi cenușii. În dreapta lui, Covenant putea vedea în depărtare Râul Alb șerpuind către Trothgard.

Imaginea îi reaminti cum ajunsese în acest loc – Navigatorul, Atiaran, Duhurile, Baradakas, un waynhim ucis. Un vârtej de amintiri se înălță de pe dealuri până la el. Atiaran îl condamnase pentru masacrul Duhurilor. Și totuși își renegase propria-i dorință legitimă de răzbunare, furia justificată. El îi făcuse atât de mult rău. Se retrase în cameră, împleticindu-se și așezându-se la masă. Mâinile îi tremurau atât se puternic încât nu putu să bea din urcior. Îl puse jos, strânse pumnii și îi apăsă deasupra inelului ascuns în dreptul inimii.

N-o să mă gândesc la asta.

O încruntare ca o contorsionare a craniului îi strânse fruntea.

Eu nu sunt Berek.

Rămase nemișcat până când fâlfâitul aripilor primejdioase începu să dea înapoi și durerea năucă din stomac slăbi. Apoi își despleti degetele amorțite. Ignorându-le sensibilitatea imposibilă, începu să mănânce.

Pe masă descoperi o diversitate de brânzeturi, carne rece, fructe și multă pâine neagră. Mâncă cu chibzuială, țeapăn, ca o marionetă acționând în afara voinței sale, până când nu mai simți foamea. Apoi se dezbrăcă de haine și făcu baie, frecându-se minuțios și cercetându-și corpul ca să fie sigur că nu are vreo rană nevăzută. Căută printre straiele primite și în cele din urmă alese o haină albastru pal pe care o strânse bine ca să-și ascundă inelul. Cu ajutorul cuțitului lui Atiaran se bărbieri atent. Apoi, cu aceeași încetineală țeapănă, își spălă propriile haine în baie și le întinse la uscat pe spătarele scaunelor. În tot acest timp gândurile lui alergau în ritmul:

N-o să...

Nu sunt...

În timp ce el lucra, seara alunecă spre apus peste Piatra Sărbătorii și, când termină, așeză un scaun la intrarea în balcon ca să poată sta să privească amurgul fără să se confrunte cu înălțimea. Dar întunericul părea să se extindă în afară, pornind din camera neiluminată din spatele lui în întreaga lume, ca și cum camera lui ar fi fost sursa nopții. Nu peste mult timp spațiul gol din spatele lui părea să foiască de mâncători de cadavre.

Simțea în adâncul inimii că își dorea cu disperare să scape din acel vis.

Bătaia în ușă îl făcu să tresară, dar își croi drum prin întuneric ca să deschidă.

– Hai, intră.

În confuzia de moment bâjbâi după o clanță care nu exista. Apoi ușa se deschise către o lumină care îl orbi.

La început nu putu vedea decât trei siluete, una profilându-se neagră pe peretele coridorului și două drept în cadrul ușii. Una dintre ele ducea câte o torță de lemn aprinsă în fiecare mână, iar cealaltă avea pe fiecare braț câte un vas cu pietriș. Orbirea lui le făcea să pară că se aruncă asupra lui din penumbră, și dădu un pas înapoi, clipind rapid.

Interpretând retragerea lui ca semn de bun venit, cei doi intrară în cameră. Din spatele lor un glas ciudat de răgușit și de blând rosti:

– Putem intra? Eu sunt Nobilul Mhoram...

– Bineînțeles, îl întrerupse cel mai înalt dintre cei doi, cu o voce care trăda venele și nodurile unei vârste înaintate. Are nevoie de lumină, nu-i așa? Întunericul vestejește sufletul. Cum să primească lumina dacă nu intrăm? Dacă s-ar pricepe puțin ar putea să-și poarte singur de grijă. Bineînțeles. Și n-o să ne vadă prea mult. Suntem prea ocupați. Trebuie să participăm la Vecernii. Poate Înaltul Nobil are instrucțiuni speciale. Oricum am întârziat. Pentru că el nu se pricepe. Bineînțeles. Dar noi suntem rapizi. Întunericul vestejește sufletul. Fii atent, tinere. Nu ne permitem să ne întoarcem numai ca preț al ignoranței tale.

În timp ce bărbatul vorbea, scuipând cuvintele din piept ca un servitor leneș, ochii lui Covenant se limpeziră. În fața lui bărbatul înalt se contură într-un personaj bătrân dar drept, cu o figură prelungă și o barbă care atârna ca un steag zdrențuit aproape până în talie. Purta o pelerină de woodhelvennin tivită cu albastru și o coroniță de frunze pe frunte.

Tovarășul său părea abia trecut de vârsta copilăriei. Tânărul era îmbrăcat în hainele cafenii ale stonedownorilor, cu epoleți albaștri pe umeri, și avea o față deschisă, veselă. Zâmbea către bătrân cu amuzament și afecțiune.

În timp ce Covenant studia perechea, bărbatul din spatele lor îi admonestă:

– Este oaspetele nostru, Birinair.

Bătrânul se opri ca și cum și-ar fi adus aminte de bunele maniere, și Covenant privi în spatele lui la Nobilul Mhoram. Nobilul era un bărbat slab, cam de înălțimea lui Covenant. Purta o robă lungă de culoarea Stindardului Înaltului Nobil, cu o eșarfă negru tăciune, și ținea în mâna dreaptă un toiag lung.

Bătrânul își drese glasul:

– A, foarte bine, se agită el. Dar asta cere timp, și noi suntem deja în întârziere. Avem de pregătit Vecerniile. Pregătiri pentru Consiliu. Bineînțeles. Ești oaspetele nostru. Bine ai venit. Eu sunt Birinair, Hirebrand de *lillianrill* și Hearthrall al Cetății Nobile. Copilul ăsta zâmbăreț este Tohrm, Gravelingas de *rhadhamaerl* și de asemenea Hearthrall al Cetății Nobile. Acum ascultă. Fii atent.

Cu demnitate exagerată, se îndreptă spre pat. Deasupra lui, pe perete, se afla o nișă pentru torță. Birinair zise:

– Astea sunt făcute pentru tineri ignoranți ca tine.

Puse capătul arzând al unei torțe în nișă. Flacăra se stinse; dar când îndepărtă torța focul reveni aproape imediat. Așeză capătul neaprins în lăcașul lui, apoi

traversă camera ca să fixeze cealaltă torță pe peretele opus.

Cât timp Hirebrandul era ocupat, Tohrm puse unul dintre vasele cu pietriș pe masă și pe celălalt pe un piedestal lângă cadă.

– Acoperă-le când vrei să dormi, spuse cu o voce subțire.

Când termină, Birinair rosti:

– Întunericul sufletului. Ferește-te de el, oaspete al nostru.

– Dar politețea este ca apa dintr-un izvor de munte, murmură Tohrm, rânjind ca de o glumă secretă. Așa e.

Birinair se întoarse și părăsi camera. Tohrm se opri să-i facă lui Covenant cu ochiul și să-i șoptească:

– Nu e un stăpân atât de aspru pe cât ai crede.

Apoi dispăru și el, lăsându-l pe Covenant singur cu Nobilul Mhoram.

Mhoram închise ușa în urma lui și Covenant putu pentru prima oară să se uite bine la un Nobil. Avea o gură curbată, blândă, și un zâmbet afectuos adresat Hearthrallilor îi zăbovea pe buze. Dar efectul zâmbetului era contrabalansat de ochi. Erau niște ochi periculoși – cu irisuri albastru-cenușiu punctate cu auriu – care păreau să ascundă în sine ceva puternic și tainic, ca și cum Mhoram ar fi fost capabil să surprindă însăși soarta dacă ar fi fost silit să-și spună ultimul cuvânt. Iar între ochii lui periculoși și gură, lama dreaptă a nasului stătea ca o cârmă, orientându-i gândurile.

Atunci Covenant observă toiagul lui Mhoram. Era îmbrăcat în metal ca și Toiagul Legii pe care îl zărise între degetele ca niște spatule ale lui Drool, dar nu cunoștea sculpturile care îl împodobeau. Mhoram îl ținu în mâna stângă în timp ce îi adresă lui Covenant salutul de bun venit cu dreapta. Apoi își încrucișă brațele pe piept, ținând toiagul la îndoitura cotului.

Buzele i se schimonosiră într-o combinație de amuzament, sfială și atenție la ceea ce vorbea.

– Hai s-o iau de la capăt. Sunt Nobilul Mhoram fiul lui Variol. Bine ai venit la Piatra Sărbătorii, Thomas Covenant, Necredinciosule, aducător de mesaje. Birinair este Hearthrall și prim-maestru *lillianrill* al Cetății Nobile, dar cu toate astea mai este încă timp înainte de Vecernii. Am venit aici din câteva motive. În primul rând să-ți urez bun-venit, în al doilea ca să răspund întrebărilor unui străin de Tărâm – și în cele din urmă să mă interesez de scopul care te aduce în fața Consiliului. Iartă-mă dacă par oficial. Tu ești străin, iar eu nu știu cum să te onorez.

Covenant vru să răspundă. Însă rămase tăcut, zăpăcit de întuneric; avea nevoie să-și limpezească mintea. Clipi de câteva ori, apoi zise ca să umple tăcerea:

– Gardianul tău nu are încredere în mine.

Mhoram zâmbi strâmb.

– Bannor mi-a spus că tu te consideri prizonier. Este un alt motiv pentru care m-am hotărât să vorbesc cu tine în seara asta. Nu stă în obiceiul nostru să ne cercetăm oaspeții înainte ca ei să se fi odihnit.

Dar trebuie să-ți spun o vorbă sau două referitoare la Gardienii Sângelui. Nu vrei să luăm loc?

Își trase un scaun pentru sine, așezându-se cu toiagul pe genunchi în mod firesc, parcă ar fi făcut parte din el.

Covenant se așeză la masă fără să-și ia ochii de la Mhoram. Odată instalați, Nobilul continuă:

– Thomas Covenant, ți-o spun deschis: presupun că îmi ești prieten, sau cel puțin nu dușman, până la proba contrarie. Ești oaspetele nostru și trebuie să fii tratat cu amabilitate. Iar noi am depus Legământul Păcii. Tu pentru noi ești un străin, așa cum și noi suntem pentru tine. Dar Gardienii Sângelui au făcut un Jurământ care nu seamănă deloc cu Legământul nostru. Ei au jurat să slujească Piatra Sărbătorii și Nobilii cu forța credinței lor – să-i apere împotriva oricărei amenințări. Oftă vag: Ah, e umilitor să fii slujit astfel, cu sfidarea timpului și a morții. Dar să trecem peste asta. Trebuie să îți spun două lucruri. Conform cerințelor Jurământului lor, un Gardian te-ar ucide imediat dacă ai ridica mâna împotriva oricăruia dintre Nobili – da, împotriva oricărui locuitor din Piatra Sărbătorii. Dar Consiliul Nobililor le-a ordonat să aibă grijă de tine. Decât să încalce acest ordin – decât să permită să ți se întâmple vreun rău – Bannor sau oricare dintre Gardieni mai degrabă și-ar da viața apărându-te.

Când chipul lui Covenant îi reflectă îndoiala, Nobilul zise:

– Te asigur. Poate ar fi bine să-i pui lui Bannor întrebări despre Gardienii Sângelui. S-ar putea ca

neîncrederea lui să nu te mai deranjeze dacă ajungi s-o înțelegi. Face parte din neamul Haruchai, care trăiește sus în Munții Westron, dincolo de trecătoarea care acum poartă numele Pasul Gardienilor. În primii ani de domnie ai lui Kevin fiul lui Loric ei au venit în Tărâm – au venit și au rămas să facă un Jurământ care îi leagă chiar și pe zei.

Pentru un timp păru pierdut în contemplarea Gărzii Sângelui.

– Au fost un popor cu sânge fierbinte, puternic și prolific, făcut pentru furtuni și lupte – iar acum prin loialitatea lor garantată au ajuns ascetici, îmbătrâniți și fără femei. Îți spun, Thomas Covenant – devotamentul lor a cerut un astfel de preț neprevăzut. Asemenea obsesie nu le vine ușor, și unica lor recompensă este mândria unui serviciu neîntrerupt, cinstit. Și apoi să înveți amărăciunea îndoielii... Mhoram oftă din nou, apoi zâmbi timid: Întreabă-l pe Bannor. Eu sunt prea tânăr ca să povestesc corect.

Prea tânăr? se miră Covenant. Cât de bătrâni sunt ei? Dar nu puse întrebarea; se temea că poveastea pe care i-ar fi spus-o Mhoram ar fi fost la fel de seducătoare ca și cea a Navigatorului despre Cei Fără Casă. După o clipă își adună atenția rătăcită și spuse:

– Trebuie să vorbesc Consiliului.

Privirea lui Mhoram îl înfruntă direct.

– Nobilii se vor întruni mâine ca să te asculte și pe tine, și pe Lup de Mare Navigatorul Spumei. Vrei să vorbești acum?

Ochii punctați cu auriu ai Nobilului păreau aprinși de concentrare. Pe neașteptate, întrebă:

– Ne ești dușman, Necredinciosule?

Covenant tresări în sinea lui. Putea simți scrutarea lui Mhoram ca pe o fierbințeală arzându-i mintea. Dar era hotărât să reziste. Contră rece:

– Tu ești vizionarul și oracolul. Tu să-mi spui.

– Așa m-a numit Quaan? Surâsul lui Mhoram era dezarmant: Mă rog, am dat dovadă de abilități profetice când am lăsat o lună roșie să mă neliniștească. Poate că puterile mele de oracol te uimesc.

Apoi, lăsând de-o parte autocritica sa calmă, repetă cu insistență:

– Ne ești dușman?

Covenant întoarse privirea Nobilului sperând că propriii lui ochi erau duri și lipsiți de compromisuri. N-o să... se gândi. Nu sunt...

– Nu sunt nimic pentru voi prin alegerea mea. Am un mesaj. Într-un fel sau altul am fost silit să îl aduc aici. Iar pe parcursul drumului s-au întâmplat unele lucruri care s-ar putea să te intereseze.

– Povestește-mi, ceru Mhoram cu o grabă amabilă.

Dar imaginea lui îi amintea lui Covenant de Baradakas – de Atiaran – de momentele când ei spuseseră: Ești închis... Putea vedea vigoarea lui Mhoram, curajul său primejdios, dragostea lui vitală pentru Tărâm.

– Oamenii îmi tot cer asta, murmură el. Nu vezi?

O clipă mai târziu își răspunse singur: bineînțeles că nu. Ce știu ei despre lepră? Apoi înțelese motivul întrebării lui Mhoram. Nobilii voiau să-l audă

vorbind, voiau ca vocea lui să trădeze adevărul sau minciuna. Urechile lui Mhoram puteau discerne onestitatea sau falsitatea răspunsului său. Covenant se încruntă amintindu-şi mesajul lui Foul, apoi se îndepărtă într-un gest de autoapărare.

– Nu, o să mă păstrez pentru Consiliu. Astfel de lucruri e suficient să fie spuse o singură dată. Mi s-ar usca limba dacă ar trebui să vorbesc de două ori.

Mhoram înclină din cap aprobator. Dar întrebă aproape imediat:

– Mesajul tău are legătură cu murdărirea lunii?

Instinctiv, Covenant privi afară, peste balcon.

Acolo, navigând lent deasupra orizontului ca o corabie a molimei, se afla luna pătată de sânge. Lumina ei alerga peste câmpii ca o fantasmă roşiatică. Nu-şi putu reprima fiorul din glas când răspunse:

– Se fudulește, asta-i tot. Doar ne arată ce ne poate face el.

În fundul sufletului, strigă: Pe focurile iadului! Foul! Duhurile erau nevinovate! În continuare ce-o să mai faci, o să siluiești copii?

– Ah, gemu Nobilul Mhoram, asta vine într-un moment nepotrivit.

Se ridică de la locul lui şi trase un oblon de lemn peste intrarea în balcon.

– Oastea numără mai puțin de două mii de oameni. Gardienii Sângelui sunt numai cinci sute – derizoriu pentru orice altă misiune în afara apărării Pietrei Sărbătorii. Şi există doar cinci Nobili. Dintre aceştia doi sunt bătrâni, la capătul puterilor, şi niciunul nu

stăpânește mai mult de o mică parte din Prima Parte a Înțelepciunii lui Kevin. Suntem mai slabi decât au fost vreodată Prietenii Pământului în toată istoria Tărâmului. Împreună abia dacă putem face să crească iarba în Kurash Plenethor. Am fost mai mulți, explică el întorcându-se pe scaunul lui, dar în ultima generație aproape toți cei mai buni de la Loresraat au ales Riturile Dezlegării. Eu sunt primul care a trecut testele în ultimii cincisprezece ani. Vai, simt că vom dori să existe altă putere.

Strânse toiagul până i se albiră încheieturile degetelor, și pentru o clipă ochii lui nu-și ascunseră sentimentul de necesitate.

Supărat, Covenant zise:

– Atunci spune-le prietenilor tăi să se pregătească. Nu o să vă placă ce am să vă transmit.

Dar Mhoram se relaxă încet, ca și cum nu ar fi auzit avertismentul lui Covenant. Deget cu deget, slăbi strânsoarea până când toiagul rămase liber în poala lui. Surâse blând:

– Thomas Covenant, nu sunt cu totul lipsit de rațiune când presupun că nu ne ești dușman. Porți un toiag *lillianrill* și un cuțit *rhadhamaerl* – da, iar toiagul a luptat împotriva unui inamic puternic. Am vorbit deja cu Lup de Mare Navigatorul Spumei. Și alții au avut încredere în tine. Nu cred că ți-ai fi găsit drumul până aici fără încrederea nimănui.

– Pe focurile iadului! ripostă Covenant. Ai înțeles pe dos. Aruncă cuvintele ca pe niște pietre în propria lui imagine falsă: Am fost obligat să vin. N-a fost

ideea mea. N-am avut de ales încă de când au început toate astea.

Își atinse pieptul cu degetele ca să-și amintească de singura alegere pe care o avusese.

– Involuntar, replică blând Mhoram. Așadar există un motiv bun pentru care ți se spune „Necredinciosul". Lasă astea. Îți vom asculta povestea mâine în fața Consiliului. Acum, mă tem că nu am dat prea multe șanse întrebărilor tale. Dar a venit timpul pentru Vecernii. Mă însoțești? Dacă vrei putem discuta pe drum.

Covenant aprobă imediat. În ciuda oboselii își dorea cu ardoare șansa de a fi activ, de a-și ține gândurile ocupate. Disconfortul interogatoriului era doar cu puțin mai mic decât neplăcerea întrebărilor pe care voia să le pună în legătură cu aurul alb. Ca să-și ascundă vulnerabilitatea, se ridică și zise:

– Ia-o înainte.

Nobilul acceptă înclinându-se, și imediat ieși înaintea lui Covenant pe coridor. Acolo îl găsiră pe Bannor. Stătea sprijinit de zid lângă ușă cu brațele încrucișate nepăsător, dar veni să li se alăture când Mhoram și Covenant trecură pragul. Dintr-un impuls Covenant îi tăie calea. Prinse privirea lui Bannor, atinse pieptul Gardianului cu un deget și declară:

– Nici eu nu am încredere în tine.

Apoi se întoarse la Nobil cu o satisfacție plină de furie. Mhoram se opri așteptând ca Bannor să intre în camera lui Covenant și să ia torțele. Apoi Gardianul își ocupă poziția cu un pas în spatele umărului

stâng al lui Covenant, și Nobilul Mhoram îi conduse în lungul coridorului. Curând Covenant își pierdu iar orientarea; complexitatea turnului îl ameți la fel de repede ca un labirint. Însă în scurt timp ajunseră într-o sală care părea să se termine cu un perete orb de piatră. Mhoram îl atinse cu un capăt al toiagului său și aceasta bascula spre interior, deschizându-se asupra curții dintre turn și Cetatea principală. Din pragul ușii se întindea o pasarelă până la vârful unui contrafort. Covenant aruncă o privire golfului căscat al curții și se dădu înapoi.

– Nu, murmură el, las-o baltă. Rămân aici dacă nu vă supărați.

Obrajii i se înroșiră ca de rușine și un firicel de sudoare i se scurse rece pe spate.

– Nu mă descurc cu înălțimile.

Pentru un moment Nobilul îl privi plin de curiozitate, dar nu îi sfidă reacția.

– Foarte bine, zise el cu simplitate. O să mergem pe altă cale.

Asudând pe jumătate ușurat, Covenant îl urmă pe Mhoram refăcând o parte din drum, apoi pe o coborâre complicată până la una dintre ușile de la baza turnului. De acolo traversară curtea.

Pentru prima dată Covenant se afla în partea principală a Pietrei Sărbătorii.

În jurul lui, Cetatea era viu luminată cu torțe și pietriș. Avea zidurile înalte și suficient de largi pentru uriași, iar spațiozitatea lor contrasta puternic cu convoluțiile turnului. În prezența a atât de mult granit

prelucrat, măreț și magistral, asemenea greutate a rocii muntelui deschizând săli atât de mari și luminoase, el percepea acut propria sa micime, mortalitatea sa fragilă. Încă o dată simți cum constructorii Pietrei Sărbătorii îl depășiseră.

Dar Mhoram și Bannor nu îi păreau neînsemnați. Nobilul mergea înainte ca și cum aceste săli ar fi fost elementul lui natural, ca și cum umilul său trup ar fi prosperat în serviciul unei asemenea antice măreții. Iar soliditatea personală a lui Bannor părea să crească, de parcă ar fi purtat în sine ceva care aproape egala eternitatea Cetății. Între ei, Covenant se simțea pe jumătate secat, golit de o realitate esențială.

Un mârâit disprețuitor îi scăpă printre dinți și umerii i se strânseră ca într-o strangulare a acestor gânduri. Cu un efort trist, se sili să se concentreze asupra detaliilor superficiale din jurul lui.

Coborâră pe un coridor care ducea drept în inima muntelui, cu excepția unor ondulații mici ca și cum ar fi fost săpat urmând granulația rocii. De la acesta coridoarele de legătură se ramificau la intervale diferite, unele tăind direct între o stâncă și alta, altele doar conectând sala centrală cu pasajele din exterior. Prin aceste coridoare un număr în continuă creștere de bărbați și femei intrau în încăperea centrală mergând cu toții, presupunea Covenant, către Vecernii. Unii purtau platoșe și benzi pe frunte ca războinicii, alții veșminte de woodhelvennin sau stonedownor cu care Covenant era familiarizat. Câțiva îi atraseră atenția ca fiind legați într-un anumit fel de *lillianrill*

și *rhadhamaerl*; dar cei mai mulți păreau să aparțină ocupațiilor mai prozaice ale gospodăririi unui oraș – gătitul, curățenia, construcțiile, reparațiile, agricultura. Răspândiți prin mulțime se aflau și câțiva Gardieni. Mulți oameni dădeau din cap și se înclinau respectuos către Nobilul Mhoram, iar el răspundea la saluturi în toate direcțiile, uneori strigându-i pe nume. Dar în spatele lor Bannor ducea torța și mergea inflexibil de parcă ar fi fost singur în Cetate.

Prin aglomerația tot mai mare Mhoram se îndreptă spre unul dintre pereții laterali, apoi se opri în fața unei uși. Deschizând-o, se întoarse către Bannor:

– Trebuie să mă alătur Înaltului Nobil. Du-l pe Thomas Covenant undeva printre oameni în incinta sacră. Adăugă pentru Covenant: Bannor te va conduce la Cabinet mâine la timpul potrivit.

Cu un salut, îl lăsă pe Covenant cu Gardianul. Bannor îl ghidă pe Covenant mai departe prin Piatra Sărbătorii. La un moment dat sala se termina, separându-se în unghi drept și arcuindu-se la stânga și la dreapta unui zid lat, și în acest coridor înconjurător oamenii se scurgeau din toate direcțiile. Uși suficient de mari ca să poată fi utilizate de uriași marcau la intervale regulate zidul curbat; lumea trecea rapid prin ele, dar fără confuzie sau înghesuială.

De ambele părți ale fiecăreia stăteau un Gravelingas și un Hirebrand; iar când Covenant se apropie de una dintre uși, îi auzi pe paznicii ușii intonând:

– Dacă există vreun rău în inima ta, lasă-l aici. Nu este loc pentru el înăuntru.

Din când în când câte un om se întindea și atingea pe unul dintre ei ca și cum i-ar fi predat o povară.

Ajungând la ușă, Bannor dădu torța sa Hirebrandului. Hirebrandul o stinse mormăind o frântură de cântec și închizându-și palma deasupra flăcării. Apoi îi returnă bățul lui Bannor, iar Gardianul intră în incintă urmat de Covenant.

Covenant se pomeni într-un balcon care încercuia interiorul unei cavități enorme. Nu era iluminat de nimic, însă lumina părea să vină prin toate ușile deschise, și mai existau încă șase balcoane deasupra celui în care stătea Covenant, accesul în toate acestea făcându-se prin multe uși deschise. Vedea bine. Balcoanele formau șiruri verticale, iar sub ele, la mai mult de treizeci de metri în jos, se afla fundul plat al cavității. Un podium ocupa una din laturi, dar restul era plin de oameni. Balcoanele erau de asemenea pline, dar relativ neaglomerate; toată lumea avea o vedere bună asupra podiumului de jos.

O ameteală subită tulbură aerul din jurul capului străinului. Se prinse de balustrada înaltă până la piept, apăsându-și inima bubuind. Piatra Sărbătorii părea plină de vertijuri; oriunde ar fi mers se confrunta cu stânci, golfuri, abisuri. Dar balustrada era dintr-un granit liniștitor. Îmbrățișând-o își alungă teama și privi în sus ca să-și desprindă ochii de fundul incintei.

Fu vag surprins să constate că peștera nu era deschisă către cer; se termina cu un dom boltit la vreo sută de metri deasupra celui mai înalt balcon. Detaliile

tavanului erau cufundate în semiîntuneric, dar i se păru că distinge figuri sculptate în piatră, forme uriașe dansând ușor.

Apoi luminile începură să scadă. Una câte una, ușile erau închise; pe măsură ce se închideau, întunericul umplea peștera ca o noapte recreată. În curând în incintă nu se mai zări nicio lumină și în beznă zgomotele molatice ale mișcărilor și respirațiilor oamenilor se răspândeau ca un spirit fără odihnă. Întunericul părea să-l izoleze pe Covenant. Se simțea parcă plutind în derivă prin spațiul cosmic, și stânca masivă a Cetății apăsa asupra lui ca și cum ar fi dus personal pe ceafă tonajul său brut. Involuntar se aplecă spre Bannor, atingându-l pe solidul Gardian cu umărul.

O flacără izbucni pe podium – două flăcări, o torță *lillianrill* și un vas cu pietriș. Luminile lor erau plăpânde în cavitatea imensă, dar îi arătau pe Birinair și Tohrm stând de o parte și de alta a podiumului, purtându-și focurile corespunzătoare. În spatele fiecărui Hearthrall se aflau două personaje în robe albastre – Nobilul Mhoram și o femeie în vârstă la brațul său în spatele lui Birinair, iar în spatele lui Tohrm o femeie și un bătrân. Între aceste două grupuri stătea un alt bărbat, îmbrăcat în albastru. Statura dreaptă era în contrast cu părul alb și barba. Intuitiv, Covenant presupuse: el este Înaltul Nobil Prothall.

Bărbatul își ridică toiagul și lovi cu metalul său de trei ori în piedestalul de piatră. Vorbi ținând capul sus, dar vocea lui reamintea faptul că era bătrân.

În ciuda atitudinii îndrăznețe și a spiritului integru, glasul său trăda o durere reumatică a vârstei atunci când rosti:

– Acestea sunt Vecerniile de la Cetatea Nobilă – antica Piatra Sărbătorii, ținut lucrat de uriași pentru toate credințele noastre. Fiți bine-veniți, inimi puternice sau slabe, întuneric și lumină, sânge, oase, mușchi, minte și suflet, în deplinătatea voastră. Pacea să fie cu voi și înăuntrul vostru. Aceste momente sunt consacrate slujirii Pământului.

Tovarășii săi răspunseră:

– Să fie vindecare și speranță, suflet și cămin pentru Tărâm și pentru toți oamenii în slujba Pământului – pentru voi, cei care stați înaintea noastră, participanți direcți în Puterea Pământului și în Înțelepciune, maeștri *lillianrill* și *rhadhamaerl*, ucenici, Păstrători ai Înțelepciunii și războinici, și pentru cei de deasupra noastră, oameni care au grijă în fiecare zi de suflete și de viață, și pentru cei care vă aflați printre noi, uriași, Gardieni ai Sângelui, străini; și pentru absenții ranyhyni, rameni, stonedownori și woodhelvennini, cu toții frați și surori în credința comună. Fiți bine-veniți și onești.

Apoi Nobilii începură să cânte în întunericul incintei sacre. Focurile Hearthrallilor erau minuscule în sanctuarul imens, înalt și aglomerat – minuscule, însă micimea lor era distinctă, ca o stea călăuzitoare, ca un curaj neabătut. În această lumină Nobilii își cântară imnul.

Șapte Părți ale vechii Înțelepciuni
Zid și poartă pentru apărarea pe Tărâm;
Un singur Înalt Nobil care să exercite Legea
Să păstreze neatins miezul Puterii Pământului.

Șapte Cuvinte împotriva răului
Blesteme pentru sufletul osânditor al diavolului:
Un singur Nobil pur care să țină Toiagul
Ca să păzească Tărâmul de ochii trădători ai lui Foul.

Șapte iaduri pentru credința pierdută,
Pentru trădătorii Tărâmului, oameni sau duhuri;
Și un singur brav Nobil să înfrunte osânda
Să îndepărteze mana neagră de florile Frumuseții.

Când ecoul vocilor lor se stinse, Înaltul Nobil Prothall vorbi din nou:

– Noi suntem noii apărători ai Tărâmului – adoratori și slujitori ai Puterii Pământului; am jurat și ne-am dedicat viața regăsirii Înțelepciunii lui Kevin și vindecării Pământului de tot ce este pustiu sau nefiresc, devastat, fără temei sau pervers. De asemenea am jurat și ne-am dedicat, în egală măsură cu toate celelalte consacrări și promisiuni asumate împotriva oricărei chemări a sinelui insistent, Legământului Păcii. Căci liniștea este singura promisiune pe care o putem face astfel încât să nu profanăm iarăși Tărâmul.

Oamenii care stăteau în fața podiumului răspunseră la unison:

– Nu vom pângări Tărâmul, cu toate că efortul stăpânirii de sine ne secătuiește viețile. Nici nu ne vom găsi odihnă până când umbra trecutei noastre nebunii nu se va ridica de pe inima Tărâmului, iar întunericul nu va fi copleșit de prosperitate și viață.

Prothall reluă:

– Dar slujirea Tărâmului nu ne istovește. Serviciul atrage serviciu, la fel cum slugărnicia perpetuează superficialitatea. Putem înainta din cunoștințe în cunoștințe, și spre cunoștințe mult mai puternice, dacă rezistă curajul și rezistă abnegația, iar înțelepciunea nu va ceda sub presiunea umbrelor. Noi suntem noii apărători ai Tărâmului – adoratori și slujitori ai Puterii Pământului.

Căci noi nu ne vom odihni,
nici nu ne vom da la o parte,
nu ne vom pierde speranța,
nu vom eșua –
până când Cenușiul nu va curge Albastru,
și Rill și Maerl nu vor fi proaspete și curate
ca vechiul Llurallin.

Întreaga adunare răspunse cântând aceleași cuvinte, vers cu vers, după Înaltul Nobil; vocea comună reverbera în incinta sacră ca și cum tonul său reumatic ar fi dezlănțuit o pasiune zăvorâtă, subterană. Cât dură sunetul puternic, Prothall își plecă fruntea cu umilință.

Dar când se termină înălță capul și desfăcu brațele larg, parcă dezgolindu-și pieptul în fața unui denunț:

– Ah, prieteni! strigă. Slujitori și adoratori ai Tărâmului – de ce nu reușim să pătrundem Înțelepciunea lui Kevin? Care dintre noi a avansat cumva în știința predecesorilor săi? Ținem în mâinile noastre Prima Parte – citim scrisul, înțelegem cuvintele, și totuși nu îi pătrundem tainele. Ne împiedică un fel de lipsă în noi, o orientare falsă, o acțiune greșită, o componentă de bază în intențiile noastre. Nu mă îndoiesc că țelul nostru este cinstit – era și țelul Nobilului Kevin, și înaintea lui al lui Loric, Damelon și al Puterii Inimii – dar e mai înțelept, pentru că noi niciodată nu vom ridica mâna împotriva Tărâmului în disperare nebunească. Atunci ce se întâmplă? Unde greșim, de nu putem ajunge la ceea ce ne este dat?

Un timp după ce glasul său șovăi și scăzu, sanctuarul rămase tăcut și spațiul gol vibră ca de plâns, ca și cum în cuvintele lui oamenii s-ar fi recunoscut pe ei înșiși, ar fi recunoscut eșecul descris de el ca pe al lor personal. Dar atunci se ridică o nouă voce. Lup de Mare Navigatorul Spumei rosti îndrăzneț:

– Nobilul meu, nu am ajuns încă la final. Adevărat, lucrarea vieții noastre a însemnat să înțelegem și să consolidăm câștigurile strămoșilor noștri. Dar munca noastră va deschide ușile viitorului. Copiii noștri și copiii lor vor avea de câștigat dacă noi nu ne pierdem speranța, căci credința și curajul sunt cele mai prețioase daruri pe care le putem da urmașilor noștri. Iar Tărâmul poartă în el taine despre care noi nu știm nimic, taine ale speranței și taine ale primejdiei.

Păstrați-vă inimile bune, Frați de Piatră! Credința voastră este mai prețioasă decât orice.

Dar nu aveți timp! gemu Covenant. Credință! Copii! Foul o să vă distrugă. În sinea lui, părerea despre Nobili i se răsucea, se altera. Nu erau ființe superioare, făuritori de destine; erau muritori ca și el, familiarizați cu neputința. Foul i-ar distruge.

Pentru o clipă dădu drumul balustradei ca și cum ar fi vrut să-și strige mesajul osândei lumii adunate acolo. Dar imediat amețeala îi învinse rezistența, sărind asupra lui din gol. Retrăgându-se se împiedică de balustradă, apoi dădu înapoi prinzându-se de umărul lui Bannor.

...că limita zilelor lor în Tărâm...

Va trebui să le citească condamnarea la moarte.

– Scoate-mă de aici, șuieră răgușit. Nu pot să suport.

Bannor îl susținu, îl conduse. Brusc, o ușă se deschise spre strălucirea coridorului exterior. Covenant aproape că se prăbuși prin deschizătură. Fără un cuvânt, Bannor își reaprinse torța de la una dintre flăcările fixate pe perete. Apoi luă brațul lui Covenant ca să îl sprijine.

Acesta se smuci din mâna lui.

– Nu mă atinge, zise cu un început de gâfâit. Nu vezi că sunt bolnav?

Nici o tresărire nu tulbură fața lipsită de expresie a lui Bannor. Indiferent, se întoarse și îl conduse pe Covenant departe de incinta sacră.

Covenant îl urmă, încovoiat și ținându-se de stomac ca și cum i-ar fi fost greață. ...*Limita zilelor lor*... Cum ar putea să-i ajute? Nu se putea ajuta nici pe sine însuși. Confuz și cu inima îndurerată, merse târșâindu-și picioarele înapoi în camera lui din turn, stând amorțit în mijlocul încăperii cât timp Bannor repuse torța la locul ei și plecă, închizând ușa în urma lui ca o sentință. Apoi își strânse tâmplele ca și cum mintea i-ar fi fost sfâșiată în două.

Nimic din toate astea nu se întâmplă cu adevărat, gemu el. Cum îmi fac ei asta?

Legânându-se, se întoarse să privească tapiseria ca și când aceasta ar fi putut conține vreun răspuns. Dar nu făcea decât să-i agraveze nefericirea, să-l ardă ca o ofensă subită. La dracu'! Berek, scânci. Crezi că e ușor? Crezi că disperarea umană obișnuită e suficientă, că dacă te simți destul de prost ceva cosmic sau cel puțin miraculos o să apară și o să te salveze? Lua-te-ar naiba! O să-i distrugă! Tu nu ești decât un alt lepros proscris necurat și nici măcar nu știi!

Degetele i se strânseră ca niște gheare feline și se aruncă înainte sfâșiind draperia ca și cum ar fi încercat să șteargă o minciună întunecată de pe zidul de piatră al lumii. Materialul greu refuza să se rupă sub mâna sa fără degete, dar reuși s-o doboare de pe perete. Deschizând ieșirea în balcon, se luptă să scoată tapiseria afară în noaptea pătată cu stacojiu și s-o salte peste balustradă. Căzu ca o frunză uscată iarna.

Nu sunt Berek!

Gâfâind de efort, se întoarse în cameră și trânti obloanele, oprind lumina sângerie. Își scoase roba, își puse propria lenjerie, apoi stinse focurile și se urcă în pat. Dar atingerea moale, curată a așternuturilor pe piele nu îi oferi nicio consolare.

14
CONSILIUL NOBILILOR

Se trezi într-o ceață mată ca apăsarea unui tunet, o fierbere neagră cu trâmbițări de focuri albe. Parcurse mecanic mișcările de pregătire pentru Consiliu – se spălă, își făcu inspecția, se îmbrăcă în hainele lui, se bărbieri din nou. Când Bannor îi aduse o tavă cu alimente, mâncă de parcă ar fi fost un nutreț din praf și pietriș. Apoi strecură cuțitul lui Atiaran sub centură, apucă toiagul de la Baradakas cu mâna stângă și se așeză cu fața spre ușă așteptând convocarea.

În sfârșit Bannor se întoarse să-l anunțe că sosise timpul. Câteva secunde Covenant rămase nemișcat, fixându-l pe Gardian aproape fără să-l vadă, întrebându-se de unde și-ar putea aduna curajul ca să-și continue visul. Simțea grimasa de pe fața lui, dar nu putea fi sigur.

...limita zilelor lor...

Treci peste asta.

Atinse metalul dur și ascuns al inelului ca să se liniștească, apoi își îndreptă oasele șovăielnice. Încruntându-se la ușă ca și cum ar fi reprezentat pragul unei primejdii, trecu tăcut prin ea și porni pe coridor. Urmând spatele poruncitor al lui Bannor ieși din turn, traversă curtea, apoi intră înăuntru prin pasajele întreținute și bizar construite din Piatra Sărbătorii.

În cele din urmă ajunseră, parcurgând săli viu luminate adânc în munte, la o pereche de uși de lemn arcuite. Erau închise și păzite de Gardieni ai Sângelui; de-a lungul ambilor pereți erau aliniate bănci de piatră, unele de dimensiuni umane și altele suficient de mari pentru uriași. Bannor făcu semn din cap santinelelor. Una dintre ele deschise ușile, iar cealaltă îi invită pe Bannor și Covenant să intre. Bannor îl conduse pe Covenant în sala de consiliu a Nobililor. Cabinetul era o încăpere circulară enormă, adâncită, cu tavan înalt și arcuit și gradene întinzându-se pe trei sferturi din spațiu. Ușile prin care intrase Covenant se aflau aproape la nivelul ultimelor scaune, la fel ca și celelalte două uși – ambele mici – de pe partea opusă a încăperii. Sub cel mai de jos rând de scaune se distingeau trei niveluri: pe primul, la câțiva metri dedesubtul galeriei, se găsea o masă de piatră curbată cât trei sferturi de cerc, cu deschiderea înspre ușile largi și cu multe scaune pe partea exterioară; sub aceasta, în interiorul curburii mesei, era podeaua netedă a Cabinetului; și în sfârșit, în centrul acesteia stătea o vatră mare, rotundă, cu pietriș. Strălucirea galbenă a pietrelor de foc era susținută de patru torțe

lillianrill uriașe, arzând fără foc și fără să se consume în lăcașurile lor în jurul pereților superiori.

În timp ce Bannor îl însoțea în jos pe trepte către capătul deschis al mesei, Covenant observa oamenii din încăpere. Lup de Mare Navigatorul Spumei stătea în apropiere la masă într-un scaun masiv de piatră; urmărea coborârea lui Covenant cu un zâmbet de întâmpinare adresat fostului său pasager. În spatele lui, singurele persoane de la masă erau Nobilii. Drept în fața lui Covenant, în capul mesei, stătea Înaltul Nobil Prothall. Toiagul său se afla pe suprafața de piatră în fața lui. Un bărbat și o femeie, bătrâni, se găseau la câțiva metri depărtare de o parte și de alta a lui; la distanță egală în stânga femeii se afla Nobilul Mhoram; și în fața lui Mhoram, lângă bătrân, o femeie de vârstă mijlocie. Câte patru Gardieni se plasaseră în spatele fiecăruia dintre Nobili.

În Cabinet mai erau încă patru persoane. În spatele Înaltului Nobil, aproape de vârful galeriei, stăteau Hearthrallii, Birinair și Tohrm, umăr la umăr ca și cum s-ar fi completat unul pe celălalt. Și imediat în spatele lor se aflau alții, un războinic cu o dublă diagonală neagră peste platoșă, celălalt fiind Tuvor, Prim Mark al Gărzii Sângelui. Cu atât de puțini oameni înăuntru Cabinetul părea mare, gol, ca o criptă.

Bannor îl duse pe Covenant pe scaunul izolat de sub nivelul mesei Nobililor, despărțit de Înaltul Nobil de adâncitura cu pietriș. Covenant se așeză țeapăn și privi în jur. Se simțea incomod de departe de Nobili; se temea că va trebui să-și transmită

mesajul țipând. Așa că fu surprins când Prothall se ridică și spuse liniștit:

– Thomas Covenant, fii bine-venit în Consiliul Nobililor.

Vocea sa reumatică ajunse la Covenant limpede ca și cum ar fi stat alături. Covenant nu știa cum să răspundă; nesigur, își atinse pieptul cu pumnul drept, apoi întinse brațul cu palma deschisă înainte. Pe măsură ce simțurile i se adaptau la Cabinet, începu să perceapă prezența, personalitatea radiantă și judecata Nobililor. Îi făceau impresia unor jurăminte aspre ținute cu bucurie, a unui devotament care cuprindea multe și totuși era obsesiv. Prothall stătea singur, înfruntând privirea lui Covenant. Aparența de vârstă înaintată a Înaltului Nobil era contrazisă de desimea bărbii și ținuta dreaptă; evident era încă în putere. Dar ochii îi erau uzați de experiența unui ascetism și a unei abnegații duse atât de departe încât păreau să-i desființeze carnea – ca și cum ar fi fost bătrân atâta timp încât acum numai puterea căreia i se dedicase îl mai ferea de decrepitudine.

Cei doi Nobili care stăteau de o parte și de alta a lui nu se păstraseră. Erau palizi, cu pielea marcată de vârstă și părul țepos; se aplecau asupra mesei luptând parcă cu bătrânețea oaselor lor ca să facă distincția între meditație și somn. Covenant îl știa deja pe Nobilul Mhoram, cu toate că acum îi apărea mai incisiv și mai periculos, ca și cum compania tovarășilor săi Nobili i-ar fi accentuat capacitățile. Pe cel de-al cincilea Nobil Covenant nu-l cunoștea; femeia stătea sobră și con-

cretă la masă, cu chipul ei sincer și deschis fixat sfidător asupra lui.

– Să fac prezentările înainte de a începe, murmură Înaltul Nobil. Eu sunt Prothall fiul lui Dwillian, Înalt Nobil prin voința Consiliului. În dreapta mea se află Variol soțul Tamaranthei și fiul lui Penthil, fost Înalt Nobil – în timp ce spunea asta, cei doi Nobili bătrâni își ridicară fețele dantelate de vreme și își zâmbiră prietenește unul altuia – și Osondrea fiica Sondreei. În stânga mea, Tamarantha soția lui Variol și fiica Enestei, și Mhoram fiul lui Variol. Pe uriașul din Țărmul Mărilor, Lup de Mare Navigatorul Spumei, îl știi deja, iar pe Hearthrallii de la Cetatea Nobilă i-ai cunoscut. În spatele meu se află Tuvor, Prim Mark al Gărzii Sângelui, și Garth, Warmark al Oștii din Cetatea Nobilă. Cu toții au dreptul să fie prezenți la Consiliul Nobililor. Ai vreo obiecție?

Obiecție? Covenant scutură posac din cap.

– Atunci să începem. Obiceiul nostru cere să îi onorăm pe cei care vin înaintea noastră. Pe tine cum te putem onora?

Din nou Covenant scutură din cap. Nu vreau nicio onoare. Am făcut deja o dată greșeala asta.

După o pauză întrebătoare, Înaltul Nobil spuse:

– Foarte bine. Întorcându-se spre uriaș, ridică vocea: Salut și fii bine-venit, uriaș din Țărmul Mărilor, Lup de Mare Navigatorul Spumei, Frate de Piatră și moștenitor al loialității Tărâmului. Cei Fără Casă sunt o binecuvântare pentru Tărâm. „Piatra și Marea fac parte din viață". Fii bine-venit, teafăr sau rănit,

la bucurie și la necaz, fie că ceri sau oferi. La orice cerință nu vom ezita să răspundem atâta timp cât avem puterea să îndeplinim acea necesitate. Eu sunt Înaltul Nobil Prothall; vorbesc în numele însăși cetății Piatra Sărbătorii.

Navigatorul se ridică în picioare ca să răspundă la salut.

– Salut, Nobil și Prieten al Pământului. Numele meu este Lup de Mare Navigatorul Spumei, sol al uriașilor din Țărmul Mărilor la Consiliul Nobililor. Gura mea rostește adevărurile poporului meu, și aud aprobarea străvechii pietre sacre

> piatra curată a Pământului
> prietenie pură
> semn al supunerii și credinței pe eterna stâncă
> a timpului.

Acum e timpul să facem dovada puterii credinței. Prin Codrii Uriașilor, Întinderea Sarangrave și Andelain, aduc anticele promisiuni. Apoi renunță la o parte din atitudinea formală și îi aruncă o privire veselă lui Covenant: Și mai aduc și alte lucruri. Prietenul meu Thomas Covenant a promis că se va scrie un cântec despre călătoria mea. Râse încet: Eu sunt uriaș din Țărmul Mărilor. Pentru mine să nu scrieți cântece scurte.

Umorul lui atrase un chicotit din partea Nobilului Mhoram, iar Prothall surâse ușor; dar chipul sever al Osondreei părea incapabil să râdă, și nici Variol,

nici Tamarantha nu păreau să-l fi auzit pe uriaș. Navigatorul își reluă locul, și imediat Osondrea zise ca și cum ar fi fost nerăbdătoare:

– Care este solia ta?

Navigatorul stătea drept în scaun, mângâind atent cu palmele piatra mesei.

– Nobilii mei! Piatră și Mare! Eu sunt uriaș. Lucrurile astea nu-mi vin ușor, deși sunt mai ușoare pentru mine decât pentru oricine altcineva din neamul meu – și din acest motiv am fost ales eu. Dar mă voi strădui să vorbesc pe scurt.

Vă rog să mă înțelegeți. Mi s-a încredințat solia în Conclavul Uriașilor cu zece zile în urmă. Nu s-a pierdut timp deloc. Când e nevoie de înțelegere, orice poveste trebuie spusă în întregime. Graba este pentru cei lipsiți de speranță, spunem noi – și abia a trecut o zi de când am constatat că există mult adevăr în zicale. Astfel, solia mea conține multe lucruri pe care poate nu ați vrea să le auziți deocamdată. Ar trebui să cunoașteți istoria poporului meu – toate călătoriile și toate pierderile care ne-au adus pe aceste țărmuri, toate relațiile poporului meu încă din acele vremuri – dacă ar fi să mă ascultați. Dar voi sări peste asta. Noi suntem Cei Fără de Casă, cu sufletele în derivă și slăbiți de o sămânță incapabilă să ne refacă numărul. Suntem însetați după pământul nostru natal. Totuși încă de pe vremea lui Damelon Prietenul Uriașilor noi nu am renunțat la speranță, cu toate că însuși Zdrobitorul de Suflete a conspirat împotriva noastră. Am cercetat mările și am așteptat ca semnele rele să treacă.

Navigatorul făcu o pauză să se uite gânditor la Covenant, apoi continuă:

– Ah, Nobilii mei, semnele sunt ciudate. S-au spus atât de multe, și atât de puține lucruri au fost clarificate. Nu un cămin ne-a prezis Damelon, ci mai degrabă un final, o decizie în privința pierderii noastre. Și totuși asta a fost suficient pentru noi – dar numai suficient. Ei bine, o singură speranță am găsit pentru noi. Când a venit primăvara în Țărmul Mărilor, vasele noastre trimise în cercetare s-au întors și ne-au spus că la limita căutărilor lor au ajuns la o insulă situată la marginea oceanelor pe care noi colindam cândva. Nu este ceva sigur, însă următorii exploratori pot merge direct la acea insulă și să caute dincolo de ea indicii mai sigure. Astfel ne vom descurca singuri prin labirintul mărilor.

Nobilul Prothall dădu din cap, și prin acustica perfectă a Cabinetului Covenant putu auzi fosnetul slab al robei Înaltului Nobil.

Cu aerul că se apropie de punctul crucial al soliei sale, Navigatorul continuă:

– Însă Damelon Prietenul Uriașilor, Înalt Nobil și fiu al lui Puterea Inimii, ne-a mai dăruit o speranță. În miezul prezicerii lui se spunea așa: exilul nostru se va sfârși atunci când sămânța noastră își va recăpăta puterea, iar declinul urmașilor noștri va fi recuperat. Astfel speranța se va naște din speranță, și fără vreo altă prezicere ne vom trage optimismul și curajul din creșterea numărului copiilor noștri iubiți și atât de prețioși. Și iată! În noaptea în care navele

noastre s-au întors, lui Cosițe Voinice, nevasta lui Braț Puternic Meșteșugarul de Nave, i-a venit timpul să nască – ah, Piatră și Mare, Nobilii mei! Mi se înnoadă limba fiindcă trebuie să rostesc acest lucru fără întreaga dimensiune a unei prelungi recunoștințe a uriașilor. Cum se poate bucura neamul care spune totul pe scurt? Mândra nevastă, Wavenhair cea cu brațele curate, a dat naștere la trei fii.

Nemaiputându-se abține, se lansă într-o incantație plină de bubuitul talazurilor și de gustul sării.

Spre surprinderea lui, Covenant observă că Nobila Osondrea zâmbea și ochii ei reflectau umezi strălucirea galbenă a pietrișului – dovadă elocventă a bucuriei aduse de veștile uriașului.

Dar Navigatorul se opri brusc. Cu un gest către Covenant, spuse:

– Iertare, aveți alte probleme pe cap. Trebuie să ajung la esența soliei mele. Ah, prietene, i se adresă lui Covenant, tot nu râzi pentru mine? Trebuie să reamintesc că Damelon ne-a promis un sfârșit, nu o reîntoarcere Acasă – cu toate că nu-mi pot imagina un alt sfârșit decât acasă. Poate că sunt martorul apusului uriașilor.

– Ssst, Frate de Piatră, îl întrerupse Nobila Tamarantha. Nu aduce răul asupra poporului tău rostind astfel de cuvinte.

Navigatorul răspunse cu un hohot de râs din inimă:

– Mulțumirile mele, Nobilă Tamarantha. Așadar bătrânii uriași înțelepți sunt admonestați de femeile

tinere. Tot neamul meu o să râdă când o să le povestesc asta.

Tamarantha și Variol schimbară un surâs, apoi reveniră la atitudinea lor de meditație sau somnolență. După ce termină de râs, uriașul zise:

– Ei bine, Nobilii mei. Să trecem la partea principală. Piatră și Mare! Graba asta mă amețește. Am venit să cer îndeplinirea vechilor promisiuni. Înaltul Nobil Loric Amuțitorul Demonilor a promis că Nobilii ne vor oferi un dar când speranțele noastre se vor împlini – un dar care să ne crească șansele pe drumul spre Casă.

– Birinair, rosti Nobila Osondrea.

Sus în galeria din spatele lui Prothall, Birinair se ridică în picioare și răspunse:

– Bineînțeles. Nu am adormit. Nu-s așa de bătrân cum arăt, să știi. Vă aud.

Cu un zâmbet larg, Navigatorul strigă:

– Salut, Birinair! Hearthrall al Cetății Nobile și Hirebrand de *lillianrill*. Există o veche prietenie între uriași și *lillianrill*.

– Nu trebuie să țipi, replică Birinair. Te aud. Prietenie veche de pe vremurile Înaltului Nobil Damelon. Niciodată n-a fost altfel.

– Birinair, îi întrerupse Osondrea, cunoștințele tale își amintesc despre darul promis de Loric uriașilor?

– Dar? De ce nu? Nu e nimic în neregulă cu memoria mea. Unde e copilul ăla, ucenicul meu? Bineînțeles, *lorliarill*. Gildenlode i se spune. Așa. Carene și vâsle pentru nave. Traiectorie corectă, niciodată încetinită.

Și puternice precum piatra – i se adresă lui Tohrm – *rhadhamaerl* rânjitor și năzuros. Îmi amintesc.

– Poți face asta? întrebă Osondrea încet.

– S-o fac? repetă Birinair, aparent nedumerit.

– Poți face carene și vâsle din Gildenlode pentru uriași? Sau s-a pierdut știința asta? Întorcându-se către Navigator, Nobila Osondrea întrebă: De câte nave aveți nevoie?

Aruncând o privire staturii drepte și demne a lui Birinair, Navigatorul își reținu amuzamentul și răspunse simplu:

– Șapte. Poate chiar cinci.

– Se poate face asta? îl întrebă iar Osondrea pe Birinair, rar dar fără iritare.

Privirea goală a lui Covenant trecea de la vorbitor la vorbitor ca și cum ar fi vorbit într-o limbă străină.

Hearthrallul scoase o tăbliță mică și un toc de sub robă și începu să calculeze, mormăind pentru el. Scârțâitul tocului se putea auzi în întregul Cabinet, până când el înălță capul și spuse serios:

– Știința se păstrează. Dar nu ușor. Cel mai bun lucru pe care-l putem face. Desigur. Și timp – va fi nevoie de timp. *Bodach glas*, va fi nevoie de timp.

– Cât de mult timp?

– Cel mai bun lucru pe care-l putem face. Dacă suntem lăsați în pace. Nu-i vina mea. Nu am pierdut întreaga mândra știință *lillianrill*. Patruzeci de ani. Dintr-odată în șoaptă, adăugă pentru Navigator: Îmi pare rău.

– Patruzeci de ani? râse ușor Navigatorul. Ah, curajoase vorbe, Birinair, prietenul meu. Patruzeci de ani? Mie nu mi se pare un timp atât de lung. Întorcându-se către Nobilul Prothall, zise: Poporul meu nu-ți poate mulțumi. Nici măcar în limba uriașilor nu există cuvinte potrivit de lungi. Trei milenii de loialitate nu au fost suficiente pentru a răsplăti șapte carene și vâsle din Gildenlode.

– Ba nu, protestă Prothall. De șaptezeci de ori șapte daruri din Gildenlode nu sunt suficiente prin comparație cu măreața prietenie a uriașilor din Țărmul Mărilor. Numai gândul ca am fost de ajutor la întoarcerea voastră Acasă poate umple golul pe care plecarea voastră îl va lăsa în urmă. Dar vom începe imediat, și poate că vreo nouă înțelegere a Înțelepciunii lui Kevin va scurta timpul.

Repetând „Imediat" Birinair se reașeză.

Patruzeci de ani! icni Covenant. Nu mai aveți patruzeci de ani la dispoziție.

Apoi Osondrea întrebă:

– Gata?

Privi mai întâi la Navigator, apoi la Înaltul Nobil Prothall. Când amândoi aprobară din cap, ea se întoarse spre Covenant spunând:

– Atunci să trecem la problema lui Covenant.

Vocea ei părea să stimuleze atmosfera ca pocnetul unui tunet îndepărtat.

Zâmbind ca să atenueze maniera directă a Osondrei, Mhoram rosti:

– Un străin numit Necredinciosul.

– Şi pe bună dreptate, adăugă Navigatorul.

Cuvintele uriaşului sunară ca o alarmă prin tremurul înceţoşat al lui Covenant şi se uită atent la Navigator. În ochii adânciţi sub fruntea boltită văzu importanţa comentariului. La fel de clar ca şi cum ar fi pledat pe faţă, Navigatorul spunea: *Ţine cont de aurul alb şi foloseşte-l în ajutorul Tărâmului.* Imposibil, îi replică el. Îşi simţea ochii arzând de neputinţă şi agresivitate, dar avea chipul amorţit ca o dală de marmură.

Brusc, Nobila Osondrea întrebă:

– A fost găsită tapiseria din camera ta. De ce ai aruncat-o?

Covenant răspunse fără să se uite la ea:

– M-am simţit ofensat.

– Ofensat? Glasul ei tremura de neîncredere şi indignare.

– Osondrea, o admonestă Prothall blând. Este străin.

Ea îşi păstră pe chip neîncrederea faţă de Covenant, dar tăcu. Pentru o clipă, nimeni nu se mişcă şi nici nu vorbi; Covenant avea senzaţia neliniştitoare că Nobilii dezbăteau mental modul în care să se poarte cu el. Apoi Mhoram se ridică, ocoli capătul mesei de piatră şi intră în interiorul cercului până când ajunse din nou faţă în faţă cu Osondrea. Acolo se aşeză pe marginea mesei, cu toiagul în poală, şi îşi fixă privirea asupra lui Covenant.

Covenant se simţi mai expus ca oricând analizei lui Mhoram. În acelaşi timp, simţi că Bannor păşise

mai aproape de el, parcă anticipând un atac asupra lui Mhoram.

Posac, Nobilul zise:

– Thomas Covenant, trebuie să ne ierți precauțiile. Luna pângărită semnifică un rău pentru Tărâm pe care noi abia îl bănuim. Fără niciun avertisment, cel mai dur test al erei noastre apare pe cer, iar noi suntem extrem de amenințați. Nu avem prejudecăți împotriva ta. Trebuie să-ți dovedești vinovăția – dacă ești vinovat.

Se uită la Covenant așteptând un răspuns, un semn de încuviințare, dar străinul nu făcea decât să se holbeze inexpresiv. Cu o ușoară ridicare din umeri, Nobilul continuă:

– Așadar. Poate ar fi bine să începi cu mesajul.

Covenant tresări, plecând capul ca un om hărțuit de vulturi. Nu voia să recite acel mesaj, nu voia să-și amintească de Postul de Veghe al lui Kevin, de Mithil Stonedown, de nimic. Stomacul îl durea, anticipând vertijul. Toate astea erau imposibile. Cum să-și păstreze sănătatea mintală – și așa zguduită – dacă se gândea la asemenea lucruri?

Dar mesajul lui Foul avea putere de constrângere. Îl purtase ca pe o rană în minte prea mult timp ca să-l repudieze acum. Înainte de a-și organiza apărarea, îl potopi ca o convulsie. Cu un ton de iremediabilă sfidare, recită:

– Acestea sunt cuvintele Nobilului Foul Disprețuitorul: „Să spui Consiliului Nobililor și Înaltului Nobil Prothall fiul lui Dwillian că limita zilelor lor în Tărâm este de șapte ori șapte ani începând din

prezent. Înainte de sfârșitul acestor zile numărate, eu voi avea în mână controlul asupra vieții și morții. Și ca dovadă că ceea ce spun reprezintă adevărul, zi-le așa: Drool Viermele de Piatră, troglodit din Muntele Tunetului, a găsit Toiagul Legii, care a fost pierdut în urmă cu de zece ori o sută de ani de către Kevin la Ritualul Profanării. Spune-le că misiunea încredințată generației lor este de a găsi Toiagul. Fără el nu vor fi în stare să-mi opună rezistență timp de șapte ani, iar victoria mea absolută va avea loc cu de șase ori șapte ani mai devreme decât ar fi altfel.

Cât despre tine, trepăduşule: să nu dai greș cu mesajul ăsta. Dacă nu îl duci în fața Consiliului, toți oamenii din Tărâm vor fi morți înainte să treacă zece anotimpuri. Tu nu înțelegi – dar îți spun că Drool Viermele de Piatră are Toiagul, iar ăsta este un motiv de spaimă. Va fi înscăunat la Cetatea Nobilă peste doi ani dacă mesajul se pierde. Deja troglodiții se adună la chemarea lui; și lupii și demonii-abjecți din neamul Demondim răspund chemării Toiagului. Dar nu războiul este cel mai mare pericol. Drool se afundă încă și mai mult în străfundurile întunecate ale Muntelui Tunetului – Gravin Threndor, Piscul Leilor de Foc. Iar acolo se află blesteme îngropate în adâncul pământului, prea puternice și prea îngrozitoare pentru a fi controlate de un muritor. Ele ar putea face universul un iad veșnic. Un astfel de blestem caută Drool. Caută Piatra Bolii Pământului. Dacă ar deveni stăpânul ei, necazurile ar veni și pentru cei de jos și pentru cei de sus în același fel până când Timpul însuși se va prăbuși.

Nu rata mesajul, trepăduşule. L-ai cunoscut pe Drool. Îţi doreşti să mori în mâinile lui?"

Inima lui Covenant se cutremura sub apăsarea scârbei faţă de cuvinte, de intonaţie. Dar nu terminase.

„Încă un cuvânt, o ultimă atenţionare. Să nu uiţi de cine trebuie să te temi în final. A trebuit să mă mulţumesc cu uciderea şi tortura. Dar acum mi-am făcut planurile şi am început. Nu-mi voi găsi odihnă până când nu voi stârpi speranţa de pe Pământ. Gândeşte-te la asta şi înspăimântă-te!"

Terminând, auzi teama şi sila arzând în Cabinet parcă aprinse de peroraţia lui involuntară. Pe focurile iadului, pe focurile iadului! gemu el, încercând să-şi limpezească privirea de bezna din care izbucnise dispreţul lui Foul. Necurat!

Prothall stătea cu capul plecat şi mâinile încleştate pe toiag ca şi cum ar fi încercat să-şi stoarcă curajul din el. În spatele lui, Tuvor şi Warmarkul Garth aveau atitudini marţiale, gata de luptă. În mod ciudat, Variol şi Tamarantha tremurau în scaunele lor parcă aţipiţi, inconştienţi de ceea ce fusese spus. Dar Osondrea se uita la Covenant cu gura căscată ca şi cum ar fi fost înjunghiată în inimă. În faţa ei, Mhoram stătea drept, cu capul sus şi ochii închişi, apăsând puternic cu toiagul în podea; acolo unde metalul întâlnea piatra ardea o flacără albastră fierbinte. Navigatorul se ghemuise pe scaunul lui; mâinile sale enorme strângeau marginea de piatră. Umerii i se scuturau, şi brusc scaunul plesni.

La auzul sunetului Osondrea își acoperi fața cu mâinile strigând îndurerată:

– *Melenkurion abatha*!

În clipa următoare lăsă în jos mâinile și continuă să se uite împietrită și uluită la Covenant. Iar el strigă în sinea lui: Necurat! de parcă ar fi fost de acord cu ea.

– Râzi, Covenant, șopti Navigatorul răgușit. Ne-ai vorbit despre sfârșitul tuturor lucrurilor. Acum ajută-ne. Râzi.

Covenant replică plat:

– Râzi tu. „Bucuria se află în urechile celor care ascultă." Eu nu pot s-o fac.

Spre uimirea lui, Navigatorul râse. Își înălță capul și emise un sunet strangulat, strident, din gât, care suna ca un suspin; dar într-o clipă sunetul se eliberă, se limpezi, căpătă încet tonul unui umor încăpățânat. Teribilul efort îl înspăimântă pe Covenant.

În timp ce Navigatorul râdea, primul șoc al spaimei se disipă în Consiliu. Încet, Prothall înălță capul.

– Cei Fără Casă sunt o binecuvântare pentru Tărâm, murmură el.

Mhoram se încovoie, iar focul dintre toiagul său și podea se stinse. Osondrea scutură capul, oftă, își trecu mâinile prin păr. Din nou Covenant simți un fel de comuniune mentală între Nobili; fără cuvinte păreau să-și dea mâna, să-și împărtășească unul altuia putere.

Singur și nefericit, Covenant așteptă să i se pună întrebări, timp în care se luptă să-și repete toate negările de care depindea supraviețuirea lui.

În cele din urmă Nobilii își îndreptară atenția asupra lui. Carnea de pe obrajii lui Prothall părea să cadă de oboseală, dar ochii îi rămâneau siguri, hotărâți.

– Și acum, Necredinciosule, zise moale. Trebuie să ne povestești tot ceea ce ți s-a întâmplat. Trebuie să știm cum sunt concretizate amenințările lui Foul.

Și acum, repetă Covenant ca un ecou, răsucindu-se în scaun. Abia putea rezista nevoii de a-și pipăi inelul. Amintiri întunecate băteau în urechile lui, încercând să-i doboare apărarea. Curând, toți cei din Cabinet se uitau la el. Aruncând cuvintele ca pe niște cărămizi sparte, începu.

– Eu vin... din altă parte. Am fost adus la Postul de Veghe al lui Kevin – nu știu cum. Mai întâi am dat cu ochii de Drool, apoi Foul m-a lăsat la Postul de Veghe. Părea că se cunoșteau.

– Și Toiagul Legii? întrebă Prothall.

– Drool avea un toiag sculptat, cu metal la capete, ca ale voastre. Nu știu ce anume era.

Prothall își alungă îndoiala; posac, Covenant se chinui să descrie evenimentele călătoriei sale fără vreo referire la propria sa persoană, la Lena, Triock sau Baradakas. Când vorbi despre waynhimul ucis. Răsuflarea Osondrei șuieră printre dinți, dar Nobilii nu avură nicio altă reacție.

Apoi, după ce menționă vizita la Woodhelven Înalt a unui străin malefic, posibil un proroc delirant, Mhoram întrebă cu seriozitate:

– Străinul acela a folosit vreun nume?

– A spus că se numea Jehannum.

– Aha. Și ce intenții avea?

– De unde să știu eu? se enervă Covenant, încercând să-și ascundă falsitatea prin agresivitate. Nu-i cunosc pe prorocii deliranți.

Mhoram dădu din cap evaziv, iar Covenant continuă cu relatarea înaintării lui și a lui Atiaran prin Andelain. Evită supărat orice referire la răul care îl atacase prin ghete. Dar când ajunse la Sărbătoarea Primăverii, se împiedică.

Duhurile! gemu în sinea lui. Păstra încă în el furia și oroarea acelei nopți, încă vie în inima lui rănită. *Covenant, ajută-i!* Cum pot să fac asta? E o nebunie! Nu sunt... nu sunt Berek.

Cu un efort care îi provocă dureri de gât, ca și cum cuvintele ar fi fost prea tăioase ca să treacă prin el, continuă:

– Sărbătoarea a fost atacată de demonii-abjecți. Noi am scăpat. Unele Duhuri au fost salvate de... de către unul dintre Cei Dezlegați, așa a spus Atiaran. Apoi luna a devenit roșie. După aceea am ajuns la râu și l-am întâlnit pe Navigator. Atiaran a decis să se întoarcă acasă.

La naiba, cât timp îmi va lua să mă împac cu asta?

Pe neașteptate, Nobila Tamarantha înălță capul:

– Cine va merge? întrebă ea tavanul Cabinetului.

– Încă nu s-a hotărât că va merge cineva, replică Prothall cu glas blând.

– Aiurea, pufni ea. Trăgându-se de o șuviță subțire de păr de după ureche, își înduplecă oasele bătrâne să se îndrepte. E o problemă prea importantă ca să

mai fim precauți. Trebuie să acționăm. Bineînțeles că eu îl cred. Are toiagul unui Hirebrand, nu-i așa? Acel Hirebrand nu i l-a dat fără un motiv serios. Și uite – are un capăt înnegrit. A luptat cu el – la Sărbătoare, dacă nu mă înșel. Ah, bietele Duhuri. Asta a fost ceva rău, rău. Uitându-se la Variol, zise: Vino. Trebuie să ne pregătim.

Variol se ridică greoi în picioare. Luând-o de braț pe Tamarantha, părăsi Cabinetul printr-una dintre ușile din spatele Înaltului Nobil.

După o pauză respectuoasă față de bătrânii Nobili, Osondrea își ațintì privirea asupra lui Covenant și întrebă:

– Cum ai obținut acest toiag?

– Baradakas – Hirebrandul – mi l-a dat.

– De ce?

Tonul ei scotea scântei de mânie. Răspunse răspicat:

– A vrut să-și ceară scuze pentru că nu a avut încredere în mine.

– Cum l-ai făcut să aibă încredere în tine?

La naiba!

– Am trecut nenorocitul lui de test al adevărului.

Cu grijă, Nobilul Mhoram întrebă:

– Necredinciosule... de ce Hirebrandul din Woodhelven Înalt a dorit să te testeze?

Din nou Covenant se simți îndemnat să mintă.

– Jehannum îi neliniștise. Testa pe toată lumea.

– A testat-o și pe Atiaran?

– Tu ce crezi?

– Cred, interveni ferm Navigatorul, că Atiaran soția lui Trell din Mithil Stonedown nu are nevoie de niciun test pentru a-și demonstra credința.

Această afirmație atrase un moment de tăcere, în timpul căruia Nobilii se priviră reciproc ca și cum ar fi ajuns într-un impas. Apoi Înaltul Nobil Prothall spuse sever:

– Thomas Covenant, ești străin și nu avem timp să te învățăm obiceiurile noastre. Dar nu renunțăm la a simți ce e corect la tine și ce nu. Este limpede că ai rostit minciuni. De dragul Tărâmului, trebuie să răspunzi la întrebările noastre. Te rugăm să ne spui de ce Hirebrandul Baradakas te-a supus pe tine testului adevărului, dar nu și pe tovarășa ta Atiaran.

– Nu.

– Atunci spune-ne de ce Atiaran soția lui Trell nu te-a însoțit până aici. Este ceva neobișnuit pentru o persoană născută în Tărâm să se oprească atât de aproape de Piatra Sărbătorii.

– Nu.

– De ce refuzi?

Căutătura dușmănoasă a lui Covenant îi fierbea pe anchetatorii săi. Stăteau deasupra lui ca niște judecători cu puterea exilului în mâinile lor. Ar fi vrut să se apere cu răcnete, insulte; dar ochii intenși ai Nobililor îl opreau. Nu observa dispreț pe fețele lor. Îl priveau cu furie, teamă, neliniște, cu dragoste rănită față de Tărâm, dar fără dispreț. Foarte încet rosti:

– Nu înțelegeți? Încerc să evit să vă spun o minciună și mai mare. Dacă veți continua să mă presați... vom suferi cu toții.

Înaltul Nobil îi susținu pentru câteva secunde privirea agasată, imploratoare, apoi oftă fonfănit.

– Foarte bine. Ne îngreunezi sarcinile. Acum trebuie să ne sfătuim. Te rog să părăsești Cabinetul. Vom trimite după tine în scurt timp.

Covenant se ridică în picioare, se întoarse pe călcâie și porni să urce treptele spre ușile cele mari. Până când ajunse la uși numai sunetul ghetelor sale pe piatră întrerupse liniștea. Apoi îl auzi pe Navigator grăind atât de limpede, încât părea că vorbele lui erau rostite chiar de inima lui:

– Atiaran soția lui Trell te-a învinovățit pentru masacrarea Duhurilor.

Încremeni, așteptând cuprins de o spaimă oarbă ca uriașul să continue. Dar Navigatorul nu mai spuse nimic altceva. Tremurând, Covenant trecu prin uși și înaintă șovăitor să se așeze pe una dintre băncile de lângă perete. Secretul său era atât de fragil în interiorul său încât abia mai putea crede că era încă intact.

Nu sunt...

Când ridică ochii îl descoperi pe Bannor stând în fața lui. Fața Gardianului era golită de orice expresie, dar nu părea lipsită de dispreț. Ambiguitatea sa monotonă îl făcea să pară capabil de orice reacție, iar acum implica o judecată a slăbiciunii lui Covenant, a bolii sale.

Împins de furie și frustrare, Covenant mormăi ca pentru sine: Continuă să te miști; supraviețuiește.

– Bannor, mârâi, Mhoram pare să creadă că noi doi ar trebui să ne cunoaștem mai bine. Mi-a zis să te întreb despre Garda Sângelui.

Bannor ridică din umeri ca și cum ar fi fost impenetrabil oricărei întrebări.

– Poporul tău... haruchai...

Bannor încuviință.

– ...Trăiau în munți. Ați venit în Tărâm pe când Înalt Nobil era Kevin. Cu cât timp în urmă a fost asta?

– Cu secole înainte de Profanare. Tonul străin al Gardianului părea să sugereze că unitățile de timp de genul anilor și zecilor de ani nu aveau vreo semnificație: Două mii de ani.

Două mii de ani. Gândindu-se la uriași, zise:

– Din cauza asta nu ați mai rămas decât cinci sute. De când ați venit pe Tărâm vă stingeți.

– Garda Sângelui a numărat întotdeauna cinci sute de membri. Acesta este Jurământul. Haruchai sunt mai mulți.

Dădu numelui o tonalitate ritmică potrivită cu vocea sa.

– Mai mulți?

– Trăiesc în munți ca și înainte.

– Atunci cum... Spui asta ca și cum nu v-ați mai fi întors de mult.

Din nou Bannor încuviință ușor din cap.

– Cum vă mențineți aici cinci sute? N-am văzut...

Bannor îl întrerupse calm:

– Când unul dintre Gardieni este ucis, trupul îi este trimis în munți prin Pasul Gardienilor, și un alt haruchai vine să-i ia locul depunând Jurământul.

Ucis? se miră Covenant.

– Tu de când nu ai mai fost acasă? Nu-ți vizitezi... Ai o soție?

– Am avut odată.

Intonația lui Bannor nu se schimbă, dar ceva în lipsa lui de inflexiune îl făcu pe Covenant să simtă că întrebarea era importantă.

– Odată? Ce s-a întâmplat cu ea?

– A murit.

Instinctul îl avertiză pe Covenant, însă continuă, prins de fascinația față de soliditatea nepământeană, inflexibilă a lui Bannor.

– Cum... Cu cât timp în urmă a murit?

Fără nicio tresărire de ezitare, Gardianul răspunse:

– Două mii de ani.

Cum?! Pentru o clipă, Covenant rămase cu gura căscată de uimire, șoptind pentru sine parcă temându-se că Bannor l-ar putea auzi: E imposibil. E imposibil. Cu un efort de a-și recăpăta controlul, clipi prostește. Două...? Ce înseamnă asta?

Totuși, în ciuda uluirii sale, afirmația lui Bannor avea putere de convingere. Tonul acela searbăd părea incapabil de necinste, chiar și de denaturări. Îl umplea pe Covenant de oroare, de compătimire îngrețoșată. Avu o imagine subită asupra lor când își reaminti sensul descrierii lui Mhoram, *prin loialitatea lor garantată au ajuns ascetici, îmbătrâniți și fără femei.*

Sterili – cum poate exista o limită la o sterilitate care durează deja de două mii de ani?

– Tu... tu câți ani ai?

– Am venit în Tărâm cu primii haruchai, când Kevin era tânăr și abia devenise Înalt Nobil. Împreună am rostit pentru prima dată Jurământul. Împreună am chemat Puterea Pământului să fie martoră la angajamentul nostru. Acum nu ne mai întoarcem acasă decât când suntem uciși.

Două mii de ani, bâigui Covenant. Decât când suntem uciși. E imposibil. Nimic din toate astea nu se întâmplă. Confuz, încercă să-și spună că ceea ce auzea era la fel ca sensibilitatea nervilor săi, o dovadă în plus a imposibilității Tărâmului. Dar nu o percepea ca pe o dovadă. Îl mișcase ca și cum ar fi aflat că Bannor suferea de o formă rară de lepră. Cu efort, icni:

– De ce?

Inexpresiv, Bannor zise:

– Când am venit în Tărâm, am văzut minuni – uriași, ranyhyni, Piatra Sărbătorii – Nobili care aveau o asemenea putere încât au refuzat să poarte război cu noi de teamă să nu fim distruși. Ca răspuns la provocarea noastră, ei au oferit poporului haruchai daruri extrem de prețioase...

Făcu o pauză, aparent ca să cugete pentru o clipă asupra unor amintiri intime.

– Ca urmare noi am depus Jurământul. Nu puteam răsplăti o asemenea generozitate în nici un alt fel.

– Așa vă opuneți voi morții?

Covenant se împotrivea compătimirii, încerca să reducă ceea ce îi spunea Bannor la proporții mai ușor de conceput.

– Așa se fac lucrurile pe Tărâm? Când aveți necazuri pur și simplu faceți imposibilul? Ca Berek?

– Am jurat. Jurământul nostru este viața. Corupția este moartea.

– Dar două mii de ani? protestă Covenant. La naiba! Nici măcar decent nu e. Nu crezi că ați făcut destul?

Fără nicio expresie, Gardianul replică:

– Nu ne poți corupe.

– Corupe? Nu vreau să te corup. Din partea mea poți să continui să-i slujești pe Nobili până te ofilești. Vorbesc despre viața ta, Bannor! Cât timp o să continui serviciul fără să te întrebi măcar o dată dacă merită? Orgoliul sau cel puțin sănătatea mintală o cere. Pe focurile iadului!

Nu-și putea imagina cum un om întreg la minte putea să nu ajungă la sinucidere confruntat cu o existență atât de îndelungată.

– Nu e ca sosul de salată, nu se poate împrăștia cu lingura. Ești om. Nu te-ai născut ca să fii nemuritor.

Bannor ridică din umeri impasibil.

– Ce înseamnă nemurirea? Noi suntem Garda Sângelui. Nu cunoaștem decât viață sau moarte, Jurământul sau Corupția.

Trecu o clipă până când Covenant își aminti: Corupția era numele folosit de Gardieni pentru Nobilul Foul. Apoi mormăi:

– Mă rog, înțeleg. Trăiți veșnic pentru că serviciul vostru onest, lipsit de păcate, rămâne fără îndoială și cu încăpățânare nepătat de greutățile și zgura slăbiciunilor umane. Ah, avantajele unei vieți curate.

– Nu știm asta. Glasul șovăielnic al lui Bannor răsuna straniu: Kevin ne-a salvat. Cum să ghicim ce era în inima lui? Ne-a trimis pe toți în munți – în munți. Noi am pus întrebări, dar el ne-a poruncit. A apelat la Jurământ. Nu aveam niciun motiv să nu ne supunem. De unde să știm? Am fi stat alături de el în timpul Profanării – sau am fi prevenit-o. Dar el ne-a salvat pe noi – Gardienii Sângelui. Noi care jurasem să-i apărăm viața cu orice preț.

Salvare, gâfâi Covenant îndurerat. Putea simți cruzimea neintenționată a deciziei lui Kevin.

– Așadar acum nu știți dacă toți anii ăștia sunt buni sau răi, zise distant. *Cum puteți suporta?* Poate că Jurământul vostru își bate joc de voi.

– Nicio acuzație nu ne poate atinge, declară Bannor.

Dar pentru un moment calmul lui păru ceva mai puțin imaculat.

– Nu, singuri vă faceți asta.

În replică Bannor clipi lent, ca și cum nici acuzația, nici disculparea nu ar fi avut vreun sens din perspectiva antică a devoțiunii sale.

După o clipă, una dintre santinele îi făcu semn lui Covenant spre intrarea în Cabinet. Inima i se încordă. Compătimirea lui oripilată pentru Bannor îl secătuise de curaj; nu se simțea capabil să-i înfrunte pe Nobili, să răspundă la întrebările lor. Se ridică în

picioare clătinându-se, apoi ezită. Când Bannor îi făcu semn să înainteze, vorbi grăbit:

– Mai spune-mi un lucru. Dacă soția ta ar fi încă în viață, te-ai duce să o vizitezi și apoi te-ai întoarce aici? Ai putea...

Se poticni.

– Ai putea suporta?

Gardianul îi înfruntă privirea rugătoare, dar gândurile părură să treacă precum niște umbre în spatele chipului său înainte de a răspunde încet:

– Nu.

Respirând greu, ca și cum i-ar fi fost greață, Covenant intră pe ușă împleticindu-se și coborî treptele spre jertfa aurie a vasului cu pietriș.

Prothall, Mhoram, Osondrea, Navigatorul, cei patru Gardieni, cei patru spectatori – toți rămaseseră acolo unde îi lăsase. Sub așteptarea amenințătoare a ochilor lor, se așeză pe scaunul singuratic de sub masa Nobililor. Tremura ca și cum pietrele de foc ar fi radiat mai degrabă frig decât căldură.

Apoi Înaltul Nobil vorbi, și hârâitul vârstei din voce părea mai puternic ca înainte.

– Thomas Covenant, dacă nu te-am tratat așa cum se cuvine îți vom cere iertare la momentul potrivit. Dar trebuie să ne lămurim îndoielile. Ne-ai ascuns multe lucruri pe care ar trebui să le știm. Oricum, în privința uneia dintre probleme am reușit să cădem de acord. Iată cum vedem noi prezența ta pe Tărâm. În timp ce săpa sub Muntele Tunetului, Drool Viermele de Piatră a găsit Toiagul Legii. Fără ajutor ar fi avut

nevoie de mulți ani ca să ajungă să-l stăpânească. Dar Nobilul Foul Disprețuitorul a aflat despre descoperirea lui Drool și din propriile lui motive a fost de acord să-l învețe pe troglodit utilizările Toiagului. Cu siguranță nu l-a smuls de la Drool. Poate era prea slăbit. Poate că se temea să se folosească de o unealtă care nu a fost făcută pentru mâinile lui. Sau poate că avea în minte vreun alt scop oribil pe care noi nu îl putem bănui. Dar, repet, este limpede că Nobilul Foul l-a convins pe Drool să folosească Toiagul ca să te aducă pe tine în Tărâm – numai Toiagul Legii are o astfel de putere. Iar Drool nu-și putea nici concepe, nici executa misiunea fără un ajutor din partea cuiva cunoscător al tainelor. Ai fost adus în Tărâm la porunca Nobilului Foul.

– Dar acest lucru nu ne explică pentru ce, zise Mhoram încordat. Dacă transmiterea mesajului ar fi fost singurul scop al Nobilului Foul, nu ar fi avut nevoie de cineva din afara Tărâmului – și n-ar fi fost necesar să te apere de Drool, așa cum a făcut atunci când te-a adus la Postul de Veghe al lui Kevin și așa cum, după părerea mea, a încercat să facă și atunci când a trimis un proroc delirant după tine în încercarea de a te face să eviți drumul prin Andelain. Nu, tu ești singurul nostru ghid în căutarea adevăratelor intenții ale Disprețuitorului. De ce a chemat pe cineva de dincolo de Tărâm? Și de ce pe tine? În cel fel îi servești tu scopurilor lui?

Respirând greu, Covenant își încleștă fălcile și nu spuse nimic.

– Să mă exprim altfel, se grăbi Prothall. Povestea pe care ne-ai spus-o tu conține elemente ale adevărului. Puține ființe știu că prorocii deliranți au fost numiți cândva Herem, Sheol și Jehannum. Și știm că unul dintre cei Dezlegați studia de mai mulți ani Duhurile din Andelain.

Involuntar, Covenant își aminti curajul lipsit de speranță al animalelor care îl ajutaseră pe Cel Dezlegat să salveze Andelainul. Se aruncaseră în abator cu o ferocitate disperată și inutilă. Scrâșni din dinți, încercând să-și alunge din urechi amintirea morții lor. Prothall continuă fără pauză:

– Și mai știm că testul adevărului cu *lomillialor* este sigur – dacă cel testat nu îl depășește pe cel care îl testează.

– Dar și Dispreţuitorul știe asta, se răsti Osondrea. Ar putea ști și el că un Dezlegat a trăit și a studiat în Andelain. Și-ar fi putut pregăti povestea și să ți-o expună ție. Dacă a făcut asta, declară ea întunecată, atunci aspectele despre care refuzi să vorbești sunt exact aceleași în care povestea ta nu ar rezista. De ce te-a testat Hirebrandul din Woodhelven Înalt? Cum s-a desfășurat testul? Cu cine te-ai luptat cu toiagul? Ce instinct a făcut-o pe Atiaran soția lui Trell să se întoarcă împotriva ta? Te temi să ne răspunzi pentru că atunci am vedea lucrarea Dispreţuitorului.

Autoritar, Înaltul Nobil Prothall hârâi:

– Thomas Covenant, trebuie să ne arăți o dovadă că povestea ta este adevărată.

– Dovadă? gemu străinul.

– Demonstrează-ne că ar trebui să te credem. Ai adus osânda asupra noastră. Asta o credem. Dar poate că scopul tău este să ne îndepărtezi de o apărare eficientă a Tărâmului. Dă-ne o dovadă, Necredinciosule.

Prin tremurul său, Covenant simți cum circumstanțele impenetrabile ale visului său se închid asupra lui, negând orice dorință de independență sau speranță. Se ridică în picioare, străduindu-se să înfrunte criza stând drept. Ca o ultimă salvare zise răgușit către Navigator:

– Povestește-le. Atiaran s-a învinovățit pentru ceea ce s-a întâmplat la Sărbătoare. Fiindcă a ignorat avertismentele. Spune-le.

Se întoarse către Navigator, voind ca uriașul să-i sprijine ultima șansă se autonomie, și după un moment grav uriașul spuse:

– Prietenul meu Thomas Covenant spune adevărul în felul lui. Atiaran soția lui Trell avea o părere foarte proastă despre sine.

– Nu contează, se răsti Osondrea. Poate se învinovățea pentru că l-a condus la Sărbătoare, pentru că a permis... Durerea ei nu-l dezvinovățește pe el.

Iar Prothall insistă cu joce joasă:

– Dovada, Covenant. Este necesar să te judecăm. Trebuie să alegi între Tărâm și Disprețuitorul Tărâmului.

Covenant, ajută-le!

– Nu! icni răgușit, răsucindu-se să-l înfrunte pe Înaltul Nobil. Nu e vina mea. Nu vedeți că exact asta vrea Foul să faceți?

Prothall se ridică, lăsându-și greutatea în toiag. Statura sa părea să se înalțe pe măsură ce vorbea.

– Nu, nu văd. Tu ești închis pentru mine. Ceri să te credem, dar refuzi să arăți că ești demn de încredere. Nu. Pretind dovada pe care ne-o refuzi. Sunt Prothall fiul lui Dwillian, Înalt Nobil prin alegerea Consiliului. Ți-o pretind.

Pentru o clipă lungă, Covenant rămase indecis. Ochii îi căzură pe vasul cu pietriș. *Covenant, ajută-le!* Gemând, își aminti ce preț plătise Atiaran pentru ca el să ajungă unde se afla acum. *Durerea ei nu-l dezvinovățește pe el.* În același timp îl auzea pe Bannor rostind: *Două mii de ani. Viață sau moarte. Nu știm.* Dar chipul pe care îl văzu în pietrele de foc era cel al soției sale. Joan! plânse el. Un trup bolnav a fost mai important decât orice altceva?

Își desfăcu smucit cămașa ca și cum ar fi încercat să-și dezgolească inima. Își smulse verigheta de pe bucata de *clingor* și o îndesă pe inelar, ridicându-și mâna stângă ca într-un gest de sfidare. Dar nu era deloc sfidător.

– Nu-l pot folosi! strigă dezamăgit, ca și cum inelul ar fi fost încă un simbol al căsătoriei, nu un talisman de magie sălbatică. Am lepră!

Uimirea răsună în Cabinet, făcând să zăngăne schimbările din aer. Hearthrallii și Garth erau înmărmuriți. Prothall scutură din cap, parcă încercând să se trezească pentru prima dată în viață. O înțelegere intuitivă se sparse ca un val pe chipul lui Mhoram și înțepeni atent pe picioare. Zâmbind recunoscător,

Navigatorul se sculă și el. Nobila Osondrea i se alătură lui Mhoram, dar în ochii ei nu se reflecta ușurare. Covenant o simțea zbătându-se să străbată printre confuzii până în miezul situației. O putea simți gândind: *salvare sau condamnare, salvare sau condamnare.* Ea era singura dintre Nobili care părea să-și dea seama că nici măcar această dovadă nu era de ajuns.

Încet, Înaltul Nobil își recăpătă controlul.

– În sfârșit acum știm cum să te onorăm, zise. Prim-Nobil Thomas Covenant, Necredincios și purtător al aurului alb, fii bine-venit și onest. Iartă-ne, căci nu am știut. A ta este magia sălbatică prin care pacea e distrusă. Iar puterea este în toate timpurile un lucru înfricoșător.

Nobilii îl salutară pe Covenant ca și cum ar fi vrut în același timp să-l invoce și să se ferească de el, apoi începură să cânte împreună:

Există magie sălbatică gravată în fiecare piatră,
pentru ca aurul alb s-o dezlănțuie sau s-o controleze –
aurul, prețiosul metal care nu s-a născut pe Tărâm,
nestăpânit, nelimitat,
nesupus Legii prin care a fost creat Tărâmul
(căci Tărâmul este frumos
ca visul de pace și armonie al unui suflet puternic,
iar Frumusețea nu e posibilă fără disciplină –
Legea care a dat naștere Timpului
constituie autocontrolul Creatorului Tărâmului) –
Mai degrabă piatra de boltă, pivotul, axul

anarhiei din care a fost alcătuit timpul,
și odată cu Timpul Pământul,
și odată cu Pământul cei care trăiesc pe el;
magia sălbatică este cuprinsă în fiecare părticică de viață,
și nu e înlănțuită sau controlată de aur
(care nu s-a născut pe Tărâm)
pentru că acea putere este ancora corabiei vieții
care se deschide și stăpânește Timpul:
și este alb – aur alb,
nu abanos, nu roșu, stacojiu sau verde –
căci albul este culoarea oaselor;
structura cărnii, disciplina vieții.

Puterea este un paradox,
pentru că Puterea nu există fără Lege,
iar magia sălbatică nu cunoaște nicio Lege;
și aurul alb este un paradox,
căci el vorbește despre osatura vieții,
dar nu are partea sa de Tărâm.
Cel care poartă aurul alb sălbatic și magic
este un paradox –
căci el este totul și nimic, erou și bufon,
puternic, neajutorat –
și cu un singur cuvânt de adevăr sau de trădare,
el va salva sau va condamna Pământul
pentru că el este nebun și întreg la minte,
rece și pasional, pierdut și găsit.

Era un cântec închis în sine, cu armonii ciudate, fără ritmuri precise care să-i îndemne pe ascultători

la odihnă. În el Covenant putea să audă aripile de corbi ale glasului lui Foul spunând: *Tu ai putere, dar nu vei ști niciodată ce este. Nu vei fi capabil să lupți cu mine la final.* Când se încheie cântecul, își puse întrebarea dacă strădaniile lui serveau sau se opuneau manipulărilor Disprețuitorului. Nu-și dădea seama. Dar ura și se temea de adevărul din cuvintele lui Foul. Întrerupse tăcerea care urmase imnului Nobililor:

– Nu știu cum să-l folosesc. Nu vreau să știu. Nu de asta îl port. Dacă voi vă închipuiți că sunt personificarea vreunei mântuiri, nu e decât o minciună. Eu sunt un lepros.

– Ah, Prim-Nobil Covenant, oftă Prothall în timp ce Nobilii și Navigatorul se reașezau, dă-mi voie să-mi cer scuze din nou. Acum înțelegem multe – de ce ai fost chemat, de ce Hirebrandul Baradakas te-a tratat așa, de ce Drool Viermele de Piatră a încercat să te prindă în capcană la Sărbătoarea Primăverii. Te rugăm să înțelegi la rândul tău că ne este necesar să știm despre inel. Asemănarea ta cu Berek Jumătate-de-Mână nu e întâmplătoare. Dar, din păcate, noi nu îți putem spune cum să folosești aurul alb. Vai, și așa cunoaștem destul de puțin din Înțelepciunea pe care o deținem deja. Și mă tem că dacă am poseda și am înțelege toate cele Șapte Părți și Cuvinte, magia sălbatică tot ne-ar depăși. Știința aurului alb a ajuns până la noi prin profeții străvechi – preziceri, după cum a observat Lup de Mare Navigatorul Spumei, care spun multe lucruri, dar lămuresc puține – însă noi nu înțelegem nimic din magia sălbatică. Totuși profețiile sunt clare în privința

importanței sale. Așadar te numim „Prim-Nobil", părtaș la toate problemele Consiliului până când ai să pleci dintre noi. Trebuie să avem încredere în tine.

Sub impulsul necesităților sale conflictuale, Covenant mormăi:

– Baradakas a spus cam același lucru. La naiba! Poporul vostru mă îngrozește. Când încerc să fiu demn de încredere voi mă presați, iar când cedez... Nu puneți întrebările corecte. Nu aveți nici cea mai vagă noțiune despre ce este lepra, și nici măcar nu vă trece prin minte să întrebați. Din cauza asta m-a ales Foul. Pentru că eu nu pot... Drace! De ce nu mă întrebați de unde vin? Trebuie să vă spun. Lumea din care vin eu nu permite nimănui să trăiască altfel decât în propriile sale condiții. Acele condiții... acele condiții le contrazic pe ale voastre.

– Ce presupun condițiile lumii tale? întrebă atent Înaltul Nobil.

– Că lumea voastră este un vis.

În nemișcarea speriată a Cabinetului, Covenant rânji, tresărind în timp ce imaginile îi reveneau în minte – coloanele tribunalului, un cerșetor bătrân, bara unei mașini de poliție. Un vis! gâfâi febril. Un vis! Nimic din toate astea nu se întâmplă...!

Apoi Osondrea strigă:

– Cum? Un vis? Vrei să spui că visezi? Crezi că tu dormi?

– Da!

Se simțea slab din cauza fricii; mărturisirea îl lipsise de un scut, îl expusese atacurilor. Dar nu o putea

retracta. Avea nevoie de ea ca să-și recâștige o parte din onestitate.

– Da.

– Chiar așa? se răsti ea. Fără îndoială asta explică măcelul de la Sărbătoare. Spune-mi, Necredinciosule – îl consideri un coșmar, sau asemenea vise îți fac plăcere?

Înainte ca el să poată răspunde, Nobilul Mhoram interveni:

– Destul, soră Osondrea. Se chinuie suficient singur.

Uitându-se urât, femeia tăcu, și după o clipă Prothall zise:

– S-ar putea ca zeii să aibă astfel de vise. Dar noi suntem muritori. Putem doar să rezistăm răului sau să ne predăm. În ambele cazuri pierim. Ai fost trimis să-ți bați joc de noi din cauza asta?

– Să-mi bat joc de voi?

Covenant nu găsea cuvinte să răspundă. Alungă în tăcere gândul cu jumătatea sa de mână.

– Din contră. El își bate joc de mine. Când toți Nobilii îl priviră fără să înțeleagă, strigă tăios: Pot să simt pulsul în vârfurile degetelor! Dar asta este imposibil. Eu am o boală. O boală incurabilă. Eu... trebuie să găsesc o cale care să mă ferească să înnebunesc. Pe toți dracii! Nu vreau să-mi pierd mințile numai pentru că un personaj perfect decent dintr-un vis are nevoie să-i dau ceva ce eu nu pot avea.

– Mă rog, se poate. Glasul lui Prothall avea o notă de tristețe și compătimire, ca și cum ar fi ascultat o repudiere sau o abrogare a sănătății mintale din partea unui

clarvăzător respectat. Dar oricum noi vom avea încredere în tine. Ești amărât, iar amărăciunea este un semn că îți faci griji. Eu cred asta. Iar ceea ce spui tu de asemenea corespunde vechilor profeții. Mă tem că se apropie timpul când tu vei fi ultima speranță a Tărâmului.

– Nu înțelegi? gemu Covenant, incapabil să-și potolească suferința din glas. Asta este ceea ce vrea Foul să credeți.

– Poate, zise Mhoram gânditor. Poate. Apoi, ca și cum ar fi luat o hotărâre, își ațintì ochii amenințători drept asupra lui Covenant: Necredincioasule, trebuie să te întreb dacă i-ai opus rezistență Nobilului Foul. Nu vorbesc despre Sărbătoare. Când te-a adus de la Drool Viermele de Piatră la Postul de Veghe al lui Kevin – tu te-ai opus?

Întrebarea îl făcu pe Covenant să se simtă brusc fragil, ca și când o coardă a rezistenței lui ar fi plesnit.

– Nu am știut cum. Obosit, se reașeză în scaunul său singuratic: Nu știam ce se întâmplă.

– Acum ești Prim-Nobil, murmură Mhoram. Nu mai trebuie să stai acolo.

– Nu trebuie să stai deloc, adăugă Prothall cu o vioiciune subită. Avem multă treabă. Trebuie să ne gândim, să cercetăm și să facem planuri – orice mod de acțiune vom aborda în această încercare, va trebui să o facem repede. Ne reîntâlnim în seara asta. Tuvor, Garth, Birinair, Tohrm – pregătiți-vă, voi și cei sub comanda voastră. Expuneți diseară în fața Consiliului toate strategiile pe care le-ați gândit. Și anunțați întreaga Cetate că Thomas Covenant a fost numit Prim-Nobil.

Este străin și oaspetele nostru. Birinair – începe imediat lucrul pentru uriași. Bannor, nu cred că mai este necesar ca Prim-Nobilul să locuiască în turn.

Făcu o pauză și se uită în jurul lui, dând tuturor o șansă să vorbească. Apoi se întoarse și părăsi Cabinetul. Osondrea îl urmă, și după ce îi adresă lui Covenant un alt salut oficial Mhoram plecă și el.

Amorțit, Covenant merse în urma lui Bannor prin pasaje înalte și scări până când ajunseră în noua sa rezidență. Gardianul îl conduse printr-un șir de camere. Aveau tavanul înalt, erau luminate de soarele reflectat prin câteva ferestre largi, aprovizionate abundent cu alimente și vin de primăvară și lipsite de decoruri. După ce Bannor ieși, Covenant se uită afară pe una dintre ferestre și descoperi că locuința sa era cățărată pe peretele nordic al Pietrei Sărbătorii, cu vedere asupra câmpiilor bolovănoase și a marginii curbându-se spre nord a podișului. Soarele se afla deasupra capului, dar puțin la sud de Cetate, astfel încât ferestrele erau în umbră.

Părăsi fereastra, se duse la tăvile cu mâncare și alese o masă ușoară. Apoi își turnă o cană de vin de primăvară pe care o luă cu el în dormitor. Acolo descoperi un balcon închis. Avea un aer de intimitate, de liniște.

Încotro s-o ia de aici? Nu avea nevoie de înțelepciune sau profeții ca să știe că nu putea rămâne în Piatra Sărbătorii. Era prea vulnerabil aici.

Se așeză în alcovul de piatră să cugete asupra Tărâmului de dedesubt și să se întrebe ce-și făcuse sieși.

15
MAREA PROVOCARE

Seara, când Bannor intră în apartament să-l cheme pe Thomas Covenant la întâlnire, îl găsi stând încă în balconul de la fereastra dormitorului. În lumina torței lui Bannor, Covenant părea slab și spectral, parcă văzut pe jumătate prin ceață. Orbitele ochilor îi erau întunecate de emoții epuizante; avea buzele cenușii, lipsite de sânge, iar pielea de pe frunte avea nuanțe sure. Își ținea brațele încrucișate pe piept ca și cum ar fi încercat să-și domolească o durere din inimă – și privea câmpiile așteptând răsăritul lunii. Apoi îl observă pe Gardian, și buzele i se retraseră, dezgolindu-i dinții.

– Tot nu ai încredere în mine? rosti cu o voce spartă.

Bannor ridică din umeri.

– Noi suntem Garda Sângelui. Nu ne trebuie aur alb.

– Nu vă trebuie? repetă Covenant plictisit. Cum îi apărați pe Nobili fără arme?

– Noi... Bannor făcu o pauză căutând parcă în limbajul Nobililor un cuvânt potrivit ideii lui: Suntem suficienți.

Covenant cugetă o clipă, apoi părăsi balconul. Stând în fața lui Bannor, zise încet:

– Bravo.

Apoi își luă toiagul și ieși din cameră.

De data asta acordă mai multă atenție drumului ales de Gardian și nu își pierdu simțul de orientare. În caz de nevoie s-ar fi putut dispensa de îndrumarea lui Bannor. Când ajunseră la ușile enorme de lemn ale Cabinetului, se întâlniră cu Navigatorul și Korik. Uriașul îl întâmpină pe Covenant cu un salut și un zâmbet larg, dar când vorbi glasul său era serios:

– Piatră și Mare, Prim-Nobil Covenant! Mă bucur că ai ales să nu mă contrazici. Poate că eu nu înțeleg întreaga ta dilemă. Dar cred că ai ales calea cea bună – spre binele întregului Tărâm.

– Tu vorbești, replică stins Covenant. Sarcasmul său era un reflex defensiv; pierduse atât de mult din cealaltă armură. Cât timp ați rătăcit voi, uriașii? Nu cred că ați recunoaște o cale bună nici dacă ar striga la voi.

Navigatorul chicoti.

– Curajoase vorbe, prietene. Poate că uriașii nu sunt tocmai buni să dea sfaturi – în ciuda anilor noștri. Totuși mi-ai ușurat grijile pentru Tărâm.

Rânjind inutil, Covenant intră în Cabinet.

Camera Consiliului era puternic luminată și cu o acustică perfectă, la fel ca înainte, dar numărul

persoanelor din interior se schimbase. Tamarantha și Variol lipseau, iar în galerie se aflau răspândiți câțiva spectatori maeștri *rhadhamaerl*, *lillianrill*, războinici, Păstrători ai Înțelepciunii. Gardienii stăteau în spatele Osondrei și al lui Mhoram, iar Tuvor, Garth, Birinair și Tohrm își ocupau locurile în spatele Înaltului Nobil. Navigatorul se așeză pe vechiul său loc, făcându-i semn lui Covenant către un scaun din apropierea lui la masa Nobililor. În spatele lor, Bannor și Korik se așezară pe treapta cea mai de jos a galeriei. Spectatorii tăcură aproape toți odată; chiar și foșnetul hainelor lor încetă. În curând toată lumea aștepta ca Înaltul Nobil să înceapă.

Prothall stătu un timp parcă pe gânduri înainte de a se ridica ostenit în picioare. Se menținu în poziție verticală sprijinindu-se pe toiag, iar când vorbi vocea îi hârâia bătrânește din piept. Dar parcurse fără omisiune ceremoniile de onorare a Navigatorului și al lui Covenant. Uriașul răspunse cu o veselie care îi ascundea eforturile făcute pentru a fi concis. Dar străinul respinse formalitățile cu o încruntare și o scuturare a capului.

După ce termină, Prothall spuse fără să întâlnească privirile celorlalți Nobili:

– Există un obicei printre noii Nobili – un obicei care datează din zilele Înaltului Nobil Vailant, cu o sută de ani în urmă. Și anume acesta: când un Înalt Nobil se îndoiește de capacitatea sa de a îndeplini necesitățile Tărâmului, poate veni în fața Consiliului și să renunțe la titlul său. Apoi orice Nobil care dorește

poate cere acest titlu pentru sine. Cu efort, Prothall continuă ferm: Renunț acum la conducere. Piatră și rădăcină, încercările acestor vremuri sunt prea grele pentru mine. Prim-Nobil Thomas Covenant, ți se permite să ceri funcția de Înalt Nobil dacă dorești.

Covenant susținu privirea lui Prothall, încercând să evalueze intențiile Înaltului Nobil. Dar nu putu distinge nicio duplicitate în oferta lui. Încet, răspunse:

– Știi că nu o vreau.

– Totuși îți cer să o accepți. Tu porți aurul alb.

– Las-o baltă, zise Covenant. Nu e atât de ușor.

După o clipă, Prothall înclină încet din cap.

– Înțeleg. Se întoarse către ceilalți Nobili: Pretindeți voi funcția?

– Tu ești Înalt Nobil, afirmă Mhoram.

Iar Osondrea adăugă:

– Cine altcineva? Hai să nu mai pierdem timpul cu prostii.

– Foarte bine. Prothall își îndreptă umerii: Încercările și blestemele acestor timpuri au căzut pe capul meu. Eu sunt Înaltul Nobil Prothall, și prin consimțământul Consiliului voința mea prevalează. Să nu se teamă nimeni să mă urmeze, nici să nu dea vina pe altcineva dacă alegerile mele nu sunt cele corecte.

Un spasm involuntar trecu peste fața lui Covenant, dar nu zise nimic; în scurt timp Prothall se așeză, spunând:

– Acum să ne gândim la ce avem de făcut.

În liniște, Nobilii își unira mințile. Apoi Osondrea se întoarse spre Navigator.

– Frate de Piatră, se spune că „atunci când mai multe probleme te presează, ia în considerare mai întâi prietenia". De dragul poporului tău ar trebui să te întorci cât mai repede în Ţărmul Mărilor. Uriaşii trebuie să afle tot ceea ce s-a discutat aici. Dar consider că drumul pe apă prin Andelain nu mai e sigur pentru tine. O să-ţi dăm o escortă care să te însoţească prin Codrii Grimmerdhore şi Câmpiile de Miazănoapte până treci de Rift şi Întinderea Sarangrave.

– Vă mulţumesc, Nobilii mei, răspunse Navigatorul oficial, dar nu e nevoie. M-am gândit şi eu la această problemă. În călătoriile sale, neamul meu a învăţat o zicală din Bhrathair: „Cel care aşteaptă să-i cadă sabia pe gât cu siguranţă îşi va pierde capul." Cred că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru poporul meu este să vă ajut la orice aţi întreprinde. Vă rog să-mi permiteţi să mă alătur vouă.

Înaltul Nobil Prothall zâmbi şi încuviinţă din cap.

– Inima mea spera asta. Fii bine-venit în nenorocirea noastră. La primejdie sau la necaz uriaşii din Ţărmul Mărilor ne întăresc puterile, şi pentru asta nu ne putem cânta suficient recunoştinţa. Dar poporul tău trebuie avertizat. Vom trimite alţi mesageri.

Navigatorul se înclină la rândul lui, apoi Nobila Osondrea îl chemă pe Warmarkul Garth. Acesta se ridică în picioare şi raportă:

– Nobilă Osondrea, am făcut aşa cum ai cerut. Focul Vălurit arde acum deasupra Pietrei Sărbătorii. Toţi cei care îl văd îşi vor atenţiona neamurile, şi avertismentul de război se va răspândi spre sud, est

și nord. Până mâine dimineață toți cei care trăiesc la nord de Râul Alinării și la apus de Grimmerdhore vor fi înarmați, iar cei care trăiesc pe lângă râu vor trimite soli în Câmpiile Centrale. Mai departe avertismentul va fi transmis mai lent. Am trimis ștafete de cercetași către Grimmerdhore și Andelain. Dar vor trece trei zile înainte să primim un răspuns clar din Codri. Și cu toate că nu ai cerut, am început pregătirile de asediu. În total o mie trei sute de războinici de-ai mei lucrează acum. Douăzeci de Eomane rămân mereu pregătite.

– Asta e bine, zise Osondrea. Avertismentul care trebuie să ajungă în Țărmul Mărilor cade în sarcina ta. Trimite cât de mulți oameni consideri că e necesar ca să asigure reușita soliei.

Garth se înclină, apoi se așeză.

– Acum. Scutură din cap ca și cum ar fi vrut să-l elibereze de orice alte gânduri: Mi-am petrecut timpul analizând povestea călătoriei Prim-Nobilului Covenant. Prezența aurului alb explică multe. Dar există și multe alte lucruri care dau de gândit – furtunile înaintând spre sud, o pasăre cu trei aripi, un atac abominabil asupra Duhurilor din Andelain, însângerarea lunii. În mintea mea, înțelesul acestor semne este clar.

Lovi deodată cu palma în masă ca și cum ar fi avut nevoie de zgomot și de durere ca s-o ajute să vorbească.

– Drool Viermele de Piatră și-a găsit deja blestemul – Piatra Bolii Pământului sau vreun alt rău letal. Împreună cu Toiagul Legii, are acum suficientă putere ca să schimbe cursul anotimpurilor!

Un geamăt scăzut se ridică din galerie, dar Prothall și Mhoram nu părură surprinși. Însă o sclipire primejdioasă se intensifică în ochii lui Mhoram când spuse calm:

– Te rog, explică-ne.

– Evidența puterii este inconfundabilă. Știm că Drool are Toiagul Legii. Dar Toiagul nu este o unealtă neutră. A fost sculptat din Copacul Unic ca slujitor al Pământului și al Legii Pământului. Însă ceea ce s-a petrecut este nefiresc, greșit. Puteți concepe o voință cu o asemenea putere încât să corupă Toiagul ca să deformeze măcar o singură pasăre? Mă rog, poate că nebunia îi dă lui Drool o asemenea voință. Sau poate că acum Dispreţuitorul controlează Toiagul. Dar gândiți-vă – nașterea unei păsări cu trei aripi este cea mai neînsemnată dintre aceste fapte rele. În epoca trecută, când era la apogeul puterii sale, Nobilul Foul nu a îndrăznit să atace Duhurile. Cât despre luna pângărită – numai cele mai întunecate și mai teribile dintre profețiile străvechi vorbesc despre asemenea lucruri. Considerați asta o dovadă convingătoare cum că Nobilul Foul posedă cu adevărat Toiagul? Dar gândiți-vă – categoric cu un efort mai mic decât cel cerut de murdărirea lunii ne-ar putea strivi de moarte. Nu ne putem lupta cu o asemenea forță. Și totuși el se irosește atât de... zadarnic. Oare și-ar folosi el puterile într-un scop atât de neînsemnat – mai întâi împotriva Duhurilor, când ar putea cu ușurință să ne distrugă pe noi? Iar dacă ar face-o, ar pângări luna utilizând Toiagul Legii – o unealtă care nu a fost făcută

pentru mâna lui, care se opune la fiecare atingere stăpânirii lui? Eu consider că dacă Nobilul Foul ar controla Toiagul, nu ar face și probabil nu ar putea face ceea ce s-a făcut deja – nu înainte ca noi să fim distruși. Dar dacă Drool are încă Toiagul, atunci numai acesta nu-i este suficient. Niciun troglodit nu este destul de mare ca să împlinească asemenea crime fără să aibă puterea atât a Toiagului, cât și a Pietrei. Troglodiții sunt creaturi cu voință slabă, după cum știți. Sunt ușor de condus, ușor de înrobit. Și nu au o înțelepciune care să sfideze cerurile. În consecință au fost întotdeauna carne de tun în armatele Nobilului Foul. Dacă judecata mea este corectă, atunci Disprețuitorul însuși este la mila lui Drool, la fel ca și noi. Osânda acestor timpuri depinde de capriciile nebunești ale unui troglodit. Aceasta este concluzia mea, întrucât nu am fost încă atacați.

Prothall dădu posomorât din cap către Osondrea, iar Mhoram preluă șirul raționamentului ei:

– Așadar Nobilul Foul se bazează pe noi să-l salvăm condamnându-ne pe noi înșine. Intenționează oarecum ca reacția noastră la mesajul Prim-Nobilului Covenant să declanșeze o capcană în care să cădem atât noi, cât și el. S-a prefăcut prieten cu Drool ca să se pună la adăpost până își coace planurile. Și l-a învățat pe Drool să-și utilizeze puterea proaspăt descoperită într-un mod care să satisfacă pofta lui Drool de a stăpâni fără să-l amenințe pe el direct. Prin urmare încearcă să se asigure că noi ne vom strădui să-i smulgem lui Drool Toiagul Legii.

– Aşadar, replică Osondrea, ar fi cea mai mare prostie din partea noastră să facem asta.

– Cum adică? obiectă Mhoram. Mesajul spune: „Fără el nu vor fi în stare să-mi reziste şapte ani." Ne prezice că sfârşitul nostru va veni mai devreme dacă nu am face această încercare, sau dacă am încerca şi am eşua, decât dacă am reuşi.

– Ce are el de câştigat din asemenea preziceri? În afară de moartea noastră imediată? Mesajul lui e doar o momeală de falsă speranţă care să ne împingă la nebunie.

Dar Mhoram replică citând:

– „Drool Viermele de Piatră are Toiagul, iar acest lucru este un motiv de teroare. Va fi încoronat la Cetatea Nobilă peste doi ani dacă mesajul ratează."

– Mesajul nu a eşuat! insistă Osondrea. Suntem avertizaţi. Ne putem pregăti. Drool e nebun, iar atacurile lui vor purta pecetea nebuniei. S-ar putea ca noi să-i depistăm slăbiciunea şi să-l învingem. Pe Cele Şapte! Piatra Sărbătorii nu va cădea atâta timp cât există Garda Sângelui. Iar uriaşii şi ranyhynii ne vor veni în ajutor. Întorcându-se spre Înaltul Nobil, îl îmboldi: Prothall, nu te lăsa înşelat de momeala acestei căutări. E o himeră. Vom cădea în umbră şi Tărâmul cu siguranţă va muri.

– Dar dacă reuşim, o contră Mhoram, dacă obţinem Toiagul, atunci şansele noastre cresc. În ciuda profeţiei Nobilului Foul, am putea găsi destulă Putere a Pământului în Toiag ca să izbutim să învingem

în luptă. Iar dacă nu, tot mai avem timp să căutăm o altă cale de salvare.

– Cum am putea învinge? Drool are și Toiagul Legii, și Piatra Bolii Pământului.

– Dar nu știe să le controleze.

– Știe destul! Întreabă-le pe Duhuri despre forța lui. Întreabă luna.

– Întreabă-mă pe mine, mârâi Covenant ridicându-se încet în picioare.

Ezită o clipă, împărțit între teama de Drool și groaza de ceea ce i s-ar putea întâmpla dacă Nobilii nu ar porni în căutarea Toiagului. Avea înțelegerea vie a răutății din spatele ochilor de lavă ai lui Drool. Dar gândul la Toiag îl determină să se decidă. Simțea că ajunsese la o înțelegere intuitivă a logicii visului său. Toiagul îl adusese în Tărâm; avea nevoie de Toiag ca să scape.

– Întrebați-mă pe mine, repetă. Nu credeți că și pentru mine există o miză aici?

Nobilii nu-i răspunseră, iar Covenant fu silit să-și continue singur argumentația. În mintea lui nu putea găsi decât o singură speranță fragilă. Cu efort, abordă iarăși problema.

– După părerea voastră, Foul m-a ales pe mine. Dar la Postul de Veghe al lui Kevin s-a referit la mine ca și cum aș fi fost ales de altcineva – a spus „Dușmanul meu". Despre cine vorbea?

Gânditor, Înaltul Nobil răspunse:

– Nu știu. Am spus mai devreme că speram să fi intervenit alte forțe în alegerea ta. Poate că așa a fost.

Câteva dintre cele mai vechi legende ale noastre vorbesc despre un Creator – Creatorul Pământului –, dar noi nu știm nimic despre o astfel de ființă. Știm doar că noi suntem muritori, dar Nobilul Foul nu este – într-un anume fel, el este mai presus de carne.

– Creatorul, murmură Covenant. Bine. O amintire deranjantă a bătrânului cerșetor care îl acostase în fața tribunalului îi fulgeră prin minte. De ce să mă aleagă pe mine?

Ochii plini de abnegație ai lui Prothall nu clipiră.

– Cine poate ști? Poate chiar din motivele pentru care te-a ales și Nobilul Foul.

Paradoxul îl înfurie pe Covenant, dar continuă parcă inspirat de contradicție:

– Atunci înseamnă că acest Creator voia și el ca voi să auziți mesajul lui Foul. Luați și asta în considerare.

– Uite! strigă Osondrea. Aceasta este minciuna pe care o căutam – momeala finală. Ridicând speranțe într-un ajutor necunoscut, Nobilul Foul vrea să se asigure că noi vom porni în această căutare nebunească.

Covenant nu-și dezlipi ochii de la Înaltul Nobil. Susținu privirea lui Prothall, încercând să vadă în mintea lui dincolo de lungile ascetisme. Dar Prothall îi întoarse privirea fără să clipească. Ridurile din colțurile pleoapelor păreau gravate acolo de uitarea de sine.

– Nobilă Osondrea, zise el, studiile tale indică vreun semn de speranță?

– Semne? Preziceri? Glasul ei răsuna ezitant în Cabinet. Eu nu sunt Mhoram. Dacă aș fi, l-aș întreba

pe Covenant ce vise a avut în Tărâm. Dar eu prefer speranţele practice. Şi nu văd decât una: am pierdut foarte puţin timp. Inima îmi spune că nicio altă combinaţie între speranţă şi alegere nu l-ar fi putut aduce aici pe Covenant atât de repede.

– Foarte bine, replică Prothall.

Privirea lui, fixată asupra lui Covenant, se aspri pe moment, iar Covenant îşi dădu seama că în sfârşit Înaltul Nobil luase o decizie. Asculta dezbaterile numai ca să-şi ofere o ultimă şansă de a găsi o alternativă. Temător, Covenant plecă ochii, prăbuşindu-se în scaun. Cum poate? murmură mai mult pentru sine. De unde vine tot acest curaj?

Oare eu sunt singurul laş...?

O clipă mai târziu, Înaltul Nobil îşi strânse roba în jurul lui şi se ridică în picioare.

– Prieteni, rosti cu vocea sa răguşită şi reumatică, a venit timpul deciziilor. Trebuie să aleg un curs al evenimentelor care să ducă la îndeplinirea nevoilor noastre. Dacă aveţi vreun gând care trebuie exprimat, vorbiţi acum.

Nimeni nu vorbi, iar Prothall păru să-şi alimenteze demnitatea şi statura din tăcere.

– Ascultaţi atunci voinţa lui Prothall fiul lui Dwillian, Înalt Nobil prin alegerea Consiliului, iar Tărâmul să mă ierte dacă voi greşi sau voi eşua. În acest moment angajez viitorul Pământului.

Nobilă Osondrea, ţie şi Nobililor Variol şi Tamarantha vă încredinţez apărarea Tărâmului. Vă însărcinez să faceţi tot ceea ce vă sugerează înţelepciunea

sau viziunile pentru a apăra viața de care ați jurat să aveți grijă. Amintiți-vă că întotdeauna există speranță atâta timp cât Piatra Sărbătorii rezistă. Dar dacă Piatra Sărbătorii cade, atunci toate epocile și munca Nobililor de la Berek Puterea Inimii până la generația noastră vor cunoaște sfârșitul, iar Tărâmul nu va mai fi niciodată la fel.

Nobilul Mhoram și cu mine vom pleca în căutarea lui Drool Viermele de Piatră și a Toiagului Legii. Cu noi vor merge uriașul Lup de Mare Navigatorul Spumei, Prim-Nobilul Thomas Covenant, Gardieni ai Sângelui atâția cât consideră Primul Mark Tuvor că poate renunța în apărarea Pietrei Sărbătorii și un Eoman din Oaste. Astfel nu vom merge nepăsători și lipsiți de apărare la osândă, însă forța principală a Cetății Nobile va fi lăsată pentru apărarea Tărâmului dacă noi nu izbândim. Ascultați și fiți gata. Căutarea începe cu prima luptă.

– Înalt Nobil! protestă Garth, sărind în picioare. Nu aștepți vești de la cercetașii mei? Va trebui să sfidezi Grimmerdhore ca să treci spre Muntele Tunetului. Dacă pădurea este infestată de slujitorii lui Drool sau ai Ucigașului Cenușiu, nu veți fi în siguranță dacă cercetașii nu au descoperit mișcările dușmanului.

– Adevărat, Warmark, zise Prothall. Dar cât vom întârzia?

– Șase zile, Înalt Nobil. Atunci vom ști câte forțe necesită traversarea Grimmerdhore.

De câtva timp Mhoram stătea cu bărbia sprijinită în mâini, fixând absent vasul cu pietriș. Dar acum se îndreptă și spuse:

– O sută de Gardieni. Sau toți războinicii pe care îi poate oferi Piatra Sărbătorii. Eu am văzut. Există demoni-abjecți în Grimmerdhore, și lupi cu miile. Vânează în visele mele.

Vocea lui păru să răcească aerul din Cabinet ca un vânt al pierzaniei.

Dar Prothall vorbi imediat, rezistând vrăjii din cuvintele lui Mhoram.

– Nu, Garth. Nu putem amâna. Iar primejdia din Grimmerdhore este prea mare. Chiar și Drool Viermele de Piatră trebuie să înțeleagă că cel mai bun drum pentru noi către Muntele Tunetului duce prin Codri și pe la nord de Andelain. Nu, noi vom merge prin sud – ocolim Andelain, apoi spre răsărit prin Morinmoss spre Câmpiile lui Ra, înainte de o apuca spre nord către Gravin Threndor. Știu – pare un drum lung, mulți kilometri inutili pentru o Căutare care ar trebui să deplângă pierderea fiecărei zile. Dar acest drum prin sud ne permite să obținem ajutorul ramenilor. Deși toți vechii dușmani ai Disprețuitorului vor lua parte la Căutarea noastră. Și poate o să-i stricăm socotelile lui Drool. Alegerea mea este definitivă. Căutarea va începe mâine îndreptându-se către sud. Acesta este cuvântul meu. Cine se îndoiește să vorbească acum.

Iar Thomas Covenant, care se îndoia de orice, resimți hotărârea și demnitatea lui Prothall cu atâta putere încât nu spuse nimic.

Apoi Mhoram și Osondrea se ridicară în picioare, urmați imediat de Navigator; în spatele lor restul adunării se grăbi să-i imite. Cu toții se întoarseră spre Înaltul Nobil Prothall, iar Osondrea rosti cu voce tare:

– *Melenkurion* Zăgazul Cerului să vegheze asupra voastră, Înalt Nobil. *Melenkurion abatha!* Fereşte-te şi triumfă! Sămânță și stâncă, fie ca țelul tău să înflorească. Niciun rău să nu te orbească și nicio boală să nu te lovească – să nu ai teamă și să nu slăbești, să nu ai odihnă, veselie sau durere care să-ți aline suferința de a fi greșit. Laşitatea nu poate fi dezvinovățită, să nu fii asaltat de corupție. Zăgazul Cerului să te urmărească, iar Rădăcina Pământului să te călească. *Melenkurion abatha! Minas mill khabaal!*

Prothall plecă fruntea, iar galeria și Nobilii răspunseră cu un salut unanim, o singură întindere a brațelor într-o binecuvântare mută.

Apoi, în ordine, oamenii începură să iasă din Cabinet. În același timp Prothall, Mhoram și Osondrea părăsiră încăperea prin uşile lor private.

După ce Nobilii plecară, Navigatorul veni lângă Covenant și urcară împreună treptele, urmați de Bannor și Korik. Afară din Cabinet Navigatorul ezită, gândindu-se la ceva, apoi zise:

– Prietene, o să-mi răspunzi la o întrebare?

– Crezi că mi-a mai rămas ceva de ascuns?

– Despre asta, cine știe? Mirificii Elohim au o vorbă: „Inima se bucură de secrete pe care nu merită să le spui." A, ei sunt un popor fericit. Dar...

– Nu, îl întrerupse Covenant. Gata! Am fost analizat destul.

Porni spre camerele sale.

– Dar nu ai auzit întrebarea mea.

Se întoarse.

– De ce aș face-o? O să mă întrebi ce are Atiaran împotriva mea.

– Nu, prietene, replică Navigatorul râzând ușor. Lasă să se bucure inima ta de secretul ăsta până la sfârșitul timpului. Întrebarea mea este: Ce vise ai avut de când ai venit în Tărâm? Ce ai visat în noaptea aceea pe barca mea?

Impulsiv, Covenant răspunse:

– O mulțime de oameni de-ai mei – oameni reali – scuipau sânge peste mine. Și unul dintre ei a spus: „Există un singur răspuns potrivit pentru moarte."

– Unul singur? Ce răspuns este ăsta?

– Să-i întorci spatele, se răsti Covenant în timp ce se îndepărta pe coridor. S-o izolezi.

Hohotul sănătos și natural al Navigatorului răsună în urechile lui, însă continuă să meargă până nu-l mai auzi pe uriaș. Apoi încercă să-și amintească drumul spre camerele sale. Cu puțin ajutor din partea lui Bannor își găsi apartamentul și se închise înăuntru, obosindu-se numai să aprindă o torță înainte de a-i închide ușa în nas Gardianului.

Descoperi că în absența lui cineva îi acoperise ferestrele împotriva luminii lunii. Încăpățânat, deschise una dintre ele. Dar peisajul însângerat îi răni ochii ca duhoarea unui cadavru, și trânti oblonul la loc. Mult

timp înainte de a se culca se plimbă prin cameră, certându-se cu sine însuși până când oboseala îl doborî.

Când se făcu dimineață și Bannor îl scutură să se trezească, opuse rezistență. Voia să continue să doarmă, ca și cum în somn ar fi putut găsi mântuirea. Vag, își aminti că trebuia să pornească într-o călătorie cu mult mai periculoasă decât cea pe care tocmai o încheiase, și conștiința lui obosită gemu în semn de protest.

– Vino, zise Bannor. Dacă întârziem o să pierdem chemarea ranyhynilor.

– Du-te dracului, mârâi agasat Covenant. Tu nu dormi niciodată?

– Gardienii Sângelui nu dorm.

– Cum?

– Niciun Gardian nu a dormit de când haruchai au depus Jurământul.

Cu un efort Covenant se ridică în șezut. Se uită cu ochi împăienjeniți la Bannor, apoi murmură:

– Voi deja sunteți în iad.

Inexpresivitatea nepământeană din vocea lui Bannor nu dispăru când răspunse:

– Nu ai niciun motiv să-ți bați joc de noi.

– Bineînțeles că nu, mârâi Covenant dându-se jos din pat. Firește, ar trebui să fiu fericit că integritatea mea este judecată de cineva care nu are nevoie nici măcar de somn.

– Noi nu judecăm. Noi suntem prudenți. Nobilii sunt în grija noastră.

– Ca și Kevin – care s-a sinucis. Și a luat cu el aproape totul.

Dar în timp ce replica astfel, se simți dintr-odată rușinat de sine. În lumina focului își aminti de prețul fidelității Gardienilor Sângelui. Tresărind la atingerea podelei reci, zise:

– Las-o baltă. Vorbesc așa când vreau să mă apăr. Ridiculizarea pare a fi singurul meu răspuns.

Apoi se grăbi să se spele, să se bărbierească și să se îmbrace. După o masă rapidă, se asigură că are toiagul și cuțitul și în cele din urmă îi făcu semn Gardianului că e gata.

Bannor îl conduse în curtea cu bătrânul gilden. Ceața nopții încă mai încărca aerul, dar stelele dispăruseră, iar răsăritul soarelui era iminent. Pe neașteptate avu sentimentul că face parte din ceva mult mai mare decât sine. Era o senzație bizară, iar el încercă s-o alunge prin rațiune în timp ce îl urma pe Bannor prin tunel, prin porțile imense și noduroase ale turnului și afară în lumina dimineții.

Acolo, lângă zid, imediat în dreapta porților, era adunată compania Căutării. Războinicii celui de-al Treilea Eoman stăteau călare pe caii lor într-un semicerc în spatele Warhaftului Quaan, iar în stânga lor se aflau nouă Gardieni conduși de Primul Mark Tuvor. În interiorul semicercului se găseau Prothall, Mhoram și Lup de Mare Navigatorul Spumei. Uriașul purta la centură un fragment de toiag înalt cât un om și la gât o eșarfă albastră care flutura cu entuziasm în briza dimineții. În apropiere, trei bărbați țineau trei cai cu șei de *clingor*. Deasupra tuturor, fațada Pietrei Sărbătorii era înțesată de lume. Locuitorii orașului din munte

se înghesuiau în fiecare balcon și terasă, la fiecare fereastră. Și, cu fața la compania adunată, stătea Nobila Osondrea. Ținea capul sus, parcă sfidând responsabilitățile s-o încovoieze.

Atunci soarele apăru la orizont. Prinse marginea superioară a podișului, unde ardeau flăcările albastre de avertizare; coborî pe perete până când cuprinse în strălucirea lui Stindardul Înaltului Nobil ca sclipirea unei torțe. În continuare etală panașul roșu, apoi un steag alb nou.

Făcând semn din cap înspre noul steag, Bannor zise:

– Este pentru tine, Prim-Nobil. Semnul aurului alb.

Apoi se îndepărtă ocupându-și locul printre Gardieni.

Compania așteptă în liniște până când lumina soarelui atinse pământul, aruncându-și strălucirea aurie asupra Căutătorilor. Imediat ce razele ajunseră la picioarele ei, Osondrea începu să vorbească ca și cum ar fi așteptat cu răbdare acest moment; își acoperea durerea din inimă cu un ton dojenitor.

– Nu am chef de ceremonii, Prothall. Chemați-i pe ranyhyni și plecați. Nebunia acestei aventuri nu se diminuează prin întârzieri și vorbe curajoase. Nu mai e nimic de spus. Eu sunt potrivită pentru misiunea mea, iar apărarea Tărâmului nu va da înapoi cât timp trăiesc eu. Hai, chemați-i pe ranyhyni.

Prothall surâse blând și Mhoram rosti cu un rictus:

– Avem noroc cu tine, Osondrea. Nu i-aș fi putut încredința nimănui altcuiva pe Variol tatăl meu și pe Tamarantha mama mea.

– Nu mă tachina cu problemele tale! se răsti ea. Nu am chef – nu am chef, auzi?

– Aud. Doar știi că nu te tachinez. Soră Osondrea, ai grijă de tine.

– Întotdeauna am grijă. Acum du-te, înainte să-mi pierd de tot răbdarea.

Prothall îi făcu semn din cap lui Tuvor; cei zece Gardieni se întoarseră și se împrăștiară astfel încât fiecare să se afle cu fața spre răsărit fără ca nimeni să nu-i blocheze vederea. Unul câte unul, fiecare Gardian duse mâna la gură emițând un fluierat sfredelitor care se reflectă din zidul Cetății în aerul zorilor.

Fluierară din nou, apoi o a treia oară, și fiecare chemare suna feroce și singuratică precum plânsul unei inimi. Dar ultimului fluier îi răspunse un nechezat îndepărtat și un tropot înfundat de copite puternice. Toți ochii se întoarseră plini de așteptări către răsărit, strângându-se în lumina dimineții. Mult timp nu se zări nimic, apoi un tremur al pământului ajunse fără cauză la cei adunați, ca o manifestare mistică. Apoi caii putură fi văzuți profilați pe sfera soarelui, ca și cum s-ar fi materializat din focul său.

Curând ranyhynii ieșiră din linia directă către soare. Erau zece animale sălbatice și provocatoare. Erau solizi, cu piepturi late, gâturi semețe, având ceva din delicatețea raselor pure și ceva din brutalitatea ascuțită a mustangilor. Aveau coame și cozi lungi fluturânde, pas drept ca trasat cu firul cu plumb, ochii sclipind de inteligență neostenită. Roibi, murgi, dereși, galopau cu toții spre Gardienii Sângelui.

Covenant știa destule despre cai ca să-și dea seama că ranyhynii erau diferiți între ei ca și oamenii, dar împărțeau o caracteristică: o stea albă marca centrul frunții fiecăruia. Apropiindu-se, cu lumina zorilor arzând pe spatele lor, arătau ca o personificare a Tărâmului – esența sănătății și a vigorii. Nechezând și scuturând din capete, se opriră în fața Gardienilor Sângelui. Iar Gardienii li se închinară adânc. Ranyhynii bătură din copite și-și scuturară coamele ca și cum ar fi râs cu afecțiune la acest semn uman de respect. După o clipă Tuvor le vorbi:

– Salut, ranyhyni! Străbătători ai Tărâmului și mândri purtători, trupuri de soare și coame de cer, suntem fericiți că ați auzit chemarea noastră. Trebuie să pornim într-o călătorie lungă de mai multe zile. Vreți să ne duceți în spate?

Drept răspuns câțiva dintre cai își plecară capetele, iar alții țopăiră în cercuri ca niște mânji. Apoi înaintară, fiecare apropiindu-se de câte un Gardian anume, împingându-l cu botul ca și cum l-ar fi grăbit să încalece. Ceea ce Gardienii și făcură, cu toate că pe cai nu existau nici șei, nici scări. Călărind pe deșelate, Gardienii Sângelui îi îndemnară pe ranyhyni într-un cerc în jurul companiei și se plasară alături de războinicii călare.

Covenant simți că plecarea era iminentă și nu voia să-și rateze șansa. Apropiindu-se de Osondrea întrebă:

– Ce înseamnă asta? De unde vin?

Nobila se întoarse și răspunse aproape cu nesaț, parcă bucuroasă de orice diversiune:

– Bineînțeles – tu ești străin. Cum să-ți explic un astfel de lucru pe scurt? Gândește-te așa... Ranyhynii sunt liberi, neîmblânziți, iar Câmpiile lui Ra sunt căminul lor. Sunt îngrijiți de rameni, dar nu sunt niciodată călăriți decât dacă ei înșiși își aleg un călăreț. E o alegere liberă. Și odată ce un ranyhyn își alege un călăreț, îi este credincios acestuia prin foc și moarte. Sunt puțini aleși. Tamarantha este singurul Nobil în viață binecuvântat cu un ranyhyn – Hynaril o poartă cu mândrie –, însă nici Prothall, nici Mhoram nu au trecut încă testul. Prothall nu a dorit. Dar eu bănuiesc că unul dintre motivele călătoriei prin sud este să-i ofere lui Mhoram o șansă de a fi ales. N-are importanță. Încă de pe vremea Înaltului Nobil Kevin s-a creat o relație între ranyhyni și Gardienii Sângelui. Din multe motive din care nu pot ghici decât câteva, niciun Gardian nu a rămas neales. Cât despre sosirea ranyhynilor aici astăzi – acest lucru mă depășește. Sunt creaturi ale Puterii Pământului. Într-un anume fel, fiecare ranyhyn știe când îl cheamă călărețul lui – da, știe, și niciodată nu ezită să răspundă. Iată-i pe Huryn, Brabha, Marny și alții. Cu zece zile în urmă au auzit chemarea care a ajuns la urechile noastre abia în această dimineață – și după mai mult de două mii de kilometri au sosit proaspeți ca zorile. Dacă noi i-am fi putut egala, Tărâmul nu ar mai fi ajuns într-un astfel de pericol.

În timp ce ea vorbea, Prothall și Mhoram încălecaseră, și își termină discursul conducându-l pe Covenant spre mustangul lui. Sub influența vocii ei urcă pe

animal fără ezitare. Dar când puse piciorul în scara șeii de *clingor* simți un spasm de reținere. Nu-i plăceau caii, nu avea încredere în ei; forța lor era prea periculoasă. Se retrase și constată că îi tremurau mâinile.

Osondrea îl privea curioasă; dar, înainte de a putea spune ceva, un murmur de surpriză străbătu compania. Ridicând ochii, Covenant zări trei siluete de bătrâni călărind înspre ei - Nobilii Variol și Tamarantha împreună cu Hearthrallul Birinair. Tamarantha călărea pe o superbă iapă ranyhyn roibă cu ochi care păreau că râd.

Înclinându-se către ei pe spinarea calului său, Înaltul Nobil Prothall zise:

- Mă bucur că ați venit. Avem nevoie de binecuvântarea voastră înainte de a pleca, la fel cum Osondrea are nevoie de ajutorul vostru.

Tamarantha se înclină în răspuns, dar pe buzele ei ridate plutea o jumătate de zâmbet viclean. Scrută rapid compania.

- Ai ales bine, Prothall. Apoi își ațintì din nou privirea asupra Înaltului Nobil: Dar ne-ai omis pe noi. Mergem cu tine.

Prothall începu să obiecteze, dar Birinair îl întrerupse dârz:

- Bineînțeles. Cum altfel? O Căutare fără un Hirebrand, cum așa!

- Birinair, zise Prothall cu ton de reproș, cu siguranță lucrările pentru uriașii din Țărmul Mărilor solicită prezența ta.

– Solicită? Bineînțeles. Și da, și nu, replică țâfnos. Îmi pare rău să spun asta. Am dat toate ordinele. Nu. Sunt alții mai pricepuți. Au fost dintotdeauna.

– Prothall, îl grăbi Tamarantha, nu ne interzice. Suntem bătrâni, sigur că suntem bătrâni. Și drumul va fi lung și greu. Dar aceasta e marea provocare a timpurilor noastre – singura măreață și îndrăzneață întreprindere la care vom putea lua parte vreodată.

– Atunci apărarea Pietrei Sărbătorii este un lucru atât de puțin important?

Variol smuci capul ca și cum întrebarea lui Prothall ar fi fost o batjocură.

– Piatra Sărbătorii își amintește că nu am reușit să regăsim Înțelepciunea lui Kevin. Ce ajutor am putea oferi aici? Osondrea e mai mult decât suficientă. Fără această Căutare, viețile noastre ar fi irosite.

– Nu, Nobilii mei, nu. Nu sunt irosite, murmură Prothall.

Cu o expresie zăpăcită se uită spre Mhoram în căutare de sprijin. Zâmbind strâmb, Mhoram zise:

– Viața are un sens bine definit. Bărbații și femeile îmbătrânesc astfel încât uneori ajung suficient de înțelepți ca să-i învețe pe cei tineri. Lasă-i să vină.

După un alt moment de ezitare, Prothall decise:

– Atunci veniți. Ne veți învăța pe toți.

Variol îi zâmbi Tamaranthei, iar ea îi întoarse privirea de pe spinarea înaltă a ranyhynului. Chipurile lor reflectau satisfacție și așteptare calmă, pe care o împărtășeau în uniunea tăcută a ochilor lor. Privindu-i, Covenant apucă smucit șalele calului său și urcă în șa.

Inima îi bubuia neliniștită, dar aproape imediat *clingorul* îi dădu o senzație de siguranță care îi liniști tremurul. Urmând exemplul lui Prothall și Mhoram, strecură toiagul pe sub coapsa stângă, unde se lipi de *clingor*. Apoi strânse mustangul între pulpe și încercă să nu se agite.

Omul care ținea calul atinse genunchiul lui Covenant ca să-i atragă atenția.

– O cheamă Dura – Dura Coastă Aurie. Caii sunt rari pe Tărâm. Am antrenat-o bine. E la fel de bună ca un ranyhyn, se lăudă el, apoi își coborî ochii parcă jenat de exagerare.

Covenant replică țâfnos:

– Nu vreau un ranyhyn.

Omul îi interpretă cuvintele drept o aprobare a Durei și se lumină de plăcere. Când plecă își atinse fruntea cu palmele și-și desfăcu larg brațele în semn de salut.

Din noul său punct de observație, Covenant cercetă compania. Nu existau cai de povară, dar la fiecare șa atârnau saci cu provizii și unelte, iar Birinair avea la spate o legătură groasă de nuiele *lillianrill*. Gardienii nu erau stânjeniți de poveri, însă Navigatorul își căra sacul uriaș pe umăr și părea gata să pornească în călătorie la fel de repede ca un cal.

Rapid, Prothall se ridică în scări și strigă pe deasupra companiei:

– Prieteni, trebuie să plecăm. Căutarea este urgentă, și timpul încercărilor ne presează. N-o să încerc să vă tulbur inimile cu vorbe lungi sau să vă orbesc cu

jurăminte fermecătoare. Dar vă dau două sarcini. Fiți onești până la capătul puterilor voastre. Și amintiți-vă de Legământul Păcii. Plecăm spre primejdie, poate la război – vom lupta dacă va fi nevoie. Dar Tărâmul nu poate fi slujit cu vărsare de sânge la mânie. Amintiți-vă Codul:

> Nu provocați suferință acolo unde stăpânirea este suficientă;
> nu răniți acolo unde suferința este suficientă;
> nu schilodiți acolo unde rănile sunt suficiente;
> și nu ucideți acolo unde schilodirea este suficientă;
> cel mai mare războinic este acela care nu are nevoie să ucidă.

Apoi Înaltul Nobil își îmboldi calul, întorcându-se către Piatra Sărbătorii. Scoase toiagul, îl flutură de trei ori deasupra capului și îl înălță spre cer. De la capătul lui izbucni o flacără albastră incandescentă. Strigă către Cetate:

– Salutare, Piatra Sărbătorii.

Întreaga populație a Cetății răspunse într-un singur strigăt puternic care făcea inima să se cutremure:

– Salutare!

Acest imn ieșit din milioane de guri se împrăștie peste dealuri; însăși dimineața părea să vibreze de elogiu și onor. Câțiva ranyhyni nechezară voios. În răspuns, Covenant își încleștă dinții împotriva nodului din gât. Se simțea nevrednic.

Apoi Prothall întoarse calul și porni să coboare dealul în galop. Rapid, compania își ocupă locul în jurul lui. Mhoram îl ghidă pe Covenant spre o poziție în spatele lui Prothall, în fața lui Variol și a Tamaranthei. Patru Gardieni ai Sângelui îi flancau pe Nobili de fiecare parte, Quaan, Tuvor și Korik călăreau în fața lui Prothall, iar în spate veneau Birinair și Eomanul. Cu pas lung și săltăreț, Navigatorul mergea în rând cu Mhoram și Covenant ca și cum o astfel de călătorie ar fi fost ceva firesc pentru el.

Astfel Căutarea Toiagului Legii părăsi Cetatea Nobilă în lumina unei noi zile.

16
ŢINUTUL ÎNSÂNGERAT

Thomas Covenant petrecu următoarele trei zile ocupat cu descoperirea îndelungă şi acută a durerilor provocate de şa. Stând pe pielea subţire se simţea ca şi cum ar fi călărit pe deşelate; prezenţa solidă a spinării Durei ameninţa să-l rupă în două. Îşi simţea genunchii ca răsuciţi din rotule; coapsele şi călcâiele îl dureau şi tremura din cauza încordării cu care se ţinea de cal – o durere care urca lent în sus pe spate, iar şalele îi pulsau din cauza smuciturilor subite ale Durei la trecerea peste obstacolele din teren. Uneori rămânea în şaua ei numai pentru că *clingorul* nu îl lăsa să cadă. Noaptea muşchii încordaţi îl dureau atât de rău încât nu putea adormi fără ajutorul *licorii-diamant*.

Prin urmare remarcă puţin din peisajul înconjurător, vreme sau dispoziţia companiei. Ignoră sau respinse orice încercare de a fi atras într-o conversaţie. Era consumat de senzaţia dureroasă că este rupt în două. Încă o dată fu forţat să recunoască

natura sinucigașă a visului său, a ceea ce îi făcea bezna subconștientului său.

Dar *licoarea-diamant* a uriașului și vigoarea imposibilă a Tărâmului acționau asupra lui indiferent de suferințe. Carnea sa se întări pentru a se adapta cerințelor spinării Durei. Fără să-și dea seama, deveni un călăreț mai bun. Învăță cum să se miște împreună cu calul în loc să îi opună rezistență. Când se trezi după cea de-a treia noapte constată că durerea fizică nu îl mai domina.

Pe atunci compania lăsa în urmă regiunea cultivată din jurul Pietrei Sărbătorii și începea să se deplaseze prin câmpia aridă. Își făcuseră tabăra în mijlocul unui șes sălbatic, iar când Covenant începu să se uite în jur, terenul pe care îl întâlniră ochii lui era pietros și nepromițător.

Cu toate acestea impulsul de a se mișca în continuare își recăpătă puterea, dându-i încă o dată iluzia siguranței. Ca multe alte lucruri, Piatra Sărbătorii se afla în urma lui. Când Navigatorul i se adresă, reuși să-i răspundă fără violență.

Auzindu-l, uriașul îi atrase atenția lui Mhoram:

– Piatră și Mare, Nobilul meu! Cred că Thomas Covenant a ales să se realăture celor vii. Cu siguranță asta se datorează *licorii-diamant*. Salut, Prim-Nobil Covenant. Bun venit în compania noastră. Știi, Nobile Mhoram, că există o străveche poveste a uriașilor despre un război care a fost oprit cu ajutorul *licorii-diamant*? Vrei s-o auzi? Pot să ți-o spun într-o jumătate de zi.

– Chiar așa? chicoti Mhoram. Nu-ți ia decât o jumătate de zi ca s-o spui în grabă, în timp ce călărim?

Navigatorul râse larg.

– Atunci pot s-o termin până mâine la apus. Vă promit eu, Lup de Mare Navigatorul Spumei.

– Am auzit povestea asta, zise Înaltul Nobil Prothall. Dar povestitorul m-a asigurat că de fapt nu *licoarea-diamant* a oprit conflictul. Adevăratul frâu a fost vorbăria uriașilor. Până când uriașii au terminat de întrebat care sunt cauzele războiului, combatanții ascultau de atât de mult timp încât uitaseră răspunsul.

– Ah, Înalt Nobil, râse Navigatorul pe înfundate, ai înțeles greșit. Uriașii au băut *licoare-diamant*.

Războinicii care ascultau izbucniră în râs, și Prothall zâmbi întorcându-se să încalece. Curând Căutarea își reluă drumul, iar Covenant reveni la locul său de lângă Mhoram.

Acum, în timp ce călărea, Covenant asculta zgomotele companiei. Nobilii și Gardienii Sângelui erau aproape cu desăvârșire tăcuți, preocupați; dar prin tropotul copitelor se puteau auzi discuții și fragmente de cântece dinspre războinici. Cei de sub comanda lui Quaan păreau încrezători și ocazional entuziaști, ca și cum ar fi așteptat cu nerăbdare să-și pună la încercare anii de antrenament în slujba Spadei.

Ceva mai târziu, Nobilul Mhoram îl luă prin surprindere pe Covenant rostind fără preambul:

– Prim-Nobil, mai sunt întrebări pe care Consiliul nu ți le-a pus. Pot să ți le pun acum? Mi-ar plăcea să știu mai multe despre lumea ta.

– Lumea mea. Covenant înghiți greu. Nu voia să vorbească despre asta; nu dorea să repete chinurile din fața Consiliului. De ce?

Mhoram ridică din umeri.

– Cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât știu mai bine la ce să mă aștept din partea ta în vremuri de primejdie. Sau poate pentru că înțelegerea lumii tale ar putea să-mi arate cum să te tratez corect. Sau poate că am întrebat pur și simplu din prietenie.

Covenant putea simți candoarea din vocea lui Mhoram și aceasta îl dezarmă, împiedicându-l să refuze. Le datora Nobililor și sie însuși o oarecare onestitate. Dar această datorie îl umplea de amărăciune, și nu putea găsi un mod ușor de a da glas tuturor lucrurilor care trebuiau spuse. Instinctiv, începu să facă o listă. Avem cancer, infarct, tuberculoză, scleroză multiplă, defecte congenitale, lepră... avem alcoolism, boli venerice, dependență de droguri, violuri, tâlhării, crime, violență împotriva copiilor, genocid – dar nu putea suporta să înșire un catalog de calamități care ar fi putut dura la nesfârșit. După o clipă, se înălță în scări și gesticulă spre câmpia accidentată.

– Tu probabil vezi mai bine decât mine – dar chiar și eu pot să spun că e frumos. E viu – viu în felul în care ar trebui să fie viu. Iarba asta e galbenă, țepoasă și subțire, dar până și eu văd că e sănătoasă. Aici este locul ei, pe tipul ăsta de sol. Pe naiba! Îmi dau seama și ce anotimp este uitându-mă la pământ. Pot să văd primăvara. Acolo de unde vin eu noi nu vedem astea... Dacă nu cunoști ciclurile obișnuite ale plantelor nu-ți

dai seama de diferența dintre primăvară și vară. Dacă nu ai un... un standard de comparație, nu poți recunoaște... Dar lumea e frumoasă – ce a mai rămas din ea, ce nu am stricat noi.

Imagini de la ferma Haven îi zburau irezistibil prin minte. Nu-și putu reține sarcasmul din ton când trase concluzia:

– Avem și frumusețe. O numim „decor".

– „Decor", repetă Mhoram. Nu cunosc acest cuvânt, dar nu-mi place cum sună.

Covenant se simți dintr-odată înfiorat, ca și cum s-ar fi uitat peste umăr și ar fi descoperit că se afla pe marginea unei prăpastii.

– Înseamnă că frumusețea e ceva în plus, zise iritat. E drăguță, dar putem trăi fără ea.

– Fără?

Ochii lui Mhoram sclipiră periculos. În spatele lor Navigatorul șuieră uimit:

– Să trăiți fără frumusețe? Ah, prietene! Cum faceți față disperării?

– Nu cred că facem față, murmură Covenant. Unii dintre noi sunt pur și simplu încăpățânați.

Apoi tăcu.

Mhoram nu-l mai întrebă nimic, iar el merse rozându-și zgârciul gândurilor până când Înaltul Nobil Prothall porunci o oprire pentru odihnă.

Pe parcursul zilei tăcerea lui Covenant păru să molipsească încetul cu încetul întreaga companie. Flecăreala și cântecele Eomanului din timpul călătoriei se stinseră treptat; Mhoram îl urmărea pe Covenant

cu o curiozitate întrebătoare, dar nu făcu niciun efort să reînnoade conversația, iar Prothall arăta la fel de întunecat la chip ca și Gardienii. După un timp, Covenant începu să bănuiască motivul reticenței lor. În acea noapte luna însângerată avea să apară pentru prima dată plină.

Îl străbătu un fior. Noaptea urma să fie un fel de test al puterii lui Drool. Dacă trogloditul și-ar fi putut menține pata roșie chiar și când luna era plină, atunci Nobilii ar fi trebuit să admită că puterea lui nu avea limite observabile. O asemenea forță ar fi împrăștiat armate, aproape cu siguranță ar fi creat prădători care să satisfacă gustul lui Drool pentru jaf. Atunci compania ar fi fost nevoită să lupte ca să-și croiască drum. Covenant își aminti cu un fior scurta sa întâlnire cu Drool în peștera din Kiril Threndor. Ca și tovarășii săi, simțea teamă față de ceea ce ar fi putut dezvălui noaptea.

Numai Variol și Tamarantha păreau să nu fie atinși de proasta dispoziție generală. Ea părea pe jumătate adormită și călărea lejer, încrezându-se în ranyhyn că o va ține în spinare. Soțul ei stătea drept, cu mâinile sigure pe frâie, dar avea gura lăsată și ochii neatenți. Păreau fragili; Covenant avea impresia că le poate vedea friabilitatea oaselor. Dar, dintre toți, numai ei păreau lipsiți de griji față de noaptea care avea să vină – lipsiți de griji sau de înțelegere.

Călăreții ridicară tabăra înainte de amurg pe latura dinspre nord a unui deal abrupt, adăpostiți parțial de vântul care bătea preponderent dinspre sud-vest. Aerul se răcise ca într-o revenire a iernii, iar vântul

aducea un fior rece în inimile drumeților. În liniște, câțiva dintre războinici hrăniră și țesălară caii, în timp ce alții pregătiră o masă frugală deasupra unui foc pe care Birinair îl aprinsese cu o nuia *lillianrill* și puțin rumeguș. Ranyhynii galopară împreună, ducându-se să-și petreacă noaptea într-un joc sau ritual secret, lăsându-i pe ceilalți cai în țarc și pe Gardieni pe post de santinele în timp ce restul companiei se ghemuiau înveliți în pelerinele lor în jurul focului. Când cele din urmă raze de soare dispărură din aer, briza se întări, devenind un vânt constant.

Covenant se pomeni dorindu-și ceva din camaraderia cu care începuse ziua. Dar el nu putea suplini lipsa acesteia; trebui să aștepte până când Înaltul Nobil Prothall se ridica să înfrunte anxietatea Căutării.

Înfigându-și ferm toiagul, începu să cânte imnul Vecerniilor de la Piatra Sărbătorii. Mhoram i se alătură, urmat de Variol și Tamarantha, și curând întregul Eoman se ridicase în picioare, adăugându-și glasurile cântecului. Stăteau sub cerul aspru, douăzeci și cinci de suflete cântând ca o mărturie:

> Șapte iaduri pentru credința pierdută,
> Pentru trădătorii Tărâmului, oameni sau duhuri;
> Și un singur brav Nobil să înfrunte osânda
> Să îndepărteze mana neagră de florile Frumuseții.

Își înălțau vocile cu bravură, iar melodicitatea lor era contrapunctată de rostogolirea de tenor a tânguirii Navigatorului. Când terminară, se reașezară

și începură să discute cu voce joasă, ca și cum imnul era tot ce le trebuia ca să-și recapete curajul.

Covenant stătea privindu-și degetele împletite. Fără să-și ia ochii de la ele, știu când răsări luna; simți încremenirea subită din jurul lui când prima strălucire stacojie apăru la orizont. Dar își mușcă buza și nu privi în sus. Tovarășii săi respirau încordat; o umbră roșie se adânci treptat în inima focului; însă el își fixă privirea ca și cum ar fi studiat modul în care i se albeau încheieturile degetelor.

Apoi auzi șoapta agonizantă a Nobilului Mhoram, *Melenkurion* și știu că luna era în întregime roșie, complet pângărită – însângerată ca și cum cerul nopții ar fi fost înjunghiat în inimă. Simți lumina atingându-i fața și obrazul i se contorsionă de repulsie.

În clipa următoare se auzi o tânguire în depărtare, ca un plânset de protest. Pulsa dezolant în aerul rece. Fără să vrea, Covenant se uită peste câmpia înroșită; pentru o fracțiune de secundă se așteptă ca adunarea să sară în ajutorul acelei chemări. Dar nimeni nu se mișcă. Probabil tânguirea venea de la vreun animal. Aruncând o privire scurtă spre luna plină rănită, își desfăcu mâinile și își coborî din nou ochii.

Întâlnindu-și degetele, observă cu oroare că lumina lunii dădea inelului său o nuanță roșietică. Metalul părea scufundat în sânge. Argintiul din interior se lupta să răzbată prin roșu, însă lumina sângerie părea să se scurgă în interior, penetrând încet și pervertind aurul alb.

Înțelese instinctiv. Ezitând timp de o bătaie de inimă, rămase nemișcat, urlând avertismente tăcute și inutile sinelui său nesuspicios. Apoi sări în picioare drept și rigid ca aruncat de lună, cu brațele țepene pe lângă corp și pumnii încleștați.

Lângă el, Bannor spuse:

– Nu te teme, Prim-Nobil. Ranyhynii ne vor avertiza dacă lupii devin periculoși.

Covenant întoarse capul. Gardianul întindea o mână către el, reținându-l.

– Nu mă atinge, șuieră Covenant.

Se smuci de lângă Bannor. În timp ce inima îi bubuia, observă cum luna stacojie făcea fața lui Bannor să semene cu lava întărită. Apoi o senzație acută de rău îi explodă sub picioare și sări în direcția focului.

Atingând pământul se aruncă în față, fără să-i pese de nimic altceva în afară de necesitatea viscerală de a evita atacul. După o rostogolire picioarele lui se prăbușiră printre tăciunii aprinși.

Însă în timp ce Covenant cădea, Bannor se repezi înainte. Când atinse focul Gardianul se afla la doar un pas distanță. Îl prinse pe Covenant de încheietura mâinii aproape în aceeași fracțiune de secundă, săltându-l din flăcări cu ușurința cu care ai ridica în picioare un copil.

Înainte chiar de a-și recăpăta echilibrul, Covenant se întoarse către Bannor și îi strigă în față Gardianului:

– Nu mă atinge!

Bannor dădu drumul încheieturii lui Covenant și făcu un pas înapoi.

Prothall, Mhoram, Navigatorul și toate gărzile erau în picioare. Se holbau la Covenant cu reținere, confuzie, ofensă.

Se simți dintr-odată slab. Picioarele îi tremurau; își cuprinse genunchii stând lângă foc. Gândind „Pe toții dracii, nenorocitul de Foul mi-a făcut-o, m-a adus în mijlocul blestemului!" arătă cu un deget nesigur spre petecul de pământ care îl înțepase:

– Acolo, icni. A fost acolo. L-am simțit.

Nobilii reacționară imediat. În timp ce Mhoram striga la Birinair, Prothall se grăbi și se lăsă pe vine lângă punctul indicat de Covenant. Mormăind încet atinse locul cu vârfurile degetelor ca un doctor care analizează o rană. Apoi i se alăturară și Mhoram, și Birinair. Ultimul îl împinse într-o parte pe Înaltul Nobil, își luă toiagul *lillianrill* și-i plasă capătul pe locul dureros. Rotind toiagul între palme se concentră imperios asupra iubitului său lemn.

– Pentru o clipă, șopti Prothall, pentru o clipă am simțit ceva – o amintire a Pământului. Apoi a trecut dincolo de limitele percepției mele. Oftă: A fost teribil.

Birinair repetă „Teribil", vorbind concentrat cu sine însuși. Prothall și Mhoram îi urmăreau mâinile tremurând fie din cauza vârstei, fie a sensibilității. Brusc, strigă:

– Teribil! Mâna Ucigașului! Îndrăznește să facă asta?

Se smulse atât de repede încât se împiedică și ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Prothall.

O secundă ochii lui Prothall și ai lui Birinair se întâlniră ca și cum ar fi încercat să schimbe o informație care nu putea fi expusă cu voce tare. Apoi Birinair se eliberă. Uitându-se în jur de parcă ar fi putut vedea cioburile demnității sale împrăștiate la picioare, murmură posac:

– Stau și singur. Nu-s încă așa de bătrân. După ce îi aruncă o privire lui Covenant continuă mai tare: Voi mă credeți bătrân. Bineînțeles. Bătrân nebun. S-a băgat într-o Căutare când ar trebui să-și odihnească oasele lângă vatră. Ca un butuc. Arătând spre Necredincios, concluzionă: Întrebați-l pe el. Întrebați-l.

Covenant se sculase în picioare în timp ce atenția companiei era concentrată asupra Hirebrandului și își afundase mâinile în buzunare ca să ascundă culoarea inelului. Când Birinair indică spre el își ridică ochii din pământ. Sentimentul neplăcut al unei presimțiri îi răsuci stomacul, amintindu-i de atacurile din Andelain și de ceea ce urmase.

Prothall rosti ferm:

– Mai calcă o dată acolo, Prim-Nobil.

Cu o grimasă, Covenant păși în față și puse piciorul pe locul respectiv. Când călcâiul atinse pământul tresări anticipat, încercând să se pregătească împotriva senzației că în acel punct pământul devenise nesigur, fără temelii. Dar nu-l mai înțepă nimic. Ca și în Andelain, răul dispăruse, lăsându-l cu impresia că puțul fusese reacoperit cu un capac de corectitudine.

Ca răspuns la întrebarea tăcută a Nobililor, scutură din cap.

După o pauză. Mhoram zise cu glas egal:

– Ai mai simțit asta și înainte.

Cu efort, Covenant se sili să răspundă.

– Da. De câteva ori în Andelain. Înaintea atacului de la Sărbătoare.

– Te-a atins mâna Ucigașului Cenușiu, scuipă Birinair.

Dar nu-și putu susține acuzațiile. Oasele lui păreau să-și amintească vârsta, iar mânia i se stinse obosită, sprijindu-se în toiag. Cu un ton straniu de autoreproș, ca și când și-ar fi cerut scuze, bâigui:

– Bineînțeles. Mai tânăr. Dacă aș fi mai tânăr.

Se întoarse cu spatele la companie și își târșâi picioarele până la patul său de dincolo de cercul de oameni.

– De ce nu ne-ai spus? întrebă sever Mhoram.

Întrebarea îl făcu pe Covenant să se simtă dintr-odată rușinat, ca și cum inelul i-ar fi fost vizibil prin materialul pantalonilor. Umerii i se lăsară și își afundă și mai adânc mâinile în buzunare.

– Nu am... la început nu am vrut să știți... cât de important consideră Foul și Drool că sunt. După aceea – din expresia ochilor făcu referire la criza din Cabinet – m-am gândit la alte lucruri.

Mhoram acceptă cu o înclinare din cap și după o clipă Covenant continuă:

– Nu știu ce este. Dar nu o simt decât prin ghete. Nu o pot atinge cu mâinile sau cu picioarele goale.

Mhoram și Prothall schimbară o privire surprinsă. Repede, Înaltul Nobil zise:

– Necredinciosule, cauza acestor atacuri mă depășește. De ce ghetele te fac sensibil la genul ăsta de rău? Nu știu. Dar fie Nobilul Mhoram, fie eu însumi trebuie să rămânem tot timpul alături de tine, ca să putem reacționa fără întârziere. Peste umăr, întrebă: Prim Mark Tuvor, Warhaft Quaan; ați auzit?

Quaan luă poziție de drepți și răspunse:

– Da, Înalt Nobil.

Iar de dincolo de cerc vocea lui Tuvor se auzi moale:

– Va urma un atac. Am auzit.

– Va fi nevoie să fim pregătiți, spuse Mhoram trist, și să avem inimi neînfricate ca să facem față unui atac violent al demonilor-abjecți, lupilor și troglodiților fără să ne clătinăm.

– Așa este, zise în final Înaltul Nobil. Dar aceste lucruri vor sosi la timpul lor. Acum trebuie să ne odihnim. Să adunăm putere.

Încet, compania începu pregătirile de culcare. Intonându-și litania uriașilor, Navigatorul se întinse pe pământ cu un braț în jurul ploștii de piele plină cu *licoare-diamant*. În timp ce Gardienii Sângelui stabileau schimburile, războinicii întinseră pături pentru ei și pentru Nobili.

Covenant se culcă stângaci, ca și cum întreaga companie l-ar fi studiat, și se bucură că păturile îl ajutau să-și ascundă inelul. După aceea rămase treaz mult timp în noapte, fiindu-i prea frig ca să adoarmă; păturile nu îl apărau de fiorii reci emanând din inelul lui.

Însă, până când în sfârșit reuși să adoarmă, auzi cântecul Navigatorului și îl văzu pe Prothall stând

lângă tăciunii focului. Uriașul și Înaltul Nobil făceau de pază împreună, doi vechi prieteni ai Tărâmului stând de veghe împotriva iminentei osânde.

A doua zi sosi mohorâtă și lipsită de veselie – cu un cer acoperit de nori gri ca cenușa – și pe tot parcursul ei Covenant călări aplecat în șa, ca și cum ar fi purtat o greutate în jurul gâtului. Inelul își pierduse nuanța roșiatică odată cu apusul lunii, dar culoarea îi stăruia în minte și inelul părea să-l tragă în jos ca o crimă fără sens. Neajutorat, percepea asta ca pe o loialitate pe care nu el o alesese, pe care nu avea cum să o aleagă, dar care îi fusese impusă. Evidența părea irefutabilă. Ca luna, cădea pradă mașinațiunilor Nobilului Foul. Voința lui nu era necesară; sforile de care atârna erau suficient de solide ca să-i înfrângă orice rezistență.

Nu putea să înțeleagă cum de i se întâmplase lui. Erau oare dorința lui de moarte, slăbiciunea sau disperarea sa de lepros atât de puternice? Ce se întâmplase cu încăpățânatul său instinct de supraviețuire? Unde îi erau furia, violența? Fusese victimizat atât de mult timp încât acum nu mai putea să reacționeze decât ca o victimă, chiar și față de sine însuși?

Nu avea răspunsuri. Nu era sigur de nimic în afară de teama care îl copleși când compania făcu pauză la prânz. Constată că nu vrea să coboare de pe spinarea Durei.

Pământul nu îi inspira încredere, îi era frică de contactul cu el. Pierduse o încredere fundamentală: credința că pământul era stabil – o credință atât de evidentă, constantă și necesară încât până acum nu

fusese conștient de ea – îi fusese acum zguduită. Solul tăcut și orb devenise o mână întunecată și răuvoitoare care îl căuta pe el și numai pe el.

Cu toate acestea se aruncă din șa, se sili să pună talpa pe pământ și fu înțepat. Virulența senzației îi făcu toți nervii să se încordeze și abia reuși să rămână în picioare urmărindu-i pe Prothall, Mhoram și Birinair încercând să captureze ceea ce simțise el. Dar ei eșuară complet; suferința acelui rău dispăru în clipa în care el sări de acolo.

În acea seară, în timpul cinei, fu înțepat din nou. Când se duse să se culce și să-și ascundă inelul de lumina lunii tremura ca atins de febră. În dimineața celei de-a șasea zile se trezi cu o față palidă și o expresie chinuită în ochi. Înainte să poată încăleca pe Dura fu din nou înțepat.

Și încă o dată în timpul uneia dintre pauzele pentru odihnă ale companiei.

Și încă o dată în momentul în care adunase atâta disperare încât să fie capabil să descalece la sfârșitul călătoriei din acea zi. Simți răul ca pe un cui în capacul coșciugului său. De data asta nervii lui reacționară atât de violent încât se prăbuși la pământ ca într-o demonstrație a neputinței. Trebui să zacă nemișcat mult timp înainte de a-și recăpăta controlul asupra brațelor și picioarelor, iar când în cele din urmă se sculă tresărea și se cutremura de teamă la fiecare pas.

Jalnic, jalnic, gâfâia în sinea lui. Dar nu-și putea regăsi furia cu care să se stăpânească.

Cu o îngrijorare profundă în ochi, Navigatorul îl întrebă de ce nu își scoate ghetele. Covenant trebui să se gândească o clipă înainte de a-și aduce aminte de ce. Apoi șopti:

– Fac parte din mine – parte din modul în care sunt nevoit să trăiesc. Nu mi-au mai rămas multe alte părți. Și în plus, adăugă stins, dacă nu continui să am șocurile astea, cum o să le depisteze Prothall?

– Nu face așa ceva pentru noi, replică Mhoram intens. Cum am putea să-ți cerem asta?

Dar Covenant se mulțumi să ridice din umeri și se duse să se așeze lângă foc. Nu putea să se atingă de hrană – numai ideea de mâncare îi provoca greață din cauza nervilor iritați –, dar încercă niște fructe de *aliantha* dintr-o tufă din apropierea taberei și descoperi că aveau un efect calmant. Mâncă un pumn întreg, aruncând absent semințele așa cum îl învățase Lena, apoi se întoarse lângă foc.

Când compania termină masa, Mhoram se așeză lângă Covenant. Fără să se uite la el, Nobilul întrebă:

– Cum te putem ajuta? Să construim o lectică, să nu mai fii nevoit să atingi pământul? Sau există și alte căi? Poate una dintre poveștile Navigatorului ar putea să-ți mai ușureze inima? I-am auzit pe uriași lăudându-se că însuși Disprețuitorul ar deveni Prieten al Pământului dacă ar putea fi convins să asculte povestea lui Bahgoon cel Insuportabil și a Thelmei Doi Pumni – asemenea putere de vindecare există în povești.

Brusc, Mhoram se întoarse drept spre Covenant, și acesta văzu că fața Nobilului reflecta compătimire.

– Îți văd durerea, Prim-Nobil.

Covenant lăsă capul în jos ca să evite privirea lui Mhoram și să se asigure că mâna stângă îi era în siguranță în buzunar. După o clipă rosti distant:

– Povestește-mi despre Creator.

– A, oftă Mhoram, nu știm dacă există un Creator. Singurele noastre cunoștințe despre o asemenea ființă provin din cele mai obscure cercetări ale celor mai vechi legende. Îl cunoaștem pe Disprețuitor. Dar pe Creator nu-l cunoaștem.

Atunci Covenant fu ușor surprins s-o audă pe Nobila Tamarantha intervenind:

– Ba desigur că îl cunoaștem. Ah, prostia celor tineri. Mhoram fiul meu, încă nu ești profet. Genul ăsta de curaj trebuie învățat.

Lent, își strânse membrele bătrâne și se ridică în picioare, sprijinindu-se în toiag. Părul ei subțire și alb atârna în șuvițe în jurul feței atunci când se deplasă în interiorul cercului din jurul focului, murmurând stins:

– Oracolele și profeția sunt incompatibile. Conform Înțelepciunii lui Kevin, numai Puterea Inimii Nobilul Părinte a fost în același timp și vizionar și profet. Sufletele mai puțin puternice nu pătrund paradoxul. De ce, nu știu. Dar când Kevin Risipitorul Tărâmului a decis în inima lui să invoce Ritualul Profanării, el i-a salvat pe Gardieni, pe ranyhyni și pe uriași pentru că era oracol. Și pentru că nu era profet nu a putut prevedea că Nobilul Foul va supraviețui. A fost un om mai slab decât Berek. Bineînțeles că există un Creator.

Privi către Variol în căutarea unei confirmări, iar el înclină din cap, dar Covenant nu-şi dădu seama dacă încuviinţa sau moţăia. Însă Tamarantha dădu şi ea din cap drept răspuns, ca şi cum Variol ar fi susţinut-o. Înălţând capul spre cerul nopţii şi spre stele, vorbi cu o voce slăbită de vârstă.

– Bineînţeles că există un Creator, repetă ea. Cum altfel? Contrariile îşi cer fiecare perechea. Dacă nu ar fi aşa s-ar pierde diferenţele şi nu ar mai rămâne decât haosul. Nu, nu poate exista Ură fără Creaţie. Mai bine ne-am întreba cum a putut uita asta Creatorul atunci când a făcut Pământul. Căci dacă nu a uitat, înseamnă că Ura şi Creaţia existau împreună într-o singură fiinţă, iar el nu ştia.

Asta ne spun nouă vechile legende: Creatorul a intrat în infinitul dinaintea Timpului ca un meşteşugar în atelierul său. Şi întrucât natura creaţiei este să tindă spre perfecţiune, Creatorul s-a devotat acestei misiuni. Mai întâi a creat arcul Timpului, pentru ca opera lui să aibă un loc în care să existe – iar piatra de boltă a acestui arc a lucrat-o din magie sălbatică, astfel încât Timpul să poată rezista haosului şi să dureze. Apoi în interiorul arcului a creat Pământul. A lucrat ere de-a rândul, a făcut şi a refăcut, a selectat şi a testat, a respins, apoi a selectat şi a testat din nou, pentru ca atunci când va fi terminat creaţia lui să nu aibă niciun motiv să-i reproşeze. Iar când Pământul i s-a părut frumos ochilor lui, a dat naştere locuitorilor Pământului, fiinţe care să exprime prin vieţile lor tendinţa lui către perfecţiune – şi nu a neglijat nici să le

dea mijloacele pentru a lupta ei înșiși pentru perfecțiune. Când a terminat, a fost mândru cum numai cei care creează pot fi.

Vai, el nu înțelegea Ura, sau a uitat-o. Și-a îndeplinit misiunea gândindu-se că o muncă perfectă însemna tot ceea ce era necesar pentru a crea perfecțiunea. Dar când a terminat și mândria lui a gustat primele satisfacții, s-a uitat mai îndeaproape la Pământ așteptându-se să se delecteze cu ceea ce vedea – și s-a întristat. Căci iată! Îngropate adânc în Pământ, nu prin voința sau prin munca lui, se aflau blestemele distrugerii, puteri suficient de viguroase ca să transforme în praf creația lui.

Apoi a înțeles sau și-a amintit. Poate a descoperit el însuși Disprețul alături de el, ghidându-i greșit mâna. Sau poate a văzut răul chiar în sine. Nu contează. Și-a ieșit din minți de durere și mândrie jignită. În furia lui s-a luptat cu Ura, din el sau din afara lui, și în furia lui l-a aruncat pe Disprețuitor afară din infinitul cosmosului pe Pământ.

Vai! Astfel Disprețuitorul a fost prins în interiorul Timpului. Și așa lucrarea Creatorului a devenit lumea Disprețuitorului, pe care s-o chinuie după bunul său plac. Fiindcă însăși Legea Timpului, principala forță care face posibil arcul, acționează pentru a-l menține pe Nobilul Foul, cum îi spunem noi acum. Acea Lege cere ca nici o acțiune să nu poată fi anulată. Profanarea nu poate fi anulată – pângărirea nu poate fi retractată. Poți să-i supraviețuiești sau s-o vindeci, dar nu s-o negi. Așadar Nobilul Foul a chinuit

Pământul, iar Creatorul nu l-a putut opri – căci Creatorul l-a plasat pe Disprețuitor aici.

Cu regrete și umilință Creatorul și-a dat seama ce făcuse. Pentru ca soarta Pământului să nu fie complet lipsită de speranță, a căutat să-și ajute creația prin căi indirecte. L-a îndrumat pe Nobilul Părinte în prelucrarea Toiagului Legii – o armă împotriva Disprețului. Dar Legea creării Pământului nu permite mai mult. Dacă Creatorul ar vrea să-l reducă la Tăcere pe Nobilul Foul acest act ar distruge Timpul – și atunci Disprețuitorul ar fi din nou liber în infinit, liber să facă ce prostii dorește.

Tamarantha făcu o pauză. Spusese povestea simplu, fără retorică sfidătoare, agitație sau orice semn de patimă dincolo de bătrânețea ei. Dar, pe moment, glasul ei slab îl convinse pe Covenant că universul era în pericol – că propria lui luptă nu era decât o părticică dintr-un conflict mai mare. În acel moment aștepta nerăbdător ceea ce avea ea să spună în continuare.

Curând ea își lăsă capul în jos și întoarse către el ochii înconjurați de riduri. Aproape în șoaptă, rosti:

– Și astfel am ajuns la testul suprem. Magia sălbatică este aici. Cu un singur cuvânt lumea noastră ar putea fi smulsă din rădăcini. Să nu greșești, se cutremură ea. Dacă nu-l putem atrage pe Necredincios de partea noastră, atunci Pământul va sfârși în ruine.

Dar Covenant nu-și dădea seama dacă vocea ei tremura din cauza bătrâneții sau pentru că îi era frică.

Luna avea să răsară în curând; se duse la culcare ca să evite să expună culoarea alterată a inelului său. Cu

capul sub pături se uită în întuneric și știu când apăru luna după strălucirea sângerie care creștea pe verigheta lui. Metalul părea pătat mai adânc decât în urmă cu două nopți. Îi atrăgea privirea acoperită ca o obsesie; iar când adormi în cele din urmă era atât de extenuat încât parcă fusese supus unui interogatoriu.

În dimineața următoare reuși să se urce pe spatele Durei fără să mai fie atacat – și gemu cu o ușurare de care nu se rușină. Apoi Prothall nu-și mai urmă obiceiul și nu făcu oprirea pentru prânz. Motivul deveni limpede când călăreții trecură peste o culme și zăriră Râul Alinării. Coborâră de pe câmpiile bolovănoase și trecură râul înot cu caii înainte de a face pauza de odihnă. Acolo Covenant fu atacat din nou când puse piciorul pe pământ.

Însă restul zilei contrastă cumplit cu inexplicabila păsuire. La câțiva kilometri după traversarea Râului Alinării, Căutarea întâlni pentru prima dată un Popas. Amintindu-și relatarea lui Covenant despre waynhimul ucis, Prothall trimise doi Gardieni, Korik și Terrel (cel care îl păzea pe Nobilul Mhoram), în Popas. Investigația nu era necesară decât pentru confirmare. Chiar și Covenant în starea lui limitată putea vedea neglijarea, putea mirosi lipsa utilizării; raiul verde al drumeților devenise maroniu și înăcrit. Când se întoarseră Korik și Terrel nu făcură decât să raporteze ceea ce compania simțise deja: Popasul era neîngrijit.

Nobilii întâmpinară vestea cu fețe severe. În mod evident se temeau că asasinatul descris de Covenant îi determinase pe waynhimi să-și înceteze serviciile.

Dar câțiva războinici gemură șocați și întristați, iar Navigatorul scrâșni din dinți. Covenant întoarse capul spre uriaș și pentru o clipă văzu chipul Navigatorului sufocat de furie. Expresia dispăru repede, dar pe Covenant îl zgudui. Pe neașteptate simți că loialitatea neîntinată a uriașilor față de Tărâm era periculoasă; judeca prea rapid.

Așadar, la sfârșitul celei de-a șaptea zile mâhnirea plutea asupra companiei, o mâhnire care nu putea fi decât agravată de luna roșie și putredă care colora noaptea ca o condamnare dezastruoasă. Numai Covenant simți o oarecare ușurare; încă o dată răul său particular, ascuns, îl lăsă în pace. Dar ziua următoare aduse în fața călăreților peisajele din Andelain. Drumul lor trecea pe la marginile Colinelor de pe partea de sud-vest, și chiar prin atmosfera cenușie bogăția Andelainului sclipea precum cea mai prețioasă nestemată a Pământului. Dădea aripi companiei, influența Căutarea ca o imagine vie a ceea ce fusese Tărâmul înainte de Profanare.

Covenant avea nevoie de această consolare tăcută la fel de mult ca oricine, dar îi fu refuzată. În timp ce lua micul dejun fu iarăși mușcat de răul din pământ. Odihna din ziua precedentă părea să multiplice virulența atacului; era de o rea-voință compactă, ca și cum întreruperea l-ar fi frustrat, i-ar fi intensificat ura. Senzația de rău îl făcu să se clatine.

În timpul uneia dintre pauzele pentru odihnă fu din nou înțepat.

În seara aceea, în timp ce își lua cina de *aliantha*, simți din nou atacul. De data asta biciuirea fu atât de puternică încât leșină pentru scurt timp. Când își recăpătă cunoștința se găsea în brațele Navigatorului, ca un copil. Simți vag că avusese convulsii.

– Scoate-ți ghetele, îl presă Navigatorul.

Amorțeala cuprindea capul lui Covenant ca o ceață, îi îngreuna reacțiile. Dar își adună toată luciditatea ca să întrebe:

– De ce?

– De ce? Piatră și Mare, prietene! Cum pot să-ți răspund la o asemenea întrebare? Întreabă-te singur. Ce câștigi îndurând asemenea chinuri?

– Pe mine însumi, murmură stins.

Ar fi vrut să se întindă pur și simplu în brațele uriașului și să adoarmă, dar se opuse dorinței, împingându-l pe Navigator până când uriașul îl lăsă jos în picioare lângă focul *lillianrill* al lui Birinair. O clipă fu nevoit să se agațe slăbit de brațul Navigatorului ca să-și mențină poziția verticală, însă unul dintre războinici îi întinse toiagul și se sprijini pe el.

– Opunând rezistență.

Dar în măduva oaselor știa că nu opunea rezistență. Le simțea slabe, ca topite sub tensiune. Ghetele deveniseră un simbol superficial pentru o intransigență pe care nu o mai simțea.

Navigatorul încercă să obiecteze, dar Mhoram îl opri.

– E alegerea lui, zise blând Nobilul.

După un timp Covenant căzu într-un somn febril. Nu-și dădu seama când fu purtat cu tandrețe în pat, nu știu că Mhoram îl veghe pe parcursul nopții și văzu pata sângerie de pe verigheta lui.

În timp ce dormi, trecu printr-un fel de criză și se trezi cu senzația că pierduse, capacitatea sa de a îndura ajunsese la punctul cheie al unei dileme. Avea gâtul uscat ca un câmp de luptă. Când se forță să deschidă ochii constată că era din nou culcat în brațele Navigatorului. În jurul lui compania se pregătea să încalece pentru călătoria din acea zi.

Când îl văzu pe Covenant cu ochii deschiși, Navigatorul se aplecă asupra lui și spuse încet:

– Mai degrabă te port în brațe decât să te văd suferind. Drumul nostru către Cetatea Nobilă mi-a fost mai ușor decât să mă uit la tine acum.

O parte a lui Covenant îl provoca să se uite la uriaș. Chipul Navigatorului era încordat, dar nu era tensiunea dată de extenuare. Mai degrabă părea o presiune ridicându-se din adâncul minții – o apăsare care îi făcea fruntea să pară că se umflă. Covenant se holbă amorțit la el câteva secunde înainte să înțeleagă că era vorba de compătimire. Vederea durerii lui făcea pulsul Navigatorului să-i bubuie în tâmple.

Uriași? oftă Covenant în sinea lui. Oare toți sunt așa? Privind acea concentrare emoțională, șopti:

– Ce înseamnă „navigatorul spumei"?

Uriașul nu păru să observe irelevanța întrebării.

– „Navigator" e o busolă, răspunse simplu. Deci „navigatorul spumei" – o busolă marină.

Covenant începu să se miște ușor, încercând să scape din brațele uriașului. Dar Navigatorul îl reținu, interzicându-i în tăcere să pună picioarele pe pământ.

Nobilul Mhoram interveni cu o hotărâre tristă în glas:

– Lasă-l jos.

– Jos, repetă Covenant.

Câteva replici trecură pe sub sprâncenele groase ale Navigatorului, dar nu zise decât:

– De ce?

– Așa am hotărât eu, replică Mhoram. Nu ne mișcăm de aici până nu ne dăm seama ce i se întâmplă Primului-Nobil Covenant. Am amânat prea mult acest risc. Moartea se adună în jurul nostru. Lasă-l jos.

Ochii îi sclipeau periculos.

Navigatorul ezită până când văzu că Înaltul Nobil Prothall îl sprijini pe Mhoram dând din cap. Apoi îi răsuci pe Covenant în picioare și îl așeză cu blândețe pe pământ. Pentru o clipă mâinile îi rămaseră protectoare pe umerii lui Covenant. Apoi făcu un pas înapoi.

– Și acum, Prim-Nobil, zise Mhoram. Dă-mi mâna. Vom rămâne împreună până când o să simți răul, iar eu o să-l simt prin tine.

Auzind asta, un fior slab de panică se răsuci îi inima lui Covenant. Se văzu pe sine reflectat în ochii lui Mhoram, se văzu deznădăjduit și cu tot ceea ce pierduse citindu-i-se pe față. Acea pierdere îl întristă. Privind acel mic chip reflectat înțelese că, dacă atacurile continuau, el va ajunge inevitabil să se bucure

de senzația de oroare și scârbă pe care i-o provocau ele. Descoperise un hotar între narcisism și repulsie, iar Mhoram îi cerea să riște să-l traverseze.

– Hai, îl grăbi Nobilul, întinzând mâna dreaptă. Trebuie să înțelegem răul dacă suntem nevoiți să-i rezistăm.

Deznădăjduit și disperat, Covenant întinse mâna. Podurile palmelor se întâlniră; se apucară reciproc de degetul mare. Cele două degete ale lui păreau slabe, inutile pentru scopul lui Mhoram, dar strânsoarea Nobilului era fermă. Mână în mână ca niște combatanți, stăteau parcă pe punctul de a se lupta cu un vârcolac crud.

Atacul veni aproape imediat. Covenant strigă, se cutremură de parcă oasele i s-ar fi scuturat, dar nu sări din punctul respectiv. În prima clipă strânsoarea puternică a lui Mhoram îl susținu. Apoi Nobilul își aruncă brațele în jurul lui Covenant, strângându-l la piept. Violența suferinței lui Covenant îl izbi și pe Mhoram, dar rămase în picioare, menținându-și îmbrățișarea.

Atacul trecu la fel de repede cum venise. Cu un geamăt, Covenant se lăsă moale în brațele lui Mhoram, care îl sprijini până când fu capabil să se miște și să-și susțină propria greutate. Apoi, încet, Nobilul îi dădu drumul. O clipă, fețele lor părură ciudat de asemănătoare; aveau aceeași expresie chinuită, privirea goală pe chipul scăldat de sudoare. Dar repede Covenant se scutură oftând, iar Mhoram își îndreptă umerii – și asemănarea dispăru.

– Am fost un prost, oftă Mhoram. Ar fi trebuit să știu... Acest rău este Drool Viermele de Piatră, încercând să te găsească cu ajutorul puterii Toaigului. Îți poate simți prezența la atingerea ghetelor de pământ, pentru că ele nu seamănă cu nimic făcut pe Tărâm. Astfel știe el unde te afli, deci și unde ne aflăm noi. Presupun că nu ai fost atins în ziua în care am traversat Râul Alinării pentru că Drool se aștepta să ne îndreptăm spre el pe râu și ne căuta mai degrabă pe apă decât pe uscat. Dar a învățat din greșeli și ieri a regăsit contactul cu tine.

Nobilul se opri, dând cuvintelor lui o șansă să ajungă până la Covenant. Apoi trase concluzia:

– Prim-Nobil, pentru binele nostru al tuturor – pentru binele Tărâmului – nu trebuie să mai porți ghetele. Drool știe deja prea multe din mișcările noastre. Slujitorii lui sunt pretutindeni.

Covenant nu răspunse. Cuvintele lui Mhoram păreau să-i stoarcă ultimele puteri. Încercarea fusese prea mult pentru el; cu un oftat, leșină în brațele lui Mhoram. Astfel că nu văzu cu câtă grijă i se scoaseră ghetele și hainele, împachetate apoi în desagii Durei – cu câtă blândețe îi fură spălate membrele de către Nobili pentru a fi apoi îmbrăcat într-o robă de pânză albă – cu câtă tristețe îi fu scos inelul de pe deget și lipit cu un nou petic de *clingor* deasupra inimii – cu câtă ușurință fu legănat în brațele lui Lup de Mare Navigatorul Spumei pe parcursul lungului marș din acea zi. Zăcu în întuneric ca o jertfă; putea să audă cum dinții leprei îi devorau carnea. În jurul

lui plutea un miros de dezgust, insistând asupra neputinței lui. Dar buzele sale erau arcuite într-un zâmbet placid, un aspect cordial, ca și cum ar fi reușit în sfârșit să-și aprobe dezintegrarea.

Continua să zâmbească și când se trezi noaptea târziu și se pomeni fixând rânjetul larg de vârcolac al lunii. Încet, zâmbetul i se întinse într-o grimasă încordată, o expresie de fericire sau de ură. Atunci luna îi fu acoperită de silueta masivă a Navigatorului. Palmele enorme ale uriașului, fiecare mare cât fața lui Covenant, îl mângâiau tandru pe cap, și în timp mângâierea își făcu efectul asupra lui. Ochii își pierdură căutătura înspăimântată, fața i se relaxă alunecând din chin în repaus. Curând se cufundă într-un somn mai puțin primejdios.

În dimineața următoare – cea de-a zecea zi a Căutării – se trezi calm, ca și cum ar fi fost menținut paralizat sau în stază între cerințe ireconciliabile. Era invadat de o senzație de indiferență, ca și cum nu ar mai fi avut inima să-i pese ce se întâmplă cu sine. Totuși îi era foame. Mâncă un mic dejun bogat și își aminti să-i mulțumească femeii woodhelvennine care părea să-și fi asumat sarcina de a-l hrăni. Acceptă noile haine cu o ridicare nepoliticoasă din umeri, remarcând cu un sarcasm tăcut și sumbru cât de ușor fusese în cele din urmă în stare să se lepede de sine, și cât de bine înfrumusețea roba albă formele sale scofâlcite, ca și cum s-ar fi născut pentru a purta așa ceva. Apoi, în tăcere, încălecă pe Dura.

Tovarășii săi îl urmăriră ca și cum s-ar fi temut că va cădea. Era mai slăbit decât crezuse; avea nevoie de extrem de multă concentrare ca să se țină în șa, dar îi era indiferent. Treptat Căutătorii începură să creadă că se afla în afara oricărui pericol. În mijlocul lor, călări prin lumina soarelui și prin aerul călduț de primăvară la hotarele pline de flori ale Andelainului – călări slăbit și nepăsător, blocat parcă între imposibilități.

17
SFÂRŞITUL ÎN FOC

În acea noapte, compania ridică tabăra într-o vale îngustă între doi versanţi pietroşi, la vreo doi kilometri de ierburile luxuriante din Andelain. Războinicii erau veseli, îşi recăpătau voioşia firească după tensiunea din ultimele câteva zile, spuneau poveşti şi cântau audienţei tăcute formate de Nobili şi Gardieni.

Dar Covenant nu împărtăşea fierberea Eomanului. O mână grea şi întunecată ţinea închis capacul peste emoţiile lui şi se simţea izolat, intangibil. În final se culcă înainte ca războinicii să-şi fi terminat ultimul cântec.

Fu trezit peste puţin timp de o mână pe umăr. Deschizând ochii îl găsi pe Navigator stând pe vine lângă el. Luna era aproape de apus.

– Scoală-te, şopti uriaşul. Ranyhynii au adus veşti. Ne pândesc lupii. Demonii-abjecţi s-ar putea să fie nu departe în urmă. Trebuie să plecăm.

O clipă Covenant clipi somnoros către fața ascunsă în noapte a uriașului.

– De ce? N-o să ne urmeze și ei?

– Grăbește-te, Prim-Nobil. Terrel, Korik și probabil o treime din Eomanul lui Quaan vor rămâne aici să pregătească ambuscada. O să împrăștie haita. Vino cu mine.

Dar Covenant insistă:

– Și ce dacă? O să se regrupeze și o să ne urmărească iar. Lasă-mă să dorm.

– Prietene, îmi pui răbdarea la încercare. Scoală-te și o să-ți explic.

Cu un oftat, Covenant se rostogoli afară din pături. În timp ce își aranja brâul robei, își punea sandalele în picioare și se asigura că are toiagul și cuțitul, ajutoarea sa woodhelvennină îi strânse așternuturile și le împachetă. Apoi i-o aduse pe Dura.

În mijlocul agitației mute a companiei încălecă, apoi porni împreună cu Navigatorul spre centrul taberei, unde Nobilii și Gardienii erau deja călare. Când războinicii fură gata, Birinair stinse ultimii tăciuni din foc și urcă greoi pe calul său. O clipă mai târziu călăreții părăsiră valea îngustă, croindu-și drum peste terenul accidentat sub ultimele raze ale lunii roșii.

Pământul de sub copitele Durei semăna cu sângele uscându-se încet. Covenant își strânse inelul ca să-l ferească de lumina stacojie. În jur compania se mișca într-o liniște încordată; orice zăngănit slab, metalic de spadă era imediat înăbușit, fiecare răsuflare acoperită. Ranyhynii mergeau tăcuți ca niște umbre și

Gardienii păreau niște statui pe spinările lor largi, pentru totdeauna atenți și lipsiți de sentimente.

Apoi luna apuse. Întunericul veni ca o ușurare, cu toate că părea să sporească primejdiile evadării lor. Dar întreaga companie era înconjurată și ghidată de ranyhyni, iar caii puternici alegeau un drum care să ofere siguranță celorlalți călăreți aflați între ei.

După zece-cincisprezece kilometri atmosfera se mai relaxă puțin. Nu se auzea niciun semn de urmărire, nu se simțea niciun pericol. În cele din urmă Navigatorul îi oferi lui Covenant explicațiile pe care i le promisese.

– E simplu, șopti uriașul. După ce împrăștie lupii, Korik și Terrel vor urma un drum diferit de al nostru. Vor merge drept în Andelain către răsărit, spre Muntele Tunetului, până când cei care ne urmăresc vor fi zăpăciți. Apoi se vor întoarce și ni se vor alătura.

– De ce? întrebă încet Covenant.

Nobilul Mhoram preluă șirul explicațiilor:

– Ne îndoim că Drool e capabil să înțeleagă scopul nostru.

Covenant nu simțea prezența Nobilului la fel de puternic ca pe a Navigatorului, astfel că vocea lui Mhoram suna fantomatic în întuneric, de parcă ar fi vorbit însăși noaptea. Această impresie părea să-i dezmintă cuvintele, ca și cum fără verificarea prezenței sale fizice ceea ce spunea Nobilul era fără rost.

– În general Căutarea noastră ar putea să i se pară temerară sau prostească. Întrucât el deține Toiagul, noi suntem nebuni să ne apropiem de el. Însă dacă

noi intenționăm să ne apropiem oricum, atunci itinerarul nostru prin sud este absurd, căci este lung, iar puterile lui sporesc de la o zi la alta. Se așteaptă ca noi să apucăm fie spre est către el, fie spre sud către Refugiul Damnaților și să fugim. Korik și Terrel vor da iscoadelor lui Drool motive să creadă că ne-am întors ca să atacăm. Dacă nu va mai ști sigur unde ne aflăm, nu va bănui adevăratul nostru scop. Ne va căuta în Andelain și va încerca să-și întărească apărarea în Muntele Tunetului. Crezând că ne-am întors ca să-l atacăm, va crede de asemenea și că stăpânim puterile aurului tău alb.

Covenant se gândi un timp înainte de a întreba:

– Foul ce o să facă în timpul ăsta?

– Ah, oftă Mhoram, bună întrebare. De asta depinde soarta Căutării noastre – și a Tărâmului. Tăcu un timp. În visele mele, îl văd râzând.

Covenant tresări, amintindu-și de râsul zdrobitor al lui Foul, și tăcu. Călăreții continuară să se târască prin întuneric, punându-și încrederea în instinctele ranyhynilor. La sosirea zorilor lăsaseră mult în urmă ambuscada pregătită lupilor.

Compania mai petrecu încă patru zile de drum greu, șaptezeci de kilometri pe zi, înainte să ajungă la Râul Mithil, hotarul de sud al Andelainului. Căutarea înaintă spre sud-est trei sute de kilometri fără vreun indiciu despre ce se petrecuse cu grupul lui Korik. Cu totul numai opt oameni părăsiseră compania. Însă fără ei Căutarea părea cumva restrânsă și slabă. Îngrijorarea Înaltului Nobil și a tovarășilor săi

vibra în bătaia copitelor cailor lor și răsuna în liniștea lăsată între ei ca un catafalc gol.

Acum dispăruse și vioiciunea ochilor cu care priveau Andelainul situat mereu cu mai puțin de cinci kilometri în stânga. De dimineață până seara fiecare privire scruta orizontul la răsărit; nu se vedea nimic decât pustiul în care dispăruseră călăreții lui Korik. Din când în când Navigatorul se despărțea de companie ca să urce pe cea mai apropiată colină și să privească în depărtare; se întorcea gâfâind și neliniștit, iar companiei nu-i rămânea nimic de făcut decât să conceapă coșmaruri prin care să explice absența lui Korik. Consensul tacit era că numărul lupilor nu era suficient ca să doboare doi Gardieni, călare pe ranyhynii Huryn și Brabha. Nu, compania presupunea că grupul lui Korik trebuia să fi căzut în mâinile unei mici armate de demoni-abjecți, deși Prothall se opunea argumentând că ei ar fi putut să fie nevoiți să călătorească mulți kilometri ca să găsească un râu sau alte mijloace ca să-i îndepărteze pe lupi din drumul lor. Cuvintele Înaltului Nobil erau liniștitoare, dar sub lumina roșie a lunii păreau cumva golite de conținut. În ciuda lor, Warhaftul Quaan își vedea de îndatoririle sale luând în considerare moartea a șase războinici.

Toți călăreții erau copleșiți de tristețe când, în amurgul celei de-a patra zile, ajunseră pe malul Mithilului.

Imediat în stânga lor se ridica un deal abrupt ca o bornă de hotar a Andelainului. Păzea țărmul nordic; compania putea să treacă peste baza lui doar mergând

în șir indian pe lângă râu. Dar Prothall preferă acest drum traversării înot a curentului rece al Mithilului. Avându-l numai pe Tuvor înaintea lui, deschise drumul spre est de-a lungul malului îngust. Căutătorii îl urmau unul câte unul. Curând întreaga companie traversa hotarul dealului.

Împrăștiați astfel, erau vulnerabili. Pe măsură ce dealul se înălța, panta lui devenea tot mai abruptă, și creasta lui pietroasă domina poteca de-a lungul râului ca o fortăreață. Călărețiii mergeau cu capetele ridicate în sus; erau foarte conștienți de poziția lor periculoasă.

Încă mai traversau când auziră un strigăt de pe vârful dealului. Printre stânci apăru o siluetă. Era Terrel.

Călărețiii îi întoarseră veseli salutul. Traversară grăbiți poalele dealului și ajunseră într-o vale largă acoperită de iarbă unde caii – doi ranyhyni și cinci mustangi – pășteau ceva mai departe de râu.

Mustangii erau extenuați. Picioarele le tremurau ușor și țineau gâturile aplecate; abia dacă mai aveau putere să mănânce.

Cinci, își repetă Covenant. Avea o siguranță paralizantă că numărase greșit.

Korik cobora de pe vârful dealului. Era înconjurat de cinci războinici.

Cu un răcnet furios, Quaan sări de pe cal și alergă spre Gardieni.

– Irin! Unde e Irin? Pe Cele Șapte! Ce s-a întâmplat cu ea?

Korik nu răspunse până nu ajunse cu grupul lui în fața Înaltului Nobil Prothall. Amestecul lor ciudat

îl izbi pe Covenant: cinci războinici încărcați de emoții conflictuale, curaj, suferință și un Gardian al Sângelui impasibil ca un patriarh. Dacă simțea vreo satisfacție sau vreo durere, Korik nu o arăta. Ținea într-o mână un sac voluminos, dar nu aduse vorba despre el pe moment. Îl salută în schimb pe Prothall.

– Înalt Nobil. Sunteți teferi. Ați fost urmăriți?

– Nu am observat niciun urmăritor, răspunse Prothall cu gravitate.

– Asta e bine. Se pare că am avut succes.

Prothall încuviință, iar Korik își începu povestea.

– Am întâlnit lupii și am căutat să-i împrăștiem. Dar erau *kresh* – scoase un sunet ca de plesnitură – greu de abătut din cale. Așa că i-am împins către răsărit. N-ar fi intrat în Andelain. Ar fi urlat în urma noastră, dar n-ar fi intrat. I-am urmărit de la distanță până când au luat-o spre nord. Apoi noi ne-am îndreptat spre est. După o zi și o noapte am cotit iar spre sud. Dar am dat peste jefuitori. Au fost mai puternici decât știam noi. Demoni-abjecți și troglodiți împreună, și alături de ei un grifon.

Audiența lui Korik șușoti de surpriză și supărare, iar Gardianul făcu o pauză ca să-și înăbușe ceva ce suna ca un lung blestem în muzicala lui limbă natală, haruchai. Apoi continuă:

– Irin ne-a asigurat retragerea. Dar am fost deviați departe de drumul stabilit. Am ajuns aici abia cu puțin timp înaintea voastră.

Cu o fluturare revoltată a nărilor ridică sacul:

– Azi dimineață am văzut un șoim deasupra noastră. Zbura ciudat. L-am împușcat.

Bägă mâna în sac și scoase cadavrul unei păsări. Deasupra ciocului arcuit periculos avea doar un singur ochi, o sferă mare urâtă în centrul frunții.

Compania reacționă de parcă ar fi iradiat un rău. Șoimul era bolnav, bolnav fără vină, un lucru creat de rău în scopuri rele – modificat la naștere de o forță care îndrăznea să sfideze natura. Vederea lui îi provocă lui Covenant un nod în gât și îi veni să vomite. Abia îl mai auzi pe Prothall spunând:

– Asta e lucrarea Pietrei Bolii Pământului. Cum ar putea Toiagul Legii să îndeplinească o asemenea crimă, ceva atât de scandalos? Ah, prieteni, este realizarea dușmanului nostru. Uitați-vă cu atenție. E un act de îndurare să iei viața unei asemenea creaturi.

Brusc, Înaltul Nobil se întoarse, împovărat de noile sale cunoștințe.

Quaan și Birinair incinerară șoimul malformat. Curând războinicii care veniseră alături de Korik începură să vorbească, și treptat se contura o imagine mai amănunțită a ultimelor patru zile. În mod firesc atenția se concentră asupra luptei în care fusese ucisă Irin din Eoman.

Ranyhynul Brabha simțise primul pericolul și îl avertizase pe Korik. Imediat acesta își ascunsese grupul într-o dumbravă deasă unde așteptaseră sosirea jefuitorilor. Ascultând cu urechea la pământ, înțelesese că erau o forță comună compusă din demoni-abjecți și troglodiți fără cai. Troglodiții nu aveau capacitatea

demonilor-abjecți de a păși fără zgomot și nu erau mai mulți de cincisprezece. Astfel Korik se întrebase cum putea fi mai bine de folos: să-și păstreze tovarășii în apărarea Nobililor sau să-i atace pe dușmani. Garda Sângelui jurase credință Nobililor, nu Tărâmului. Alesese să lupte considerând că erau suficient de puternici, având în vedere și elementul-surpriză, ca să îndeplinească ambele sarcini fără pierderi de vieți.

Decizia lui îi salvase. Mai târziu aflaseră ca dacă nu ar fi atacat ar fi fost prinși în capcană în dumbravă; panica mustangilor le-ar fi trădat ascunzătoarea.

Noaptea fusese întunecată după apusul lunii, a doua noapte după ce grupul lui Korik se despărțise de companie, iar jefuitorii se deplasau fără nicio lumină. Chiar și ochii pătrunzători ai Gardianului nu distingeau nimic mai mult decât umbrele dușmanilor. Iar între cele două armate sufla vântul, astfel că ranyhynii nu reușeau să adulmece dimensiunea primejdiei.

Când jefuitorii ajunseseră pe teren deschis, Korik dăduse semnalul; războinicii ieșiseră din dumbravă în urma lui și a lui Terrel. Ranyhynii îi depășiseră rapid pe ceilalți, astfel că Terrel și Korik tocmai se angajaseră în luptă când auziseră nechezatul îngrozit al cailor. Întorcându-se, Gardienii îi văzuseră pe toți cei șase războinici luptându-se cu armăsarii lor panicați – și grifonul plutind deasupra lor. Grifonul era o creatură asemănătoare cu un leu, cu aripi greoaie care îi permiteau să zboare pe distanțe scurte. Caii erau îngroziți, îi scuturaseră pe războinici. Korik și Terrel alergaseră spre camarazii lor. În spatele lor veniseră jefuitorii.

Gardienii se aruncaseră asupra grifonului, dar sus, cu ghearele îndreptate spre pământ, nu avea puncte vulnerabile pe care ei să le poată lovi fără arme. Atunci jefuitorii căzuseră asupra grupului. Războinicii se adunaseră ca să-și apere caii. În învălmășeală, Korik se suise pe spinarea lui Brabha ca să-l atace pe grifon cu prima ocazie care i s-ar fi ivit. Dar când apăruse posibilitatea, Irin sărise în fața lui. Făcuse cumva rost de o sabie lată de-a troglodiților. Grifonul o înșfăcase în gheare, și în timp ce o sfârteca ea l-a decapitat.

În clipa următoare o altă falangă a jefuitorilor atacase. Caii războinicilor erau prea îngroziți ca să mai facă și altceva decât să fugă. Astfel grupul lui Korik fugi în zig-zag spre est și spre nord cu inamicul pe urmele lor. Când îi lăsaseră în urmă se aflau deja prea departe în Andelain, încât nu mai putuseră să se alăture lui Prothall decât în cea de-a patra zi.

La lăsarea serii compania reunită întinse tabăra. În timp ce pregăteau cina, un vânt rece începu să sufle ușor dinspre nord. La început fu înviorător, încărcat de mirosurile din Andelain. Dar, pe măsură ce se apropia răsăritul lunii, rafalele lui se întețiră, ajungând să secere drept prin vale. Covenant îi putea simți artificialitatea; nu mai întâlnise ceva asemănător. Ca un bici, împingea spre sud norii negri.

În decursul serii nimeni nu părea somnoros. Deprimarea apăsa tot mai mult compania pe măsură ce tristețea încordată a vântului creștea. În colțuri opuse ale taberei, Navigatorul și Quaan patrulau neliniștiți. Cei mai mulți dintre războinici stăteau pe vine în

atitudini descurajate, jucându-se fără rost cu armele. Birinair scormonea în foc cu o nemulțumire nealinată. Prothall și Mhoram înfruntau vântul ca și cum ar fi încercat să-l citească prin nervii de pe fețele lor. Iar Covenant stătea cu capul plecat sub vârtejul amintirilor.

Numai Variol și Tamarantha rămâneau neatinși de melancolie. Braț la braț, cei doi bătrâni Nobili fixau focul cu o privire visătoare, adormită, iar flăcările se reflectau ca niște litere pe frunțile lor. De jur împrejurul taberei, Gardienii Sângelui stăteau solizi ca niște stânci.

În cele din urmă Mhoram dădu glas sentimentelor companiei.

– Se întâmplă ceva – ceva cumplit. Ăsta nu e un vânt natural.

Sub nori, orizontul de est se înroșea de la lumina lunii. Din când în când lui Covenant i se părea că zărește câte o scânteie portocalie pe fondul stacojiu, dar nu putea fi sigur. Își studie inelul pe ascuns, și descoperi aceleași sclipiri ocazionale portocalii sub sângeriul dominant. Dar nu spuse nimic. Era prea rușinat de puterea lui Drool asupra lui.

Furtuna nu venea încă. Vântul continua să sufle, împrăștiind șoapte roșii și ace de gheață, dar nu aducea nimic decât nori și descurajare. În final cei mai mulți dintre războinici ațipiră pe apucate, tremurând în rafalele vântului care își purta încărcătura de nenorocire către Refugiul Damnaților și Pustiurile Southron.

Zorile nu veniră; norii sufocau răsăritul soarelui. Însă compania fu stârnită de o schimbare a vântului.

Scăzuse în intensitate și se încălzise, răsucindu-se lent către vest. Dar nu îl simțeau mai sănătos, ci doar mai blând. Câțiva dintre războinici își împachetară păturile și își încinseră săbiile.

Compania mâncă în grabă, împinși de teama de vânt. Bătrânul Hirebrand Birinair fu primul care înțelese. În timp ce mesteca o bucată de pâine, sări dintr-odată în picioare ca și cum ar fi fost pălmuit. Tremurând de concentrare, privi furios linia orizontului dinspre est, apoi scuipă pâinea pe pământ.

– Ars! șuieră el. Vântul. Simt mirosul. Arde ceva. Ce? Simt miros de ars... un copac! Un copac! scânci. Ah, au îndrăznit!

O clipă, compania se holbă la el în tăcere. Apoi Mhoram izbucni:

– Woodhelven Înalt e în flăcări!

Tovarășii lui trecură la acțiune. Gardienii fluierară ascuțit după ranyhyni. Prothall împărți ordine pe care Quaan le reluă cu strigăte răgușite. Unii dintre războinici alergară să pună șeile pe cai în timp ce alții ridicau tabăra. Când Covenant fu îmbrăcat și călare pe Dura, Căutarea era gata de drum. Porniră imediat în galop spre est de-a lungul Mithilului.

Nu peste mult timp caii începură să dea semne de oboseală. Nici chiar cei mai odihniți nu puteau ține pasul cu ranyhynii, iar mustangii care îl însoțiseră pe Korik în Andelain nu își recăpătaseră puterile. Terenul nu permitea prea multă viteză, era prea accidentat. Prothall trimise doi Gardieni înainte drept iscoade. Însă după aceea fu silit să se deplaseze

mai încet; nu-şi putea permite să lase în urmă o parte din forţele sale. Dar merse cât de repede posibil. Era frustrant – lui Covenant i se părea că îl aude pe Quaan scrâşnind din dinţi – dar nu aveau ce face. Trist, Prothall îi încetini pe cei mai rapizi dintre cai.

La prânz ajunseră la un vad. Acum puteau vedea fumul la sud de ei, iar mirosul de ars era mai puternic în aer. Prothall porunci să se oprească să adape caii. Apoi călăreţii porniră mai departe, forţându-i pe cei mai slabi să-şi găsească cumva noi resurse de putere şi viteză.

După câţiva kilometri, Înaltul Nobil trebui să încetinească din nou; iscoadele nu se întorseseră. Posibilitatea să fi căzut într-o ambuscadă îl făcea să se încrunte, iar ochii îi luceau ca şi cum globii oculari ar fi avut faţete de granit. Îi ţinu pe călăreţi la pas şi mai trimise doi Gardieni în faţă.

Aceştia doi se întoarseră înainte ca grupul să fi parcurs cinci kilometri. Raportară că Woodhelven Înalt era mort. Zona din jur era părăsită; semnele indicau că primele două iscoade se îndreptaseră spre sud.

Şoptind înfundat *Melenkurion!,* Prothall îi conduse pe călăreţi în galop slab până la rămăşiţele satului aerian.

Distrugerea era o capodoperă diabolică. Focul redusese copacul la o bucată fumegândă de mai puţin de o sută de metri înălţime, iar trunchiul carbonizat fusese despicat din vârf până la rădăcină, lăsând cele două jumătăţi desfăcute uşor una de alta. Din loc în loc încă mai luceau flăcări pe margini. Şi peste

tot în jurul bazei trunchiului trupurile erau împrăștiate ca și cum pământul ar fi fost deja prea plin de morți ca să cuprindă întreaga populație a satului. Alte cadavre de woodhelvennini, nearse, se întindeau într-un șir îndreptat spre sud prin luminiș.

De-a lungul acestei linii câțiva troglodiți se întindeau contorsionați în poziții de luptă. Însă lângă trunchi se afla un singur corp care nu era uman – un singur demon-abject mort. Zăcea pe spatele său lung la sud de copac, cu fața la tulpina crăpată; trupul său negru de funingine era răsucit ca și bara de fier pe care încă o strângea în mâini. În apropiere se afla o placă de metal lată de aproape trei metri.

Duhoarea de moarte și carne arsă umplea de oroare luminișul din jur. Amintirea copiilor woodhelvennini făcu măruntaiele lui Covenant să se revolte. Îi venea să vomite.

Nobilii păreau stupefiați la vederea tabloului, uluiți să constate că oamenii pe care îi aveau în grijă puteau fi uciși astfel. După o clipă, Primul Mark Tuvor refăcu pentru ei desfășurarea bătăliei.

Oamenii din Woodhelven Înalt nu avuseseră nicio șansă.

Spre sfârșitul zilei precedente, considera Tuvor, un grup mare de troglodiți și demoni-abjecți – luminișul călcat în picioare demonstra că fusese un grup foarte mare – înconjurase copacul. Păstraseră o așezare eficientă sub formă de săgeată. În loc să-i atace pe woodhelvennini direct, trimiseseră înainte pe câțiva dintre ei – aproape cu siguranță demoni – acoperiți

de placa de fier. Astfel protejați, demonii-abjecți dăduseră foc copacului.

– Un biet foc, interveni Birinair. Apropiindu-se de copac, îl lovi ușor cu toiagul. Un petec de cărbune se desprinse dezvelind lemnul alb de dedesubt. Focul puternic consumă totul, murmură el. Aproape că puteau să supraviețuiască. Ăsta e un lemn bun. Fă flacăra puțin mai slabă și lemnul supraviețuiește. Cei care au îndrăznit asta abia dacă au fost suficient de puternici. Numărul nu înseamnă nimic. Puterea contează. Bineînțeles. O mică șansă. Sau dacă Hirebrandul ar fi știut. Să fi fost pregătit. Ar fi putut pregăti copacul – să-i dea putere. Ar fi putut trăi. Ah! Ar fi trebuit să fiu aici. N-ar fi făcut așa ceva lemnului aflat în grija mea.

Odată pus focul, explică Tuvor, atacatorii au aruncat pur și simplu săgeți aprinse ca să împiedice stingerea flăcărilor și au așteptat ca woodhelvenninii disperați să încerce să scape. Astfel se explica șirul de trupuri nearse ale celor care fugeau spre sud; aceea fusese direcția aleasă de ieșire. Apoi, când incendiul devenise prea mare pentru ca woodhelvenninii să mai reziste, înțeleptul-demon a crăpat copacul ca să-l distrugă definitiv și ca să-i scuture pe supraviețuitori de pe ramurile sale.

Din nou Birinair vorbi:

– A învățat. Răzbunarea. Prostul – nu-și stăpânea propriile puteri. Copacul l-a doborât. Bun lemn. Chiar arzând și nu moare. Hirebrandul – un om curajos. A ripostat. Iar... înainte de Profanare *lillianrill*

ar fi putut salva viața care mai rămăsese. Rosti ca și cum ar fi sfidat pe oricine să-l critice: Acum nu. Asta eu nu pot s-o fac.

Dar o clipă mai târziu tonul său arogant se stinse, și el își reluă privirile triste asupra copacului distrus ca și cum l-ar fi rugat în tăcere să-l ierte.

Covenant nu se îndoia de analiza lui Tuvor; se simțea prea îngrețoțat de sânge, de duhoarea grea din jurul lui. Dar Navigatorul nu părea afectat în felul acesta. Plictisit, afirmă:

– Asta nu e fapta lui Drool. Niciun troglodit nu stăpânește o asemenea strategie. Vânturi și nori care să ascundă semnele atacului față de orice ajutor s-ar afla prin apropiere. Scut de fier adus de la cine știe ce distanță. Un atac cu atât de puține resurse irosite. Nu, aici e mâna Zdrobitorului de Suflete de la început până la sfârșit. Piatră și Mare!

Pe neașteptate glasul i se frânse și el se întoarse mormăindu-și litania în limba uriașilor ca să se calmeze.

În liniștea care urmă, Quaan întrebă:

– Dar de ce aici? În vocea lui se simțea o undă de panică. De ce să atace locul ăsta?

Ceva din tonul lui Quaan, o nuanță de isterie situată între curaj și lipsa de experiență, îi sperie pe războinicii tineri și îl readuse pe Prothall din ținuturile prin care îi rătăceau gândurile. Reacționând mai degrabă la tulburarea lui Quaan decât la întrebarea lui, Înaltul Nobil zise cu asprime:

– Warhaft Quaan, avem mult de lucru. Caii se vor odihni, dar noi trecem la treabă. Avem de săpat

morminte pentru morți. După ultima lor nenorocire ar fi nepotrivit să înălțăm ruguri. Pune-ți Eomanul să facă asta. Săpați mormintele în poiana dinspre sud – acolo.

Arătă un petic de iarbă la o sută de metri de copacul distrus.

– Noi – se referea la tovarășii Nobilului – noi vom așeza morții în morminte.

Navigatorul își întrerupse litania.

– Nu. Îi duc eu. Lăsați-mă să-mi arăt respectul.

– Bine, răspunse Prothall. Noi vom face de mâncare și ne vom evalua situația.

Cu o mișcare a capului îl trimise pe Quaan să dea ordine Eomanului. Apoi, întorcându-se spre Tuvor, ceru să fie postate santinele. Tuvor observă că opt Gardieni nu erau suficienți ca să urmărească fiecare apropiere posibilă pe un teren deschis atât de mare, dar dacă trimitea ranyhyni să colinde separat pe dealurile din jur era posibil să nu fie nevoie să ceară ajutorul Eomanului. După un moment de gândire Primul Mark întrebă ce era de făcut în legătură cu iscoadele lipsă.

– Vom aștepta, răspunse cu greu Prothall.

Tuvor încuviință și se îndepărtă să comunice cu ranyhynii. Stăteau grupați în apropiere, privind cu ochi pătimași la trupurile arse din jurul copacului. Când Tuvor se apropie de ei, se adunară în jurul lui dornici să facă ceea ce le cerea, și o clipă mai târziu ieșeau în galop din luminiș răspândindu-se în toate direcțiile.

Nobilii descălecară, despachetară sacii cu alimente și începură să pregătească masa la un mic foc

lillianrill pe care Birinair îl aprinse pentru ei. Războinicii duseră toți caii într-un loc contra vântului față de copac, le scoaseră șeile și îi priponiră. Apoi Eomanul trecu la săpatul gropilor.

Cu multă grijă ca să nu calce vreun trup, Navigatorul se îndreptă spre copac ajungând la placa de fier. Era extrem de grea, dar el o ridică și o duse dincolo de cercul de cadavre. Acolo începu să așeze ușor trupurile pe placă, folosind-o ca sanie pentru a transporta morții la morminte. Din cauza tulburării, pe fruntea lui înaltă se strângeau și dansau noduri, iar ochii îi luceau de o frenezie periculoasă.

Pentru un timp Covenant fu singurul membru al companiei care nu avea trasată o sarcină. Faptul îl tulbură. Duhoarea morților – Baradakas se află undeva printre ei, se gândi el îndurerat, Baradakas și Llaura și copiii, copiii! – îl făcea să-și amintească de Woodhelven Înalt așa cum îl lăsase cu zile în urmă: înalt și mândru, mustind de viața unui popor cinstit.

Avea nevoie să facă ceva ca să se apere.

Analizând compania, observă că războinicilor le lipseau uneltele de săpat. Aduseseră cu ei doar puține târnăcoape și lopeți; majoritatea încercau să sape cu mâinile sau cu săbiile. Se apropie de copac. În jurul trunchiului erau împrăștiate multe crengi arse, dintre care unele aveau încă miezul solid. Cu toate că fu nevoit să-și croiască drum printre morți și vederea cărnii topite ca ceara peste oasele carbonizate îi răsucea măruntaiele, adună toate crengile pe care nu le putu rupe pe genunchi. Pe acelea le luă de lângă

copac, apoi folosi cuțitul său de stonedownor ca să le curețe și să facă țăruși. Lucrul îi înnegri palmele și roba albă, iar cuțitul se răsucea periculos în jumătatea sa de mână, însă el insistă.

Dădu țărușii războinicilor, care putură să sape mai repede cu ajutorul lor. În loc de morminte individuale săpară șanțuri, fiecare suficient de adânc și de lung ca să cuprindă zece morți sau chiar mai mulți. Folosind țărușii lui Covenant, războinicii reușeau să termine mormintele mai repede decât le putea umple Navigatorul.

După-amiaza târziu Prothall chemă compania la masă. Deja fuseseră îngropate aproape jumătate din trupuri. Nimeni nu avea chef să mănânce cu plămânii plini de fum acru și ochii răniți de carnea chinuită, dar Înaltul Nobil insistă. Covenant consideră acest lucru ciudat până când gustă hrana. Nobilii preparaseră o tocană care nu semăna cu nimic din ceea ce mai mâncase în Tărâm. Aroma ei îi înteți foamea și, când o înghiți, îi alină supărarea. Era prima masă pe care o luau din ziua precedentă și se pomeni mestecând cu lăcomie.

Cei mai mulți dintre războinici terminaseră de mâncat și soarele era pe punctul de a apune, când atenția le fu atrasă de un strigăt îndepărtat. Santinela plasată cel mai la sud răspunse, și o clipă mai târziu cei doi Gardieni care lipseau sosiră în galop în luminiș. Ranyhynii lor erau scăldați în sudoare. Aduceau cu ei doi oameni: o femeie și un băiețel de vreo patru ani, amândoi woodhelvennini, amândoi părând să fi supraviețuit unei lupte.

Iscoadele îşi spuseră rapid povestea. Ajunseseră în luminişul pustiit şi descoperiseră cărarea pe care încercaseră să scape woodhelvenninii. Şi observaseră semne că era posibil ca nu toţi locuitorii să fi fost ucişi. Întrucât duşmanul plecase – deci nu era urgent să se întoarcă să-i avertizeze pe Nobili – se hotărâseră să caute supravieţuitorii. Şterseseră semnele, astfel încât orice jefuitor care s-ar fi întors să nu-i mai găsească, şi porniseră călare spre sud.

Pe la amiază găsiseră femeia şi copilul alergând nebuneşte, aproape fără discernământ. Amândoi păreau răniţi; copilul nu dădea niciun semn că ar fi conştient, iar femeia oscila între luciditate şi incoerenţă. Ea îi recunoscuse pe Gardienii Sângelui drept prieteni, dar nu fusese în stare să le povestească nimic. Însă într-un moment de luciditate susţinuse că un Vindecător Dezlegat locuia la cinci sau zece kilometri distanţă. Sperând să obţină informaţii de la femeie, iscoadele o duseseră la peştera Vindecătorului. Dar peştera era goală – şi părea să fi fost nelocuită timp de mai multe zile. Astfel că Gardienii îi aduseseră pe cei doi supravieţuitori înapoi la Woodhelven Înalt.

Cei doi se înfăţişară Nobililor, femeia strângând mâna copilului inconştient. Băiatul privea inexpresiv în jurul lui, fără să observe chipurile şi fără să reacţioneze la voci. Când mâna îi alunecă din cea a femeii, braţul îi căzu moale pe lângă corp; nici nu opuse rezistenţă, nici nu cooperă când ea i-o apucă din nou. Ochii lui pierduţi păreau nefiresc de întunecaţi, parcă acoperiţi de sânge negru.

Inima lui Covenant se strânse văzându-l. Băiatul putea reprezenta viitorul propriului său fiu, Roger – fiul de care fusese deposedat, îi fusese smuls ca și cum lepra i-ar fi abrogat calitatea sa de părinte. Copii! Foul? icni el. Copii?

Paralel cu gândurile lui, femeia rosti brusc:

– El e Pietten fiul lui Soranal. Îi plac caii.

– E adevărat, spuse una dintre iscoade. A călărit în fața mea și a mângâiat gâtul ranyhynului.

Dar Covenant nu asculta. Se uita la femeie. Confuz, căuta printre ruinele feței ei, printre zgârieturi, arsuri, murdărie și vânătăi. Apoi întrebă ezitant:

– Llaura?

Soarele apunea, dar nu era amurg. Norii înnegurau orizontul și seara scurtă se transformă rapid în noapte. Dar când soarele dispăru, aerul deveni mai dens și mai înăbușitor, parcă întunericul ar fi năduşit de teamă.

– Da, te cunosc, zise femeia cu o voce chinuită. Tu ești Thomas Covenant, Necredinciosul și purtătorul aurului alb. Cel care seamănă cu Berek Jumătate-de-Mână. Jehannum a spus adevărul. Mare nenorocire s-a abătut. Pronunță cu deosebită grijă, ca și cum cuvintele ei s-ar fi balansat pe lama unei săbii: Eu sunt Llaura fiica lui Annamar, Heer din Woodhelven Înalt. Probabil iscoadele noastre au fost ucise. Nu am fost avertizați. Feri...

Dar pe când încerca să rostească cuvintele echilibrul ei cedă și se prăbuși într-un geamăt răguşit, repetat, „uu, uu, uu" – ca și cum conexiunea dintre creier

și coardele vocale i se întrerupsese, lăsând-o să se lupte frenetic cu incapacitatea de a vorbi. Ochii îi ardeau de concentrare furioasă și capul i se scutura când încerca să formeze cuvinte. Dar dintre buzele tremurătoare nu ieșea nimic în afară de „uu, uu, uu".

Gardianul iscoadă zise:

– Așa era și când am găsit-o noi. Uneori are momente când poate vorbi. În momentul următor e neputincioasă.

Auzind acest lucru, Llaura se încordă violent și respinse isteria, contrazicând vorbele iscoadei.

– Sunt Llaura, repetă. Llaura – Heer din Woodhelven Înalt. Probabil iscoadele noastre au fost ucise. Eu sunt Llaura, eu sunt Llaura, insistă ea. Feriți-vă... Din nou glasul i se frânse într-un geamăt: Uu, uu. Panica ei spori: Feri... uu, uu, uu. Feri... uu, uu, uu. Eu sunt Llaura. Voi sunteți Nobili. Trebuie să – uu, uu. Să – uu, uu, uu.

În timp ce ea se străduia, Covenant privi în jur la cei din companie. Toată lumea se uita atent la Llaura, iar Variol și Tamarantha aveau lacrimi în ochi.

– Să facă cineva ceva, șopti el îndurerat. Cineva.

Brusc, Llaura păru să se prăbușească. Strângându-și gâtul cu mâna liberă, țipă:

– Trebuie să mă auziți!

Și începu să-și piardă echilibrul.

Când genunchii ei cedară, Prothall păși înainte și o prinse. Cu o forță sălbatică o apucă de partea de sus a brațelor și o ținu în picioare în fața lui.

– Oprește-te, ordonă el. Oprește-te. Nu mai vorbi. Ascultă și folosește-te de cap ca să-mi răspunzi.

O sclipire de speranță fulgeră în ochii Llaurei și se relaxă, până când Prothall o lăsă să stea singură în picioare. Apoi apucă din nou mâna copilului.

– Și acum, zise calm Înaltul Nobil, privind adânc în ochii ei rătăciți. Nu ești nebună. Mintea ta e limpede. Ți s-a făcut ceva.

Llaura dădu cu înflăcărare din cap: da.

– Când oamenii voștri au încercat să scape, voi ați fost capturați.

Ea înclină din cap: *da*.

– Tu și copilul.

Da.

– I-au făcut ceva și lui?

Da.

– Știi ce anume?

Ea scutură din cap: *nu*.

– Vi s-a făcut același lucru amândurora?

Nu.

– Așadar, oftă Prothall. Amândoi ați fost capturați în loc să fiți uciși. Și înțeleptul-demon v-a făcut rău.

Llaura aprobă cutremurându-se.

– V-a rănit.

Da.

– Asta a provocat dificultățile pe care le ai când vorbești.

Da!

– Acum capacitatea ta de a vorbi apare și dispare.

Nu.

– Nu?

Prothall făcu o pauză să se gândească o clipă, și Covenant strigă:

– Pe focurile iadului! Dă-i ceva să scrie.

Llaura scutură din cap și ridică mâna liberă. Tremura incontrolabil.

Deodată Prothall zise:

– Există anumite lucruri pe care nu le poți spune.

Da!

– Este ceva ce atacatorii nu vor ca tu să spui.

Da!

– Atunci... Înaltul Nobil ezită de parcă abia își putea crede propriile gânduri: Atunci atacatorii știau că o să fii găsită – de noi sau de altcineva sosit prea târziu în ajutorul Woodhelvenului Înalt.

Da!

– De aceea ați fugit spre sud, spre Banyan Woodhelven și Southron Stonedown.

Ea aprobă, dar modul în care o făcu părea să indice că lui îi scăpase esențialul.

Observând-o, el șopti:

– Pe Cele Șapte! Nu se poate asta. Un astfel de interogatoriu cere timp, iar inima îmi spune că avem puțin. Ce i-au făcut băiatului? De unde au știut atacatorii că noi – sau oricine altcineva – vom veni pe aici? Ce cunoștințe ar putea ea deține? Cunoștințe de care un înțelept-demon să se teamă că vor fi dezvăluite? Nu, trebuie să găsim alte mijloace.

Cu coada ochiului Covenant îi văzu pe Variol și Tamarantha așezându-și păturile lângă focul de tabără.

Activitatea lor îl îndepărtă pentru o clipă de Llaura. Ochii lor aveau o expresie tristă și ciudat de ascunsă. Nu o putu descifra, dar dintr-un motiv oarecare își reaminti că ei știuseră care va fi decizia lui Prothall în privința Căutării încă înainte ca această decizie să fie luată.

– Înalte Nobil, zise Birinair bățos.

Concentrat asupra Llaurei, Prothall răspunse:

– Da?

– Țâncul ăla de Gravelingas, Tohrm, mi-a făcut un dar *rhadhamaerl*. Aproape că am crezut că-și bate joc de mine. Am râs pentru că eu nu sunt un cățelandru ca el. Era argilă de leac.

– Argilă de leac? repetă Prothall surprins. Ai?

– Dacă am? Sigur că da. Nu-s prost, să știi. Am ținut-o umedă. Tohrm a încercat să mă învețe. De parcă eu n-aș ști nimic.

Stăpânindu-și nerăbdarea, Prothall spuse:

– Te rog s-o aduci.

O clipă mai târziu Birinair îi înmână Înaltului Nobil un vas mic de piatră plin cu un nămol sclipitor – argila de leac.

– Ai grijă, murmură Covenant cu glas încărcat de amintiri complexe, o s-o adoarmă.

Dar Prothall nu ezită. În întunericul luminat numai de focul *lilliantill* al lui Birinair și de ultimii tăciuni din copacul distrus, scoase puțină argilă de leac. Solzii săi aurii reflectau lumina focului și licăreau. Cu blândețe, întinse nămolul pe fruntea Llaurei, pe obraji și pe gât.

Covenant era parțial conștient de faptul că Mhoram nu-i mai urmărea pe Prothall și pe Llaura. Se alăturase lui Variol și Tamaranthei și părea că se ceartă cu ei. Stăteau întinși pe spate unul lângă celălalt, ținându-se de mână, iar el stătea în picioare deasupra lor parcă încercând să-i ferească de o umbră. Dar ei nu se mișcau. Printre protestele lui, Tamarantha zise slab:

– E mai bine astfel, fiul meu.

Iar Variol murmură:

– Biata Llaura. Asta e tot ce putem face.

Covenant aruncă rapid o privire în jur. Războinicii păreau fascinați de interogarea Heerei, dar ochii înfundați ai Navigatorului alergau fără o țintă anume peste luminiș, ca și cum ar fi întrețesut viziuni primejdioase. Covenant reveni la Llaura cu un fior prevestitor de rele coborându-i pe șira spinării.

Prima atingere a argilei de leac nu făcu decât să-i sporească nefericirea. Chipul i se tensionă chinuit și un rictus ca o anticipare a morții îi întinse buzele într-un țipăt mut. Dar pe urmă fu scuturată de o convulsie puternică și criza trecu. Căzu în genunchi și plânse cu ușurare, ca și cum i s-ar fi scos din creier lama unui cuțit.

Prothall îngenunche lângă ea și o cuprinse în brațe, așteptând-o fără un cuvânt să-și recapete controlul. Îi trebuiră câteva clipe ca să se oprească din plâns. Apoi se smulse, strigând:

– Fugiți! Trebuie să fugiți! E o ambuscadă! Sunteți prinși în capcană!

Însă avertismentul ei veni prea târziu. În același moment Tuvor se întoarse alergând de la postul lui, urmat aproape imediat de celălalt Gardian.

– Pregătiți-vă de atac, spuse plat Primul Mark. Suntem înconjurați. Ranyhynii au fost izolați și nu ne-au putut anunța. O să fie luptă. Nu avem timp decât ca să ne pregătim.

Covenant nu reuși să înțeleagă iminența a ceea ce auzise. Prothall împărți ordine; tabăra începu să se golească. Războinicii și Gardienii Sângelui săriră în șanțurile încă goale sau se ascunseră în cavitatea de la baza copacului.

– Lăsați caii, ordonă Tuvor. Ranyhynii vor răzbate până la ei să-i protejeze dacă va fi posibil.

Prothall îi încredință pe Llaura și pe copil Navigatorului, care îi așeză singuri într-o groapă și îi acoperi cu placa de fier. Apoi Prothall și Mhoram săriră amândoi în șanțul situat cel mai spre sud. Însă Covenant rămase acolo unde era. Ca prin vis, îl urmări pe Birinair stingând ultimii tăciuni ai focului de tabără, apoi instalându-se lângă trunchiul ars al copacului. Covenant avea nevoie de timp ca să înțeleagă ce îi făcuseră Llaurei. Chinul ei îl paraliza.

Mai întâi i se dăduseră informații care i-ar fi putut salva pe Nobili – după care fusese făcută incapabilă să comunice acele informații. Iar strădaniile ei de a transmite avertismentul nu făcuseră decât să-i asigure eșecul fiindcă Nobilii ar fi încercat să înțeleagă înainte de a fugi. Totuși ceea ce îi făcuseră era inutil, absurd; capcana ar fi funcționat și fără acest lucru. În fiecare

aspect al nenorocirii ei Covenant îl putea auzi pe Nobilul Foul râzând.

Atingerea lui Bannor pe umărul lui îl făcu să tresară. Gardianul spuse cu un ton indiferent de parcă ar fi anunţat ora:

– Vino, Prim-Nobil. Trebuie să te ascunzi. E absolut necesar.

Necesar? În sinea lui, Covenant începu să urle: Tu ştii ce i-a făcut?

Dar când se întoarse îi văzu pe Variol şi pe Tamarantha stând încă întinşi lângă rămăşiţele focului, păziţi de numai doi Gardieni. Cum...? icni el. O să-i omoare!

În acelaşi timp, o altă parte a creierului său insista: Mie îmi face acelaşi lucru. Exact acelaşi lucru. Mârâi către Bannor:

– Nu mă atinge. Pe toate focurile iadului. Ai de gând să înveţi vreodată?

Fără nicio ezitare, Bannor îl ridică pe Covenant, îl răsuci şi îi dădu drumul într-unul dintre şanţuri. Abia dacă mai era loc pentru el; Navigatorul umplea restul gropii, stând pe vine ca să-şi poată lăsa capul jos. Dar Bannor se înghesui în şanţ în urma lui Covenant, aşezându-se cu braţele goale deasupra Necredinciosului.

Apoi o tăcere plină de fiorii şi junghiurile fricii se aşternu asupra taberei. Abia atunci înţelegerea iminenţei atacului îl izbi pe Covenant. Inima îi tresări; transpiraţia îi inundă fruntea; nervii îi vibrau ca dezgoliţi. Greaţa murdară care îi umplu gâtul aproape că îl sufocă. Încercă s-o îndepărteze înghiţind, dar nu

reuși. Nu! gâfâi el. Nu așa. N-o s-o fac! Exact la fel, exact ce se petrecuse cu Llaura.

Un țiuit flămând sfâșie aerul. În urma lui veni tropotul apropierii. Covenant riscă o privire peste marginea șanțului și văzu luminișul înconjurat de forme negre și ochi de lavă. Se mișcau lent, dându-le celor asediați o ultimă șansă de a-și gusta sfârșitul. Bătând greoi din aripi deasupra capetelor, imediat în spatele liniei avansânde, se zărea forma întunecată a unei fiare.

Covenant se retrase. Înspăimântat, urmărea atacul ca un exilat, de la distanță.

Pe măsură ce troglodiții și demonii-abjecți strângeau cercul în jurul luminișului, concentrându-se asupra atacării taberei neajutorate, zidul format de ei se îngroșa, reducând cu fiecare pas șansele companiei de a pătrunde printre rândurile lor. Treptat, apropierea le devenea mai zgomotoasă; băteau pământul ca și cum ar fi încercat să strivească iarba. Se auzi un val de murmure – pufnituri slabe, șuierături printre dinții încleștați, gâlgâituri, salivări lacome – ce sufla peste morminte ca o expirație peste rămășițele vieților ciopârțite. Troglodiții gâfâiau ca niște lunatici torturați de dorința de a ucide; receptorii nazali ai demonilor fremătau umed. Și dincolo de celelalte sunete, oribile în liniștea lor, se auzea cântecul funebru bubuitor, sadic al aripilor.

Caii priponiți începură să necheze. Teroarea clară a sunetului îl împinse pe Covenant să se ridice și privi suficient de mult ca să vadă că mustangii erau nevătămați. Cercul strângându-se se desfăcuse ca să treacă

de ei, iar câțiva troglodiți rămaseseră în urma atacului să-i dezlege și să-i captureze. Caii se luptau isteric, dar troglodiții aveau putere să-i stăpânească.

Apoi atacatorii ajunseră la mai puțin de treizeci de metri de gropi. Covenant se lăsă cât putu de jos. Abia dacă mai îndrăznea să respire. Întreaga companie se afla în șanțuri, neajutorată.

În clipa următoare un urlet se ridică printre atacatori. Câțiva troglodiți strigau:

– Numai cinci?

– Toți caii ăia?

– Trădare!

Furioși pe numărul neînsemnat al prăzii lor, aproape o treime dintre ei rupseră rândurile și năvăliră în tabără.

Imediat compania profită de ocazie.

Ranyhynii fluierară. Chemarea lor combinată vibră în aer ca un sunet de trompete. Țâșniră împreună de la răsărit către caii capturați.

Birinair se desprinse de copacul distrus. Cu o răsucire completă a toiagului și un strigăt, lovi lemnul ars. Copacul erupse în flăcări, aruncând o lumină orbitoare asupra atacatorilor.

Prothall și Mhoram ieșiră din șanțul lor sudic. Toiagele lor străluceau albastru de la Focul Nobililor. Răcnind *Melenkurion!*, își îndreptară puterile asupra creaturilor. Cei mai apropiați troglodiți și demoni se retraseră speriați de flăcări.

Războinicii și Gardienii Sângelui săriră din șanțuri, năvăliră din scorbura copacului. Iar în spatele lor venea

silueta ca un turn a lui Lup de Mare Navigatorul Spumei, urlând un preţios cântec de război al uriaşilor.

Cu ţipete de spaimă şi furie, foc, lovituri rapide şi ciocniri de arme, lupta începu.

Compania era depăşită numeric, zece la unu.

Aruncându-şi privirea de la o scenă la alta, Covenant urmări debutul luptei. Gardienii se desfăşurară imediat, câte doi pentru apărarea fiecărui Nobil, unul lângă Birinair şi un altul, Bannor, păzind şanţul în care stătea Covenant. Războinicii formară rapid grupe de cinci. Apărându-şi unul altuia spatele îşi croiră drum prin linia atacatorilor. Mhoram şarjă pe laterale, încercând să găsească înţelepţii sau conducătorii inamicului. Prothall stătea în centrul bătăliei ca să ofere companiei un punct de regrupare. Striga în jur avertismente şi ordine.

Dar Navigatorul lupta singur. Lovea nebuneşte ca un luptător viking, izbind cu pumnii, cu picioarele, aruncând cu tot ce îi cădea la îndemână. Strigătul lui de război se transformă într-un mârâit mânios prelung, pătrunzător; paşii lui enormi îl menţineau în focul luptei. La început păru destul de puternic ca să facă singur faţă întregii hoarde. Dar curând forţa incredibilă a troglodiţilor se făcu simţită. Săriră pe el în cete; patru dintre ei izbutiră să-l doboare. Se ridică iar într-o clipă, azvârlind în jurul său trupurile ca pe nişte păpuşi. Dar era limpede că dacă l-ar fi atacat suficient de mulţi troglodiţi împreună ar fi fost pierdut.

Variol şi Tamarantha se aflau într-un pericol cu nimic mai redus. Stăteau nemişcaţi în calea bătăliei,

iar cei patru Gardieni ai lor se străduiau din răsputeri să-i apere. Unii dintre atacatori aruncau săgeți; Gardienii le deviau cu dosul mâinii. Urmară sulițe, apoi troglodiții șarjară cu săbii și măciuci. Neînarmați și lipsiți de ajutoare, Gardienii Sângelui răspundeau cu viteză, echilibru, îndemânare, cu lovituri perfect plasate. Păreau să aibă un succes imposibil. Curând un mic cerc de troglodiți morți sau inconștienți îi înconjura pe cei doi Nobili. Dar, la fel ca Navigatorul, erau și ei vulnerabili unui atac concertat.

La ordinul lui Prothall, un grup de războinici se deplasă în ajutorul celor patru Gardieni.

Covenant întoarse ochii.

Îl descoperi pe Mhoram angajat într-o competiție ciudată cu treizeci sau patruzeci de demoni-abjecți. Demonii năvălitori erau puțini în comparație cu troglodiții – formaseră o falangă în spatele celui mai înalt membru, înțeleptul lor – o falangă care le permitea să-și concentreze întreaga energie în conducător. Înțeleptul purta un iatagan cu lama în flăcări, iar Mhoram i se opunea cu toiagul său incandescent. Încleștarea împrăștia scântei fierbinți care orbeau și pârleau aerul.

Apoi un vârtej al bătăliei alunecă spre șanțul lui Covenant. Câteva siluete săriră peste el; Bannor se lupta ca un derviș să îndepărteze lăncile. O clipă mai târziu îi sări în ajutor un războinic. Era femeia woodhelvennină care îi fusese alocată lui Covenant. Ea și Bannor luptau ca să-l țină în viață.

Își strânse mâinile la piept, protejându-și inelul. Degetele sale apucară inconștient metalul.

Printre picioarele întunecate îl zări pe Prothall, văzu că Înaltul Nobil era atacat. Folosindu-şi toiagul în flăcări ca pe o lance, se lupta cu grifonul. Aripile fiarei aproape că îl răsturnară din picioare, însă el se menţinu pe poziţie şi izbi în sus cu focul său albastru. Dar pe grifon stătea călare un alt înţelept-demon. Creatura folosi un toiag negru ca să pareze loviturile Înaltului Nobil.

În timp ce Covenant privea, disperarea conflictului crescu. Siluete cădeau, se ridicau şi cădeau din nou. Sângele picura peste el. Dincolo de luminiş, Navigatorul se ridică în picioare de sub o hoardă de troglodiţi şi fu imediat măturat. Prothall căzu într-un genunchi sub forţa combinată a atacatorilor săi. Falanga demonilor-abjecţi îl împingea pe Mhoram constant în spate; cei doi Gardieni care îl însoţeau erau forţaţi să-i apere spatele.

Covenant îşi simţi gâtul sufocat de nisip.

Deja căzuseră doi dintre războinici printre troglodiţii din jurul lui Variol şi al Tamaranthei. La un moment dat un Gardian se pomeni, atât el, cât şi Tamarantha în spatele lui, atacaţi simultan de trei troglodiţi cu lănci. Gardianul rupse prima lance cu o secerare a mâinii şi sări mult deasupra celei de-a doua, lovindu-l cu picioarele în faţă pe purtătorul ei. Dar nici măcar viteza lui incredibilă nu era suficientă. Al treilea troglodit îl prinse de braţ. Revenind imediat în luptă, primul îşi înnodă degetele lungi pe glezna Gardianului. Cei doi îl întinseră pe prizonier între ei, iar tovarăşul lor ţinti cu lancea în stomac.

Covenant privi înmărmurit de neputință cum Gardianul se luptă cu troglodiții, trăgându-i suficient de aproape unul de altul ca să evite traiectoria lăncii. Vârful ei îi zgârie spatele. În clipa următoare îi izbi în vintre pe ambii atacatori. Ei îl scăpară și se retraseră împleticit. Căzu la pământ și se rostogoli. Dar troglodítul din mijloc îl surprinse cu o lovitură de picior atât de puternică încât îl azvârli departe de Tamarantha.

Răcnindu-și triumful, troglodítul se aruncă înainte cu lancea ridicată sus în ambele mâini ca s-o împlânte în Nobila culcată.

Tamarantha!

Primejdia în care se afla ea copleși frica lui Covenant. Fără să se gândească, părăsi siguranța șanțului său și porni spre ea. Era atât de bătrână și fragilă încât nu se putu abține.

Femeia woodhelvenninã strigă:

– Jos!

Apariția lui subită deasupra solului îi distrase atenția, oferind adversarilor ei o țintă. Drept rezultat nu reuși să pareze o sabie care îi pătrunse în coaste. Dar Covenant nu o văzu. Alerga deja spre Tamarantha – deja prea târziu.

Troglodítul își coborî lancea.

În ultima clipă, Gardianul o salvă pe Tamarantha aruncându-se lângă ea și primind lancea în spatele său.

Covenant se aruncă asupra troglodítului și încercă să-l înjunghie cu cuțitul lui de piatră. Lama i se răsuci în jumătatea de mână; nu reuși decât să zgârie omoplatul creaturii.

Cuțitul îi căzu dintre degetele contorsionate.

Trogloditul se răsuci și îl doborî la pământ cu o palmă. Lovitura îl paralizează pe moment, dar Bannor îl salvă atacând creatura. Trogloditul contră parcă impulsionat, inspirat de succesul său împotriva Gardianului ucis. Respinse atacul lui Bannor, îl prinse cu brațele lui lungi și puternice și începu să-l strângă. Bannor izbi ochii și urechile trogloditului, dar creatura înnebunită continuă să strângă.

Furia incipientă vuia în urechile lui Covenant. Încă pe jumătate năucit, se avântă spre silueta nemișcată a Tamaranthei și smulse toiagul de lângă ea. Ea nu făcu nicio mișcare și el nu îi ceru permisiunea. Întorcându-se, roti toiagul cu sălbăticie deasupra capului și îl coborî cu toată puterea pe ceafa trogloditului.

Energii albe și stacojii izbucniră într-o explozie tăcută. Trogloditul muri pe loc.

Focul îl orbi pe moment pe Covenant. Dar recunoscu nuanța roșie bolnăvicioasă a flăcării. Când ochii i se limpeziră se holbă la mâinile lui, la inel. Nu-și amintea să-l fi dezlipit de pe *clingorul* de pe piept. Dar stătea pe inelar și vibra roșu sub influența lunii acoperite de nori.

Un alt troglodit se repezi asupra lui din iureșul bătăliei. Instinctiv lovi creatura cu toiagul. Aceasta se prăbuși într-un fulger luminos în întregime stacojiu.

Văzând asta, vechea lui furie erupse. Mintea i se goli din cauza violenței. Urlând „Foul!" ca și cum Disprețuitorul s-ar fi aflat în fața lui, atacă grosul încăierării. Biciuind în jur ca un nebun, doborî un alt troglodit,

și încă unul, și încă unul. Dar nu urmărea încotro se îndreaptă. După a treia lovitură căzu într-un șanț. Zăcu mult timp în groapă, ca un mort. Când în cele din urmă se ridică în picioare, tremura de repulsie.

Deasupra lui, bătălia se consuma febril. Nu putea evalua câți dintre atacatori fuseseră uciși sau schilodiți. Dar se ajunsese la un fel de punct culminant; compania își schimbase tactica. Prothall alergă de la grifon în ajutorul Navigatorului. Iar când uriașul se ridică, se întoarse, plin de sânge, să lupte cu grifonul, și Prothall i se alătură lui Mhoram împotriva demonilor. Bannor stătea lângă Covenant; însă Quaan îi ghidă pe supraviețuitorii Eomanului său să formeze un zid în jurul lui Variol și al Tamaranthei.

Un moment mai târziu, ranyhynii emiseră o chemare răsunătoare. Caii fiind eliberați, se alăturară și ei luptei. Iar în timp ce copitele și dinții lor striveau și mușcau troglodiți, Prothall și Mhoram împreună își fluturară toiegele ca să blocheze lovitura de sus în jos a înțeleptului. Iataganul său înflăcărat se sparse în fragmente de lavă și reculul energiei îl doborî pe demon. Imediat creaturile schimbară forma falangei, prezentând un nou conducător. Dar cei mai puternici dintre ei căzuseră și începură să cedeze.

În cealaltă parte a câmpului de luptă Navigatorul îl luă pe grifon prin surprindere. Fiara îi hărțuia pe războinicii adunați în jurul lui Variol și al Tamaranthei. Cu un răcnet, Navigatorul țâșni în sus și își împreună brațele într-o îmbrățișare a morții în jurul corpului grifonului. Greutatea lui îl trase la pământ;

se rostogoliră și se luptară pe iarba alunecoasă de la sânge. Demonul călare fu aruncat jos și Quaan îl decapită înainte ca el să-și poată ridica toiagul.

Grifonul urlă hidos de furie și durere, încercă să se răsucească în strânsoarea Navigatorului ca să-l ajungă cu ghearele și dinții. Dar uriașul îl strângea din toate puterile, echilibrându-se în tăcere împotriva smuciturilor și străduindu-se să-l omoare înainte ca aceasta să reușească să se întoarcă și să-l sfâșie.

În cea mai mare parte reuși. Aplică o apăsare furioasă și auzi oasele trosnind cu zgomot în spatele fiarei. Grifonul scuipă un țipăt final și muri. Pentru o clipă Navigatorul se odihni lângă cadavru, gâfâind aspru. Apoi se sculă greoi. Fruntea îi fusese tăiată de gheare până la os.

Dar nu se opri. Cu sângele curgându-i în ochi, alergă și se aruncă cu tot trupul în falanga îngustă a demonilor-abjecți. Formația se destrămă la impact.

Imediat, demonii aleseră să fugă. Înainte ca Navigatorul să se ridice în picioare ei plecaseră, dispărând în întuneric.

Dezertarea lor păru să sece curajul nebunesc al troglodiților. Creaturile gregare nu mai erau în stare să înfrunte focul Nobililor. Panica se răspândi printre ei dinspre toiegele fluturate, aruncând fulgere în inimile lor deodată uscate ca iasca.

Un țipăt de eșec străbătu asaltul. Troglodiții se puseră pe fugă.

Urlându-și supărarea, se împrăștiară de lângă copacul arzând. Alergară smucindu-și grotesc încheieturile

grosolane, dar forța și lungimea membrelor le dădea viteză. În câteva secunde ultimul dintre ei dispăruse din luminiș.

Navigatorul se repezi după ei. Strigând blesteme de-ale uriașilor îi alungă pe fugari de parcă ar fi vrut să-i zdrobească sub picioare. Dispăru rapid în întuneric și curând nu mai putu fi auzit. Dar din când în când veneau din noapte țipete slabe atunci când prindea vreun troglodit evadat.

Tuvor îl întrebă pe Prothall dacă nu ar fi bine ca unii dintre Gardienii Sângelui să i se alăture Navigatorului, dar Înaltul Nobil scutură din cap.

– Am făcut destul, oftă el. Amintește-ți de Legământul Păcii.

Timp de câteva momente de epuizare și ușurare, compania stătu în liniștea subliniată de horcăitul respirațiilor lor și gemetele troglodiților răniți. Nimeni nu se mișca; în urechile lui Covenant liniștea suna ca o rugăciune. Nesigur pe picioare, se săltă din șanț. Privind în jur cu ochi sticloși, făcu evaluarea victimelor bătăliei.

Troglodiții împânzeau tabăra în grămezi contorsionate – aproape o sută, morți, muribunzi sau inconștienți – și sângele lor uda totul ca o rouă a morții. Erau și zece demoni-abjecți morți. Cinci războinici nu aveau să mai călărească vreodată cu Eomanul lor și nimeni de sub comanda lui Quaan nu scăpase neatins. Dar dintre Gardienii Sângelui nu căzuse decât unul.

Cu un geamăt care îi dezmintea cuvintele, Înaltul Nobil Prothall spuse:

– Suntem norocoși.

– Norocoși? repetă Covenant cu vagă neîncredere.

– Suntem norocoși. Un accent furios sublinia hârâitul reumatic al glasului lui Prothall: Gândește-te că am fi putut muri cu toții. Gândește-te că un asemenea atac ar fi avut loc pe lună plină. Gândește-te că în timp ce mintea lui Drool e ocupată cu asta, nu își mai întărește apărarea din Muntele Tunetului. Am plătit... – se sufocă pentru o clipă – am plătit puțin pentru viețile și speranțele noastre.

Covenant nu răspunse pe moment. Imaginile violenței îl amețeau. Toți woodhelvenninii muriseră, troglodiții, demonii-abjecți, războinicul care alesese să-l apere pe el. Nici măcar nu-i știuse numele. Navigatorul ucisese – el însuși ucisese cinci... cinci.

Tremura, dar simțea nevoia să vorbească, simțea nevoia să se justifice. Oroarea îi făcea greață.

– Navigatorul are dreptate, rosti răgușit. Asta e fapta lui Foul.

Nimeni nu păru să-l audă. Gardienii se duseră la ranyhyni și aduseră calul camaradului lor căzut aproape de foc. Ridicând cu blândețe trupul bărbatului, îl așezară pe spatele ranyhynului și îl fixară cu benzi de *clingor*. Apoi împreună îi aduseră în tăcere un ultim salut, și ranyhynul plecă în galop ducându-și călărețul mort înspre Munții Westron și Pasul Gardienilor – acasă.

– Foul a pus la cale totul.

Când ranyhynul dispăru în noapte, unii dintre Gardieni începură să îngrijească rănile cailor lor în timp ce alții își reluară misiunea de santinele.

Între timp războinicii umblau printre troglodiți, căutându-i pe cei vii printre morți. Toți care nu erau răniți mortal erau târâți și alungați din tabără. Pe restul îi îngrămădiră la nord de copac pentru un rug funerar.

– Asta poate să însemne două lucruri. Covenant se luptă să-și stăpânească tremurul din glas: Este exact ce îmi face și mie. O lecție – ca aceea dată Llaurei. Foul ne spune ce ne face pentru că e sigur că faptul că noi știm nu ne e de niciun folos. Vrea să ne stoarcă de toată disperarea pe care o putem atinge.

Cu ajutorul a doi războinici, Prothall îi eliberă pe Llaura și Pietten din mormântul lor. Llaura părea la limita epuizării; practic stătea în picioare ca în transă. Dar micul Pietten își plimbă mâinile peste iarba udă de sânge, apoi își linse degetele.

Covenant se întoarse cu un geamăt.

– Al doilea lucru este că Foul vrea cu adevărat ca noi să ajungem la Drool. Morți sau nu. L-a păcălit pe Drool să ne atace astfel ca să nu mai poată fi ocupat să se apere. Deci Foul trebuie să știe ceea ce facem, chiar dacă Drool nu știe.

Prothall părea tulburat de ocazionalele țipete din depărtare, însă Mhoram nu le observa. În timp ce restul companiei își vedea de treburi, Nobilul îngenunche lângă Variol și Tamarantha. Se aplecă asupra părinților lui, și sub roba pătată de sânge trupul îi era rigid.

– Îți spun, totul face parte din planul lui Foul. Pe focurile iadului! Mă ascultă cineva?

Brusc, Mhoram se ridică și se întoarse cu fața spre Covenant. Se mișca de parcă ar fi fost pe punctul de a azvârli un blestem în capul lui Covenant. Dar ochii îi erau plini de lacrimi și zise cu glas plângător:

– Sunt morți. Variol și Tamarantha, părinții mei – tatăl și mama mea, cu trup și suflet.

Covenant putu să vadă nuanța morții pe pielea lor bătrână.

– Nu se poate! strigă unul dintre războinici. Eu am văzut. Nu i-a atins nicio armă. Erau păziți de Gardienii Sângelui.

Prothall se grăbi să-i examineze pe cei doi Nobili. Le atinse inimile și capetele, apoi se înclină și oftă:

– Și totuși.

Și Variol, și Tamarantha zâmbeau.

Războinicii se întrerupseră din ceea ce făceau; în liniște, Eomanul lăsă la o parte propria oboseală și suferință și se înclinară cu respect în fața lui Mhoram și a morților lui. Ghemuindu-se, Mhoram îi ridică pe amândoi în brațe. Oasele lor subțiri erau ușoare în îmbrățișarea sa, ca și cum și-ar fi pierdut greutatea muritorilor. Pe obrazul lui lacrimile sclipeau portocalii, dar umerii îi erau nemișcați, nescuturați de suspine, susținându-și părinții.

Mintea lui Covenant fu acoperită de nori. Rătăcea prin ceață și vorbele îi erau smulse de vânturi.

– Vreți să-mi spuneți că noi... că eu...? Pentru câteva cadavre?

Mhoram nu dădu niciun semn că ar fi auzit. Dar o încruntare trecu ca un spasm pe fața lui Prothall,

iar Quaan păşi imediat alături de Necredincios, apucându-l de cot şi şoptindu-i în ureche:

– Dacă mai vorbeşti, îţi rup braţul.

– Nu mă atinge, replică Covenant. Dar vocea lui nu avea forţă. Se supuse, răsucindu-se prin ceaţa rătăcirii.

În jurul lui, compania adoptă o atitudine de ritual. Lăsându-şi toiagul în grija unuia dintre războinici, Înaltul Nobil Prothall recuperă toiegele Nobililor morţi şi le ţinu ca o ofrandă pe braţe. Mhoram se îndreptă spre copac strângându-i pe Variol şi pe Tamarantha în poziţie verticală în îmbrăţişarea lui. Liniştea vibra dureros. După un timp începu să cânte. Melodia sa aspră ofta ca un râu, iar el abia dacă se auzea mai tare decât scurgerea apei între malurile tăcute.

Moartea seceră frumuseţea lumii –
adună recoltele vechi pentru a le grăbi pe cele noi.
Stai liniştită, inimă:
păstrează pacea.
Creşterea e mai bună decât descompunerea:
aud coasa care desparte viaţa de viaţă.
Stai liniştită, pace:
stăpâneşte inima.
Moartea trece mai departe –
face loc progresului vieţii şi timp pentru viaţă.
Să urăşti omorul, nu moartea.
Stai liniştită, inimă:
să nu dojeneşti.
Păstrează pacea şi durerea
şi stai liniştită.

Când termină, umerii îi tresăltară ca și cum ar fi fost incapabili să-și poarte povara fără să ofere măcar un suspin morților.

– Ah, Creatorule! strigă cu o voce încărcată de suferința pierderii ireparabile. Cum îi pot onora? Inima mea e lovită și lucrarea pe care o am de făcut mă consumă. Trebuie să îi onorați voi – căci și ei v-au onorat pe voi.

La marginea cercului de lumină a focului, ranyhynul Hynaril necheză ca un strigăt de durere. Superba iapă dereșă dădu înapoi și bătu aerul cu picioarele dinainte, apoi se întoarse și galopă către est.

Mhoram murmură iarăși:

> Stai liniștită, inimă:
> să nu dojenești.
> Păstrează pacea și durerea
> și stai liniștită.

Ușor, îl lăsă pe Variol pe iarbă și o ridică pe Tamarantha în ambele brațe. Strigând răgușit „Adio!" o așeză în despicătura copacului arzând. Înainte ca flăcările să-i înnegrească pielea ridată de vârstă îl ridică și pe Variol, așezându-l lângă ea, strigând din nou „Adio!". Zâmbetele lor îngemănate mai putură fi zărite un timp înainte ca focul să le ascundă. Astfel își desăvârșiră împreună existența.

Morți, gemu Covenant. Acel Gardian ucis. O, Mhoram! În confuzia sa nu putea face distincție între durere și mânie.

Cu ochii acum uscați, Mhoram se întoarse la companie și privirea lui păru să se concentreze asupra lui Covenant.

– Prieteni, liniștiți-vă inimile, zise el alinător. Pacificați-vă toate durerile. Variol și Tamarantha s-au stins. Cine ar putea tăgădui? Își cunoșteau momentul morții. Au citit apropierea sfârșitului în cenușa din Woodhelven Înalt și au fost fericiți să ne slujească pe noi cu somnul lor cel din urmă. Au ales să atragă atacul asupra lor pentru ca noi să putem trăi. Cine poate să spună că provocarea pe care au înfruntat-o nu a fost măreață? Amintiți-vă de Legământ și păstrați Pacea.

Laolaltă, Eomanul le dădu salutul de despărțire, cu brațele deschise larg descoperindu-și parcă inima în fața morților. Quaan strigă:

– Adio!

Apoi își duse războinicii înapoi la munca de adunare a troglodiților și de îngropare a woodhelvenninilor rămași.

După ce Eomanul plecă, Înaltul Nobil Prothall îi spuse lui Mhoram:

– Toiagul Nobilului Variol. De la tată la fiu. Ia-l. Dacă supraviețuim acestei Căutări și ajungem să trăim vremuri de pace, stăpânește-l. A fost toiagul unui Înalt Nobil.

Mhoram îl acceptă cu o plecăciune.

Prothall făcu o scurtă pauză, nehotărât, apoi se întoarse spre Covenant.

– Ai folosit Toiagul Nobilei Tamarantha. Ia-l și folosește-l din nou. Îl vei găsi pregătit să ajute inelul tău mai mult decât toiagul tău de Hirebrand. *Lillianrill* lucrează pe alte căi decât Nobilii, iar tu ești Prim-Nobil, Thomas Covenant.

Amintindu-și strălucirea roșie care izbucnise din lemn și ucisese, Covenant zise:

– Arde-l.

O undă de primejdie strânse ochii lui Mhoram. Dar Prothall ridică ușor din umeri și duse toiagul Nobilei Tamarantha la foc, așezându-l în despărțitura copacului.

O clipă, capetele de metal ale toiagului luciră ca și cum ar fi fost coclite. Atunci Mhoram strigă:

– Feriți copacul!

Repede, compania se îndepărtă în siguranță de loviturile înflăcărate.

Toiagul trosni scurt, ca o rupere a legăturilor. O flacără albastră explodă în despicătură și copacul distrus căzu pe pământ în bucățele, prăbușindu-se ca și când miezul său ar fi fost în cele din urmă ucis. Grămada de lemn ardea cu furie.

De la distanță, Covenant îl auzi pe Birinair pufnind:

– Fapta Necredinciosului.

De parcă ar fi fost o calomnie. Nu mă atinge, murmură el în sinea lui.

Îi era teamă să gândească. În jurul lui, bezna pândea ca aripile de corbi făcute din miez de noapte. Orori

îl amenințau; se simțea ca zămislit de vârcolaci. Nu putea suporta culoarea de sânge a inelului, nu putea suporta ceea ce devenise. Se uită de jur împrejur parcă în căutarea unui scandal.

Pe neașteptate Lup de Mare Navigatorul Spumei se întoarse.

Apăru din noapte ca întruparea unui masacru – o imagine a măcelului. Era plin de sânge din cap până-n picioare, o mare parte fiind propriul lui sânge. Rana din frunte îi acoperea fața cu un văl întunecat, umed, și prin acea pată ochii păreau obosiți și chinuiți. Bucăți de carne de troglodit încă îi mai atârnau pe degete.

Pietten arătă înspre uriaș și își răsuci buzele într-un rânjet care îi dezveli dinții. Imediat Llaura îl apucă de mână, trăgându-l spre patul pe care războinicii îl pregătiseră pentru ei.

Prothall și Mhoram se îndreptară plini de solicitudine spre uriaș, dar el își croi drum printre ei către foc. Îngenunche lângă flacără ca și cum sufletul său ar fi avut nevoie de căldură, iar geamătul lui atunci când se prăbuși în genunchi suna ca o stâncă plesnind.

Covenant profită de ocazie și se apropie de uriaș. Durerea vizibilă a Navigatorului aduse suferința lui confuză, mânioasă, la un punct în care se cerea exprimată. El însuși ucisese cinci troglodiți, cinci! Inelul lui era plin de sânge.

– Ei bine, mârâi el, trebuie să fi fost amuzant. Sper că ești fericit.

Din cealaltă parte a taberei Quaan șuieră amenințător. Prothall se apropie de Covenant și spuse blând:

– Nu-l chinui. Te rog. El e uriaș. Asta e *caamora*, focul durerii. Nu am avut parte de destulă suferință în noaptea asta?

Am ucis cinci troglodiți! strigă Covenant cu furie inconștientă.

Dar Navigatorul vorbea ca hipnotizat de foc, incapabil să-i audă. Vocea avea o intonație ca de bocet; îngenunche în fața focului într-o atitudine de lamentație.

– Ah, frați și surori, m-ați văzut? M-ai văzut, popor al meu? Aici am ajuns. Uriașilor, nu sunt singur. Vă simt în mine, simt voința voastră într-a mea. Nici voi nu ați fi făcut altfel – nu ați fi simțit altfel decât am simțit eu, suferința voastră nu ar fi fost altfel decât a mea. Iată rezultatul. Piatră și Mare! Forța noastră s-a redus. Ne-am pierdut Casa și prin slăbirea seminței am devenit mai puțini decât eram. Oare rămânem noi credincioși, chiar și acum? Credincioși? Poporul meu, poporul meu, dacă stabilitatea duce aici? Uitați-vă la mine! Mă considerați demn de admirație? Duhnesc a ură și a moarte fără rost.

Un fior rece străbătu vorbele sale. Dându-și capul pe spate, începu o incantație joasă. Cântecul funebru continuă până când Covenant ajunse pe punctul de a izbucni în urlete. Ar fi vrut să-l strângă în brațe sau să-l lovească pe uriaș numai să-l facă să înceteze. Degetele îl mâncau de turbare crescândă. Oprește-te! gemu. Nu mai suport!

O clipă mai târziu, Navigatorul lăsă capul în jos și tăcu. Rămase mult timp nemișcat, ca și cum s-ar fi pregătit pentru ceva. Apoi întrebă monoton:

– Cine s-a pierdut?

– Foarte puțini, răspunse Prothall. Vitejia ta ne-a slujit bine.

– Cine? mormăi Navigatorul.

Cu un oftat, Prothall îi numi pe cei cinci războinici, pe Gardianul Sângelui, pe Variol și pe Tamarantha.

– Piatră și Mare! strigă uriașul. Cu un spasm al umerilor, își aruncă mâinile în foc.

Războinicii icniră; Prothall încremeni alături de Covenant. Dar aceasta era *caamora* uriașilor și nimeni nu îndrăznea să intervină.

Chipul Navigatorului se încordă în agonie, dar se menținu nemișcat. Ochii păreau să i se umfle în orbite; însă își ținu mâinile în foc ca și cum flăcările ar fi putut să vindece sau cel puțin usuce sângele de pe ele, să cauterizeze dacă nu să aline pata vieților luate. Dar durerea era vizibilă pe fruntea lui. Pulsul greu rupse crusta rănii; un nou val de sânge i se scurse în ochi și pe obraji până în barbă.

Gâfâind – Pe focurile iadului! Pe focurile iadului! – Covenant se desprinse de lângă Prothall. Înțepenit, se apropie de uriașul îngenuncheat. Cu un efort teribil care îi făcu glasul să sune caustic în ciuda intențiilor sale, rosti:

– Acum cineva chiar ar trebui să râdă de tine.

Capul lui abia dacă ajungea la umărul uriașului. Pentru o clipă Navigatorul nu dădu niciun semn că ar fi auzit. Dar apoi umerii i se înmuiară. Cu un efort lent, de parcă ar fi ezitat să se oprească din autotortură, își retrase mâinile. Erau intacte – dintr-un motiv oarecare pielea lui era impenetrabilă flăcărilor –, dar

sângele dispăruse de pe ele; erau curate ca și cum ar fi fost spălate.

Degetele îi erau încă amorțite de durere și le mișcă chinuit înainte de a-și întoarce fața însângerată către Covenant. Ca și cum ar fi invocat o sentință de condamnare, întâlni privirea șocată a Necredinciosului și întrebă:

– Tu nu simți nimic?

– Să simt? gemu Covenant. Am lepră.

– Nici măcar pentru micul Pietten? Un copil?

Invocarea îl făcu pe Covenant să-și arunce brațele în jurul uriașului, acceptând înspăimântătoarea sa simpatie ca pe un fel de răspuns la dilema sa. Dar știa că asta nu era suficient, știa în adâncul măduvei sale de lepros că nu era destul.

– Și noi i-am ucis, șopti răgușit. Eu am ucis – nu sunt altfel decât ei.

Se întoarse brusc, îndepărtându-se în întuneric ca să-și ascundă rușinea. Câmpul de luptă era un teren potrivit pentru el; nările sale erau imune la duhoarea morții. După un timp se împiedică și se întinse printre morți, peste sângele înconjurat de morminte și ruguri funerare.

Copii! El era cauza țipetelor și agoniei lor. Foul atacase Woodhelven Înalt din cauza inelului său de aur alb. Nu din nou... n-o s-o fac... Glasul îi era golit de lacrimi.

N-o să mai ucid.

18
CÂMPIILE LUI RA

În ciuda câmpului de luptă – în ciuda mirosului acru de fum, carne și energie, în ciuda șanțurilor din apropiere unde morții erau îngropați ca niște bușteni carbonizați de agonie, îngrămădiți în pământ ca un rezervor de durere pentru care acum numai pământul mai putea găsi un folos sau o finalitate, în ciuda propriilor sale frământări interioare și a pământului bătătorit – Covenant dormi. Pe tot restul nopții ceilalți supraviețuitori ai luptei munciră să îngroape sau să incinereze morții, dar Covenant dormi. Subconștientul neobosit se ridică din interiorul său într-o enumerare continuă de SVE, și își petrecu odihna rostind prin vis tura de verificare rigidă: brațul stâng de la umăr la încheietura mâinii, palma stângă și dosul ei, fiecare deget, brațul drept, cămașa, pieptul, piciorul stâng...

Se trezi întâmpinând o dimineață cu aspectul unui cavou inconfortabil. Scuturându-se și ridicându-se în picioare, descoperi că toată munca de înmormântare

fusese terminată; toate șanțurile fuseseră umplute, acoperite cu pământ și se plantase deasupra lor câte un lăstar pe care Birinair îl găsise pe undeva. Acum cei mai mulți dintre războinici stăteau întinși pe jos, obosiți, căutându-și ultimele rezerve de putere. Dar Prothall și Mhoram erau ocupați cu gătitul dejunului, iar Gardienii examinau și pregăteau caii.

Un val de dezgust potopi chipul lui Covenant – dezgust față de faptul că nu-și făcuse partea lui de muncă. Își privi roba; pânza era țeapănă și înnegrită de sânge uscat. Un veștmânt potrivit pentru un lepros, se gândi, pentru un proscris.

Știa că trecuse timpul luării unei decizii. Trebuia să se hotărască în privința poziției sale în imposibila dilemă. Proptit în toiag în zorile sepulcrale, simțea că ajunsese la sfârșitul eschivărilor sale. Își pierduse obiceiurile autoprotectoare, pierduse posibilitatea de a alege să-și ascundă inelul, își pierduse chiar și ghetele solide – și vărsase sânge. Adusese pieirea asupra Woodhelven Înalt. Fusese atât de preocupat de fuga de nebunie încât nu observase nebunia spre care îl îndreptase fuga lui.

Trebuia să continue să se miște; învățase asta. Dar să continue astfel ridica aceeași problemă insurmontabilă. Să participe și să înnebunească. Sau să refuze să participe și să înnebunească. Trebuia să ia o decizie, să găsească undeva o bază solidă și să se agațe de ea. Nu putea accepta Tărâmul – dar nici nu-l putea nega. Fără el, ar fi fost prins în capcană ca Llaura – forțat de toanele dispoziției lui Foul să

se piardă pe sine tocmai pentru a evita să se piardă pe sine.

Apoi Mhoram ridică ochii din oala în care mesteca și văzu dezgustul și tristețea de pe chipul lui Covenant. Cu blândețe, Nobilul întrebă:

– Ce te frământă, prietene?

O clipă, Covenant se holbă la Mhoram. Nobilul părea că îmbătrânise peste noapte. Fumul și murdăria bătăliei îi marcau fața, accentuându-i ridurile de pe frunte și din jurul ochilor ca o agravare bruscă a oboselii și decăderii. Ochii păreau opaci de epuizare. Dar buzele își păstraseră amabilitatea, iar mișcările, deși învăluite de o robă ruptă și plină de sânge, erau sigure.

Instinctiv Covenant se închise în sine la tonul cu care Mhoram îi spusese „prietene". Nu-și permitea să fie prietenul nimănui. De asemenea își înăbuși impulsul de a întreba ce determinase toiagul Tamaranthei să devină atât de violent în mâinile sale. Se temea de răspunsul la această întrebare. Ca să-și acopere tresărirea se întoarse și porni în căutarea Navigatorului.

Uriașul stătea cu spatele la ultimul fragment stins din Woodhelven Înalt care mai rămăsese în picioare. Funinginea și sângele îi făceau fața să pară întunecată; pielea avea culoarea unei fisuri din inima lemnului. Dar rana de pe fruntea îi domina înfățișarea. Carnea sfâșiată îi atârna peste sprâncene ca o frunză ofilită și din tăietură se scurgeau picături proaspete de sânge, ca și cum niște gânduri roșii și-ar fi croit drum printr-o spărtură în craniu. Ținea brațul drept încolăcit în jurul

ploștii lui cu *licoare-diamant* și cu ochii o urmărea pe Llaura îngrijindu-l pe micul Pietten.

Covenant se apropie de uriaș, dar înainte să poată spune ceva Navigatorul zise:

– Te-ai gândit la ei? Știi ce le-au făcut?

Întrebarea trezi ecouri întunecate în mintea lui.

– De ea știu.

– Dar Pietten? Micuțul Pietten? Un copil?

Covenant ridică șovăitor din umeri.

– Gândește-te, Necredinciosule! Glasul lui era încărcat de neguri rotitoare: Eu sunt pierdut. Dar tu poți înțelege.

Cu efort, Covenant răspunse:

– Același lucru. Exact același lucru pe care ni l-au făcut și nouă. Și Llaurei. După o clipă adăugă caustic: Și troglodiților.

Ochii Navigatorului se lărgiră, iar Covenant continuă să-i explice:

– Noi toți suntem pe punctul de a distruge... ceea ce vrem să păstrăm. Asta e esența metodei lui Foul. Pietten e un cadou pentru noi – un exemplu a ceea ce o să-i facem Tărâmului atunci când vom încerca să-l salvăm. Atât de încrezător este Foul. Iar asemenea profeții se împlinesc de la sine.

Auzind asta Navigatorul se holbă la Covenant ca și cum Necredinciosul tocmai ar fi aruncat un blestem asupra lui. Covenant încercă să susțină privirea uriașului, însă un sentiment neașteptat de rușine îl făcu să plece capul. Se uită la iarba pârjolită. Arsura ierbii era curioasă. Anumite petice nu arătau la fel

de rău ca celelalte – aparent Focul Nobililor făcea mai puține pagube decât puterea demonilor-abjecți.

După un moment de tăcere Navigatorul spuse:

– Uiți că există o diferență între un profet și un vizionar. Vederea viitorului nu înseamnă profeție.

Covenant nu voia să se gândească la așa ceva. Ca să se îndepărteze de subiect, întrebă:

– De ce nu-ți pui niște argilă de leac pe frunte?

De data asta Navigatorul își întoarse privirea. Rosti distant:

– Nu a mai rămas. Mâinile i se deschiseră și se închiseră într-un gest de neajutorare: Unii erau pe moarte. Iar alții aveau nevoie de argilă de leac ca să-și salveze brațele sau picioarele. Și... Glasul i se împiedică pentru o clipă. Și m-am gândit că micul Pietten ar putea fi ajutat. E doar un copil, insistă, ridicând brusc ochii într-o rugăminte pe care Covenant nu o putu înțelege. Dar unul dintre troglodiți murea lent – în dureri groaznice.

O nouă tăietură i se deschise pe frunte și sângele începu să i se prelingă din arcadă.

– Piatră și Mare! gemu. N-am putut îndura. Hearthrallul Birinair pusese deoparte niște argilă de leac pentru mine, ca să mi se vindece toate rănile. Dar eu i-am dat-o troglodítului. Nu lui Pietten – troglodítului. Din cauza durerii.

Dădu smucit capul pe spate și luă o înghițitură lungă de *licoare-diamant*. Cu dosul palmei își șterse brutal sângele de pe sprâncene.

Covenant privi atent fața distrusă a uriașului. Pentru că nu putu găsi alte cuvinte prin care să-și exprime compătimirea, întrebă:

– Cum îți sunt mâinile?

– Mâinile? Navigatorul păru pe moment confuz, dar apoi își aminti. A, *caamora*. Prietene, eu sunt uriaș, explică el. Niciun foc obișnuit nu-mi poate face rău. Dar durerea – durerea te învață multe lucruri. O tresărire de dezgust față de sine îi strâmbă buzele: Se spune că uriașii sunt făcuți din granit. Nu-ți face griji pentru mine.

Dintr-un impuls, Covenant replică:

– În partea de lume din care vin eu există niște bătrânele care stau pe marginea drumului bătând toată ziua în bucăți de granit cu ciocane mici de fier. Durează mult, dar în cele din urmă bucățile mari se transformă în fragmente mici.

Navigatorul se gândi puțin înainte de a întreba:

– Asta e o profeție, Prim-Nobil Covenant?

– Nu mă întreba. N-aș recunoaște o profeție nici dacă ar cădea peste mine.

– Nici eu, zise Navigatorul. Un zâmbet slab îi mișcă buzele.

Peste puțin timp Nobilul Mhoram chemă compania la masa pe care el și Prothall o pregătiseră. Într-un nor de gemete înăbușite, războinicii se sculară cu greu și se îndreptară spre foc. Navigatorul se ridică și el. Împreună cu Covenant îi urmară pe Llaura și Pietten la masă. Mirosul și vederea mâncării puseră subit capăt nevoii lui Covenant de a lua o decizie. Era pustiit de

foame, dar când se întinse să ia pâine își văzu brațul murdar de sânge și cenușă. Ucisese... Pâinea îi căzu dintre degete. Totul e greșit, murmură. Să mănânce ar fi însemnat o formă de acceptare, o supunere în fața realității fizice a Tărâmului. Nu-și putea permite asta.

Trebuie să mă gândesc.

Cerințele golului din stomac îi provocau durere, dar el le refuză. Bău puțin vin de primăvară ca să-și curețe gâtul, apoi întoarse spatele focului cu un gest de respingere. Nobilii și Navigatorul se uitară întrebători în urma lui, dar nu făcură niciun comentariu.

Trebuia să se supună unui test, să descopere un răspuns care să-i redea capacitatea de supraviețuire. Cu o grimasă, hotărî să se înfometeze până când avea să găsească ceea ce avea nevoie. Poate flămând ar ajunge suficient de lucid ca să rezolve contradicția fundamentală a dilemei lui.

Toate armele abandonate fuseseră înlăturate din luminiș și adunate într-o grămadă. Se duse acolo și căută până găsi cuțitul de piatră al lui Atiaran. Apoi, dintr-un impuls obscur, se îndreptă spre cai să vadă dacă Dura fusese rănită. Când află că era nevătămată simți o vagă ușurare. Nu voia cu niciun chip să fie obligat să călărească un ranyhyn.

În scurt timp războinicii își terminară masa. Osteniți, reluară Căutarea.

Când Covenant încălecă pe Dura îi auzi pe Gardieni fluierând ascuțit după ranyhyni. Chemarea păru să atârne o clipă în aer. Apoi, din direcții diferite din jurul luminișului, caii semeți sosiră în galop – cu

coamele și cozile fluturând înflăcărate, cu copitele răsunând în pași lungi, puternici, ritmați – nouă cai de luptă cu stele în frunte, iuți și primordiali ca însuși pulsul vieții Tărâmului. Covenant putea auzi în nechezatul lor îndrăznet emoția apropierii de casă, de Câmpiile lui Ra.

Dar Căutătorii care părăsiră în acea dimineață woodhelvenul mort nu aveau în atitudinile lor nimic îndrăznet sau dornic de întoarcere acasă. Din Eomanul lui Quaan lipseau acum șase războinici, iar supraviețuitorii erau pustiiți de epuizare și luptă. Păreau să-și împingă în față umbrele pe măsură ce călăreau către nord spre Râul Mithil. Luaseră cu ei caii fără călăreți ca să-i mai ușureze pe cei mai slăbiți. Între ei, Lup de Mare Navigatorul Spumei mergea târșâindu-și picioarele ca și cum ar fi purtat greutatea tuturor morților. În îndoitura cotului îl purta pe Pietten, care adormise imediat ce soarele luminase orizontul spre răsărit. Llaura călărea în spatele Nobilului Mhoram, ținându-se de lateralele robei lui. Apărea îndoită și plăpândă în spatele feței lui triste și a staturii lui drepte; dar împărtășeau o expresie de uzură, un aer de suferință neexprimată. În fața lor mergea Prothall, iar umerii lui trădau același tip de voință inflexibilă de care se folosise Atiaran ca să-l determine pe Covenant să parcurgă distanța de la Mithil Stonedown la Râul Alinării.

Vag, Covenant se întrebă cât de departe va trebui să urmeze alegerile altor oameni. Dar lăsă gândul să dispară și se uită la Gardienii Sângelui. Ei erau

singurii membri ai companiei care păreau să nu fi fost afectați de bătălie. Robele lor scurte atârnau zdrențuite; erau la fel de murdari ca toți ceilalți; unul dintre ei fusese ucis și mai mulți răniți. Îi apăraseră pe Nobili, în special pe Variol și pe Tamarantha, până la extrem; însă Gardienii nu resimțeau oboseala sau descurajarea, nu aveau remușcări. Bannor călărea pe falnicul său ranyhyn fără căpăstru alături de Covenant și privea în jurul său cu ochi impenetrabili.

Caii companiei reușeau să meargă numai într-un ritm lent, împiedicat, dar chiar și acel pas plăpând îi aduse la un vad al Mithilului înainte de amiază. Lăsându-și caii să se adape sau să pască, toți cu excepția Gardienilor plonjară în râu. Frecându-se cu nisip fin de pe fundul apei își spălară sângele, încordarea și suferința morții și a nopții lungi în curentul larg al Mithilului. Pielea curată și ochii reapărură de sub urmele luptei; răni minore netratate cu argilă de leac se redeschiseră sângerând curate; petice de haine rupte plutiră în aval. Printre ele, Covenant își curăță roba, își frecă și își desprinse crustele de pe trup ca și cum ar fi încercat să se descotorosească de urmările crimelor. Bău multă apă în încercarea de a-și calma golul dureros cauzat de foame.

Apoi, când războinicii terminară, merseră la caii lor să ia haine noi din sacii de pe șei. După ce se îmbrăcară și se înarmară, se postară santinele în timp ce Primul Mark Tuvor și Gardienii se îmbăiau.

Gardienii reușiră să intre și să iasă din râu fără să stropească și se spălară fără zgomot. În câteva clipe

erau îmbrăcați în robe noi și călare pe ranyhyni. Caii se împrospătaseră trecând în Andelain și rostogolindu-se prin iarbă în timp ce călăreții lor făceau baie. Acum compania era gata de călătorie. Înaltul Nobil Prothall dădu semnalul și grupul porni spre răsărit de-a lungul malului sudic al râului.

Restul zilei fu ușor pentru cai și călăreți. Se găsea iarbă moale sub copite, apă limpede într-o parte, un iz de vitalitate în aer, iar în apropiere însăși imaginea Andelainului părea să pulseze cu sevă robustă. Oamenii Tărâmului își trăgeau vindecarea din ambianța Colinelor. Dar pentru Covenant ziua fu dificilă. Îi era foame, iar prezența vitalizantă a Andelainului nu făcea decât să-i sporească foamea.

Își ținu privirea cât putu mai departe, refuzând imaginea la fel cum refuzase și hrana. Fața lui trasă era brăzdată de linii aspre și ochii i se afundau din cauza hotărârii. Urma o cale dublă: trupul său călărea pe Dura cu încăpățânare, menținându-și poziția în cadrul companiei, dar mintea sa rătăcea prin abisuri, iar vidul lor întunecat îi făcea rău.

N-o s-o fac.

Voia să supraviețuiască.

Nu sunt.

Din când în când *aliantha* apărea drept în calea lui ca o ispitire personală din partea Tărâmului, dar el nu ceda.

Covenant, gândea. Thomas Covenant. Necredinciosul. Lepros proscris necurat. Când o înțepătură a foamei îl făcu să se clatine, își aminti de puterea

însângerată a lui Drool asupra inelului său și hotărârea i se întări.

Din timp în timp Llaura îl privea, cu moartea Woodhelvenului Înalt în ochi, dar el se închidea și mai tare în sine și continua să călărească.

N-o să mai ucid.

Trebuia să mai existe și o altă soluție.

În noaptea aceea constată că inelul lui suferise o schimbare. Orice dovadă că se opusese năvalei roșii dispăruse. Verigheta ardea acum în stacojiu complet sub stăpânirea lunii, luminând rece pe mâna sa ca o reacție plină de lăcomie la puterea lui Drool. A doua zi de dimineață porni la drum sfâșiat între polii opuși ai nebuniei.

Dar în vântul de amiază se simțea o anticipare a verii. Aerul devenea cald și încărcat de parfumul matur al pământului. Plantele înfloreau încrezătoare și păsările cântau apatic. Treptat, Covenant se moleși. Plictiseala slăbi chingile voinței lui. Numai obișnuința de a călări îl mai ținea pe spatele Durei; deveni indiferent la aspectele superficiale. Abia dacă observă când râul începu să se îndepărteze spre nord față de drumul companiei sau când dealurile se înălțară treptat. Se mișca nepăsător în curenții călduți ai zilei. În acea noapte dormi adânc, fără vise, iar în ziua următoare continuă să călărească, amorțit și indiferent.

Mergea ca în somn. Era ca un ținut pustiu prin care rătăcea neglijent; se afla în pericol fără să știe. Moleșeala era primul pas într-o logică inexorabilă, legea leprei. Următorul era cangrena, un iz de carne

putredă atât de oribil încât unii medici nu-l puteau suporta – o duhoare care justifica exilarea leproșilor într-un mod căruia nu i se putea opune nici compasiunea, nici lipsa de prejudecăți. Însă Covenant călătorea prin visul său cu mintea încețoșată de somn.

Când începu să-și revină – în după-amiaza celei de-a treia zile de când părăsiseră Woodhelven Înalt, a optsprezecea de când compania ieșise din Piatra Sărbătorii – se trezi privind către Codrul Morinmoss. Compania se afla pe ultimul deal înainte ca terenul să cadă sub protecția întunecată a copacilor. Morinmoss se întindea la poalele dealului ca o mare unduitoare; marginile sale se cățărau pe coline ca și cum copacii și-ar fi încleștat rădăcinile pe pante, refuzând să se lase trași înapoi. Verdele închis și variat al Codrului se întindea până la orizont spre nord, est și sud. Avea un aspect amenințător; părea să sfideze Căutarea să treacă prin el. Înaltul Nobil Prothall se opri pe culmea dealului privind îndelung peste Codru, cântărind timpul necesar pentru a ocoli Morinmoss comparativ cu primejdia obscură a copacilor.

În cele din urmă descălecă. Privi călăreții, și ochii îi erau încărcați de potențială mânie atunci când rosti:

– Acum o să ne odihnim. Apoi vom intra în Morinmoss și nu ne vom mai opri până când nu vom fi ajuns în partea opusă – cale de aproape o zi și o noapte. În acest timp nu trebuie să arătăm nicio lamă și nicio scânteie. M-ați auzit? Toate săbiile în teci, toate săgețile în tolbe, toate cuțitele învelite, toate vârfurile de lance legate. Și orice scânteie sau sclipire de foc înăbușită.

Nu vreau nicio greșeală. Morinmoss e mai sălbatic decât Grimmerdhore – și nimeni nu intră cu inima ușoară în pădurea asta. Copacii au suferit ani de-a rândul și nu uită de înrudirea lor cu Întunecimea Sufocantă. Și cu toate astea rugați-vă să nu ne strivească.

Făcu o pauză, scrutând compania până când fu sigur că toată lumea înțelesese. Apoi adăugă ceva mai blând:

– E posibil să existe încă un forestal în Morinmoss, cu toate că știința aceasta s-a pierdut din vremurile Profanării.

Unii dintre războinici se încordară auzind cuvântul *forestal*. Dar Covenant, ieșind încet-încet din toropeala sa, nu simțea deloc teama la care se așteptau ei. Întrebă așa cum o mai făcuse cândva:

– Veneraţi copacii?

– Să-i venerăm? Prothall părea nedumerit. Cuvântul ăsta nu-mi e clar.

Covenant se holbă la el.

Un moment mai târziu, Înaltul Nobil reluă:

– Întrebi dacă ne închinăm pădurilor? Bineînțeles. Ele sunt vii, și Puterea Pământului există în tot ce e viu, în piatră, pământ, apă și lemn. Cu siguranță înțelegi că noi suntem slujitori ai acestei Puteri. Iubim viața Tărâmului. Aruncă o privire peste umăr la Codru, apoi continuă: Puterea Pământului ia multe forme între lemn și piatră. Piatra este baza lumii, iar pentru înțelegerea noastră, așa slabă cum e ea, această formă a puterii nu este conștientă de sine. Dar pădurea e altceva.

Cândva, departe în trecut, aproape tot Tărâmul era acoperit de Pădurea Unică – un singur codru viguros

de la Trothgard și *Melenkurion* Zăgazul Cerului la Întinderea Sarangrave și Țărmul Mărilor. Și Pădurea era conștientă. Cunoștea și întâmpina cu bucurie viața nouă pe care oamenii o aduceau Tărâmului. A simțit durere când oamenii – clipe de orbire, de nesăbuință în trecutul Tărâmului – au tăiat și au ars copacii ca să-și facă loc prostiei lor. Ah, e greu să fii mândru de istoria omenirii. Înainte ca informația să se răspândească lent prin Pădure, astfel ca fiecare copac să afle despre primejdie, sute de kilometri de viață au fost decimați. După socotelile noastre, fapta aceasta a luat mult timp – peste o mie de ani. Dar copacilor trebuie să le fi părut un masacru rapid. La sfârșitul acestei perioade nu mai existau decât patru locuri în Tărâm unde spiritul Pădurii mai supraviețuia cu greu, cutremurându-se în suferințe groaznice; și a luat hotărârea să se apere. Timp de mulți ani Codrii Uriașilor, Grimmerdhore, Morinmoss și Întunecimea Sufocantă au trăit, iar conștiința lor a rezistat prin grija forestalilor. Ei au ținut minte, și niciun om, demon sau troglodit care a îndrăznit să intre acolo nu a rămas în viață.

Însă acum chiar și epoca asta a trecut. Nu știm dacă mai trăiește vreun forestal – cu toate că numai un nebun ar nega faptul că prin Întunecimea Sufocantă încă se mai plimbă Caerroil Wildwood. Dar conștiința care permitea copacilor să riposteze se stinge. Nobilii au apărat pădurile încă de când Berek Jumătate-de-Mână a preluat pentru prima dată Toiagul Legii, nu am lăsat forța copacilor să scadă. Totuși spiritul lor slăbește. Despărțiți unul de altul,

cunoașterea colectivă a Pădurilor moare. Iar gloria lumii își slăbește intensitatea.

Prothall făcu o pauză de o clipă înainte de a trage concluzia: În semn de respect față de spiritul rămas și cu venerație față de Puterea Pământului, cerem permisiunea ca atât de mulți oameni să intre în același timp în Codru. Din simplă precauție evităm să aducem vreo ofensă. Spiritul nu a murit. Iar puterea din Morinmoss poate strivi o mie de mii de oameni dacă le-ar provoca vreo suferință copacilor.

– Mai există și alte pericole? întrebă Quaan. Vom avea nevoie de arme?

– Nu. Slujitorii Nobilului Foul au făcut mult rău Pădurilor în trecut. Poate că Grimmerdhore și-a pierdut puterea, dar Morinmoss își amintește. Iar în noaptea asta nu va fi lună. Nici chiar Drool Viermele de Piatră nu e așa de nebun să poruncească oștilor sale să intre acum în Morinmoss. Iar Dispreţuitorul nu a fost niciodată nebun.

În liniște, călăreții descălecară. Câțiva membri ai Eomanului hrăniră caii, în timp ce alții pregăteau o masă ușoară. În curând toți cei din companie, cu excepția lui Covenant, mâncaseră. După masă, în timp ce Gardienii stăteau de veghe, Căutătorii se întinseră să se odihnească înainte de lunga traversare a Codrului.

Când se sculară și fură gata de drum, Prothall înaintă până pe creastă. Vântul era mai puternic acolo; îi umflă roba albastră cu eșarfe negre atunci când ridică toiagul și strigă cu glas puternic:

– Salut, Morinmoss! Codru din Pădurea Unică! Dușman al dușmanilor noștri! Morinmoss, salut!

Glasul său suna plăpând peste întinderea pădurii, fără ecou.

– Noi suntem Nobili – dușmani ai inamicilor tăi, și ucenici ai științei *lillianrill!* Trebuie să trecem dincolo! Ascultă-ne, Morinmoss! Noi urâm topoarele și jocurile care ți-au făcut rău! Dușmanii tăi sunt și ai noștri. Noi nu am adus niciodată lama vreunui topor sau flacăra vreunui foc ca să te atingă – și nici n-o vom face. Morinmoss, ascultă! Lasă-ne să trecem!

Chemarea lui dispăru în adâncurile Codrului. În cele din urmă lăsă în jos brațele și se întoarse la companie. Încălecă pe calul lui și mai privi încă o dată cu asprime călăreții. La semnalul său, porniră să coboare spre marginile vălurite ale Morinmoss.

Păreau să cadă ca o piatră în Codru. Acum încă mai șerpuiau în jos pe panta dealului deasupra copacilor; în clipa următoare pătrunseseră în semiobscuritate și lumina soarelui rămăsese în urma lor ca după o ușă imposibil de regăsit. Birinair mergea în fruntea companiei, cu toiagul de Hirebrand de-a curmezișul gâtului calului; în spatele lui venea Primul Mark Tuvor pe armăsarul ranyhyn Marny – căci ranyhynii nu aveau niciun motiv să se teamă de străvechea mânie a Codrului Morinmoss, iar Marny îl putea ghida pe Birinair dacă bătrânul Hearthrall se rătăcea. În spatele lui Tuvor veneau Prothall și Mhoram, cu Llaura în spatele lui; iar după ei Covenant și Navigatorul. Uriașul continua să-l poarte în brațe pe copilul

adormit. Urmau Quaan și Eomanul său, îngrămădiți între Gardieni.

Aveau loc să treacă. Copacii cu trunchiurile lor într-un amestec de negru și cafeniu-roșcat erau rari, lăsând între ei spațiu pentru arboret și animale; călăreții își găsiră drum fără dificultate. Dar copacii nu erau înalți. Se ridicau până la cinci-șase metri pe niște trunchiuri groase, apoi se desfăceau în ramuri înnodate, atârnând grele de frunze, astfel încât compania era complet învăluită în penumbra Codrului. Ramurile se întrețeseau și fiecare arbore părea să stea cu brațele fixate solid pe umerii semenilor săi. De pe crengi atârnau cortine uriașe de mușchi – închis la culoare, gros, umed, căzând de pe ramuri ca sângele prins de îngheț. Mușchiul se legăna când călăreții încercau să-l dea la o parte, abătându-i din drum. Pe solul moale copitele cailor nu făceau niciun zgomot. Călăreții înaintau tăcut, ca transformați într-o iluzie.

Ferindu-se instinctiv de atingerea întunecată a mușchiului, Covenant privea în perpetuul crepuscul al Codrului. După cât putea să vadă, în toate direcțiile era înconjurat de supărarea grotescă a mușchiului, crengilor și trunchiurilor. Dar dincolo de limitele simțurilor lui putea vedea mai mult – putea vedea, mirosi și auzi în liniștea Codrului inima pădurilor. Acolo copacii își contemplau amintirile lor triste – izbucnirea limpede, incipientă a conștiinței de sine, când spiritul pădurii se întindea grandios peste sute de kilometri de pământ bogat; greutatea apăsătoare a suferinței, ororii și neîncrederii, răspândindu-se ca

valurile pe un ocean până când și cele mai îndepărtate frunze din Tărâm se cutremurau, când începuse masacrarea copacilor, rădăcinile, crengile și totul tăiat și distrus prin topor și foc, iar buturugile târâte departe; fuga și chinul animalelor, ucise și ele sau lăsate fără cămin, bunăstare și speranță; și cântecul limpede al forestalului, a cărui melodie învăța despre tainica, mânioasa plăcere a răzbunării, a strivirii oamenilor neînsemnați și a gustării sângelui lor pe rădăcini; lenta slăbiciune cu care se termina chiar și această ultimă bucurie, lăsând copacii cu nimic altceva decât amintirile lor încremenite și disperarea cu care priveau furia lor căzând în somnolență.

Covenant simțea că ei, copacii, nu știu nimic despre Nobili și prietenie; Nobilii erau prea noi pe Tărâm ca să-și amintească de ei. Nu, era slăbiciunea, eșecul spiritului ceea ce le permitea călăreților să treacă – slăbiciunea, regretul, somnul neajutorat. Ici-colo putea auzi copaci care încă erau conștienți și tânjeau după sânge. Dar erau puțini, prea puțini. Morinmoss putea doar să se reproducă lipsit de forță din cauza propriei sale mortalități străvechi.

O bucată de mușchi îl lovi și îi lăsă umezeală pe față. Se șterse ca și cum ar fi fost acid. Apoi soarele apuse dincolo de Morinmoss și dispăru până și lumina slabă. Covenant se aplecă în șa, acum atent, speriat că Birinair s-ar putea rătăci sau că s-ar putea izbi de o perdea de mușchi care să-l sufoce. Dar în timp ce întunericul se scurgea în aer parcă picurând de pe giulgiul ramurilor, pădurea se transformă. Treptat, o strălucire

argintie apăru pe trunchiuri – apăru și deveni mai puternică pe măsură ce noaptea umplea Codrul, până când fiecare copac ajunse să pâlpâie ca un suflet pierdut în penumbră. Lumina argintie era destul de puternică pentru ca grupul să vadă drumul. Peste tiparul schimbător al licărelor, perdelele de mușchi atârnau ca niște umbre ale unui abis – găuri negre în vid – dând pădurii un aspect pătat, lepros. Dar compania se strânse la un loc și continuă să meargă prin noaptea iluminată numai de strălucirea copacilor și de focul roșu al inelului lui Covenant.

I se părea că aude copacii șoptind cu oroare, ofensați de verigheta lui. Strălucirea roșie pulsantă îl oripila. Degete de mușchi îi cercetau fața cu atingeri umede. Își strânse mâinile deasupra inimii, încercând să se împingă în sine, să se micșoreze și să treacă neobservat – călărea ca și când ar fi avut un topor sub robă și ar fi fost îngrozit ca nu cumva copacii să-l descopere.

Drumul lung trecu la fel ca durerea dintr-o rană. Pulsațiile acute se estompară în cele din urmă, iar compania ajunse din nou să înainteze prin semiîntunericul zilei. Covenant se cutremură și se autoanaliză. Ceea ce văzu îl lăsă mut. Simțea că rezervorul lui de furie era umplut de beznă. Dar era prins în capcana unor circumstanțe insolubile. Bezna era o cupă pe care nu putea nici s-o bea, nici s-o refuze.

Și tremura de foame.

Abia se putea abține să nu reacționeze violent la strânsoarea umedă a mușchiului.

Compania continua să călătorească prin amurgul perpetuu din Morinmoss. Erau tăcuți, înăbușiți de giulgiul de ramuri; în liniștea grețoasă, Covenant se simțea pierdut de parcă ar fi rătăcit drumul prin străvechea Pădure care acoperea întregul Tărâm. Cu o răbdare de furie se apleca și se ferea de atingerea mușchiului. Timpul trecea, iar dorința lui de a urla creștea.

În sfârșit Birinair își flutură toiagul deasupra capului și emise un strigăt slab. Caii înțeleseră; porniră într-un galop împiedicat și obosit alături de pasul puternic al ranyhynilor. Pentru o clipă copacii părură că se retrag, îndepărtându-se de turbarea companiei. Apoi călăreții ieșiră la lumină. Se pomeniră sub un soare de amiază pe o pantă care se înclina treptat către un râu situat drept în calea lor. Birinair și Marny îi aduseseră fără greșeală la Vadul Rătăcirii. Cu strigăte răgușite de ușurare, războinicii dădură pinteni cailor și compania coborî dealul într-un galop susținut. Curând caii se aruncară în apă, stropindu-se pe ei și pe bucuroșii lor călăreți cu dușul răcoros al Vadului Rătăcirii. Pe malul sudic, Prothall ordonă oprirea. Traversarea Codrului Morinmoss se încheiase.

Abia acum compania simți prețul traversării. Veghea pe nemâncate îi slăbise pe călăreți. Dar caii erau într-o stare și mai proastă. Tremurau de epuizare. Când ultimul lor galop se termină, gâturile și spinările li se încovoiară; abia dacă mai aveau puterea să mănânce sau să bea. În ciuda nechezatului încurajator al ranyhynilor, doi dintre mustangii Eomanului

se prăbușiră în iarbă, iar ceilalți din jur stăteau în picioare cu genunchii nesiguri ca ai unor mânji.

– Odihniți-vă, odihniți-vă, zise Prothall cu neliniște reumatică. Astăzi nu mergem mai departe.

Se plimbă printre cai, atingându-i cu mâinile sale bătrâne și murmurând un cântec întăritor.

Numai ranyhynii și Gardienii nu erau marcați de oboseală. Navigatorul depuse copilul în brațele Llaurei, apoi se lăsă să cadă ostenit pe spate în iarba aspră. De când compania părăsise Woodhelven Înalt fusese nefiresc de tăcut; evitase să vorbească de parcă s-ar fi temut ca vocea să nu-l trădeze. Acum, fără ajutorul cântecului și râsului, părea să simtă și el tensiunea călătoriei.

Covenant se întrebă dacă îl va mai auzi vreodată pe uriaș râzând.

Amărât, întinse mâna să-și ia toiagul de pe șaua Durei și observă pentru prima dată ce făcuse Morinmoss cu roba sa albă. Era stropită și vărgată cu pete de un verde întunecat – urmele mușchiului.

Petele îl ofensau. Încruntându-se, privi de jur împrejurul companiei. Ceilalți călăreți probabil erau mai abili la evitarea perdelelor de mușchi; ei nu purtau semnele verzi. Nobilul Mhoram era singura excepție; fiecare umăr al robei lui avea o dungă întunecată, ca un însemn.

Covenant frecă brutal verdele, dar era uscat și imprimat. Bezna îi șoptea în urechi ca zvonul îndepărtat al unei avalanșe. Umerii i se strânseră ca ai unui strangulator. Se întoarse cu spatele la Căutători,

cufundându-se din nou în râu. Apucând roba între degete, încercă să șteargă urmele Codrului.

Dar petele deveniseră parte din material, de neșters; se lipeau de robă însemnând-o ca pe o hartă a unor regiuni neexplorate. Într-un acces de frustrare lovi râul cu pumnii. Dar curentul șterse vălurelele ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Se îndreptă de spate, ud, în mijlocul râului. Inima îi bătea din greu în piept. Pentru o clipă crezu că furia lui va trebui fie să se reverse, fie să-l doboare pe fundul apei.

Nimic din toate astea nu se întâmplă... Falca îi tremura. Nu pot să suport.

Apoi auzi un strigăt slab de surpriză dinspre companie. O clipă mai târziu Mhoram porunci calm:

– Covenant. Vino.

Scuipând proteste împotriva a atât de multe lucruri pe care nu le putea numi, se întoarse. Căutătorii stăteau toți cu fața în direcția opusă lui, concentrându-și atenția asupra a ceva ce el nu putea vedea din cauza apei din ochi.

Mhoram repetă:

– Vino.

Covenant își șterse ochii, înaintă prin apă până la mal și ieși din râu. Își croi drum picurând prin mijlocul Eomanului până la Mhoram și Prothall.

În fața lor stătea o femeie ciudată.

Era zveltă, slabă – înaltă cel mult până la umărul lui Covenant – și îmbrăcată într-o haină cafeniu-închis care îi lăsa brațele și picioarele libere. Pielea îi era arsă

de soare până la culoarea pământului. Părul lung și negru îl purta legat într-o singură coadă cu un șiret gros. Efectul era unul de severitate, dar aspectul era îmblânzit de un mic colier de flori galbene. În ciuda dimensiunilor, avea o atitudine mândră, cu brațele încrucișate și picioarele ușor depărtate, ca și cum ar fi putut refuza intrarea companiei pe Câmpiile lui Ra dacă așa ar fi dorit. Urmări apropierea lui Covenant de parcă l-ar fi așteptat.

Când el se opri, alăturându-se lui Mhoram și Prothall, ea ridică mâna oferindu-le șovăitor salutul de bun venit, ca și cum gestul nu ar fi fost firesc pentru ea.

– Salut, Prinț al Inelului, zise ea cu glas limpede, nechezat. Cunoaștem aurul alb. Îl omagiem și îl slujim. Fii bine-venit.

El își scutură apa de pe frunte și se holbă la ea.

După ce îl salută, femeia se întoarse cu precizie rituală către fiecare dintre ceilalți.

– Salut, Înalt Nobil Prothall. Salut, Nobil Mhoram. Salut, Lup de Mare Navigatorul Spumei. Salut, Prim Mark Tuvor. Salut, Warhaft Quaan.

Pe rând, ei o salutară cu gravitate, ca și cum ar fi recunoscut-o drept o persoană cu autoritate. După aceea ea zise:

– Eu sunt Roaba Coamei Lithe. Vă vedem. Vorbiți. Câmpiile lui Ra nu sunt deschise oricui.

Prothall păși în față. Ridică toiagul cu ambele mâini la nivelul frunții și se înclină adânc. Văzând asta, femeia schiță un zâmbet. Cu palmele lângă cap, răspunse salutului. De data asta mișcarea ei fu lină, firească.

– Ne cunoşti, zise. Veniţi de departe, dar voi nu sunteţi neştiutori.

Prothall replică:

– Ştim că Robii Coamei sunt cei dintâi îngrijitori ai ranyhynilor. Sunteţi cei mai onoraţi dintre rameni. Şi voi ne cunoaşteţi pe noi.

Acum se afla mai aproape de ea şi uşoara încovoiere datorată vârstei îl făcea să pară că se înclină peste ea. Pielea ei cafenie şi roba lui albastră se accentuau reciproc, ca pământul şi cerul. Dar ea tot era reţinută.

– Nu. Nu ştim. Veniţi de departe. Necunoscuţi.

– Şi totuşi ne rosteşti numele.

Ea ridică din umeri.

– Suntem prudenţi. Noi v-am urmărit încă de când aţi ieşit din Morinmoss. V-am auzit vorbind.

Noi? se întrebă Covenant zăpăcit.

Lent, ochii ei parcurseră compania.

– Îi cunoaştem pe cei care nu dorm – Gardienii Sângelui. Nu părea mulţumită să-i vadă: Îi pun în pericol pe ranyhyni. Dar noi slujim. Ei sunt bine-veniţi. Apoi privirea ei ajunse la cei doi cai prăbuşiţi, şi nările îi fremătară: Aveţi urgenţe? întrebă, dar tonul ei spunea că existau puţine justificări pentru starea mustangilor pe care le-ar fi acceptat.

Acum Covenant înţelese de ce ea ezita să-i primească pe Nobili cu braţele deschise, cu toate că îi erau cunoscuţi cel puţin după legendă şi reputaţie; nu accepta uşor pătrunderea pe Câmpiile lui Ra a celor care tratau rău caii.

Înaltul Nobil răspunse autoritar:

– Da. Prințul Colțului trăiește.

Lithe tresări. Când ochii ei reveniră la Covenant erau încărcați de urme de teamă distantă.

– Prințul Colțului, șuieră ea. Dușmanul Pământului și al ranyhynilor. Da. Aurul alb știe. Prințul Inelului este aici. Deodată tonul ei deveni dur: Să-i salveze pe ranyhyni de la moarte.

Se uita la Covenant ca și cum ar fi așteptat promisiuni din partea lui.

Nu avea niciuna pentru ea. Stătea furios, ud, prea copleșit de foame ca să reacționeze prin refuz, încuviințare sau rușine. Curând ea renunță, nedumerită. Îl întrebă pe Prothall:

– El cine e? Ce fel de om?

Cu un zâmbet ambivalent, Prothall zise:

– El este Prim-Nobil Thomas Covenant, Necredinciosul, purtător al aurului alb. E străin de Tărâm. Nu te îndoi de el. A întors lupta în favoarea noastră atunci când am fost asediați de slujitorii Prințului Colțului, troglodiți, demoni-abjecți și un grifon născut în cine știe ce peșteră a răului.

Lithe dădu din cap neutru, ca și cum nu i-ar fi înțeles toate cuvintele. Însă după un timp spuse:

– Există o situație de urgență. Nicio acțiune împotriva Prințului Colțului nu trebuie împiedicată sau amânată. Au mai fost și alte semne. Fiarele au căutat să traverseze Câmpiile. Înalt Nobil Prothall, fiți bine-veniți pe Câmpiile lui Ra. Veniți cât puteți de repede la Vatra Oamenilor. Trebuie să ținem sfat.

– Primirea voastră ne onorează, răspunse Înaltul Nobil. Vă întoarcem onoarea acceptând-o. Vom ajunge la Vatra Oamenilor poimâine – dacă rezistă caii.

Discursul lui prudent o făcu pe Lithe să râdă ușor.

– O să fiți oaspeții ramenilor înainte ca soarele să apună a doua oară. Niciodată nu am servit ranyhynii fără să avem destule cunoștințe. Corzi! Sus! Iată un test pentru Împlinire.

Imediat își făcură apariția patru personaje; se ridicară dintr-odată din iarbă într-un semicerc larg în jurul companiei, ca răsăriți din pământ. Cei patru, trei bărbați și o femeie, erau la fel de supli ca și Roaba Coamei Lithe și îmbrăcați la fel ca ea, în cafeniu peste pielea bronzată; dar ei nu purtau flori și aveau bucăți scurte de frânghie înfășurate în jurul taliei.

– Haideți, Corzi, zise Lithe. Nu-i mai pândiți pe călăreți. M-ați auzit urându-le bun venit. Acum îngrijiți-vă de caii și de siguranța lor. Trebuie să ajungă la Vatra Oamenilor mâine, înainte de căderea nopții. Cei patru rameni se apropiară, iar Lithe îi spuse lui Prothall: Ei sunt Corzii mei – Thew, Hurn, Grace și Rustah. Sunt vânători. În timp ce învață modul de viață al ranyhynilor și știința Robilor Coamei, apără Câmpiile de fiarele periculoase. Am petrecut mult timp cu ei – pot să aibă grijă de caii voștri.

Înclinându-se curtenitor către companie, Corzii se duseră direct la cai și începură să-i examineze.

– Acum, continuă Lithe, eu trebuie să plec. Vestea despre sosirea voastră trebuie să străbată Câmpiile și să vi se pregătească câte un Winhome. Urmați-l pe

Rustah. El e cel mai aproape de Împlinirea ca Rob al Coamei. Salut, Nobili! Vom cina împreună la căderea nopții următoare.

Fără să aștepte răspunsul, Roaba Coamei se întoarse spre sud și o luă la fugă. Alerga cu o viteză surprinzătoare; în câteva clipe traversase un deal și dispăruse din vedere.

Urmărind-o, Mhoram îi zise lui Covenant:

– Se spune că un Rob al Coamei poate să alerge ca un ranyhyn – pentru scurt timp.

În spatele lor, Cord Hurn murmură:

– Așa se spune și e adevărat.

Mhoram se întoarse cu fața la Cord. Stătea parcă așteptând să vorbească. Înfățișarea lui aducea mult cu a lui Lithe, cu toate că lui nu i se permisese să-și lase părul la fel de lung ca al ei, iar trăsăturile sale aveau o expresie de încăpățânare. Când obținu atenția lui Mhoram zise:

– Există o iarbă care îi va vindeca pe caii voștri. Trebuie să vă părăsesc ca să o aduc.

Amabil, Nobilul răspunse:

– Tu știi mai bine. Fă cum crezi.

Ochii lui Hurn se măriră, ca și cum nu s-ar fi așteptat să audă vorbe bune din partea unor oameni care maltrataseră caii. Apoi, nesigur pe mișcările lui, îl salută pe Mhoram după obiceiul Nobililor. Mhoram îi răspunse cu o plecăciune ramenă. Hurn zâmbi larg și era pe punctul de a o rupe la fugă când Covenant îl întrebă subit:

– De ce nu mergeți călare? Aveți toți ranyhynii ăia.

Mhoram se mișcă repede să-l oprească pe Covenant. Dar răul fusese deja făcut. Hurn se holbă de parcă ar fi auzit o blasfemie, iar degetele lui puternice smulseră frânghia de la brâu, ținând-o între pumni ca pe un ștreang.

– Noi nu călărim.

– Ai grijă, Hurn, interveni Cord Rustah cu blândețe. Roaba Coamei l-a primit.

Hurn se uită urât la tovarășul lui, apoi își reînnodă brutal frânghia în jurul taliei. Se răsuci pe călcâie și curând dispăru din vedere.

Apucând brațul lui Covenant, Mhoram spuse aspru:

– Ramenii îi slujesc pe ranyhyni. Ăsta e scopul vieții lor. Nu-i jigni, Necredinciosule. Sunt iuți la mânie și vânătorii cei mai letali din Tărâm. Pot să fie o sută dintre ei în limitele în care se aude vocea mea, și nu vei ști niciodată. Dacă ei decid să te omoare, vei muri ignorant.

Covenant simți forța avertismentului. Părea să investească iarba din jur cu ochi care priveau încruntat. Simțea că iese în evidență, ca și cum roba sa pătată cu verde ar fi fost un indicator pentru intențiile rele ascunse în pământ. Tremura din nou.

În timp ce Hurn era plecat, ceilalți Corzi se ocupau de cai – mângâindu-i, ademenindu-i să primească apă și hrană. Sub mâinile lor, cei mai mulți dintre mustangi își reveniră. Satisfăcuți că animalele se aflau pe mâini bune, Nobilii se duseră să discute cu Tuvor și Quaan; în jurul lor, războinicii începură să pregătească masa.

Covenant blestemă aromele. Se întinse pe iarba aspră și încercă să-și potolească golul care îl rodea în stomac uitându-se la cer. Osteneala îl doborî și ațipi pentru câteva clipe. Dar curând fu trezit de un nou miros care îi provocă înțepături de foame. Venea de la grămezile de flori stufoase, bogate, pe care le mestecau caii – ierburile de leac pe care Cord Hurn le adusese pentru ei. Toți caii erau acum în picioare și păreau să capete vizibil puteri pe măsură ce mâncau. Mirosul înțepător al florilor îi provocă lui Covenant o imagine de moment cu el însuși așezat pe coate și genunchi, mestecând precum caii, și murmură cu o ferocitate reținută:

– Nenorociții de cai mănâncă mai bine decât noi.

Cord Rustah zise cu un surâs ciudat:

– Iarba asta e otrăvitoare pentru oameni. Este *amanibhavam*, floarea sănătății și a nebuniei. Pe cai îi vindecă, dar bărbații și femeile... ah, nu sunt pe măsura ei.

Covenant îi răspunse cu o căutătură urâtă și încercă să-și înăbușe geamătul foamei. Simțea o dorință perversă să guste iarba; simțurile lui o găseau agreabilă. Totuși gândul că ajunsese atât de jos îl deprimă, și îi savură amărăciunea în loc de hrană.

Cu siguranță plantele făceau minuni asupra cailor. În scurt timp mâncau și beau normal – și arătau destul de robuști ca să-i poarte iarăși pe călăreți. Corzii îi declarară gata de călătorie. Curând călăreții își reluară drumul spre sud peste colinele lui Ra, cu ramenii alergând ușor pe lângă ei.

Sub copitele cailor, câmpiile acoperite de iarbă se rostogoleau și unduiau ca niște talazuri blânde, dând companiei impresia de viteză. Trecură peste iarba deasă urcând și coborând pante scurte și line, prin văi puțin adânci, printre crânguri și copaci pitici de pe marginea pârâiașelor, peste șesuri largi. Era un ținut aspru. Cu excepția credincioasei *aliantha*, terenul nu susținea niciun pom fructifer, plantă cultivată sau alte flori în afară de *amanibhavam*. Totuși Câmpiile păreau pline de o esență de viață, ca și cum dealurile joase ar fi fost formate de pulsul pământului și iarba aspră ar fi fost suficientă ca să hrănească orice ființă destul de puternică să o suporte. Când soarele începu să apună, ferigile de pe coastele dealurilor străluceau violet. Turme de antilope ieșiră din păduri să bea apă din pârâuri și ciorile se îngrămădiră zgomotoase în copacii cu frunze aspre care punctau șesurile.

Dar călăreții își concentrau atenția asupra ranyhynilor liberi. Fie galopând ca niște steaguri triumfale, fie zburdând împreună în jocurile serii, semeții cai purtau o aură de maiestuozitate ca și cum însuși pământul peste care hoinăreau ar fi fost mândru de crearea lor. Strigau cu veselie nestăvilită către purtătorii Gardienilor, iar aceștia executau scurte dansuri din copite parcă neputându-și reține exaltarea dată de întoarcerea acasă. Apoi ranyhynii liberi fugiră, cu sânge năvalnic și energie dezlănțuită, nechezând în alergare. Chemările lor făceau aerul să scânteieze de vitalitate.

Curând soarele apuse, luându-și adio de la Câmpii cu o strălucire portocalie. Covenant îl privi

dispărând cu o satisfacție mohorâtă. Era sătul de cai – sătul de ranyhyni, rameni, Gardieni ai Sângelui, Nobili și Căutări, sătul de neliniștea vieții. Își dorea întuneric și somn, în ciuda focului sângeriu al inelului său, a lunii noi care răsărea, a aripilor de corb ale ororii.

Dar când soarele dispăru Rustah îi spuse lui Prothall că vor trebui să-și continue drumul. Erau în pericol, spuse. Alți rameni lăsaseră în iarbă semne de avertizare. Compania trebuia să meargă înainte până când s-ar fi aflat în siguranță – încă vreo câțiva kilometri. Așadar își continuară călătoria. Mai târziu se ridică luna, și argintiul ei pângărit transformă noaptea în sânge, provocând o reacție bolnăvicioasă din partea inelului lui Covenant și a sufletului său flămând.

Atunci Rustah îi încetini, făcându-le semn să tacă. Pe cât puteau de furiș, cotiră pe partea dinspre sud a unui deal și se opriră imediat sub creastă. Compania descălecă, lăsă câțiva Gardieni de pază la cai și îi urmară pe Corzi pe culmea dealului.

Înspre nord se întindea un teritoriu plat, jos. Corzii îl parcurseră un timp cu privirile, apoi arătară cu degetul. Covenant simți că îi obosesc ochii în semiîntunericul amurgului până când i se păru că zărește o pată mai închisă la culoare deplasându-se spre sud peste câmpie.

– *Kresh*, șopti Hurn. Lupii galbeni – neamul Prințului Colțului. Au traversat Vadul Rătăcirii.

– Așteptați-ne, șuieră Rustah. O să fiți în siguranță.

El și ceilalți Corzi dispărură în noapte.

Instinctiv, compania se strânse, privind cu ochi arzători prin lumina roșie subțire care părea să izvorască precum o sudoare din întunecimea mișcătoare de pe câmpie. Încordați, așteptau în liniște, abia respirând.

Pietten stătea în brațele Llaurei, vigilent ca o santinelă.

Covenant află mai târziu că haita număra cincisprezece lupi galbeni uriași. Ajungeau la înălțimea taliei unui om; aveau fălci masive dotate cu colți curbați, ascuțiți, și ochi galbeni devoratori. Luaseră urma a doi mânji ranyhyni protejați numai de un armăsar și iapa lui. Legendele ramene spuneau că răsuflarea unui astfel de kresh era destul de fierbinte încât să pârjolească pământul, și lăsau în urmă o dâră de durere pe acolo unde îi purtau jafurile lor. Dar acum Covenant nu vedea decât întunecimea apropiindu-se, crescând clipă de clipă.

Apoi ochilor lui nesiguri li se păru că partea din spate a haitei se rotește într-o scurtă confuzie; în timp ce lupii continuau să înainteze, crezu că vede două sau trei puncte negre rămânând nemișcate pe câmpie. Haita se tulbură din nou. De data asta câteva urlete scurte de surpriză și spaimă întrerupseră liniștea. Un urlet aspru fu brusc înăbușit. În clipa următoare haita porni drept către companie, lăsând în urmă încă cinci puncte. Acum Covenant era sigur că punctele erau lupi morți.

Încă trei *kresh* căzură. Dar putu să vadă cum trei siluete se ridicară dintre morți, sprintând după supraviețuitori.

Dispărură în umbrele de la poalele dealului. Din întuneric se auziră zgomote de luptă furioasă, clănțănit de fălci care își ratau prada, oase trosnind.

Liniștea inundă din nou noaptea. Atenția companiei se ascuți, căci nu puteau vedea nimic; umbrele se întindeau aproape până pe vârful dealului pe care stăteau ei.

Deodată auziră sunetele unei alergări frenetice. Venea direct către ei.

Prothall sări în față. Ridică toiagul și focul albastru izbucni din vârful lui. Lumina subită revelă un lup singuratic cu ochi plini de ură năpustindu-se asupra lui.

Tuvor i se alătură lui Prothall cu o fracțiune de secundă înaintea Navigatorului. Dar uriașul se repezi în întâmpinarea atacului lupului.

Atunci, fără niciun avertisment, Cord Grace se înălță din ascunzătoarea ei drept în fața lupului. Își executa mișcările lin ca un dans. În timp ce se ridica, își eliberă cu o smucitură rapidă frânghia. Când *kreshul* sări asupra ei, îi prinse gâtul într-un laț, răsucindu-se într-o parte ca să se fixeze bine pe picioare. Forța atacului lupului atunci când se strânse șireangul îi rupse gâtul. Smucitura o dezechilibră, dar se rostogoli ușor pe o parte, păstrând tensiunea în frânghie, și reveni pe picioare într-o poziție perfectă ca să termine kreshul dacă ar mai fi fost încă în viață.

Eomanul reacționă la performanța ei cu un murmur de admirație. Ea le aruncă o privire și zâmbi modestă în lumina albastră a toiagului lui Prothall. Apoi

se întoarse să-i felicite pe ceilalți Corzi care reveneau din umbra dealului. Erau teferi. Toți lupii fuseseră uciși.

Coborând toiagul, Prothall le oferi Corzilor o plecăciune ramenă.

– Bravo, zise.

Ei se înclinară drept răspuns.

Când toiagul se stinse, întunecimea roșie se întoarse peste deal. În lumina sângerie călăreții se întoarseră la caii lor. Dar Bannor păși peste lupul mort și trase frânghia lui Grace din jurul gâtului lui. Apucă funia ca pentru luptă și o întinse.

– O armă bună, rosti cu glasul lui ciudat, lipsit de inflexiuni. Ramenii au făcut treabă bună cu ea în zilele când Înaltul Nobil Kevin lupta pe față împotriva Corupției.

Ceva din tonul lui îi reaminti lui Covenant că Gardienii Sângelui erau bărbați robuști care trăiau în castitate de peste două mii de ani.

Apoi, dintr-un impuls obscur, Bannor își încordă mușchii și frânghia plesni. Ridicând ușor din umeri, aruncă bucățile peste *kreshul* mort. Mișcarea lui avea fermitatea definitivă a unei profeții. Fără să-i arunce o privire lui Cord Grace, părăsi creasta dealului ca să încalece pe ranyhynul care îl alesese.

19
ALEGEREA PRINŢULUI INELULUI

Cord Rustah îl informă pe Prothall că, după obiceiul ramen, cei daţi morţii de ranyhyni erau lăsaţi vulturilor. Ramenii nu doreau să-i onoreze pe *kresh* sau să insulte pământul îngropându-i, iar rugurile atrăgeau pericolul incendierii Câmpiilor. Aşadar călăreţii se puteau odihni abia după ce caii lor erau departe de duhoarea morţii. Cordul conduse compania către sud aproape cinci kilometri înainte de a fi mulţumit că nicio adiere a nopţii nu ar putea aduce vreo neliniște animalelor. Abia atunci Căutarea instală tabără.

Covenant dormi iepureşte, ca şi cum ar fi avut un spin sub stomac; iar în zori se simţi slăbit de parcă întreaga noapte şi-ar fi petrecut-o încercând să contracareze foamea. Când nasul său simţi din nou aroma otrăvitoarei *amanibhavam*, senzaţia îi făcu ochii să lăcrimeze ca în urma unei lovituri.

Nu credea că mai putea sta mult timp în picioare. Dar încă nu avea răspunsul de care avea nevoie. Nu

avusese nicio nouă revelație interioară, iar lucrătura verde a Codrului Morinmoss pe roba lui părea de necitit. Un instinct sigur îi spunea că ar putea găsi ceea ce îi lipsea prin foamea extremă. Când tovarășii lui terminară de mâncat și fură gata de drum, încălecă tăcut pe Dura și merse împreună cu ei. Din când în când ochii îi picurau, inconștient, deși nu plângea. Se simțea asaltat de patimă, dar nu o putea lăsa să izbucnească. Suferința leprei nu îi permitea o asemenea ușurare.

În contrast cu cenușiul rece al dispoziției sale, ziua era veselă, luminoasă, cu soare neumbrit de nori și un vânt călduț dinspre nord, cu cer senin și coline molcome. Restul companiei cedase repede vrăjii Câmpiilor – o incantație țesută de hoinăreala mândră a ranyhynilor. Din când în când caii puternici alergau sau galopau pe lângă ei, privind pieziș la călăreți cu bucurie în ochi și chemări sclipind dornic în glasuri. Vederea lor adăuga energie pasului Corzilor, și în cursul dimineții Grace și Thew cântară împreună:

Fugi, ranyhyn,
în galop, în joacă –
să mănânci, să bei și părul tău să strălucească.
Tu ești măduva pământului.
Niciun frâu nu te va supune, nici nu te va controla,
nicio gheară și niciun dinte nu vor rămâne
nepedepsite;
nu va curge nicio picătură din sângele cailor
fără iarba de leac.

Noi suntem rameni, născuți să vă slujim:
Robii Coamei vă țesălă,
Corzii vă protejează,
Winhomii vă pregătesc vetrele și paturile.
Picioarele noastre nu ne duc inimile departe.
Copite crescute din iarbă și stele în frunte;
picioarele și greabănul sunt florile pământului;
ranyhyn semeț, galopează, fugi –
Noi slujim Cozile Cerului,
Coamele Lumii.

Auzind cântecul, ranyhynii începură să țopăie în jurul companiei, alergând atât de lin încât solul parcă unduia sub pașii lor.

În brațele Navigatorului, Pietten se foi și se scutură pentru un timp de somnul din timpul zilei ca să urmărească ranyhynii cu un fel de dorință în ochii lui goi. Prothall și Mhoram stăteau relaxați în șei, ca și cum pentru prima dată de când părăsiseră Piatra Sărbătorii simțeau că întreaga companie se afla în siguranță. Iar lacrimile curgeau pe fața lui Covenant ca pe un perete.

În goliciunea sa, căldura soarelui îi năucea. Capul părea să-i fulgere, iar senzația îl făcea să se simtă ca suit la o înălțime nesigură, unde prăpastii de iarbă ametitoare se repezeau ca lupii la călcâiele lui. Însă *clingorul* șeii îl ținea pe spatele Durei. După un timp ațipi, visând că dansa, plângea și făcea dragoste la comanda unor păpușari satirici.

Când se trezi era în mijlocul după-amiezii și cea mai mare parte a orizontului din față era acoperită

de munți. Compania scosese un timp bun. De fapt, acum caii mergeau într-un galop ușor, ca și când Câmpiile le-ar fi dat mai multă energie decât puteau ei reține. Pentru o clipă se gândi la Vatra Oamenilor unde, prevedea el, un respect prost înțeles și lipsit de valoare față de verigheta sa l-ar expune ranyhynilor drept un potențial călăreț. Cu siguranță acesta era unul dintre motivele pentru care Prothall alesese să viziteze Câmpiile lui Ra înainte de a se apropia de Muntele Tunetului. Să-l onoreze pe Prim-Nobil, pe Prințul Inelului. Of, drace! Încercă să se imagineze călărind un ranyhyn, dar imaginația sa nu putea face pasul; mai mult decât orice altceva cu excepția Andelainului, caii semeți, periculoși, încărcați de Puterea Pământului reprezentau chintesența Tărâmului. Iar Joan fusese îmblânzitoare de cai. Din anumite motive gândul îl făcu să simtă înțepături în nas, dar încercă să-și rețină lacrimile scrâșnind din dinți.

Își petrecu restul după amiezii privind munții. Creșteau în fața companiei ca și cum vârfurile s-ar fi ridicat încet în picioare. Curbându-se înspre sud și nord-est, lanțul nu era la fel de înalt ca munții din spatele Mithil Stonedown, dar era zimțat și accidentat, parcă presărat cu stânci ascuțite pentru a-l face inaccesibil, impenetrabil. Covenant nu știa ce se găsea în spatele acestor munți și nici nu voia să știe. Impenetrabilitatea lor îi oferea un confort obscur, ca și cum ar fi stat între el și ceva ce nu ar fi suportat să vadă.

Se înălțau tot mai rapid pe măsură ce compania înainta în galop ușor către ei. Soarele se cufunda în

câmpiile dinspre apus când călăreții atinseră poalele abrupte ale lanțului muntos. Aveau spatele colorat în portocaliu și roz când traversară o ultimă ridicătură și ajunseră într-un luminiș larg la poalele stâncilor.

Acolo, în sfârșit, se afla Vatra Oamenilor.

Partea de jos a suprafeței stâncii se înclina pe ultimii aproximativ o sută de metri spre interior de-a lungul unui semi-oval, formând o peșteră ca un lighean vertical săpat adânc în piatră. Departe în fundul peșterii, protejate de capriciile vremii și totuși expuse aerului liber, se aflau corturile rotunde ale familiilor ramene. Iar în față, la adăpostul stâncii, se afla zona comună, spațiul liber și focurile la care ramenii găteau, discutau, dansau și cântau împreună atunci când nu erau plecați pe Câmpii cu ranyhynii. Întregul loc părea auster, ca și cum generațiile de rameni nu și-ar fi săpat în piatră un cămin pentru ei; căci Vatra Oamenilor era numai un centru, un punct de plecare pentru rătăcirea pe Câmpii a unui popor nomad.

Vreo șaptezeci de rameni se adunaseră să urmărească apropierea companiei. Aproape toți erau Winhomi, cei mai tineri și cei mai bătrâni dintre rameni și alții care aveau nevoie de siguranță și un pat liniștit. Spre deosebire de Corzi și Robii Coamei, ei nu aveau frânghii de luptă.

Dar Lithe se afla acolo, ieșind în întâmpinarea companiei însoțită de alți trei rameni pe care Covenant îi luă de asemenea drept Robi ai Coamei; aveau coliere de flori ca al ei și își purtau funiile în păr, nu la talie. Compania se opri, iar Prothall descălecă în

fața Robilor Coamei. Se înclină după obiceiul ramen, iar ei gesticulară drept răspuns.

– Salut din nou, Nobili de departe, zise Lithe. Salut, Prinț al Inelului, Înalt Nobil, Uriaș și Gardieni ai Sângelui. Fiți bine-veniți în căminul Vetrei Oamenilor.

La salutul ei, câțiva Winhomi apărură de sub stâncă. Descălecând, fiecare fu întâmpinat de un Winhome surâzător purtând o mică banderolă împletită din flori. Cu gesturi rituale, prinseră banderola la încheieturile mâinilor drepte ale oaspeților.

Covenant descălecă de pe Dura și descoperi o fată ramenă în același timp timidă și îndrăzneață, nu mai mare de cincisprezece sau șaisprezece ani, stând în fața lui. Avea păr negru frumos, căzut pe umeri, și ochi căprui mari și blânzi. Nu zâmbea; părea speriată să-l întâmpine pe Prințul Inelului, purtătorul aurului alb. Cu grijă, se întinse puțin să-i prindă florile la încheietură.

Mirosul lor îl înțepă și aproape că i se făcu greață. Banderola era împletită din *amanibhavam*. Izul ei îi ardea nasul ca un acid, îi făcea atât de foame încât simți că era pe punctul să vomite bucăți de goliciune. Nu reuși să-și împiedice lacrimile care îi curgeau din ochi.

Cu o față solemnă, fata Winhome ridică mâinile și îi atinse lacrimile ca și cum ar fi fost prețioase.

În spatele lui, ranyhynii Gardienilor galopau înspre libertatea Câmpiilor. Corzii duseseră caii companiei pentru a fi îngrijiți, și alți rameni alergară în luminiș la auzirea veștii despre sosirea Căutării. Dar Covenant rămase cu ochii asupra fetei, holbându-se la ea ca și

cum ar fi fost un fel de mâncare. În cele din urmă ea spuse ca răspuns la privirea lui:

– Eu sunt Winhome Gay. În curând o să acumulez destule cunoştinţe ca să devin Cord. După un moment de ezitare, adăugă: Eu trebuie să am grijă de tine cât timp ne eşti oaspete.

Fiindcă el nu răspunse, continuă grăbită:

– Pot să te servească alţii dacă eu nu sunt acceptată.

Covenant continuă să tacă, agăţându-se de ferocitatea lui inutilă. Apoi îşi adună puterile pentru un refuz categoric.

– N-am nevoie de nimic. Nu mă atinge.

Cuvintele îi provocară dureri în gât. O mână îi atinse umărul. Privi în jur şi îl descoperi pe Navigator alături de el. Uriaşul se uita în jos la Covenant, dar vorbi către durerea dată de respingere de pe faţa a lui Gay.

– Nu fi tristă, micuţă Winhome, murmură el. Covenant Prinţul Inelului ne testează. Nu vorbeşte din inimă.

Gay îi zâmbi recunoscătoare Navigatorului, apoi zise cu o subită impertinenţă:

– Nu-s aşa de mică, uriaşule. Mărimea ta te înşală. Sunt aproape Cord.

Aparent umorul ei avu nevoie de câteva secunde până să ajungă la Navigator. Apoi barba lui ţepoasă tresări. Brusc, începu să râdă. Veselia lui spori; reverberă de pe stânca de deasupra Vetrei Oamenilor până când muntele păru să-i împărtăşească buna dispoziţie, iar sunetul molipsitor se răspândi şi în curând toată

lumea din jur râdea fără să știe de ce. Mult timp revărsă hohote ca și cum ar fi aruncat afară resturi din sufletul lui.

Dar Covenant întoarse spatele, incapabil să suporte greutatea veseliei uriașului. Pe focurile iadului, gemu. Pe toate focurile iadului. Ce-mi faceți? Nu luase nicio decizie, iar acum capacitatea sa de autonegare părea să se fi consumat.

Astfel încât, atunci când Gay se oferi să-l conducă la locul lui pentru cina pe care o pregătiseră Winhomii, el o urmă amorțit. Îl duse sub tavanul masiv al stâncii spre un spațiu liber central unde ardea un foc de tabără în mijloc. Cea mai mare parte a companiei se afla deja în Vatra Oamenilor. Mai existau încă două focuri, iar ramenii împărțiseră compania în trei grupuri: Gardienii Sângelui stăteau în jurul unuia dintre focuri; Quaan și cei paisprezece războinici ai săi în jurul altuia; și în centru ramenii îi invitaseră pe Prothall, Mhoram, Navigator, Llaura, Pietten și Covenant alături de Robii Coamei. Covenant se lăsă condus și se așeză cu picioarele încrucișate pe piatra netedă, față în față cu Prothall, Mhoram și Navigatorul. Patru Robi ai Coamei își găsiseră loc lângă Nobili, iar Lithe se așeză alături de Covenant. Restul cercului era completat de Corzii care veniseră din Câmpii împreună cu învățătorii lor Robi ai Coamei.

Cei mai mulți dintre Winhomi se îmbulzeau în jurul focurilor de gătit situate departe în fundul peșterii, însă câte unul stătea în spatele fiecărui oaspete,

aşteptând să-l servească. Gay avea grijă de Covenant, murmurând uşor o melodie care îi reamintea de un alt cântec pe care îl auzise cândva.

> Există ceva în frumuseţe
> care creşte în sufletul celui ce priveşte
> ca o floare.

Dincolo de fumul lemnului ars şi de aromele mâncării gătite, i se păru că ar putea simţi mirosul de iarbă proaspătă al lui Gay.

În timp ce stătea inert pe piatră, ultima sclipire a apusului licări în portocaliu şi auriu peste culmi ca un rămas-bun drăgăstos. După aceea soarele dispăru. Noaptea se întinse peste Câmpii; flăcările focurilor de tabără erau singura sursă de lumină din Vatra Oamenilor. Aerul era încărcat de freamăt şi discuţii cu glasuri scăzute, ca un vânt încărcat de mirosurile ranyhynilor. Dar hrana de care se temea Covenant nu veni imediat. Mai întâi câţiva dintre Corzi dansară.

Trei dintre ei îşi executară dansul în cercul în care stătea Covenant. Dansară în jurul focului cu salturi înalte, cântând un cântec nechezat în ritmul complexelor bătăi din palme ale grupului de Winhomi. Mişcările curgătoare ale membrelor lor, izbucnirile subite ale dansului, bronzul pieilor lor, toate îi făceau să pară că pun în scenă pulsul Câmpiilor – dansau pulsul făcându-l suficient de rapid pentru a fi sesizat de ochii umani. Îşi îndoiau în mod repetat trupurile astfel încât lumina focului să arunce umbre ca de cal pe pereţi şi pe tavan.

Din când în când dansatorii săreau destul de aproape de Covenant pentru ca el să le audă cântecul:

> Copite crescute din iarbă și stele în frunte;
> picioarele și greabănul sunt florile pământului;
> ranyhyn semeț, galopează, fugi –
> Noi slujim Cozile Cerului,
> Coamele Lumii.

Cuvintele și dansul îi dădeau impresia că ei exprimă o știință secretă, o viziune pe care el avea nevoie s-o împărtășească. Sentimentul îl dezgustă; își desprinse ochii de pe dansatori și îi mută pe tăciunii aprinși din foc. Când dansul se termină, continuă să fixeze inima focului cu o privire încărcată de vagi trepidații.

Apoi Winhomii aduseră mâncare și băutură în cercuri. Folosind frunze late drept farfurii, îngrămădiră fripturi și cartofi sălbatici în fața musafirilor lor. Carnea era asezonată cu ierburi aromatice pe care ramenii le foloseau la gătit, și curând Căutătorii erau afundați în festin. Mult timp singurele sunete din Vatra Oamenilor fură cele ale servirii și mâncării.

În mijlocul petrecerii, Covenant stătea ca un copac pipernicit. Nu reacționa la nimic din ce îi oferea Gay. Fixa focul; exista în el un tăciune care ardea roșu ca sclipirea nopții pe inelul său. Își făcea o SVE în minte, analizându-și extremitățile de la un capăt la altul; inima i se strângea convins că era pe punctul de a descoperi o pată absolut neașteptată de lepră. Arăta îmbătrânit.

După un timp oamenii reîncepură să vorbească. Prothall și Mhoram dădură înapoi farfuriile lor Winhomilor și își îndreptară atenția asupra Robilor Coamei. Covenant prindea frânturi din conversația lor. Discutau despre el – despre mesajul pe care îl adusese, despre rolul pe care îl juca în destinul Tărâmului. Relaxarea lor fizică contrasta în mod bizar cu seriozitatea cuvintelor lor.

În apropierea lor, Navigatorul descria chinurile Llaurei și ale lui Pietten unuia dintre Robii Coamei.

Covenant se încruntă la foc. Nu trebuia să coboare privirile ca să vadă schimbarea în sângeriu a inelului său; putea simți radiația răului dinspre metal. Își ascunse verigheta în pumn, cutremurându-se.

Tavanul de piatră părea să plutească deasupra lui ca o aripă crudă a apocalipsei, așteptând momentul slăbiciunii lui maxime ca să plonjeze asupra gâtului său neprotejat. Simțea o foame abisală.

Înnebunesc, șopti el flăcărilor.

Winhome Gay îl îndemna să mănânce, însă el nu îi răspundea.

În partea opusă a cercului, Prothall explica scopul Căutării. Robii Coamei ascultau nesiguri, ca și cum ar fi avut dificultăți în a sesiza legătura dintre răul îndepărtat și Câmpiile lui Ra. Astfel că Înaltul Nobil le povesti ce se petrecuse în Andelain.

Pietten privea cu ochi inexpresivi și nefocalizați în întuneric, parcă așteptând răsăritul lunii. Alături, Llaura vorbea încet cu Corzii din jurul ei, recunoscătoare pentru ospitalitatea ramenă.

Pe măsură ce Navigatorul detalia ororile pe care le suferiseră cei doi supraviețuitori de la Woodhelven Înalt, pe fruntea sa apăreau noduri din cauza eforturilor pe care le făcea ca să-și rețină tulburarea.

Focul strălucea ca o poartă în spatele căreia aștepta o amenințare insuportabilă. Ceafa lui Covenant înțepenise vulnerabilă, iar ochii săi se holbau orbi ca niște lațuri.

Petele verzi de pe roba sa îl marcau ca un semn de avertizare: lepros proscris necurat.

Se apropia de sfârșitul SVE. În spatele lui era imposibilitatea faptului ca Tărâmul să fi fost real. Iar în fața lui imposibilitatea ca acesta să fie fals.

Deodată Gay intră în cerc și se postă în fața lui, cu mâinile în șolduri și cu ochii scânteind. Stătea cu picioarele ușor depărtate, astfel încât el putea vedea tăciunii sângerii din foc printre coapsele ei.

Ridică privirea spre ea.

– Trebuie să mănânci, îl îndemnă ea. Ești deja pe jumătate mort.

Avea umerii drepți, trăgându-i haina strâns peste sâni. Îi amintea de Lena.

Prothall spunea:

– Nu ne-a povestit ce s-a întâmplat la Sărbătoare. Ravagiile în rândurile Duhurilor nu au fost împiedicate – noi credem totuși că s-a luptat cumva cu demonii-abjecți. Tovarășa lui a dat vina atât pe ea, cât și pe el pentru răul care s-a abătut asupra Dansului.

Covenant tremura. Ca și Lena, gândi. Lena?

Bezna îl asalta ca niște gheare ale vertijului. Lena?

Pentru o clipă vederea îi fu întunecată de muget unor ape negre. Apoi sări în picioare. El îi făcuse așa ceva Lenei – el îi făcuse asta? O împinse pe fată într-o parte și sări spre foc. Lena! Rotindu-și toiagul ca pe un topor, lovi flăcările. Dar nu se putea lupta cu amintirea, nu o putea alunga. Toiagul se răsuci din forța loviturii și îi alunecă din mâini. Scântei și cărbuni încinși se răspândiră în toate direcțiile. El îi făcuse asta! Scuturându-și jumătatea de pumn către Prothall, strigă:

– Ea a greșit! Nu am avut ce face! – gândind: „Lena! Ce am făcut?" – Sunt lepros!

În jurul lui, oamenii săriră în picioare. Mhoram înaintă repede, întinzând o mână să-l rețină.

– Ușurel, Covenant, zise. Ce s-a întâmplat? Suntem oaspeți aici.

Însă chiar în timp ce protesta, Covenant știu că Atiaran nu greșise. Se văzuse pe sine ucigând în lupta de la Woodhelven Înalt, și în nebunia lui crezuse că a ucide era ceva nou pentru el, ceva fără precedent. Însă nu devenise recent ucigaș; fusese astfel de la începutul visului, încă din start. Într-un salt intuitiv înțelese că nu era nicio diferență între ceea ce făcuseră demonii-abjecți Duhurilor și ceea ce-i făcuse el Lenei. Îl slujise pe Nobilul Foul încă din prima sa zi pe Tărâm.

– Nu! scuipă el ca și cum ar fi fiert în acid. Nu, n-o să mai fac așa ceva. N-o să mai fiu o victimă. N-o să mai fiu slujit de copii.

Tremura de febra mâniei în timp ce în sinea lui urla: Ai violat-o! Ticălos nenorocit!

Se simțea foarte slăbit de parcă revelația i-ar fi corodat oasele.

Mhoram rosti apăsat:

– Necredinciosule! Ce este?

– Nu! repetă Covenant. Nu! Încerca să strige, însă glasul său suna distant, infirm. Nu voi mai tolera asta. Nu e drept. Am să supraviețuiesc! Auzi?

– Cine ești? șuieră Roaba Coamei Lithe printre buzele încordate. Cu o scuturare rapidă a capului și o zvâcnire a mâinii trase frânghia din păr și o apucă, gata de luptă.

Prothall o prinse de braț. Vocea sa bătrână hârâi cu autoritate și rugăminte.

– Iartă-l, Roabă a Coamei. Problemele astea te depășesc. El deține magia sălbatică prin care se distruge pacea. Trebuie să iertăm.

– Să iertăm? încercă să urle Covenant. Picioarele îi cedară, dar nu căzu. De la spate Bannor îl ținu în poziție verticală. Nu puteți ierta.

– Ceri să fii pedepsit? zise Mhoram incredul. Ce ai făcut?

– Să cer?

Covenant se strădui să-și amintească ceva. Apoi găsi. Știa ce avea de făcut.

– Nu. Cheamă-i pe ranyhyni.

– Cum? se răsti Lithe indignată. Toți ramenii preluară ecoul protestului ei.

– Ranyhynii! Cheamă-i.

– Ești nebun? Ai grijă, Prinț al Inelului. Noi suntem rameni. Noi nu chemăm – noi slujim. Ei vin

după cum le e voia. Nu ascultă de chemarea ta. Și nu vin noaptea.

– Cheamă-i, îți spun! Eu îți spun! Cheamă-i!

Ceva din urgența teribilă o fâstâci. Ezită, holbându-se la el cu furie confuză, protest și compasiune neașteptată, apoi se răsuci pe călcâie și părăsi Vatra Oamenilor.

Sprijinit de Bannor, Covenant ieși clătinându-se de sub greutatea oprimantă a muntelui. Compania și ramenii îl urmară ca un siaj de consternare și jignire. În spatele lor, luna roșie tocmai trecuse de creste; Câmpiile îndepărtate, vizibile dincolo de dealurile din fața Vetrei Oamenilor, erau deja scăldate în stacojiu. Șuvoiul sângeriu părea să altereze textura pământului, să transforme roca, solul și iarba în putreziciune și sânge amar.

Oamenii se răspândiră pe lateralele luminișului, astfel încât terenul liber să fie luminat de focurile de tabără. Lithe înaintă în noapte, deplasându-se spre Câmpii până ajunse la marginea opusă a luminișului. Covenant se opri și o urmări. Nesigur, dar hotărât, se eliberă de sprijinul lui Bannor, rămânând singur ca un galion eșuat adus de flux, agățat imposibil de sus pe un recif. Mișcându-se țeapăn, se duse după Lithe.

În fața lui, peisajul însângerat al lunii se întindea ca o mare moartă care îl cerceta apropiindu-se pe măsură ce luna se înălța. Inelul ardea rece. Se simțea ca și cum el ar fi fost sursa. Cer și pământ erau identic colorate în stacojiu, iar el înainta ca și cum ar fi fost polul în jurul căruia se rotea noaptea roșie – el și

inelul lui, forța care atrăgea acel val al nopții pângărite. Curând ajunse să stea în centrul luminișului.

O cortină de liniște învăluia privitorii.

În fața lui, Roaba Coamei Lithe își desfăcu brațele parcă făcând semn întunericului să vină spre ea. Brusc, emise un țipăt sfredelitor.

– *Kelenbhrabanal marushyn! Rushyn hynyn kelenkoor rillynarunal! Ranyhyn Kelenbhrabanal!*

Apoi fluieră o dată. Ecoul se reflectă pe stâncă țiuind puternic.

Mult timp liniștea sufocă luminișul. Pășind sfidător, Lithe se întoarse spre Vatra Oamenilor. Trecând pe lângă Covenant rosti răstit:

– I-am chemat.

Apoi trecu în spatele lui, iar el rămase să înfrunte singur asediul luminii lunii.

Însă curând se auzi bubuit de copite. Caii măreți galopau în depărtare; sunetul creștea ca și cum înseși dealurile se rostogoleau către Vatra Oamenilor. Grupuri de ranyhyni se apropiau. Covenant își blocă genunchii ca să se poată ține pe picioare. Inima lui era prea slabă ca să mai continue să bată. Era vag conștient de încordarea tăcută a spectatorilor.

Apoi marginea exterioară a luminișului păru să se ridice și un val de ranyhyni năvăli pe terenul deschis – aproape o sută, galopând unul lângă altul ca un zid în direcția lui Covenant.

Un strigăt de uimire și admirație veni dinspre rameni. Doar puțini dintre bătrânii Robi ai Coamei mai văzuseră vreodată atât de mulți ranyhyni la un loc.

Covenant știa că are în față cele mai semețe ființe ale Tărâmului. Se temea că aveau să-l calce în picioare.

Dar zidul se sparse în stânga lui, alergând în jurul lui până ce fu complet încercuit.

Scuturându-și coamele și cozile, cu stelele din frunte reflectând luminile focurilor atunci când treceau prin apropiere, cinci grupuri a câte douăzeci de ranyhyni tropăiră pe iarbă și îl înconjurară. Zgomotul copitelor lor îi tuna în urechi.

Cercul se strângea. Forța lor îi zgândări frica, îl făcu să se rotească odată cu ei în încercarea de a-i urmări pe toți dintr-odată. Inima îi lucra dureros. Nu se putea întoarce suficient de repede ca să țină pasul cu ei. Efortul îl făcu să se împiedice, să-și piardă echilibrul și să cadă în genunchi. Însă în clipa următoare era din nou vertical, cu picioarele bine înfipte împotriva amețelii date de rotirea lor, iar chipul i se contorsiona parcă ar fi țipat – un țipăt pierdut în tunetul copitelor ranyhynilor. Își desfăcu brațele ca și cum s-ar fi sprijinit de niște pereți ai nopții.

Încet, sinuos, cercul se opri bătând din picioare și fremătând. Ranyhynii se așezară cu fața înspre Covenant. Ochii li se rostogoleau, iar unii dintre ei aveau spume pe buze. La început nu reuși să le înțeleagă emoțiile.

Dintre spectatori se auzi un țipăt. Recunoscu vocea Llaurei. Întorcându-se, îl văzu pe Pietten alergând spre cai, cu Llaura pe urme, prea departe ca să-l mai prindă. Copilul îi luase pe toți prin surprindere; ei îl urmăreau pe Covenant. Acum Pietten ajunsese

în cerc și se strecura printre picioarele frenetice ale ranyhynilor.

Părea imposibil să nu fie călcat. Capul lui nu era mai mare decât o copită de-a lor, iar caii tropăiau, agitați. Covenant sesiză ocazia. Cu un salt instinctiv, îl smulse pe Pietten de sub unul dintre cai.

Jumătatea lui de mână nu putu reține strânsoarea; Pietten îi scăpă. Imediat copilul sări în picioare. Se repezi la Covenant și îl lovi cât putu de tare.

– Ei te urăsc! țipă. Pleacă!

Lumina lunii căzu în luminiș ca izvorând de pe versanții muntelui. În lumina roșie, fața lui Pietten arăta ca un teren arid.

Copilul se zbătea, dar Covenant îl ridică de jos, strângându-l la piept cu ambele brațe. Păstrându-l pe Pietten în îmbrățișare, ridică privirea către ranyhyni.

Acum înțelese. În trecut fusese prea ocupat să-i evite ca să observe cum reacționau în fața lui. Nu îl amenințau. Semeții armăsari erau îngroziți – îngroziți de el. Ochii lor îi ocoleau fața și scuturau spumă în jur. Mușchii din picioare și piept tremurau. Și totuși veniseră până aici agonizând. Vechiul lor rol era inversat. În loc să-și aleagă călăreții, ei se supuneau alegerii lui.

Dintr-un impuls, își desfăcu un braț din jurul lui Pietten și-și expuse inelul roșu unuia dintre cai. Acesta tresări și se feri ca și cum ar fi aruncat un șarpe spre el, dar rămase pe picioare.

Îl strânse din nou pe Pietten. Zvârcolelile copilului erau mai slabe acum, ca și cum îmbrățișarea lui Covenant l-ar fi liniștit încet-încet. Dar Necredinciosul

nu-i dădu drumul. Îi fixa sălbatic pe ranyhyni și se clătina de parcă nu și-ar fi putut regăsi echilibrul.

Dar deja luase o hotărâre. Văzuse că ranyhynii îi recunosc inelul. Strângându-l pe Pietten la piept ca pe o cârmă, strigă:

– Ascultați! – un glas răgușit ca un suspin. Ascultați. O să fac un târg cu voi. Să înțelegeți bine. Pe focurile iadului! Înțelegeți bine. Un târg. Ascultați. Nu pot să suport... Mă prăbușesc.

Îl strânse pe Pietten.

– Văd... văd ce se petrece cu voi. Vă e frică. Vă e frică de mine. Credeți că sunt un fel de... Bine. Sunteți liberi. Nu aleg pe niciunul dintre voi.

Ranyhynii îl priveau temători.

– Dar trebuie să faceți câteva lucruri pentru mine. Trebuie să vă *retrageți!*

Strigătul aproape că îi secă ultimele puteri.

– Voi... Tărâmul... Gâfâi, plângând: *Lăsați-mă în pace!* Nu-mi cereți atât de mult.

Dar știa că avea nevoie de ceva în plus pentru ei în schimbul indulgenței față de el, ceva mai mult decât dorința lor de a suferi pentru Necredința lui.

– Ascultați... ascultați. Dacă voi avea nevoie de voi, ar fi bine să veniți. Nu trebuie să fiu erou. Să înțelegeți bine asta. Lacrimile îi curgeau din ochi, dar el nu plângea: Și... și mai e ceva. Încă ceva. Lena...

Lena!

– ...O fată. Locuiește în Mithil Stonedown. Fiica lui Trell și a lui Atiaran. Vreau... vreau ca unul dintre voi să se ducă la ea. În seara asta. Și în fiecare an.

La ultima lună plină înainte de mijlocul primăverii. Ea visează la ranyhyni.

Își șterse lacrimile din ochi și îi văzu pe ranyhyni privindu-l ca și cum ar fi înțeles tot ceea ce încerca el să spună.

– Acum plecați, gemu. Aveți milă de mine.

Cu un nechezat brusc, unanim, toți ranyhynii se ridicară pe picioarele dinapoi în jurul lui, lovind cu copitele aerul de deasupra capului său parcă făcându-i o promisiune. Apoi se rotiră, strigând de ușurare, și plecară în galop departe de Vatra Oamenilor. Lumina lunii nu părea să-i atingă. Trecură de marginea luminișului și dispărură ca reveniți în brațele primitoare ale pământului.

Aproape imediat Llaura ajunse alături de Covenant. Încet, el i-l lăsă pe Pietten. Femeia îi oferi o privire lungă pe care el nu o putu interpreta, apoi plecă. O urmă, târșâindu-și picioarele ca împovărat peste puteri cu bucăți din sine însuși. Putea auzi uimirea ramenilor – uimire prea mare pentru ca ei să se mai simtă ofensați de ceea ce făcuse el. Îi depășea; asta putea auzi.

– S-au ridicat în fața lui, circulau șoaptele. Dar lui nu-i păsa. Simțea o greață perversă la gândul că nu stăpânise nimic, nu dovedise nimic, nu hotărâse nimic.

Nobilul Mhoram veni lângă el. Covenant nu-i întâlni privirea, însă auzi mirarea complexă din glasul Nobilului atunci când acesta îi spuse:

– Ah, Prim-Nobil! Niciun muritor nu a mai avut parte de o astfel de onoare. Mulți au venit în Câmpii și s-au oferit ranyhynilor – și au fost refuzați. Iar

când Nobila Tamarantha mama mea s-a oferit, au venit cinci ranyhyni – cinci. A fost onoare mai mare decât a visat ea că ar fi posibil. N-am putut auzi. Tu i-ai refuzat? Ai refuzat?

– Am refuzat, gemu el. Ei mă urăsc.

Trecu pe lângă Mhoram și intră împleticit în Vatra Oamenilor. Mișcându-se nesigur, ca un vas cu chila spartă, se îndreptă spre cel mai apropiat foc la care se gătea. Ramenii îi făcură loc, îl priviră trecând cu teamă și respect pe chipuri. Nu le dădu importanță. Ajunse lângă foc și apucă prima bucată de mâncare pe care o văzu. Carnea îi luneca din mâna ciuntită, așa că o sprijini cu pumnul stâng și o devoră.

Mâncă absent, înghițind bucăți mari de hrană și luând altele cu pumnul. Apoi vru să bea. Privi în jur și îl descoperi pe Navigator stând alături cu o carafă de *licoare-diamant* pierdută în mâna lui imensă.

Covenant luă carafa și o goli. Apoi rămase nemișcat și tăcut așteptând ca *licoarea-diamant* să-și facă efectul.

Veni repede. Curând ceața începu să-i umple capul. Auzea sunetele în gol, ca și cum ar fi ascultat Vatra din fundul unei fântâni. Știa că urmează să leșine – își dorea cu disperare să leșine –, dar înainte de a-și pierde cunoștința, durerea din piept îl făcu să rostească încet:

– Uriașule, eu... eu am nevoie de prieteni.

– De ce crezi că nu ai niciunul?

Covenant clipi și văzu tot ce făcuse el în Tărâm.

– Nu fi ridicol.

– Atunci înseamnă că ne consideri reali.

– Cum?

Covenant bâjbâi după tâlcul vorbelor uriașului cu mâini care nu aveau degete.

– Ne consideri capabili sau nu să te iertăm, explică Navigatorul. Cine te-ar ierta mai bucuros decât propriul tău vis?

– Ba nu, zise Necredinciosul. Visele... nu iartă niciodată.

Apoi pierdu lumina focului și chipul prietenos al Navigatorului, căzând într-un somn adânc.

20
O PROBLEMĂ DE SPERANŢĂ

Rătăci tresărind prin somn, aşteptându-se la coşmaruri. Dar nu avu niciunul. Prin vagile ridicări şi căderi ale derivei sale, ca şi cum chiar adormit simţurile lui ar fi fost atente la Tărâm, avea impresia că e urmărit de la distanţă. Privirea fixată asupra lui era neliniştită, dar binefăcătoare; îi amintea de bătrânul cerşetor care îl făcuse să citească un eseu despre „problema fundamentală a eticii".

Când se trezi găsi Vatra Oamenilor luminată de soare.

Sub bolta peşterii era umbră, dar lumina care se reflecta din sat părea să risipească greutatea oprimantă a pietrei. Iar soarele avansase destul de mult în Vatră ca să-i arate lui Covenant că se trezise la începutul după-amiezii unei zile calde de vară. Stătea întins în partea din spate a peşterii într-o atmosferă de calm. Alături de el se afla Lup de Mare Navigatorul Spumei.

Covenant închise ochii pentru o clipă. Simțea că supraviețuise unei încercări. Și avea senzația nedefinită că târgul său avea să funcționeze. Când ridică din nou privirea, întrebă:

– Cât timp am dormit? – ca și cum tocmai s-ar fi sculat din morți.

– Salut și bine ai venit, replică uriașul. Faci *licoarea-diamant* să pară slabă. Ai dormit doar timp de o noapte și o dimineață.

Întinzându-se somptuos, Covenant zise:

– Obișnuința. L-am folosit așa de mult încât o să devin expert.

– Un talent rar, chicoti Navigatorul.

– Nu chiar. Există mai mulți leproși decât ai crede.

Deodată se încruntă ca și când s-ar fi surprins încălcând involuntar promisiunea de iertare. Ca să evite să fie luat în serios, adăugă pe un ton lugubru:

– Suntem pretutindeni.

Dar tentativa lui de umor nu făcu decât să-l zăpăcească pe uriaș. După o clipă, Navigatorul spuse încet:

– Ceilalți sunt... „Leproși" nu e un nume potrivit. E prea scurt pentru cei ca voi. Nu cunosc cuvântul, dar din el urechile mele nu aud decât cruzime.

Covenant se ridică și dădu păturile la o parte.

– Nu e chiar crud.

Subiectul părea să-l rușineze. În timp ce vorbea evită privirea Navigatorului.

– Fie este un accident fără sens, fie doar „bomboana pe colivă". Dacă ar fi o cruzime, s-ar întâmpla mai des.

– Mai des?

– Sigur. Dacă lepra ar fi un act de cruzime – din partea lui Dumnezeu sau a oricui – nu ar fi atât de rară. De ce să te mulțumești doar cu câteva mii de victime abjecte când ai putea avea câteva milioane?

– Accident, murmură Navigatorul. Doar. Prietene, mă uimești. Vorbești atât de grăbit. Poate că Disprețuitorul din lumea ta are doar o putere limitată pe care s-o opună Creatorului.

– Poate. Dar nu prea cred că lumea mea funcționează în felul ăsta.

– Și totuși ai spus – sau nu? – că leproșii pot fi găsiți pretutindeni.

– A fost o glumă. Sau o metaforă. Covenant făcu un efort să-și transforme sarcasmul în umor: Niciodată nu mi-am putut da seama de diferență.

Navigatorul îl studie îndelung, apoi întrebă cu grijă:

– Prietene, tu glumești?

Covenant întâmpină privirea uriașului cu o încruntare sardonică.

– Se pare că nu.

– Nu-ți înțeleg dispoziția.

– Nu-ți face probleme. Covenant profită de ocazie ca să scape de conversație: Hai să ne luăm ceva de mâncare. Mi-e foame.

Spre ușurarea sa, Navigatorul începu să râdă încet:

– Ah, Thomas Covenant, chicoti el, îți amintești de călătoria noastră pe râu către Cetatea Nobilă? Se pare că seriozitatea mea are ceva ce îți produce foame.

Aplecându-se într-o parte, ridică o tavă cu pâine, brânză și fructe și o ploscă cu vin de primăvară.

Continuă să râdă liniştit în timp ce Covenant se aruncă asupra mâncării.

Necredinciosul mâncă un timp în ritm constant înainte de a începe să se uite prin jur. Fu uluit să constate că peştera era plină de flori. Pretutindeni erau ghirlande şi buchete, parcă peste noapte fiecare ramen ar fi cules câte o grădină cu verdeaţă şi căldăruşe. Albul şi verdele îndulceau austeritatea Vetrei Oamenilor, acoperind piatra ca o robă suavă.

– Te surprinde? întrebă Navigatorul. Florile astea te onorează pe tine. Mulţi rameni au colindat toată noaptea ca să adune flori. Ai atins inimile ranyhynilor şi ramenii nu au rămas insensibili sau nerecunoscători. Pentru ei trebuie să fi fost o minune ca cinci grupuri de ranyhyni să se ofere unui singur om. Cred că ramenii nu ar schimba această privelişte nici pentru întregul Andelain. Aşadar ţi-au întors onoarea pe cât le stă în puteri.

Onoare? repetă Covenant.

Uriaşul se instală mai confortabil şi rosti ca şi cum ar fi fost începutul unei poveşti lungi:

– E trist că nu ai văzut Tărâmul înainte de Profanare. Atunci ramenii ţi-ar fi oferit asemenea onoare încât te-ar fi copleşit pentru tot restul zilelor tale. Toate lucrurile erau superioare în acele vremuri, dar chiar şi printre Nobili existau puţine frumuseţi care să egaleze arta ramenilor. Îi spuneau „modelarea măduvei" – *anundivian yajna* în limba vechilor Nobili. Sculptură în oase. Din scheletele curăţate de vulturi şi de timp de pe Câmpiile lui Ra ramenii formau

figuri de o rară frumusețe și sinceritate. În mâinile lor – sub puterea cântecelor lor – oasele se îndoiau și se modelau ca lutul și erau prelucrate ciudat, astfel că din miezul alb al vieților pierdute ramenii construiau embleme ale viului. Eu nu am văzut niciodată astfel de lucrări, dar uriașii păstrează povești despre ele. În lipsurile, declinul, lungile generații de foamete, teamă și lipsă de adăpost care s-au abătut asupra ranyhynilor și ramenilor odată cu Profanarea, arta măduvei s-a pierdut.

Vocea lui se stinse la sfârșit și după o clipă începu să cânte blând:

Piatra și marea fac parte din viață...

Erau înconjurați de o liniște respectuoasă. Toți Winhomii din apropierea lor se opriseră să asculte.

Curând după aceea unul dintre ei alergă spre luminiș, iar Covenant, în timp ce-l urmărea cu privirea, o zări pe Lithe pășind grăbită. Era însoțită de Nobilul Mhoram călare pe un frumos ranyhyn roib. Covenant se bucură. Își termină vinul de primăvară cu un salut adresat lui Mhoram.

– Da, zise Navigatorul observând privirea lui Covenant, s-au întâmplat multe în dimineața asta. Înaltul Nobil Prothall a ales să nu se ofere pe sine. A zis că oasele lui bătrâne s-ar potrivi mai bine cu un cal mai mic – asta însemnând cred eu că se temea ca „oasele bătrâne" să nu-i ofenseze pe ranyhyni. Dar ar fi bine să nu i se subestimeze puterea.

Covenant sesiză o serie de aluzii în vorbele Navigatorului. Zise distant:

– Prothall o să demisioneze după ce se termină Căutarea – dacă reuşeşte.

Ochii uriaşului se întristară.

– E o profeţie?

Covenant ridică din umeri.

– Ştii la fel de bine ca mine. Petrece prea mult timp gândindu-se la faptul că nu stăpâneşte Înţelepciunea lui Kevin. Consideră că a eşuat. Şi va continua să creadă asta chiar dacă aduce înapoi Toiagul Legii.

– Într-adevăr o profeţie.

– Nu râde. Covenant se întreba cum ar putea explica rezonanţa faptului că Prothall îşi refuzase şansa unui ranyhyn. Mă rog, spune-mi despre Mhoram.

Fericit, Navigatorul povesti:

– Nobilul Mhoram fiul lui Variol a fost astăzi ales de către Hynaril, care a purtat-o şi pe Tamarantha soţia lui Variol. Uite! Măreţii cai şi-o amintesc cu respect. Ramenii spun că niciun ranyhyn nu a avut vreodată doi călăreţi. Într-adevăr o epocă a minunilor a venit pe Câmpiile lui Ra.

– Minuni, zise Covenant. Nu-i plăcea să-şi amintească teama cu care îl priviseră toţi acei ranyhyni. Se uită urât în ploscă, de parcă l-ar fi înşelat golindu-se.

Cineva dintre Winhomii cei mai apropiaţi porni spre el ducând un urcior. O recunoscu pe Gay. Se apropie printre flori, apoi se opri. Când observă că el o privea, lăsă ochii în jos.

– Ți-aș umple plosca, zise, dar mă tem să nu te jignesc. O să mă consideri un copil.

Covenant se încruntă la ea. Prezența ei îl afectase ca un reproș, și înlemni acolo unde stătea. Cu un efort care făcea glasul să-i sune rece și oficial spuse:

– Uită de seara trecută. Nu a fost vina ta.

Ezitant, întinse plosca spre ea. Ea înaintă și îi turnă vin de primăvară cu mâini care tremurau ușor. Covenant zise clar:

– Mulțumesc.

Ea îl privi o clipă cu ochii mari. Apoi o expresie de ușurare îi invadă chipul și zâmbi. Zâmbetul ei îi amintea de Lena. Fără grabă, ca și cum ea ar fi fost o povară de la care el refuza să se eschiveze, îi făcu semn să stea jos. Ea se așeză turcește la picioarele patului lui, strălucind din cauza onoarei pe care i-o făcea Prințul Inelului.

Covenant încercă să se gândească la ce să-i spună; dar înainte de a găsi ceea ce dorea îi văzu pe Warhaftul Quaan intrând în Vatra Oamenilor. Quaan veni drept la el, parcă atacând privirea lui Covenant, iar când ajunse aproape de Necredincios așteptă doar o clipă înainte de a-și pune întrebarea.

– Am fost îngrijorați. Viața are nevoie de hrană. Te simți bine?

– Bine? Covenant simțea că începe să-i fie cald din cauza celei de-a doua ploști cu vin de primăvară. Nu poți să vezi? Eu te văd. Ești zdravăn ca un stejar.

– Tu eşti aproape de noi, zise Quaan nepăsător la dezaprobare. Ceea ce vedem noi nu înseamnă ceea ce eşti tu.

Declaraţia ambiguă părea să invite la o replică muşcătoare, însă Covenant se abţinu. Ridică din umeri, apoi spuse:

– Mănânc.

Ca şi cum nu ar fi pretins prea multă sănătate.

Quaan păru să-i accepte răspunsul ca atare. Dădu din cap, se înclină uşor şi plecă.

Urmărindu-l, Winhome Gay şopti:

– Nu-i placi.

Tonul ei exprima teamă faţă de nebunia şi îndrăzneala lui Quaan. Părea să se întrebe cum de cuteza el să simtă astfel – de parcă performanţa lui Covenant din noaptea trecută l-ar fi ridicat în ochii ei la rangul de ranyhyn.

– Are motive întemeiate, răspunse Covenant sec.

Gay păru nesigură. Căutând parcă nişte cunoştinţe periculoase, întrebă repede:

– Pentru că eşti... lepros?

Îşi dădu seama că era serioasă. Dar simţea că deja spusese prea multe despre leproşi. Astfel de discuţii îi compromiteau târgul încheiat.

– Nu, zise, mă consideră doar respingător.

Auzind asta, ea se încruntă de parcă i-ar fi sesizat complexa lipsă de sinceritate. Studie îndelung piatra de sub picioare, ca şi cum s-ar fi folosit de ea pentru a-i măsura duplicitatea. Apoi se ridică în picioare şi

umplu plosca lui Covenant până sus din urciorul ei. Întorcându-se, spuse cu voce joasă:

– Chiar mă consideri un copil.

Se îndepărtă cu o legănare sfidătoare și tematoare a șoldurilor, de parcă ar fi crezut că își riscă viața tratându-l atât de insolent pe Prințul Inelului.

El îi urmări spatele tânăr și se minună de mândria oamenilor care îi slujeau pe cai – și de condițiile sufletești care făceau exprimarea adevărului atât de dificilă.

De la Gay privirea îi alunecă la marginea exterioară a Vetrei Oamenilor, unde Mhoram și Lithe stăteau împreună în lumina soarelui. Față în față – ea cafenie și el în roba albastră – se certau ca cerul și pământul. Concentrându-se asupra lor, putu să distingă ceea ce vorbeau.

– O s-o fac, insista ea.

– Nu, ascultă-mă, replică Mhoram. El nu vrea. N-ai face decât să-i provoci suferință – și lui, și ție.

Covenant îi urmărea stânjenit din semiîntunericul răcoros al peșterii. Nasul ca o cârmă al lui Mhoram îl făcea să pară un om care privea faptele în față, iar Covenant era sigur că n-ar fi vrut lucrul la care se referea Mhoram.

Disputa se încheie rapid. Roaba Coamei Lithe țâșni de lângă Mhoram și se îndreptă spre părțile ferite ale satului. Se apropie de Covenant și îl surprinse total căzând în genunchi și plecându-și fruntea în fața lui. Cu palmele pe piatră de o parte și de alta a capului, spuse:

– Sunt slujitoarea ta. Tu eşti Prinţul Inelului, stăpânul ranyhynilor.

Covenant se holbă la ceafa ei. Pe moment nu o înţelese; uluit, nu putea concepe nicio tulburare suficient de puternică încât să determine un Rob al Coamei să se încline atât de mult. Faţa i se îmbujoră brusc de ruşine.

– Nu vreau un servitor, scrâşni din dinţi. Apoi îl zări pe Mhoram încruntându-se nefericit în spatele lui Lithe. Se calmă şi continuă cu mai multă amabilitate: Onoarea de a fi slujit de tine mă depăşeşte.

– Ba nu! declară ea fără să înalţe capul. Am văzut. Ranyhynii s-au ridicat în faţa ta.

Se simţea prins în capcană. Nu părea să existe vreo cale prin care s-o împiedice să se umilească fără s-o facă să devină conştientă de umilire. Trăise atâta timp lipsit de tact sau de umor. Dar promisese să fie iertător. Iar pe parcursul drumului de la Mithil Stonedown gustase consecinţele faptului că îi lăsase pe oamenii Tărâmului să-l trateze ca pe un fel de figură mitică. Cu efort, replică ţâfnos:

– Oricum. Nu sunt obişnuit cu astfel de lucruri. În lumea mea eu sunt... doar un om neînsemnat. Omagiile voastre mă fac să mă simt stânjenit.

Încet, Mhoram oftă uşurat, iar Lithe înălţă capul şi întrebă mirată:

– Cum e posibil? Există astfel de lumi, în care tu să nu fii printre cei mari?

– Crede-mă pe cuvânt.

Covenant bău îndelung din ploscă.

Prudentă, parcă temându-se că ceea ce făcea el nu însemna și ceea ce spunea, ea se scula în picioare. Își înclină capul pe spate scuturându-și părul legat.

– Covenant Prinț al Inelului, fie cum vrei tu. Dar noi nu uităm că ranyhynii s-au ridicat în fața ta. Dacă îți putem fi de folos cu ceva e suficient să dai de știre. Poți să ne dai orice porunci care nu îi ating pe ranyhyni.

– Uite un lucru, zise el fixând piatra muntelui din tavan. Dați-le Llaurei și lui Pietten un cămin.

Când își aruncă ochii spre Lithe văzu că ea zâmbea. Se răsti cu sălbăticie:

– Ea este unul dintre Heerii din Woodhelven Înalt. Iar el e doar un copil. Au trecut prin destul de multe ca să merite puțină bunătate.

Cu blândețe, Mhoram interveni:

– Navigatorul a vorbit deja cu Robii Coamei. Au fost de acord să se îngrijească de Llaura și Pietten.

Lithe aprobă din cap.

– Astfel de porunci sunt ușor de îndeplinit. Dacă ranyhynii nu ne-ar solicita mai mult ne-am petrece cea mai mare parte a zilelor dormind.

Continuând să zâmbească, îl părăsi pe Covenant și alergă afară în soare.

Mhoram zâmbea și el.

– Arăți... mai bine, Prim-Nobil. Cum te mai simți?

Covenant își întoarse toată atenția asupra vinului de primăvară.

– Quaan m-a întrebat același lucru. De unde să știu eu? Zilele astea jumătate din timp nu sunt în stare

nici să-mi amintesc cum mă cheamă. Sunt gata de drum, dacă la asta vrei să ajungi.

– Bine. Trebuie să plecăm cât de repede posibil. E plăcut să te odihnești aici în siguranță. Dar trebuie să mergem dacă vrem să păstrăm această siguranță. O să le spun lui Quaan și lui Tuvor să facă pregătirile.

Înainte ca Nobilul să plece, Coveṇant zise:

– Spune-mi ceva. De ce anume am venit aici? Te-ai ales cu un ranyhyn – dar am pierdut patru sau cinci zile. Am fi putut ocoli Morinmoss.

– Vrei să discutăm despre tactică? Noi credem că vom fi în avantaj dacă mergem acolo unde Drool nu se așteaptă, și dându-i timp să reacționeze la înfrângerea de la Woodhelven Înalt. Sperăm că va trimite o armată împotriva noastră. Dacă sosim prea repede, armata ar putea să se afle încă în Muntele Tunetului.

Covenant se opuse plauzibilității.

– Ați plănuit să veniți aici cu mult înainte să fim atacați la Woodhelven Înalt. Ați plănuit-o de la început. Vreau să știu de ce.

Mhoram înfruntă deschis cererea lui Covenant, însă chipul i se tensionă ca și cum nu s-ar fi așteptat ca lui Covenant să-i placă răspunsul.

– Când ne-am făcut planurile la Piatra Sărbătorii am văzut cât bine ne vor aduce ele.

– Ai văzut?

– Sunt oracol. Văd – uneori.

– Și?

– Și am văzut corect.

Covenant nu era pregătit să meargă mai departe.

– Trebuie să fie distractiv.

Mhoram râse la tonul uşor sarcastic al Necredinciosului. Râsul îi sublinie bunătatea buzelor. O clipă mai târziu reuşi să spună fără amărăciune:

– Aş prefera să văd mai des asemenea bine. Există atât de puţin în vremurile astea.

Când Nobilul plecă să pregătească oamenii, Navigatorul zise:

– Prietene, există speranţe pentru tine.

– Într-adevăr, pufni Covenant. Uriaşule, dacă aş fi mare şi puternic ca tine întotdeauna ar exista o speranţă pentru mine.

– De ce? Crezi că speranţa asta provine din putere?

– Şi nu-i aşa? De unde vine speranţa dacă nu din forţă? Dacă greşesc... pe naiba! Sunt o mulţime de leproşi care aleargă confuzi prin lume.

– Cum e judecată forţa? întrebă Navigatorul cu o seriozitate la care Covenant nu se aştepta.

– Poftim?

– Nu-mi place felul în care vorbeşti despre leproşi. În ce constă valoarea puterii dacă adversarul tău e mai tare?

– Tu presupui că există un adversar. Cred că e puţin prea simplu. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să pot da vina pe altcineva – pe un adversar care m-a chinuit. Dar asta nu ar fi decât un alt mod de sinucidere. Renunţarea la responsabilitatea de a mă menţine în viaţă.

– Ah, în viaţă, contră Navigatorul. Nu, gândeşte-te mai departe, Covenant. Ce valoare are puterea dacă

nu este o putere asupra morții? Dacă îți pui speranța în ceva mai puțin, atunci această speranță te-ar putea înșela.

– Și?

– Dar puterea asupra morții e o iluzie. Nu poate exista viață fără moarte.

Covenant recunoscu faptul obiectiv. Dar nu se așteptase la acest argument din partea uriașului. Îl făcea să-și dorească să iasă din peșteră în lumina soarelui.

– Navigatorule, șopti ridicându-se din pat, iar ai gândit. Simți însă intensitatea privirii Navigatorului: Bine. Așadar ai dreptate. Spune-mi doar de unde naiba obții speranța?

Lent, uriașul se ridică în picioare. Îl domina pe Covenant, iar capul său aproape că atingea tavanul.

– Din credință.

– Ai avut prea mult timp de-a face cu oamenii – devii grăbit. „Credință" e un cuvânt prea scurt. Ce vrei să spui?

Navigatorul porni să-și croiască drum printre flori.

– Mă refer la Nobili. Gândește-te, Covenant. Credința e un mod de viață. Ei s-au dedicat în totalitate slujirii Tărâmului. Și au depus Legământul Păcii angajându-se să servească mărețul țel al vieților lor doar într-un anumit fel, să aleagă moartea mai degrabă decât să cedeze decăderii patimii care l-a orbit pe Înaltul Nobil Kevin și a dus la Profanare. Haide, chiar crezi că Nobilul Mhoram va cădea vreodată pradă disperării? Aceasta este esența Legământului Păcii. El nu va dispera niciodată, nici nu va face ceea ce

atrage după sine disperarea – crimă, profanare, distrugere. Și niciodată nu va ezita, deoarece, fiind Nobil, slujirea Tărâmului îl va sprijini. Un serviciu îl face posibil pe celălalt.

– Asta nu e același lucru cu speranța.

Împreună cu uriașul, Covenant ieși din Vatra Oamenilor în luminișul însorit. Lumina puternică îl făcu să aplece capul, și astfel remarcă din nou petele de mușchi de pe roba sa. Deodată se uită înapoi în peșteră. Acolo verdeața era aranjată printre căldărușe ca să semene cu liniile mușchiului pe pânza albă.

Își înăbuși un geamăt. Ca și cum ar fi expus un principiu, rosti:

– Ca să eviți disperarea nu ai nevoie decât de o prostie iremediabilă sau de o încăpățânare fără limite.

– Ba nu, insistă Navigatorul. Nobilii nu sunt proști. Uită-te la Tărâm.

Gesticulă larg cu brațul ca și cum s-ar fi așteptat să vadă întregul ținut de la un hotar la altul. Privirea lui Covenant nu ajungea atât de departe. Dar se uită strângând din ochi dincolo de luminiș, spre Câmpii. Auzi fluieratul îndepărtat al Gardienilor chemându-i pe ranyhyni și răspunsul nechezat. Observă mirarea Winhomilor care ieșiseră din peșteră pentru că erau prea nerăbdători să aștepte în Vatră până când apăreau ranyhynii. După o clipă spuse:

– Cu alte cuvinte, speranța provine din puterea a ceea ce slujești, nu din tine. Pe focurile iadului, uriașule – uiți cine sunt eu.

– Zău?

– Şi oricum, ce te face aşa de expert în speranţă? Nu văd că ai avea vreun motiv de disperare.

– Nu? Buzele uriaşului zâmbiră, însă ochii erau severi sub sprâncenele proeminente. Uiţi că am învăţat să urăsc? ...Dar să trecem peste asta. Cum ar fi să-ţi spun că eu te slujesc pe tine? Eu, Lup de Mare Navigatorul Spumei, uriaş din Ţărmul Mărilor şi sol al poporului meu?

Covenant auzi ecourile din întrebare, ca o spargere îndepărtată a buştenilor abia percepută printr-un vânt înalt şi tăcut, şi tresări.

– Nu vorbi ca un nenorocit de mistic. Spune ceva ce pot înţelege şi eu.

Navigatorul se aplecă să atingă pieptul lui Covenant cu un deget greu, parcă indicând un punct de pe roba lui pătată.

– Necredinciosule, tu ţii în mâinile tale soarta Tărâmului. Zdrobitorul de Suflete face o mişcare împotriva Nobililor chiar în momentul în care speranţele noastre de a ne regăsi Casa au renăscut. Oare trebuie să-ţi explic că tu ai puterea să ne salvezi sau să ne laşi orfani până când vom împărtăşi orice osândă i se pregăteşte Tărâmului?

– Pe focurile iadului! se răsti Covenant. De câte ori trebuie să-ţi spun că am lepră? Totul e o greşeală. Foul îşi bate joc de noi.

Uriaşul replică simplu şi calm:

– Şi atunci eşti aşa de surprins să afli că eu mă gândeam la speranţă?

Covenant întâlni ochii Navigatorului sub fruntea cu cicatrice. Uriașul îl privea ca și cum speranța Celor fără Casă ar fi fost o corabie pe cale să se scufunde, și simți junghiul senzației propriei sale incapacități de a salva acea corabie. Apoi Navigatorul zise, parcă venind în ajutorul lui Covenant:

– Nu-ți face griji, prietene. Povestea asta este încă prea scurtă pentru ca vreunul dintre noi să-i ghicească sfârșitul. Cum ai spus, mi-am petrecut prea mult timp printre oamenii grăbiți. Ai mei ar râde grozav dacă m-ar vedea pe mine – un uriaș care nu are destulă răbdare pentru o poveste lungă. Iar Nobilii mai au încă multe lucruri cu care ar putea să-l ia prin surprindere pe Zdrobitorul de Suflete. Fii bun la inimă. Se prea poate ca eu și cu tine să ne fi luat deja porția din țelurile teribile ale acestor vremuri.

Morocănos, Covenant replică:

– Uriașule, vorbești prea mult.

Capacitatea Navigatorului de a fi bun îl depășea. Murmurând în sinea lui „Pe focurile iadului!", se răsuci și plecă în căutarea toiagului și a cuțitului său. Putea auzi zgomotele pregătirii peste luminiș; în sat Winhomii erau ocupați cu împachetarea alimentelor în desagi. Compania era aproape gata și el nu voia să rămână în urmă. Își găsi toiagul și cuțitul alături de maldărul lui de haine întinse pe o lespede de piatră printre flori, ca la o expoziție. Apoi ceru unui Winhome agitat și dornic să-l ajute să-i facă rost de apă, săpun și o oglindă. Simțea că își datora un bărbierit.

Dar când fixă oglinda astfel încât să o poată folosi și își înmuie fața în apă, îl descoperi pe Pietten stând solemn în fața lui, iar în oglindă văzu că Llaura se afla în spatele lui. Pietten se holba la el de parcă Necredinciosul ar fi fost intangibil ca un nor de fum. Chipul Llaurei părea încordat ca și când s-ar fi silit să facă ceva ce îi displăcea. Își trecu nefericită mâna prin păr, apoi rosti:

– Ai cerut ramenilor să ne ofere un cămin aici.

El ridică din umeri.

– Și Navigatorul la fel.

– De ce?

Auzul său recepționă un șir întreg de tâlcuri în spatele întrebării ei. Privea fix spre oglindă și el văzu în ochii ei amintirea copacului arzând. Întrebă precaut:

– Chiar crezi că ai putea avea o șansă să te răzbuni pe Foul? Sau că ai fi în stare să te folosești de ea dacă ai primi-o? Își aruncă privirea spre Pietten: Lasă asta în seama lui Mhoram și a lui Prothall. Poți avea încredere în ei.

– Bineînțeles.

Tonul ei spunea la fel de limpede ca și cuvintele că ea nu era capabilă să se îndoiască de Nobili.

– Atunci ocupă-te de ceea ce deja ai de făcut. Uită-te la Pietten. Gândește-te la ce s-ar putea întâmpla cu el – mult mai mult decât ați suferit deja. Are nevoie de ajutor.

Pietten căscă de parcă ar fi stat treaz mult peste ora sa de culcare și zise:

– Ei te urăsc.

Glasul lui suna serios ca al unui călău.

– Cum? îi replică Llaura sfidător. Ai fost atent la el? Ai văzut cum stă treaz noaptea? Ai văzut cum ochii lui devorează luna? Ai văzut cât îi place gustul sângelui? Nu e un copil – nu mai e.

Vorbea ca și cum Pietten nu ar fi ascultat-o, iar Pietten asculta ca și cum ea ar fi recitat un ritual lipsit de importanță.

– Este trădarea deghizată sub chipul unui copil. Cum aș putea să-l ajut?

Covenant își umezi din nou fața și începu să se săpunească. Simțea prezența Llaurei apăsând pe ceafă în timp ce își freca spuma pe barbă. Apoi murmură:

– Încearcă cu ranyhynii. Îi plac.

Când ea se întinse peste el ca să-l apuce pe Pietten de mână și să-l tragă de acolo, Covenant oftă și își duse cuțitul la obraz. Avea mâna nesigură; se vedea tăindu-se. Dar lama se mișca peste pielea lui atât de lin încât își aminti că Atiaran refuzase să-l rănească.

Când termină, compania se adunase deja afară din Vatra Oamenilor. Se grăbi să se alăture călăreților parcă temându-se să nu pornească fără el Căutarea.

Ultimele ajustări ale bagajelor și desagilor erau în desfășurare, și curând Covenant se afla alături de Dura.

Starea cailor îl surprinse. Toți aveau părul strălucitor și arătau bine hrăniți și odihniți de parcă ar fi fost în grija ramenilor încă de la mijlocul primăverii.

Acei cai ai Eomanului care fuseseră cei mai epuizați păşteau acum scuturându-şi veseli coamele.

Întreaga companie părea să fi uitat încotro se îndrepta. Războinicii râdeau între ei. Bătrânul Birinair boscorodea şi urmărea încruntat modul în care rameniii îi manevrau nuielele *lillianrill*. Îi trata pe rameni ca pe nişte copii răsfăţaţi şi părea să se bucure destul de mult încât să ascundă acest lucru în spatele demnităţii sale. Mhoram călărea pe Hynaril zâmbind larg. Înaltul Nobil Prothall stătea relaxat pe calul său, ca şi cum anii de îngrijorare ar fi fost şterşi cu buretele. Numai Gardienii, deja călare şi aşteptându-şi ranyhynii, rămâneau severi.

Buna dispoziţie a companiei îl tulbura pe Covenant ca o ameninţare ascunsă. Înţelegea că în parte provenea de la linişte şi odihnă. Dar de asemenea era sigur că se datora şi întâlnirii sale cu ranyhynii. Ca şi rameniii, războinicii fuseseră impresionaţi; dorinţa lor de a vedea în el un nou Berek fusese justificată. Purtătorul aurului alb se dovedise a fi un om important. Ranyhynii au fost îngroziţi! se răsti în sinea lui. Au văzut în mine stăpânirea lui Foul şi au fost îngroziţi. Dar nu protestă cu voce tare. Făcuse o promisiune de iertare în schimbul supravieţuirii lui. În ciuda necinstei sale tacite de a permite tovarăşilor lui să creadă ceea ce doreau despre el, rămase calm.

În timp ce călăreţii râdeau şi glumeau, Roaba Coamei Lithe veni în faţa lor urmată de alţi Robi ai Coamei şi de un grup mare de Corzi. Când avu atenţia companiei zise:

– Nobilii au cerut ajutorul ramenilor în lupta lor împotriva Prințului Colțului Distrugătorul. Ramenii îi slujesc pe ranyhyni. Noi nu părăsim Câmpiile lui Ra. Așa este viața noastră, și e bună – nu vom mai cere nimic altceva până când în sfârșit întregul Pământ va fi ca Andelain, iar oamenii și ranyhynii vor trăi împreună în pace, fără lupi sau foamete. Însă trebuie să-i ajutăm de adversarii Prințul Inelului așa cum putem. Asta o vom face. Voi merge cu voi. Corzii mei vor merge și ei cu voi dacă vor dori. Vă vom îngriji caii pe drum. Iar când îi veți părăsi ca să căutați ascunzătoarea subterană a Prințului Colțului ei vor rămâne în siguranță cu noi. Nobili, acceptați acest serviciu ca pe o onoare între prieteni și loialitate între aliați.

Imediat, Corzii Hurn, Thew, Grace și Rustah păsiră în față exprimându-și dorința de a merge oriunde îi va conduce Roaba Coamei Lithe.

Prothall se înclină în fața lui Lithe în stilul ramen.

– Serviciul oferit de voi este enorm. Știm că inimile voastre sunt alături de ranyhyni. Ca prieteni am fi refuzat această onoare dacă nevoia noastră de aliați nu ar fi atât de mare. Osânda acestor vremuri ne obligă să nu refuzăm niciun ajutor sau sprijin. Fiți bine-veniți printre noi. Talentele voastre de vânători vor îndepărta foarte multe primejdii din calea noastră. Sperăm să vă putem onora la rândul nostru – dacă vom supraviețui Căutării.

– Ucideți-l pe Prințul Colțului, zise Lithe. Acest lucru ne va onora până la sfârșitul zilelor noastre.

Întoarse plecăciunea lui Prothall, urmată de ramenii adunați.

După aceea Înaltul Nobil se adresă tovarășilor săi. Într-o clipă Căutarea Toiagului Legii era gata de plecare. Conduși de Roaba Coamei Lithe și Corzii ei, compania porni în galop ușor din Vatra Oamenilor ca și cum în satul ramenilor ar fi găsit din abundență curaj.

21
PASUL TRĂDĂTORULUI

Traversară Câmpiile către nord încrezători și bine-dispuși. În drumul lor nu apăru nicio primejdie sau știre despre vreo primejdie. Ranyhynii treceau peste ierburi ca niște flăcări vii, provocări exprimate în trupuri. Navigatorul spunea povești vesele parcă dorind să arate că ajunsese la capătul unui chin trecător. Quaan și războinicii săi îi răspundeau cu glume și vorbe de duh, iar ramenii îi distrau cu etalări ale talentelor lor de vânători. Compania călări până noaptea târziu, în ciuda lunii sinistre. În noaptea următoare făcură tabăra pe malul sudic al Vadului Rătăcirii.

Dar dimineața devreme traversară apa și cotiră către nord-est pe un teren larg între Vadul Rătăcirii și Morinmoss. Pe la mijlocul după-amiezii atinseră marginea de răsărit a Codrului. De acolo Vadul Rătăcirii, hotarul de nord al Câmpiilor, curgea direct înspre est, iar compania apucă spre nord-est, îndepărtându-se atât de Morinmoss, cât și de Câmpiile lui Ra.

În noaptea aceea dormiră la marginea unui câmp arid, neprietenos, unde nu trăia niciun om și prin care puțini se încumetau să călătorească. Întreaga regiune de la nord de ei era tăiată, arsă și înnegrită ca un străvechi câmp de bătălie, un teren imens distrus de vărsarea a prea mult sânge. Copacii contorsionați, iarba pitică și câteva *aliantha* împrăștiate abia dacă acopereau pustiul netulburat. Compania se îndrepta dinspre sud spre Muntele Tunetului.

În timp ce Căutarea străbătea ținutul, Mhoram îi povesti lui Covenant câte ceva din istoria acestuia. Se întindea în răsărit până la Rift și formase frontul natural de atac pentru armatele Nobilului Foul în vechile războaie. De la Cascada Râului Călătorul Tărâmului la Muntele Tunetului se afla un teren deschis de-a lungul imensei faleze a Riftului. Hoardele care ieșeau din Creșa lui Foul puteau apărea la suprafață în zeci de locuri ca să lupte în Tărâmul de Sus. Astfel primele mari bătălii din toate războaiele Tărâmului împotriva Dispreţuitorului avuseseră loc pe acea câmpie răvășită. Ani după ani, apărătorii se străduiseră să-l oprească pe Nobilul Foul la Rift, dar eșuaseră pentru că nu puteau bloca toate ieșirile dinspre Câmpiile Nimicite și Întinderea Sarangrave. Atunci armatele Nobilului Foul trecuseră spre apus de-a lungul Mithilului și loviseră adânc în Câmpiile Centrale. În ultimul război, înainte ca Nobilul Kevin Risipitorul Tărâmului să fi fost în cele din urmă silit să invoce Ritualul Profanării, Nobilul Foul trecuse prin inima Câmpiilor Centrale și cotise către nord, forțându-i

pe Nobili să poarte bătălia finală la Kurash Plenethor, numit acum Trothgard.

În prezența atâtor morți din trecut, călăreții mergeau în liniște. Dar cântară cântece în decursul primelor zile și de câteva ori reveniră la legenda despre Berek Jumătate-de-Mână și Leii de Foc de pe Muntele Tunetului. Berek luptase pe această câmpie sălbatică, plângând moartea prietenilor săi și pierderea degetelor în luptă. Aici avusese parte de disperare și se refugiase pe versanții lui Gravin Threndor, Vârful Leilor de Foc. Acolo descoperise atât Prietenia Pământului, cât și Puterea Pământului. Era un cântec liniștitor, iar călăreții îi cântau împreună refrenul ca și cum ar fi încercat să-l transforme într-un adevăr.

Berek! Prieten al Pământului! – Ajutor și bunătate,
Ajutor împotriva dușmanului!
Pământul dă și răspunde chemării Puterii,
Răsunând, Prieten al Pământului! Ajută-ne
și vindecă-ne!
Curăță Tărâmul de moartea sângeroasă și de suferință!

Aveau nevoie de consolare. Zona de război săpată și pustiită părea să spună că victoria lui Berek era o iluzie – că toată Prietenia lui cu Pământul, Toiagul Legii și descendenții săi Nobili, lucrările sale și ale urmașilor lui se reduceau la iarba pipernicită, la piatra carbonizată și la praf – că adevărata istorie a Tărâmului era scrisă acolo, în solul arid și în pietrele

care se întindeau ca niște morminte de la Câmpiile lui Ra la Muntele Tunetului, de la Andelain la Rift.

Atmosfera ținutului îl agita pe Navigator. Pășea alături de Covenant cu o expresie de grabă ascunsă, înăbușindu-și parcă dorința de a o rupe la fugă. Vorbea neîncetat, străduindu-se să-și ridice moralul cu un șuvoi constant de povești, legende și cântece. La început eforturile lui făcură plăcere călătorilor, ușurându-le tristețea adâncă, lacomă, ca niște fructe-comoară ale divertismentului. Dar Căutătorii aveau în față perspectiva sumbră, întunecată a lui Drool Viermele de Piatră chircit ca un blestem în catacombele Muntelui Tunetului. Deja într-a patra zi de când traversaseră Vadul Rătăcirii Covenant se simțea înecat de vorbăria uriașului, iar vocile războinicilor care cântau sunau mai degrabă a cerșit decât a încredere – ca un fluierat în noaptea inexorabilă.

Ajutat de rameni, Prothall găsi cărări rapide peste terenul accidentat. Mult timp după apusul soarelui în cea de-a patra zi, când luna în creștere se ridica înaltă și otrăvită pe cerul nopții, Căutarea se opri ostenită pe marginea Riftului.

În dimineața următoare Covenant rezistă tentației de a merge să privească peste imensa faleză. Ar fi vrut să arunce o privire în Tărâmul de Jos, la Câmpiile Nimicite și Întinderea Sarangrave – zone care fuseseră prezente în vorbăria Navigatorului din ultimele zile. Dar nu avea intenția să se expună unei crize de vertij. Fragila stabilitate a târgului său nu acoperea și riscurile inutile. Așa că rămase în tabără când majoritatea

tovarășilor săi plecară să arunce o privire peste Rift. Însă mai târziu, când compania porni spre nord mergând la o aruncătură de piatră de margine, îl rugă pe Nobilul Mhoram să-i vorbească despre faleză.

– Ah, Riftul, răspunse Mhoram încet. Există zvonuri, nefondate nici chiar în cele mai vechi legende, cum că despicătura Riftului a fost provocată de sacrilegiul care a îngropat blesteme uriașe sub rădăcinile Muntelui Tunetului. Într-un cataclism care l-a zguduit din temelii, Pământul s-a înălțat revoltat de răul pe care era silit să-l poarte. Iar forța supărării sale a rupt Tărâmul de Sus de cel de Jos și l-a ridicat spre cer. Astfel faleza aceasta se întinde din adâncurile Masivului Southron, trece peste Cascada Râului Călătorul Tărâmului, prin inima Muntelui Tunetului, până la cel puțin cinci mii de kilometri în inima iernii de nepătruns din Înălțimile Northron. Variază în înălțime de la loc la loc. Dar străbate întregul Tărâm și nu ne permite să uităm.

Vocea aspră a Nobilului nu făcu decât să sporească neliniștea lui Covenant. Pe parcursul drumului își menținu privirea îndreptată către vest, încrezându-se în capacitatea ținutului sălbatic de a-i fi ancoră împotriva instinctivei sale spaime de înălțimi.

Înainte de amiază vremea se schimbă. Fără niciun avertisment, un vânt rece începu să sufle dinspre nord trezind asociații sumbre, supranaturale. În câteva clipe cerul se acoperi de nori negri. Un fulger sfâșie aerul; tunetul bubui ca niște bolovani sfărâmându-se. Apoi, din cerul urlând, ploaia lovi ca o furie ajunsă

la paroxism, cu o forță atât de sălbatică încât apa părea că înțeapă. Caii își lăsară capetele în jos tresărind. Torentele se revărsară asupra călăreților, udându-i până la piele și orbindu-i. Roaba Coamei Lithe îi trimise pe Corzi în față ca să deschidă drumul și să împiedice compania să cadă în Rift. Prothall își ridică toiagul cu focul sclipind în vârf pentru ca tovarășii lui să nu se rătăcească. Se înghesuiră unii în alții și Gardienii Sângelui îi plasară pe ranyhyni în jurul lor ca să ducă greul atacului. În lumina albă a fulgerelor, focul lui Prothall părea vulnerabil și palid, iar tunetul bubuia puternic deasupra lor ca o explozie la atingerea nebuniei. Covenant se ghemui pe spinarea Durei, tresărind la fulgere ca și cum cerul ar fi fost făcut din pietre pe care tunetul le arunca. Nu-i putea vedea pe Corzi, nu știa ce se petrecea în jurul lui; îi era încontinuu teamă că următorul pas al Durei îl va arunca dincolo de faleză. Își lipi ochii de flacăra lui Prothall ca și cum aceasta l-ar fi putut împiedica să se piardă.

Talentele și duritatea simplă a ramenilor fură de folos companiei, menținându-i pe drumul către Muntele Tunetului. Însă călătoria semăna cu o rătăcire prin colapsul cerurilor. Călăreții nu puteau fi siguri de direcție decât pentru că își croiau mereu drum prin mijlocul furtunii. Vântul arunca ploaia, biciuindu-le fețele până când ochii și obrajii le ajunseră răniți și sfâșiați. Apa rece le amorțea membrele, paralizându-i treptat ca o înțepeneală a morții. Dar ei continuau ca și când ar fi încercat să doboare un zid de piatră cu frunțile.

Două zile întregi înaintară astfel, simțind că se sfărâmă sub atacul ploii. Nu-și dădeau seama dacă e zi sau noapte, nu cunoșteau decât furtuna continuă, lovind ca un ciocan, întunecată, sălbatică, implacabilă. Călăreau până la epuizare; se odihneau stând până la genunchi în apă și noroi, strângând frâiele cailor; mâncau bucățele ude de hrană încălzite doar puțin la focurile *lilliantill* pe care Birinair se străduia să le păstreze vii măcar pe jumătate; se numărau ca să fie siguri că nu se pierduse nimeni și porneau apoi la drum până când epuizarea îi forța să se oprească din nou. Din timp în timp simțeau că numai flacăra albastră palidă a lui Prothall îi mai susținea. Atunci Nobilul Mhoram trecea printre căutători. Prin fulgerele sinistre fața lui părea spălată de ape ca o epavă scufundată; dar el mergea de la unul la altul strigând prin urletul vântului, ploii și tunetului devastator:

– Drool – furtuna asta – e pentru noi! Dar a greșit! Forța principală trece către vest! Ascultați profeții – e pentru noi!

Covenant era prea obosit și înghețat ca să răspundă. Dar auzea curajul generos din cuvintele lui Mhoram. Când compania pornea din nou înainte, își mijea ochii spre flacăra lui Prothall de parcă ar fi descoperit un mister.

Lupta continua, prelungindu-se mult peste punctul în care devenise de neîndurat. Cu timpul, însăși rezistența deveni abstractă – un simplu concept, prea impalpabil ca să mai fie convingător. Biciul și agitația furtunii îi reduceau pe călăreți la trupuri de carne

rănită, tremurândă, abia capabili să urce pe cai. Însă focul lui Prothall continua să ardă. La fiecare fulger și bubuitură, Covenant se ghemuia în șa. Nu-și mai dorea nimic altceva în viață decât o șansă să zacă în noroi. Dar focul lui Prothall continua să ardă. Era ca o cătușă, luându-i prizonieri pe călăreți, trăgându-i înainte. În turbarea iminentă a torentelor, Covenant își încorda privirea ca și cum această cătușă ar fi însemnat ceva prețios pentru el.

Apoi trecură hotarul. Era abrupt ca un zid asupra căruia se aruncară ca niște titani uzurpați căzuți brusc în noroi. În decurs de câteva bătăi de inimă, sfârșitul furtunii suflă peste ei și se pomeniră stând gâfâind într-o după-amiază însorită. Puteau auzi tumultul alergând orbește în depărtare. În jurul lor se vedeau rămășițele potopului – bălți, șuvoaie și mlaștini, nămol gros – ruinele unui câmp de luptă. Iar în fața lor se înălța imensul pisc pustiit al Muntelui Tunetului: Gravin Threndor, Piscul Leilor de Foc.

Pentru o clipă lungă le ținu piept ca un scut al tăcerii – sumbru, grav și profetic, ca o bucată din inima Pământului. Piscul se afla la nord și puțin la vest față de ei. Mai înalt decât Postul de Veghe al lui Kevin din Tărâmul de Sus, părea să îngenuncheze pe marginea Întinderii Sarangrave, cu coatele fixate pe platou și capul mult deasupra falezei, înfruntând cerul într-o atitudine bizară de aroganță și rugăciune; se înălța la patru mii de metri deasupra Cursului Murdar, care curgea spre răsărit de la poalele sale. Versanții, începând de la dealurile accidentate de la poale și până

la piatra golașă care îl încorona, erau arizi, neînvăluiți și nestrăjuiți în fața furtunilor, zăpezilor și asediului timpului de copaci sau ierburi, în schimb purtau stânci abrupte și fațetate, unele negre ca obsidianul și altele gri ca cenușa unui foc de granit – ca și cum piatra Muntelui ar fi fost prea groasă, prea încărcată de energie ca să suporte pe ea vreun tip de viață fragilă.

Acolo, adânc în pieptul mătăhălos al muntelui, era destinația Căutării: Kiril Threndor, Inima Tunetului.

Mai erau încă cincizeci de kilometri până la Pisc, dar distanța era înșelătoare. Deja chipul brăzdat domina orizontul nordic; îi înfrunta de dincolo de Rift ca o cerere de nerefuzat. Muntele Tunetului! Acolo Berek Jumătate-de-Mână își avusese măreața revelație. Acolo Căutarea Toiagului Legii spera să recâștige viitorul Tărâmului. Și tot acolo Thomas Covenant căuta scăparea din imposibilitatea visului său. Compania fixa roca verticală ca și cum aceasta le-ar fi scormonit în suflete, punându-le întrebări la care ei nu puteau răspunde.

Apoi Quaan rânji sălbatic și zise:

– Cel puțin acum suntem suficient de spălați pentru o asemenea treabă.

Gluma deplasată întrerupse transa călăreților. Unii dintre războinici izbucniră în râsete ca o eliberare a tensiunii ultimelor două zile și majoritatea celorlalți chicotiră, sfidându-l pe Drool sau pe oricare alt dușman să creadă că furtuna îi slăbise. Deși vlăguiți de efortul depus în găsirea drumului printre torente,

ramenii râseră și ei, împărtășind un umor pe care nu îl înțelegeau pe deplin.

Numai Navigatorul nu reacționă. Ochii lui erau fixați pe Muntele Tunetului, iar sprâncenele îi umbreau privirea, parcă apărându-l de ceva mult prea strălucitor sau prea fierbinte ca să poată fi privit direct.

Căutătorii găsiră o movilă relativ uscată pe care să se odihnească, să mănânce și să hrănească mustangii. Navigatorul îi urmă absent. În timp ce compania încerca să-și găsească un loc de odihnă, el rămase deoparte uitându-se la munte ca și cum i-ar fi citit secretele în crevasele adânc săpate și în stânci. Cânta încet, ca pentru sine:

Acum nu mai avem Casă,
nu mai avem rădăcini, rude și prieteni.
Pentru alte minunate taine,
am întins pânzele și ne-am întors pe propriile urme;
dar vânturile vieții nu bat așa cum alegem noi,
și tărâmul de dincolo de Mare l-am pierdut.

Înaltul Nobil Prothall lăsă compania să se odihnească atât de mult timp cât îndrăznea pe câmpia deschisă. Apoi restul după-amiezii îl petrecu iarăși pe drum, ținându-se de marginea Riftului ca și cum ar fi fost unica sa speranță. Înainte de furtună Covenant aflase că singura intrare cunoscută în catacombele Muntelui Tunetului era prin defileul dinspre apus al Râului Alinării – Pasul Trădătorului, pântecul pietros care înghițea râul pentru a-l scuipa apoi pe

la răsărit pe Tărâmul de Jos, transformat în adâncurile ascunse și turbulente în Cursul Murdar, un curent tulbure din cauza mocirlei și gunoaielor din Catacombele Troglodiților. Astfel Prothall își punea speranța în abordarea muntelui dinspre partea sudică. Credea că ajungând la Muntele Tunetului din sud și deplasându-se spre Pasul Trădătorului dinspre est, compania ar putea sosi nevăzută și neașteptată la capătul vestic al Pasului. Dar nu își asumă riscuri inutile. Gravin Threndor se profila periculos de mare pe cer și deja părea să se aplece asupra companiei ca și cum însuși Piscul s-ar fi supus răutății lui Drool. Îi forță pe ramenii obosiți să-și folosească întreaga istețime pentru găsirea unui drum de-a lungul Riftului; îi ținu pe călăreți în mișcare până după apusul soarelui.

Însă în tot acel timp călări cocoșat de vârstă în șa, cu capul plecat ca și cum și-ar fi pregătit grumazul pentru o lovitură de topor. Părea să-și fi epuizat toate puterile trăgându-i înainte prin furtună pe tovarășii săi. Ori de câte ori vorbea, în glasul său se auzeau parcă anii îndelungați.

În dimineața următoare soarele se ridică pe cerul de cenușă ca o rană. Nori gri spânzurau deasupra pământului și un vânt rece cădea ca un geamăt de pe pantele Muntelui Tunetului. Pe terenul arid bălțile de apă de ploaie stagnau, ca și cum solul ar fi refuzat să le bea umezeala, lăsând-o în schimb să putrezească. Pe când se pregăteau de plecare, Căutătorii auziră un huruit jos ca un marș de tobe adânc în rocă. Picioarele lor, genunchii simțeau vibrațiile.

Era ritmul chemării la război.

Înaltul Nobil reacționă ca la o provocare.

– *Melenkurion!* strigă răspicat. Ridicați-vă, apărători ai Tărâmului! Aud tobele Pământului! Aceasta este lucrarea de căpătâi a timpurilor noastre!

Sări pe cal cu roba albastră fluturând.

Warhaftul Quaan răspunse voios:

– Salut, Înalt Nobil Prothall! Suntem mândri să te urmăm!

Umerii lui Prothall se îndreptară. Calul ciuli urechile, înălță capul și făcu câțiva pași falnic ca un ranyhyn. Ranyhynii nechezară amuzați de imagine și compania porni cu bravură în urma lui Prothall, ca și cum ar fi purtat în ei spiritul vechilor Nobili.

Își croiră drum pe pantele Muntelui Tunetului prin huruitul constant al tobelor îngropate. Găsiră o potecă prin stratul gros de pietriș care înconjura baza muntelui, iar bubuitul chemării îngropate îi însoți ca o respirație a Disprețului. Dar când începură să urce pantele verticale bătătorite ale Piscului uitară de tobe; trebuiau să se concentreze asupra urcușului. Dealurile de la poale erau ca o mantie noduroasă de piatră pe care Muntele Tunetului o scuturase de pe umeri într-o epocă de mult trecută, iar drumul spre apus peste versanți era greu. Din când în când erau siliți să descalece și să-și conducă animalele pe pante înșelătoare sau peste grămezi cenușii de rocă. Terenul accidentat le încetinea progresul, în ciuda eforturilor ramenilor de a căuta cele mai ușoare poteci. Piscul părea să se aplece cu gravitate deasupra lor, parcă urmărindu-le

micile strădanii. Iar de pe stâncile înalte cădea asupra lor un vânt rece ca iarna.

La prânz, Prothall se opri într-o viroagă care cobora versantul ca o tăietură. Acolo compania se odihni și mâncă. Când nu se mișcau puteau auzi clar tobele, iar vântul rece părea să se prăvălească asupra lor de pe stâncile de deasupra. Stăteau în bătaia soarelui și tremurau – unii de frig, alții din cauza huruitului tobelor.

În timpul opririi Mhoram veni la Covenant și îi sugeră să urce puțin prin viroagă împreună. Covenant aprobă; se bucura să fie ocupat cu ceva. Îl urmă pe Nobil prin tăietura întortocheată până ajunseră la o spărtură în peretele vestic. Mhoram intră prin deschizătură și, când păși în spatele Nobilului, Covenant descoperi deodată o panoramă largă asupra Andelainului.

De la altitudinea spărturii dintre pereții de piatră se simțea privind peste Andelain ca de la o fereastră în Muntele Tunetului. Colinele se întindeau bogate peste întregul orizont vestic și frumusețea lor îi tăie răsuflarea. Le privi lacom cu o senzație stasis de nemișcare completă în piept, ca o viziune de-o clipă a eternității. Sănătatea limpede și luxuriantă a Andelainului sclipea ca un ținut de stele în ciuda cerului cenușiu și a chemării surde de război. În sinea lui nu dorea să respire, să rupă vraja, dar după o clipă plămânii lui simțiră dureros nevoia de aer.

– Acesta este Tărâmul, șopti Mhoram. Sumbrul și puternicul Munte al Tunetului deasupra noastră. Cele mai întunecate secrete și blesteme ale Pământului

în catacombele de sub picioarele noastre. Câmpul de luptă în spate. Întinderea Sarangrave dedesubt. Iar acolo neprețuitul Andelain, frumusețea vieții. Da. Aceasta este inima Tărâmului.

Stătea în picioare respectuos, ca și cum s-ar fi aflat într-o prezență solemnă.

Covenant privi spre el.

– Deci m-ai adus aici sus ca să mă convingi că pentru asta merită să lupt. Gura i se contorsionă de gustul amar al rușinii: Tu vrei ceva de la mine – un fel de declarație de loialitate. Înainte de a trebui să vă confruntați cu Drool.

Troglodiții pe care îi ucisese zăceau grei și reci în amintirea lui.

– Bineînțeles, replică Nobilul. Dar Tărâmul însuși îți cere loialitatea. Apoi rosti cu o intensitate subită: Privește, Thomas Covenant. Folosește-ți ochii. Privește la toate astea. Uită-te și ascultă – ascultă tobele. Și ascultă-mă pe mine. Aceasta este inima Tărâmului. Nu este căminul Disprețuitorului. El nu are ce căuta aici. O, el își dorește puterea blestemelor, dar căminul lui este la Creșa lui Foul, nu aici. El nu are suficientă profunzime, autoritate sau frumusețe pentru locul ăsta, iar aici lucrează prin intermediul demonilor-abjecți sau a troglodiților. Vezi?

– Văd. Covenant prinse privirea Nobilului: Mi-am făcut deja târgul – „pacea" mea, dacă vrei să-i spui așa. N-o să mai ucid.

– „Pacea" ta? repetă Mhoram cu un ton complex. Lent, pericolul îi umbri ochii: Mă rog, trebuie să

mă ierți. În vremuri de război, unii Nobili se comportă ciudat.

Trecu pe lângă Covenant și începu să coboare înapoi prin viroagă.

Covenant rămase un timp în dreptul ferestrei, uitându-se după Mhoram. Nu-i scăpase aluzia la Kevin; se întreba însă ce înrudire vedea Mhoram între el însuși și Risipitorul Tărâmului. Se considera oare Nobilul capabil de o asemenea disperare?

Mormăind în sinea lui, Covenant se întoarse la companie. Observă că războinicii îl măsurau din ochi; încercau să presupună ce se petrecuse între el și Nobilul Mhoram. Dar lui nu-i păsa ce semne citeau ei în el. Când compania se puse în mișcare, o conduse pe Dura pe marginea viroagei, nepăsător la roca sfărmicioasă care nu o dată îl făcu să cadă în genunchi și coate, zgâriindu-l și învinețindu-l în mod periculos. Se gândea la Sărbătoarea Primăverii, la lupta de la Woodhelven Înalt, la copii, la Llaura, Pietten, Atiaran, la Cei Dezlegați fără nume, la Lena și Triock și la războinicul care murise apărându-l pe el – se gândea și se străduia să se autoconvingă că târgul lui era în siguranță, că nu era destul de furios ca să riște să lupte din nou.

În timpul după-amiezii compania continuă să urce terenul abrupt, suind pe măsură ce înaintau spre vest. Nu își zăreau destinația. Chiar și când soarele cobora pe cer și urletul apelor devenea un acompaniament distinct pentru bătaia îngropată a tobelor, tot nu puteau să vadă Pasul. Apoi intrară într-o râpă adâncă, șerpuitoare, în munte. Din această râpă un defileu

prea îngust pentru cai pătrundea în stâncă, iar prin ea se putea auzi mormăitul unui curent. În râpă drumeții își lăsară caii în grija Corzilor. Coborâră defileul pe jos, intrând în munte apoi deschizându-se la nu mai mult de treizeci de metri direct deasupra Pasului Trădătorului.

Nu se mai auzeau tobele; tumultul râului înăbușea orice sunet în afară de vocile lor pe jumătate strigând. Pereții defileului erau înalți și abrupți, blocând orizontul în ambele părți. Prin picăturile de apă care îi învăluiau ca o ceață puteau vedea Pasul propriu-zis – canalul îngust de piatră strangulând râul până ce părea să țipe și apa sălbatică, albă, înflăcărată de lumina amurgului care se zbătea în lupta ei cu propria sa grabă frenetică. De la aproximativ cinci kilometri dinspre vest râul venea zvârcolindu-se prin strâmtoare și intra cu viteză în măruntaiele muntelui pe sub punctul unde stătea compania, ca supt într-un abis. Deasupra Pasului soarele apunând atârna aproape de orizont ca o minge de sânge pe cerul de plumb, iar lumina dădea o nuanță de foc celor câțiva copaci încăpățânați care se agățau de marginile defileului, înrădăcinați parcă dintr-o datorie. Dar în interiorul Pasului Trădătorului nu era nimic altceva decât ceața, pereții de piatră curată și apele torturate.

Urletul inundă urechile lui Covenant, iar roca udă părea să-i alunece de sub picioare. Pentru o clipă stâncile se învârtiră; putu vedea pântecul Muntelui Tunetului căscându-se pentru el. Apoi se sili să revină în defileu, stând cu spatele presat de piatră, strângându-și pieptul cu brațele și chinuindu-se să respire.

În jurul lui era mare forfotă. Auzea strigăte de surpriză și teamă din partea războinicilor la capătul defileului, auzea răcnetul gâtuit al Navigatorului. Dar el nu se mișcă. Se agăță de piatră în mijlocul cetii și urletului râului până când genunchii i se liniștiră și teama de alunecare îi dispăru din picioare. Abia atunci căută să afle ce provocase supărarea tovarășilor săi. Înaintă printre ei menținându-și o mână fixată pe perete și mișcând-o pe cealaltă.

Între Covenant și stâncă, Navigatorul se zbătea. Doi Gardieni îl apucaseră de brațe, iar el îi lovea de marginile defileului, șuierând lacom:

– Dați-mi drumul! Dați-mi drumul! Îi vreau!

Ca și cum ar fi vrut să sară jos în strâmtoare.

– Nu!

Dintr-odată, Prothall sări în fața uriașului. Lumina din spate a amurgului îi păstra fața în umbră, profilându-l cu brațele deschise larg și toiagul ridicat sus. Era bătrân și numai pe jumătate din mărimea uriașului. Dar focul portocaliu părea să-l mărească, să-l facă mai înalt, mai încărcat de autoritate.

– Frate de Piatră! Stăpânește-te! Pe Cele Șapte! Delirezi?

Atunci Navigatorul se scutură de Gardieni. Apucă de piept roba lui Prothall, îl ridică în aer pe Înaltul Nobil și îl țintui de stâncă. Îi suflă în față sufocat de furie:

– Delir? Mă acuzi?

Gardienii se repeziră la Navigator. Dar un strigăt al lui Mhoram îi opri. Prothall atârna pe piatră ca o mână de cârpe, dar ochii nu i se clintiră. Repetă:

– Delirezi?

Timp de o clipă oribilă, Navigatorul îl ținu pe Înaltul Nobil ca și cum ar fi intenționat să-l omoare cu o singură strângere a pumnului său imens. Covenant încercă să caute ceva de spus, un mod în care să intervină, dar nu reuși. Nu avea idee ce se întâmplase cu Navigatorul.

Apoi din spatele lui Covenant Primul Mark Tuvor rosti clar:

– Un proroc delirant? Într-un uriaș din Țărmul Mărilor? Imposibil.

Ca înțepat de declarația lui Tuvor, Navigatorul izbucni într-un acces de tuse. Violența reacției îi contorsionă statura noduroasă. Îl lăsă jos pe Prothall, apoi se prăbuși pe spate, lovindu-se cu un sunet înfundat de peretele opus. Încet, criza se transformă într-un chicotit jos ca o scânteiere de isterie.

Auzit prin geamătul râului, sunetul făcu pielea lui Covenant să se înfioare ca sub o mângâiere dezgustătoare. Nu mai putu suporta. Atras de nevoia de a afla ce i se întâmplase Navigatorului, se apropie să se uite în strâmtoare.

Acolo, ținându-se bine contra vertijului și năvalei urletului apei, văzu ceea ce îl aprinsese pe Navigator. Ah, uriașule! gemu. Să ucizi...! Dedesubt, la abia șapte metri deasupra nivelului râului, se găsea o potecă îngustă ca un prag în peretele sudic al Pasului. Pe acea

potecă mărșăluia în ritmul tobelor o armată de troglodiți ieșind din Muntele Tunetului. Conduși de o falangă de demoni-abjecți, șir după șir creaturile gregare țâșneau din munte și tropăiau pe prag cu o sticlire de dorință în ochii lor de lavă. Câteva mii părăsiseră deja Catacombele Troglodiților; și în spatele lor șirul continua, ca și cum Muntele Tunetului ar fi vomitat toate hoardele de viermi care locuiau în el pe Pământul lipsit de apărare.

Navigatorule!

Pentru o clipă, inima lui Covenant bătu în ritmul suferinței uriașului. Nu putea suporta să conceapă că Navigatorul și poporul său și-ar putea pierde speranța de a-și regăsi Casa din cauza unor astfel de creaturi. Oare uciderea era singura soluție?

Amorțit, pe jumătate orbit, începu să caute modul în care Navigatorul intenționase să ajungă pe prag și de acolo la troglodiți.

Îl găsi destul de ușor; părea simplu pentru oricine nu avea frică de înălțimi. Exista o scară rudimentară, alunecoasă, săpată în piatra peretelui sudic pornind din defileu până la prag. Față în față cu acesta se aflau niște trepte de la defileu până în vârful Pasului. Erau la fel de cenușii, vechi și roase de apă ca roca originară.

Nobilul Mhoram apăru în spatele lui Covenant. Vocea lui îi ajungea slab la urechi prin urletul râului.

– Ăsta este străvechiul Avanpost al Pasului Trădătorului. Pasajul din Prima Parte care vorbește despre acest loc este ușor de înțeles. A fost construit pentru straja și adăpostul trădătorilor. Fiindcă aici, la Pasul

Trădătorului, Nobilul Foul Disprețuitorul și-a dezvăluit adevărata identitate Înaltului Nobil Kevin. Aici s-a dat primul atac al războiului declarat care s-a încheiat cu Ritualul Profanării.

Înainte, Kevin Risipitorul Tărâmului se îndoia de Nobilul Foul fără să știe de ce – căci Disprețuitorul nu făcuse niciun rău pe care Kevin să-l poată descoperi – și a avut încredere în Nobilul Foul rușinat de îndoielile lui nefondate. Apoi, prin urzelile Disprețuitorului, a sosit un mesaj la Consiliul Nobililor din partea Demondimilor, din Muntele Tunetului. Mesajul cerea Nobililor să vină la atelierele tainice din Demondim, criptele unde erau creați demonii-abjecți, ca să se întâlnească cu înțelepții care pretindeau că au cunoștință despre o putere secretă.

Evident, Nobilul Foul îl voia pe Kevin la Muntele Tunetului. Dar Înaltul Nobil avea îndoieli și nu s-a dus. Apoi s-a rușinat și a trimis în locul lui pe unii dintre cei mai buni prieteni și cei mai puternici aliați. Astfel un grup de elită format din Vechi Nobili a plecat cu pluta, conform obiceiului, în jos pe Râul Alinării prin Andelain până la Muntele Tunetului. Acolo, în urletul, ceața și duhoarea Pasului Trădătorului, au fost prinși în ambuscadă de demonii-abjecți. Au fost măcelăriți, iar trupurile lor aruncate în abisul muntelui. După aceea armate ca aceasta au ieșit din catacombe și Tărâmul a fost aruncat pe nepregătite în război.

Lungul conflict a continuat fără speranță, cu bătălie după bătălie acoperind pământul de morți. Înaltul Nobil Kevin a luptat plin de curaj. Dar el își trimisese

prietenii în ambuscadă. Curând a început să se întâlnească nopțile cu disperarea – și nu a mai existat speranță.

Torentul seducător și amețitor al râului secătui rezistența lui Covenant. Stropii de apă picurau pe fața lui ca o sudoare.

Navigatorul voise să facă același lucru – să sară în Pasul contorsionat – să cadă asupra troglodiților dintr-o ambuscadă.

Cu un efort care îl făcu să geamă printre dinții încleștați, Covenant se retrase de pe Avanpost. Agățându-se de perete, întrebă fără vreo legătură aparentă:

– Încă mai râde?

Mhoram păru să înțeleagă.

– Nu. Acum stă și cântă încet cântecul Celor fără Casă și nu ne dă niciun indiciu.

Ah, Navigatorule! icni Covenant.

– De ce i-ai oprit pe Gardieni? L-ar fi putut răni pe Prothall.

Nobilul se întoarse cu spatele la Pasul Trădătorului ca să-l privească pe Covenant în față.

– Lup de Mare Navigatorul Spumei este prietenul meu. Cum puteam să intervin? O secundă mai târziu adăugă: Înaltul Nobil nu este lipsit de apărare.

Covenant insistă:

– Poate că un proroc delirant...

– Nu. În afirmația lui Mhoram nu încăpea îndoială: Tuvor a spus adevărul. Nici un proroc delirant nu are puterea să stăpânească un uriaș.

– Dar ceva... – Covenant caută cuvântul – ceva îi face rău. El... el nu crede în asemenea profeții. El crede că Drool, sau altceva, o să-i împiedice pe uriași să meargă spre Casă.

Răspunsul lui Mhoram veni atât de încet încât Covenant fu silit să-l citească pe buzele lui strânse.

– Și eu cred la fel.

Navigatorule!

Covenant se uită la uriaș în defileu. În întuneric Navigatorul stătea ca o bucată de argilă lipită de perete, cântând încet și holbându-se la viziunile invizibile de pe piatra din fața lui. Imaginea ridică în Covenant un val de furie empatică, dar o înăbuși, agățându-se de târgul său. Pereții defileului se strângeau deasupra lui, ca o teamă sufocantă, ca niște aripi întunecate. Trecu în viteză pe lângă uriaș și ieși din râpă.

Nu peste mult timp compania se adună să ia masa. Mâncară la lumina slabă a unei singure torțe *lillianrill,* iar când terminară masa încercară să doarmă puțin. Covenant avea senzația că odihna era imposibilă; simțea armata de troglodiți desfășurându-se ca un ghem al distrugerii din care se țesea moartea Tărâmului. Însă urletul neîncetat al râului îl legănă până când se relaxă întins pe pământ. Aținei superficial, cu tobele de război vibrând în roca de sub el.

Mai târziu se trezi brusc. Luna roșie trecuse de creasta Muntelui Tunetului și acum lumina direct defileul. Bănui că era trecut de miezul nopții. La început crezu că luna îl deșteptase cu privirea ei aproape plină. Apoi își dădu seama că vibrația tobelor dispăruse din

stâncă. Se uită de jur împrejur în tabără și îl văzu pe Tuvor șușotind cu Înaltul Nobil Prothall. În clipa următoare Tuvor începu să-i trezească pe cei adormiți.

Curând războinicii erau pregătiți și în alertă. Covenant avea cuțitul la brâul robei sale și toiagul în mână. Birinair ținea ridicată o nuia cu o mică flacără licărind în vârf, și în acea lumină nesigură Mhoram și Prothall stăteau împreună cu Roaba Coamei Lithe, Warhaftul Quaan și Primul Mark. Umbre întunecate schimbau teama cu hotărârea pe chipul lui Prothall. Glasul său sună slăbit de vârstă atunci când spuse:

– Aceasta este ultima noastră oră petrecută sub cerul liber. Scurgerea armatelor lui Drool s-a încheiat. Cei dintre noi care vor intra în catacombele Muntelui Tunetului trebuie să o facă acum. Trebuie să profităm de ocazia asta ca să intrăm, în timp ce atenția lui Drool e încă îndreptată asupra armatei sale – înainte să-și poată da seama că noi nu ne aflăm acolo unde crede el. Acum e momentul pentru cei care vor să renunțe la Căutare. În Catacombele Troglodiților nu mai există retragere sau scăpare în caz de eșec. Au adus deja servicii prețioase Căutării. Nimeni dintre cei care vor renunța nu are de ce să se simtă rușinat.

Cu grijă, Quaan zise:

– Te întorci, Înalt Nobil?

– A, nu, oftă Prothall. Timpurile apasă asupra mea. Nu îndrăznesc să ezit.

Atunci Quaan replică:

– Ar putea un Eoman al Oștii Cetății Nobile să dea înapoi când Înaltul Nobil este în frunte? Niciodată!

Iar Eomanul repetă:

– Niciodată!

Covenant se întrebă unde era Navigatorul, ce ar face uriașul. Cât despre el, simțea intuitiv că nu avea de ales, că visul său îl va elibera numai prin intermediul Toiagului Legii. Sau prin moarte.

În clipa următoare Roaba Coamei Lithe îi vorbi lui Prothall. Ținea capul dat pe spate și silueta ei zveltă era încordată ca și cum s-ar fi pregătit să explodeze.

– Vă dau cuvântul meu. Caii voștri vor fi îngrijiți. Corzii îi vor păstra în formă în speranța reîntoacerii voastre. Dar eu... Își scutură părul legat parcă sfidându-se pe sine: Eu voi merge cu voi. Sub pământ. Opri protestul lui Prothall cu un gest ferm: Ai dat un exemplu pe care trebuie să-l urmez. Cum aș mai putea sta vreodată în fața unui ranyhyn dacă am ajuns atât de departe numai ca să mă întorc atunci când pericolul sporește? Și mai simt ceva. Ramenii cunosc cerul, terenul deschis. Cunoaștem aerul și iarba. Nu ne pierdem drumul pe întuneric – ranyhynii ne-au învățat să avem picioarele sigure. Simt că întotdeauna îmi voi cunoaște drumul – afară. S-ar putea să aveți nevoie de mine, cu toate că sunt departe de Câmpiile lui Ra, și de mine însămi.

Umbrele formară o grimasă pe chipul lui Prothall, dar răspunse liniștit:

– Își mulțumesc, Roabă a Coamei. Ramenii sunt prieteni curajoși ai Tărâmului.

Aruncându-și ochii peste întreaga companie, rosti:

– Atunci să mergem. Destinul Căutării ne așteaptă. Orice ni s-ar întâmpla – atâta timp cât mai sunt oameni

care să cânte, vor cânta despre faptul că în acest ceas întunecat Tărâmul a fost bine apărat. Acum fiți onești până la final.

Fără să aștepte un răspuns, ieși din lumina sângerie intrând în râpă.

Războinicii îl lăsară pe Covenant în spatele celor doi Nobili ca și cum i-ar fi acordat o poziție de respect. Prothall și Mhoram mergeau unul lângă celălalt; iar când se apropiară de Avanpost, Covenant îl putu vedea printre ei pe Navigator stând pe marginea stâncii. Uriașul ținea palmele fixate deasupra capului pe cei doi pereți opuși. Stătea cu spatele la Nobili; fixa zvârcolirea sumbră, colorată în sângeriu a râului. Silueta sa imensă se profila întunecată pe cerul stacojiu.

Când Nobilii ajunseră lângă el, rosti parcă vorbindu-le din strâmtoare:

– Eu rămân aici. Santinelă. O să vă păzesc. Armatele lui Drool n-o să vă prindă în capcană în Muntele Tunetului cât sunt eu în viață. O clipă mai târziu adăugă ca și cum și-ar fi recunoscut limitele: De aici n-o să simt mirosul din Catacombele Troglodiților. Însă următoarele sale cuvinte purtau un ecou al vechiului umor de uriaș: Catacombele nu sunt făcute pe potriva unor creaturi de dimensiunile uriașilor.

– Ai ales bine, murmură Prothall. Avem nevoie de protecția ta. Dar să nu rămâi aici după ce luna va fi plină. Dacă nu ne întoarcem până atunci înseamnă că suntem pierduți, iar tu trebuie să te duci să-ți avertizezi poporul.

Navigatorul răspunse ca în replică la o altă voce:

– Amintiți-vă de Legământul Păcii. În labirintul în care vă duceți acesta este linia vieții voastre. Vă protejează împotriva intențiilor Zdrobitorului de Suflete, cele ascunse și sălbatice. Amintiți-vă de Legământ. S-ar putea ca speranțele să vă conducă greșit. Dar ura – ura corupe. Am ajuns prea iute la ură. Am devenit ceea ce detest.

– Ai puțin respect față de adevăr, se răsti Mhoram; asprimea subită a tonului său îl făcu pe Covenant să tresară. Tu ești Lup de Mare Navigatorul Spumei din neamul uriașilor din Țărmul Mărilor, Frate de Piatră al oamenilor Tărâmului. Acest nume nu-ți poate fi luat.

Însă Covenant nu auzise autocompătimire în cuvintele uriașului, ci numai recunoaștere și regret. Navigatorul nu mai vorbi. Rămase nemișcat ca și pereții de care se sprijinea – stătea ca o statuie sculptată ca să ocupe Avanpostul.

Nobilii îl lăsară în urmă. Noaptea se stingea deja, iar ei voiau să pătrundă în munte înainte de sosirea luminii zilei.

Căutătorii își ocupară pozițiile. Prothall, Birinair și doi Gardieni îl urmau pe Primul Mark Tuvor. Apoi urmau Mhoram, Lithe, Bannor, Covenant și Korik. După ei veneau Warhaftul Quaan, cei paisprezece războinici ai săi și ultimii patru Gardieni.

Erau numai douăzeci și nouă împotriva întregii forțe necunoscute a lui Drool Viermele de Piatră.

Întinseră un fir de *clingor* de la Tuvor la ultimul Gardian. Într-un singur șir începură să coboare scara alunecoasă în Pasul Trădătorului.

22
CATACOMBELE MUNTELUI TUNETULUI

Luna lui Drool amărea noaptea ca un gust de fiere. Sub ea, râul se zvârcolea și urla prin Pasul Trădătorului ca și cum ar fi fost strivit. Apa pulverizată și mușchiul umed și lunecos făcea scara care cobora din Avanpost înșelătoare ca o mlaștină.

Covenant era cuprins de agitație. La început, când veni rândul său să coboare, fu paralizat de teamă. Dar când Bannor se oferise să-l ducă în spate găsi mândria care să-l facă să se miște. În plus față de firul de *clingor*, Bannor și Korik îi țineau toiagul ca pe o balustradă. Coborî chinuit în strâmtoare, străduindu-se parcă să-și fixeze picioarele pe piatră la fiecare pas.

Treptele cădeau neregulat de pe faleză în peretele Pasului. Curând compania se târa prin despicătura zgomotoasă, condusă numai de lumina torței lui Birinair. Spuma stacojie a râului părea să sară spre ei ca o molimă înfometată pe măsură ce se apropiau de potecă.

Fiecare pas era mai înșelător decât cel dinainte. În spatele lui Covenant auzi icnetul unui războinic alunecând. Țipătul înăbușit purta teroarea ca o săgeată de arbaletă. Dar Gardienii care îl ancorau erau siguri pe picioare; războinicul își recăpătă rapid stabilitatea.

Coborârea continua. Covenant începu să simtă dureri în glezne din cauza nesiguranței crescânde a picioarelor. Încercă să-și fixeze cu gândul tăpile pe piatră, să le facă parte din rocă prin pura sa concentrare. Strânse toiagul până când palmele îi deveniră alunecoase din cauza transpirației și lemnul părea să-l respingă. Genunchii începură să-i tremure.

Dar Bannor și Korik îl susțineau. Distanța până la potecă se micșora. După câteva momente groaznice, lungi, amenințarea panicii cedă.

Apoi ajunse la siguranța relativă a pragului. Stătea în mijlocul companiei, între peretele Pasului și canalul râului. Deasupra lui o bucată de cer începuse să se coloreze în gri, însă luminarea nu făcea decât să accentueze întunericul din strâmtoare. Torța singuratică a lui Birinair pâlpâia ca pierdută într-un ținut sălbatic.

Căutătorii trebuiau să țipe ca să se facă înțeleși peste tumultul curentului. Energic, Quaan dădu ordin de plecare Eomanului. Războinicii își verificară armele. Cu gesturi puține și una-două aprobări ușoare din cap, Tuvor dădu ultimele instrucțiuni în rândul Gardienilor Sângelui. Covenant își apucă toiagul și se asigură că are cuțitul său de stonedownor – cuțitul lui Atiaran. Avea o vagă senzație că uitase ceva. Dar

înainte să încerce să găsească ce anume, atenția îi fu distrasă de strigăte.

Bătrânul Birinair țipa la Înaltul Nobil Prothall. De data asta Hearthrallul părea nepăsător la demnitatea sa țâfnoasă. Pe fundalul urletului râului, își opunea fața zbârcită și tremurătoare lui Prothall, repezindu-l:

– Nu poți! Riscul e prea mare!

Prothall scutură din cap negând.

– Nu poți conduce! Lasă-mă pe mine!

Din nou Prothall refuză în tăcere.

– Bineînțeles! strigă Birinair, străduindu-se să-și facă auzită hotărârea dincolo de mugetul apelor. Nu trebuie s-o faci tu! Pot eu! Cunosc drumurile! Bineînțeles. Numai tu ești destul de bătrân ca să studiezi? Eu cunosc vechile hărți. Nu-i o prostie, știi asta – chiar dacă eu par bătrân, și... Ezită o clipă: ...Și inutil. Trebuie să mă lași pe mine.

Prothall se strădui să răcnească fără să pară furios:

– Timpul e scurt! Nu trebuie să mai întârziem. Birinair, bătrânul meu prieten, nu pot lăsa primele riscuri ale Căutării pe umerii altcuiva. Este locul meu.

– Prostule! scuipă Birinair, recurgând la orice insolență pentru a-și susține punctul de vedere. Cum o să vezi?

– Să văd?

– Bineînțeles! Hearthrallul se înfioră de sarcasm. Mergi înainte! Riscă totul! Luminează drumul cu Focul Nobililor! Prostule! Drool o să te vadă înainte să ajungi la Podul Catacombelor!

Prothall înțelese în cele din urmă.

– Ah, asta e adevărat. Se încovoie ca și cum înțelegerea l-ar fi lovit. Lumina ta e mai liniștită decât a mea. Drool va simți cu siguranță venirea noastră dacă îmi utilizez toiagul. Brusc se întoarse într-o parte, furios acum: Tuvor! porunci el. Hearthrall Birinair deschide drumul! O să ne lumineze calea în locul meu. Ai grijă bine de el, Tuvor! Nu-l lăsa pe bătrânul nostru prieten să suporte primejdiile destinate mie!

Birinair se îndreptă, redescoperindu-și demnitatea în responsabilitate. Stinse nuiaua pe care o purtase și o dădu unui războinic s-o împacheteze împreună cu celelalte. Apoi lovi cu toiagul și o flacără izbucni la capătul acestuia. Cu un gest ferm ridică focul și porni bățos pe potecă spre interiorul Muntelui Tunetului.

Imediat Terrel și Korik trecură pe lângă Hirebrand și ocupară poziții de escortă la aproximativ șapte metri în fața sa. Alți doi Gardieni se plasară imediat în spatele lui; după ei veneau Prothall și Mhoram împreună, apoi încă doi Gardieni urmați în șir de Roaba Coamei Lithe, Covenant și Bannor. Apoi venea Quaan cu Eomanul lui trei câte trei, lăsându-i pe ultimii doi Gardieni să asigure ariergarda. În această formație compania înaintă spre intrarea în catacombe.

Covenant ridică scurt privirea încercând să-l zărească pentru ultima dată pe Navigator în Avanpost. Dar nu-l văzu pe uriaș; Pasul era prea întunecat. Și poteca îi solicita atenția. Pătrunse în stânca de sub Navigator fără vreo fluturare de mână sau alt semn de rămas-bun.

Astfel compania păși în afara luminii zilei – departe de soare, cer, aer liber, iarbă și posibilitate de retragere – și își purtă Căutarea în măruntaiele Muntelui Tunetului.

Covenant pătrunse în acest domeniu al beznei ca într-un coșmar. Nu era pregătit pentru intrarea în catacombe. Se apropiase fără teamă; ușurarea de a fi supraviețuit coborârii de pe Avanpost îl făcuse temporar imun la panică. Nu-și luase adio de la Navigator; uitase ceva; dar aceste înțepături erau diluate de un sentiment de anticipare, o senzație că târgul său îl va scoate din vis cu abilitatea de a rezista intactă.

Dar cerul de deasupra – o deschidere de care abia dacă fusese conștient – fu retezat ca de un topor și înlocuit de greutatea imensă de piatră a muntelui, atât de mare încât chiar și aura ei era zdrobitoare. În urechile lui masa acesteia părea să huruie ca un tunet mut. Urletul râului urca în gâtul peșterii, de parcă durerea reținută a curentului ar fi fost din nou constrânsă într-o durere mai puternică și mai gălăgioasă. Pulberea de stropi era deasă ca o ploaie; în fața companiei, flacăra lui Birinair ardea slabă în penumbră, aproape sufocată de aerul umed. Iar suprafața pietrei era înșelătoare, presărată cu găuri, bolovani și șisturi. Covenant își încordă atenția ca și cum ar fi căutat o notă de logică în bolboroseala experienței sale, în această alertă purtându-și speranța de scăpare ca pe un scut.

În multe sensuri simțea că aceasta era unica lui protecție. Compania era jalnic de slabă, lipsită de apărare

împotriva troglodiților și demonilor care trăiau în bezne. Împiedicându-se printr-o noapte întreruptă numai de punctul singuratic al focului lui Birinair, prevăzu că aveau să fie observați în curând. Apoi raportul va ajunge la Drool, iar forțele interne din Catacombele Troglodiților vor ieși la iveală și armata va fi rechemată – ce șansă ar avea Navigatorul contra a mii de troglodiți? – și compania va fi strivită ca o mână de furnici obraznice. În acel moment de deznodământ sau de moarte va veni și propria sa salvare sau înfrângere. Nu putea concepe un alt sfârșit.

Gândind astfel, mergea ascultând parcă năvala unei avalanșe.

După ce străbătuseră o oarecare distanță își dădu seama că zgomotul râului se schimba. Poteca înainta spre interior aproape orizontal, dar râul cădea în adâncimile rocii. Curentul devenea o cascadă, o povară abisală ca o prăvălire în moarte. Sunetul scădea încet pe măsură ce râul lovea din ce în ce mai departe de buza prăpastiei.

Acum în aer era mai puțină ceață care să slăbească flacăra lui Birinair. Mai puțin ascuns de umezeală, zidul de piatră etala mai mult din granitul din care era alcătuit. Între zid și prăpastie, Covenant se agăța de siguranța potecii. Când punea piciorul jos putea simți soliditatea pragului vibrând de la călcâi până la baza coloanei vertebrale.

În jurul lui peștera devenise un fel de tunel cu excepția prăpăstiei din partea stângă. Se lupta cu teama, concentrându-se asupra picioarelor sale și a flăcării

Hirebrandului. Râul se prăbușea neajutorat, iar urletul lui se stingea ca niște degete zgâriind după o pradă pierdută. Curând începu să audă zgomotele mișcării companiei. Se întoarse încercând să zărească deschiderea Pasului, dar fie că drumul cotise treptat, fie intrarea se pierduse în depărtare; nu văzu nimic în urma lui decât noaptea la fel de neliniștitoare ca și bezna dinaintea lor.

Însă după un timp simți că bezna amenințătoare își pierdea forța. O schimbare în aer atenua întunericul din catacombe. Se uită încordat în față încercând să-și clarifice senzația. Nimeni nu vorbea; compania păstra tăcerea parcă temându-se că pereții ar fi putut auzi.

Totuși Birinair se opri peste scurt timp. Covenant, Lithe și Nobilii i se alăturară rapid bătrânului Hirebrand. Terrel stătea lângă el.

– Podul Catacombelor se află în față, zise Gardianul. Korik veghează. Au santinele.

Vorbea încet, dar după liniștea îndelungată vocea lui suna nepăsătoare la pericole.

– Ah, mă temeam de asta, șopti Prothall. Ne putem apropia?

– Pe piatră lumina face umbre întunecate. Santinelele stau pe vârful arcului. Ne putem apropia la o aruncătură de săgeată.

Mhoram îl strigă încet pe Quaan în timp ce Prothall întreba:

– Câte santinele?

Terrel răspunse:

– Două.

– Numai două?

Gardianul Sângelui schiță o ridicare din umeri.

– Sunt suficienți. Între ei se află singura intrare în Catacombele Troglodiților.

Dar Prothall șuieră din nou:

– Numai doi?

Părea că se străduiește să recunoască un pericol pe care nu îl putea vedea.

În timp ce Înaltul Nobil se gândea, Mhoram discută rapid cu Quaan. Imediat Warhaftul se întoarse la Eoman și curând doi războinici stăteau lângă Terrel, desfăcându-și arcurile. Erau woodhelvennini înalți și supli, iar în lumina palidă brațele lor abia dacă păreau suficient de vânjoase ca să îndoaie arcurile tari.

Prothall mai ezită puțin, trăgându-se de barbă ca și cum ar fi încercat să aducă o impresie vagă la conștiință. Apoi își lăsă neliniștea deoparte și îi făcu semn scurt din cap lui Terrel. Rapid Gardianul îi conduse pe cei doi războinici spre noaptea atenuată din față.

Prothall șopti insistent companiei:

– Aveți grijă. Nu riscați în afara ordinelor mele. Inima îmi spune că aici există o primejdie – un pericol straniu pe care Înțelepciunea lui Kevin îl numește, însă acum nu mi-l pot aminti. Ah, memorie! Știința aceea este atât de obscură și de diferită față de tot ce am cunoscut noi de la Profanare încoace. Gândiți, toți. Și aveți mare grijă.

Mergând încet înaintă alături de Birinair, iar compania îi urmă.

Acum lumina devenea constant din ce în ce mai clară – o licărire portocaliu-roșiatică, pietroasă, pe care Covenant o mai zărise cu multă vreme în urmă în timpul scurtei sale întâlniri cu Drool la Kiril Threndor. Curând Căutătorii văzură că după câteva sute de metri peștera cotea brusc la dreapta, iar tavanul tunelului se înălța de parcă dincolo de cotitură s-ar fi aflat o boltă mare.

Înainte să acopere jumătate din distanță, Korik li se alătură, ghidându-i spre o poziție mai sigură. Pe drum le indică unde erau situați Terrel și cei doi războinici. Urcaseră parțial peretele din dreapta și îngenuncheau pe un prag în unghiul cotiturii.

Korik conduse compania aproape de abisul râului până la un zid de stâncă. Defileul părea să-i părăsească, dispărând drept în piatra care făcea drumul să cotească spre dreapta – însă lumina strălucea deasupra acestei stânci la fel ca și în prăpastie. Stânca nu era un zid, ci mai degrabă un bolovan uriaș stând ca o ușă întredeschisă în fața intrării într-o sală imensă. Terrel îi dusese pe cei doi războinici într-o poziție de unde puteau trage cu săgețile lor pe deasupra bolovanului.

Korik îi conduse pe Prothall, Mhoram și Covenant prin umbra aruncată de stâncă până reușiră să se uite pe după marginea ei. Covenant se pomeni privind într-o peșteră înaltă cu podeaua netedă. Defileul râului se răsucea pe după bolovan și revenea în unghi drept la direcția lui anterioară direct prin centrul criptei, apoi dispărea în peretele opus. Poteca nu mergea

mai departe pe lângă cursul râului. Dar nu existau alte deschideri în jumătatea exterioară a cavernei.

În acel punct defileul era de cel puțin cincisprezece metri lățime. Singurul drum peste el era un pod masiv din piatra muntelui care umplea centrul peșterii.

Mhoram șopti precaut:

– Numai doi. Sunt suficienți. Rugați-vă să nimeriți ținta. Nu mai există o a doua șansă.

La început Covenant nu văzu niciun paznic. Ochii îi erau acaparați de două coloane de foc de piatră pulsând arzător, care stăteau ca două santinele de fiecare parte a arcului podului. Dar se sili să analizeze podul și descoperi rapid două siluete negre deasupra, câte una lângă fiecare coloană. Erau aproape invizibile atât de aproape de focul de piatră.

– Demoni-abjecți, murmură Înaltul Nobil. Pe Cele Șapte! Trebuie să-mi amintesc! De ce nu sunt troglodiți? De ce irosește Drool demoni pe asemenea sarcini?

Covenant abia asculta tulburarea lui Prothall. Focul de piatră îi acapara toată atenția; părea să aibă pentru el afinități nebănuite. Printr-o logică perversă a vibrațiilor, verigheta sa părea că-i menține simțurile treze. Strălucirea puternică îi provoca mâncărimi în jurul degetului ca o amintire a promisiunii de dragoste eșuate. Trist, încleștă pumnul.

Prothall se dezmetici și îi spuse apăsat lui Korik:

– Fă încercarea. Chiar dacă ratăm.

Fără un cuvânt, Korik îi făcu semn din cap lui Terrel.

Laolaltă, două arcuri vibrară sec.

În clipa următoare demonii dispărură. Covenant îi văzu căzând ca niște pietre negre în defileu.

Înaltul Nobil oftă ușurat. Mhoram se întoarse cu spatele la criptă, aruncă un salut de felicitare celor doi arcași, apoi reveni grăbit dând ordine și explicații restului companiei. Dinspre Eoman se auziră urale șoptite și sunetele relaxării tensiunii luptei.

– Nu coborâți garda! șuieră Prothall. Pericolul nu a trecut. O simt.

Covenant rămase unde era; fixând focul de piatră, strângând pumnul. Se petrecea ceva ce nu înțelegea.

– Prim-Nobil, întrebă Prothall încet, ce vezi?

– Putere.

Întreruperea îl irită. Vocea îi zgâria aspru în gât.

– Drool are destulă ca să te facă să arăți ca un fraier. Ridică pumnul stâng: Afară e zi.

Inelul îi ardea roșu-sângeriu, pulsând în ritmul focului de piatră.

Prothall se uită încruntat la inel, concentrându-se încrâncenat. Murmură cu buzele întinse peste dinți:

– Asta nu e bine. Trebuie să-mi amintesc. Focul de piatră nu poate face asta.

Mhoram se apropie și rosti înainte de a vedea ce se afla între Covenant și Prothall:

– Terrel a revenit. Suntem gata să traversăm.

Prothall înclină din cap neatent. Apoi Mhoram observă inelul. Covenant auzi un sunet ca și cum Mhoram ar fi scrâșnit din dinți. Nobilul se întinse și strânse palma peste pumnul lui Covenant.

O secundă mai târziu se întoarse și făcu semn companiei. Quaan conduse Eomanul înainte împreună cu Gardienii. Prothall părea distras, dar intră cu Birinair în criptă. Automat, Covenant îi urmă spre Podul Catacombelor.

Tuvor și un alt Gardian mergeau în fața Înaltului Nobil. Se apropiară de pod, inspectându-l să fie convinși că arcul era sigur înainte ca Nobilii să-l traverseze.

Covenant mergea înainte ca în transă. Vraja focului de piatră creștea asupra lui. Începu să-și simtă inelul fierbinte. Trebui să facă un efort de rațiune ca să se întrebe de ce verigheta era roșie și nu portocalie ca stâlpii strălucitori. Dar nu găsi niciun răspuns. Avea senzația unei schimbări căreia nu i se putea opune, pe care nu o putea măsura și nici măcar analiza. Parcă inelul i-ar fi zăpăcit simțurile, răsucindu-le în jurul axului ca să poată privi în dimensiuni neștiute.

Tuvor și camaradul său începură să urce podul. Prothall reținu compania, în ciuda pericolului inerent de a rămâne în lumină. Fixa spatele lui Tuvor și se trăgea de barbă cu o mână tremurând din cauza vârstei.

Covenant simți vraja dominându-l. Peștera începu să se transforme. Din loc în loc, pereții de piatră păreau mai subțiri, parcă pe punctul de a deveni transparenți. Quaan, Lithe și războinicii deveneau și ei transparenți, apropiindu-se de evanescența duhurilor. Prothall și Mhoram păreau mai solizi, însă Prothall pâlpâia în timp ce Mhoram era stabil. Numai Gardienii nu dădeau niciun semn de disipare sau de

pierdere a esenței lor în neguri – Gardienii Sângelui și inelul. Propriul corp al lui Covenant părea acum atât de eteric încât se temea că inelul va cădea prin el pe piatră. Lângă umărul lui, Bannor stătea dur, implacabil și primejdios, ca și cum numai atingerea Gardianului i-ar fi putut risipi ființa înnourată în vânt.

Aluneca în efemer. Încercă să se ciupească; între degete nu era nimic.

Tuvor se apropia de vârful arcului. Podul dădea impresia că se fărâmă sub el – părea mult mai solid decât piatra.

Apoi Covenant o văzu – o buclă de aer sclipitor înfășurată în jurul centrului podului, aplatizată pe potecă, pe sub arc și înapoi. Nu știa ce era, nu înțelegea nimic despre ea, doar că avea putere.

Tuvor era pe punctul de a călca pe ea.

Cu un efort ca o convulsie, Covenant începu să se lupte, să reziste vrăjii. Intuiția îi spunea că Tuvor avea să fie ucis. Chiar și lepros! se imploră el. Nu așa era târgul lui; nu-și promisese să stea liniștit și să privească oamenii murind. Pe focurile iadului! Apoi, cu furie regăsită, strigă din nou: Pe focurile iadului!

– Oprește-te! icni. Nu vezi?

Imediat Prothall strigă:

– Tuvor! Nu te mișca! Răsucindu-se spre Covenant, întrebă: Ce e? Ce vezi?

Violența mâniei sale readuse ceva din soliditatea viziunilor sale. Dar Prothall părea încă periculos de evanescent. Covenant smuci mâna cu inelul, scuipând:

– Fă-i să coboare. Ești orb? Nu e focul pietrei. Acolo sus e altceva.

Mhoram îl rechemă pe Tuvor și pe camaradul său. O clipă, Prothall se holbă la Covenant cu teamă oarbă. Apoi, dintr-odată, izbi cu toiagul în piatră și izbucni:

– Demoni-abjecți! Și focul pietrei era acolo doar ca o ancoră! Ah, sunt orb, orb! Ei păzesc puterea!

Incredul, Mhoram șopti:

– Un Cuvânt de Avertizare?

– Da!

– E posibil? Drool are control absolut asupra Toiagului? Poate obține o asemenea putere?

Prothall era deja în drum spre pod. Peste umăr, îi răspunse:

– L-a avut pe Nobilul Foul să-l învețe. Noi nu avem asemenea ajutor.

O clipă mai târziu păși pe arcul podului cu Tuvor aproape în spatele lui.

Vraja îl cuprinse din nou pe Covenant. Însă acum o cunoștea mai bine și o ținea în frâu cu blesteme. Încă mai putea să vadă curba sclipitoare a Cuvântului pe măsură ce Prothall se apropia de ea.

Înaltul Nobil se apropie încet și în cele din urmă se opri cu un pas în fața Cuvântului. Strângându-și toiagul în mâna stângă, ridică brațul drept cu palma înainte într-un gest de recunoaștere. Cu o tuse hârâită, începu să cânte. Repetând constant același motiv, cânta tainic într-o limbă pe care Covenant nu o înțelegea – o limbă atât de veche încât părea căruntă. Prothall

cânta blând, în intimitate, ca și cum ar fi intrat într-o comuniune privată cu acel Cuvânt de Avertizare.

Treptat, vag, ca o ceață iminentă, Cuvântul deveni vizibil companiei. În aerul opus palmei lui Prothall apăru o frântură neclară de roșu, fuzionând ca un fragment dintr-o tapiserie nevăzută. Roșul atârnând palid se extinse până când un cerc larg, grosolan fu centrat în fața palmei lui. Cu grijă extremă – cântând mereu –, ridică mâna ca să măsoare înălțimea Cuvântului, se deplasă în lateral să-i aprecieze configurația. Astfel, fragmentat, compania văzu bariera care li se opunea. Și pe măsură ce Covenant se apropia de culmea furiei sale, propria lui percepție a Cuvântului păli până când nu mai văzu decât ceea ce vedeau și ceilalți.

În sfârșit Prothall își lăsă mâna în jos și încetă să cânte. Fragmentele se evaporară. Coborî tensionat de pe pod ca și cum s-ar fi ținut pe picioare numai prin simpla forță a hotărârii lui. Însă privirea lui era plină de înțelegerea dimensiunii pericolelor.

– Un Cuvânt de Avertizare, raportă sever, așezat acolo de puterea Toiagului Legii ca să-l informeze pe Drool dacă apare vreo breșă în apărare – și să distrugă Podul Catacombelor la prima atingere. Tonul lui avea o notă de plonjare în abis: E o lucrare care cere multă putere. Niciun Nobil de la Profanare încoace nu a fost capabil de o astfel de faptă. Și chiar dacă am fi avut puterea s-o facem, nu am fi câștigat nimic, căci Drool ar fi fost avertizat. Totuși există un indiciu în favoarea noastră. Un astfel de Cuvânt nu poate fi menținut fără o atenție constantă. Trebuie să fie îngrijit,

altfel se descompune – cu toate că nu suficient de repede pentru scopurile noastre. Faptul că Drool a pus aici santinele demoni poate demonstrează că mintea lui este în altă parte.

Minunat! mormăi Covenant iritat. Grozav! Îl mâncau mâinile de necesitatea urgentă de a sugruma pe cineva.

Prothall continuă:

– Dacă ochii lui Drool sunt în altă parte, e posibil să reușim să îndoim Cuvântul fără să-l rupem. Inspiră adânc, apoi declară: Cred că se poate face. Cuvântul ăsta nu e chiar așa de pur și periculos cum ar trebui. Se întoarse spre Covenant: Dar mă tem pentru tine, Prim-Nobil.

– Pentru mine? Covenant reacționă ca și cum Înaltul Nobil l-ar fi acuzat de ceva. De ce?

– Mă tem că apropierea inelului de Cuvânt l-ar putea distruge. Așadar tu trebuie să treci ultimul. Și chiar și așa tot am putea fi prinși în interiorul catacombelor, fără niciun pod care să ne readucă afară.

Ultimul? Avu viziunea subită cum că ar fi părăsit sau prins în capcană acolo, defileul adânc blocându-i evadarea de care avea nevoie. Vru să protesteze: lăsați-mă să trec eu primul; dacă eu pot, atunci pot și ceilalți. Dar sesiză prostia argumentului. Abține-te, se sfătui. Păstrează-ți târgul. Teama îi făcu glasul să sune amar:

– Continuă. O să fie nevoiți să trimită paznici noi într-o bună zi.

Prothall dădu din cap. Cu o ultimă privire evaluatoare la Covenant, se întoarse. El și Mhoram urcară pe pod să înfrunte Cuvântul.

Tuvor și Terrel îi urmară purtând gheme de *clingor* pe care îl atașară de taliile Nobililor și îl ancorară la picioarele podului. Astfel asigurați împotriva prăbușirii arcului, Prothall și Mhoram urcară atenți până ajunseră la un braț distanță de Cuvântul invizibil. Acolo îngenunchează împreună și începură să cânte.

Când partea de jos a Cuvântului deveni vizibilă și stacojie, își plasară toiegele paralel cu ea pe piatra din fața lor. Apoi, cu o grijă complicată, rostogoliră toiegele direct sub puterea iridiscentă. O clipă rămaseră nemișcați într-o atitudine de rugăciune, parcă implorând lemnul să nu întrerupă fluxul care curgea pe lângă fețele lor. O licărire care făcu inimile să se oprească răspunse în sclipirea roșie. Dar Nobilii continuară să cânte – și în scurt timp Cuvântul se stabiliză.

Fixându-se pe picioare, începură partea cea mai dificilă a sarcinii lor. Ridicară treptat capetele dinspre interior ale toiegelor.

Cu o inspirație rapidă de uimire și admirație, compania văzu marginea de jos a Cuvântului îndoindu-se, lăsând dedesubt o gaură boltită, joasă.

Când vârful găurii ajunse la peste treizeci de centimetri înălțime, Nobilii încremeniră. Imediat, Bannor și alți doi Gardieni țâșniră pe pod, desfășurând frânghia din alergare. Unul câte unul se târâră prin deschizătură și duseră capătul lor de frânghie pe terenul sigur de dincolo de arc.

Imediat ce Bannor ataşă frânghia, Mhoram preluă toiagul lui Prothall. Înaltul Nobil se strecură prin gaură, apoi ţinu toiegele pentru Mhoram. Când Mhoram îşi ocupă poziţia alături de Prothall, bătrânul Birinair era acolo gata să treacă. În spatele lui, într-un singur şir rapid, trecu Eomanul, urmat de Quaan şi Lithe.

Pe rând, Tuvor şi Terrel alunecară pe sub Cuvânt şi ancorară frânghiile celor doi Nobili de dincolo de prăpastie. Apoi, alergând, ultimii Gardieni prinseră centrul funiei în jurul lui Covenant şi îşi croiră drum prin deschizătură.

Rămăsese singur.

Acoperit de sudoare rece de furie şi frică, porni să urce podul. Simţea cum cele două coloane de foc păreau să-l analizeze. Păşi încruntat pe arcul podului, blestemându-l pe Foul, apoi blestemându-se pe sine pentru că se temea. Nu aruncă nicio privire în prăpastie. Fixând deschizătura, îşi transformă furia în concentrare şi se apropie de tapiseria sclipitoare de energie. Pe măsură ce înainta, mâna cu inelul îl durea tot mai tare. Podul părea să se subţieze, parcă dizolvându-se sub el. Cuvântul deveni mai evident, dominându-i din ce în ce mai mult câmpul vizual.

Dar el îşi păstră furia. Chiar şi lepros! Ajunse la deschizătură, îngenunche în faţa ei, privi o clipă printre sclipiri la Nobili. Aveau feţele ude de sudoare şi glasurile le tremurau când cântau. Îşi încleştă mâinile pe toiagul lui Baradakas şi se târî prin gaură. În timp ce trecea pe sub Cuvânt auzi un bocet acut ca

un scâncet de opoziție. În acel moment, din inelul său izbucni o flacără roșie rece.

Apoi fu dincolo, iar podul și Cuvântul erau deocamdată intacte.

Coborî împleticit arcul, aruncându-se de pe frânghia de *clingor*. Când fu în siguranță se întoarse atât cât să-i vadă pe Prothall și Mhoram extrăgându-și toiegele de sub Cuvânt. Apoi se retrase din cripta Podului Catacombelor în tunelul întunecos al potecii. Simți aproape imediat prezența lui Bannor lângă umărul său, dar nu se opri până când întunericul în care se aruncase fu suficient de gros ca să pară impenetrabil.

Frustrat și congestionat de frică, mârâi:

– Vreau să fiu singur. De ce nu mă lași în pace?

În ritmul reținut al intonației haruchai, răspunse:

– Ești Prim-Nobil Covenant. Noi suntem Garda Sângelui. Viața ta e în grija noastră.

Covenant se uită încruntat la întunericul ineluctabil din jur și se gândi la soliditatea nefirească a Gardienilor. Ce legătură de principiu putea face carnea lor mai puțin muritoare decât roca Muntelui Tunetului? O privire aruncată inelului îi arătă că sclipirea sa roșiatică aproape se stinsese. Se simți gelos pe lipsa de patimă a lui Bannor; propria sa necinste penetrantă îl ofensa. Din impulsul unei intuiții feroce, replică:

– Nu-i suficient.

Putu sesiza ușoara și elocventa ridicare din umeri a lui Bannor chiar fără s-o vadă. Aștepta sfidător în întuneric până când compania îl ajunse din urmă.

Dar când mărşălui din nou în poziţia lui din cadrul Căutării – când flacăra palidă a lui Birinair trecuse de el, trasând ca fixată la conducere direcţia invizibilă a drumului – noaptea catacombelor se târî spre el ca un miliard de spectatori lacomi, nerăbdători să verse sânge, el reacţionă la tensiune. Umerii începură să-i tremure, ca şi când ar fi stat prea mult timp atârnat de braţe, şi o pietrificare rece se aşternu peste gândurile sale.

Cuvântul de Avertizare dezvăluia faptul că Nobilul Foul îi aştepta, ştiind că nu vor cădea victimă oştirii lui Drool. Drool nu ar fi putut alcătui Cuvântul, cu atât mai puţin să-l facă să corespundă aurului alb. În consecinţă acesta servea mai degrabă scopurilor Dispreţuitorului decât celor ale lui Drool. Poate era un fel de test – o evaluare a puterilor şi resurselor Nobililor, un indicator al vulnerabilităţii lui Covenant. Dar, indiferent ce ar fi reprezentat, era opera Nobilului Foul. Covenant simţea cu siguranţă că Dispreţuitorul ştia totul – plănuia, aranja, făcea inevitabil tot ceea ce i se întâmpla Căutării, fiecare acţiune şi fiecare decizie. Drool era ignorant, nebun, manipulat; troglodítul probabil nu reuşea să înţeleagă nici jumătate din ceea ce realiza sub îndrumarea Nobilului Foul.

Însă în sinea lui Covenant ştiuse astfel de lucruri de la început. Nu îl surprindeau; mai degrabă le vedea ca pe nişte simptome ale unei alte ameninţări, mai importante. Acest pericol esenţial – un pericol care îi îngheţa în asemenea măsură mintea încât numai carnea sa mai părea în stare să reacţioneze tremurând – avea

legătură cu inelul său de aur alb. Percepea limpede primejdia pentru că era prea paralizat ca să se ascundă de ea. Întreaga funcție a compromisului, a târgului pe care îl încheiase cu ranyhynii era să mențină separate imposibilitatea și realitatea Tărâmului, într-un echilibru stabil – *Retrageți-vă! Lăsați-mă-n pace!* – să le împiedice să se izbească una de alta și să-i arunce în aer modul de viață precar. Dar Nobilul Foul îi folosea inelul ca să strivească una de alta nebuniile opuse de care el avea atât de disperat nevoie să scape.

Se gândi să-și arunce verigheta. Însă știa că nu putea face asta. Inelul era prea încărcat de amintirile iubirii, cinstei și respectului reciproc pierdute ca să o dea la o parte. Iar un bătrân cerșetor...

Dacă târgul lui eșua, nu-i mai rămânea nimic altceva cu care să se apere împotriva beznei – nicio putere, bogăție sau coerență – nimic în afară de propria sa aptitudine pentru beznă, violența sa, capacitatea sa de a ucide. Aceste aptitudini duceau – era prea paralizat ca să se opună concluziei – la fel de categoric ca și lepra la distrugerea Tărâmului.

Aici paralizia sa părea să devină totală. Nu putea evalua situația mai mult de atât. Tot ce putea să facă era să-și târâie pașii în urma flăcării lui Birinair și să-și reia refuzurile ca un acolit disperat, disperat după credință, încercând să-și invoce propria autonomie.

Se concentra asupra mersului ca și cum i-ar fi fost firav și roca nesigură – ca și cum Birinair l-ar fi putut conduce dincolo de marginea unui abis.

Treptat caracteristicile călătoriei lor prin noapte se schimbară. Mai întâi se modifică percepția asupra tunelului înconjurător. Dincolo de întuneric, pereții păreau să se deschidă din când în când spre alte tunele, iar la un moment dat noaptea dobândi o adâncime enormă, ca și când compania ar fi parcurs podeaua unui amfiteatru. În deschiderea oarbă Birinair își căută drumul. Când senzația de spațiu gol dispăru, își conduse tovarășii printr-un coridor de piatră atât de scund încât flacăra sa aproape că atingea tavanul și atât de îngust încât trebuiau să meargă în șir unul câte unul.

Apoi bătrânul hearthrall îi purtă printr-o serie amețitoare de schimbări de direcție, teren și adâncime. Din tunelul scund cotiră brusc, coborând o pantă lungă și abruptă fără pereți observabili. În timpul coborârii, îndreptându-se spre dreapta și spre stânga după repere pe care numai Birinair părea capabil să le vadă, aerul negru deveni mai rece și cumva dezgustător, ca și cum ar fi purtat ecoul demonilor-abjecți. Frigul venea în doze și valuri, suflând prin prăpastiile și tunelurile care se deschideau nevăzute pe fiecare parte spre vizuini, ascunzători, pasaje și imense săli ale troglodiților, toate invizibile și sesizabile doar prin nuanță, prin abrupta senzație de spațiu pe care o dădeau întunericului.

Mai jos adierile bruște începură să duhnească. Aerul subteran părea să curgă peste secole de murdărie acumulată, peste hoarde imense de morți neîngropați, laboratoare abandonate în care se fabricau blesteme. Din când în când putreziciunea devenea atât de densă

încât Covenant o putea vedea prin aer. Din deschiderile adiacente veneau sunete reci, distante, ca un huruit de argile prăbușindu-se în adâncuri nemăsurabile; ocazional slabe scâncete tensionate; zgomote ușoare, cristaline, clinchete ca atingerile unor ciocane de fier; detonații sepulcrale înăbușite; prelungi oftaturi ostenite, expirații ale oboselii din străvechile fundații ale muntelui. Întunericul însuși părea să șoptească atunci când compania trecea.

Dar la sfârșitul coborârii ajunseră la o serie ondulată de trepte săpate în peretele de stâncă, cu abisuri neluminate, înfometate căscându-se dedesubt. După aceea trecură prin tunele întortocheate, prin funduri de crevase, peste muchii tăioase de piatră ca niște creste ascuțite în interiorul muntelui, pe lângă puțuri din adâncurile cărora se ridicau geamătul apelor și duhoarea descompunerii, pe sub arcuri ca niște intrări în săli de bal grotești – se răsuciră, urcară și navigară prin beznă ca printr-un purgătoriu periculos, de nestrăbătut și fatal, variind numai prin felul și dimensiunea primejdiilor. Având nevoie numai de propria sa realitate, Covenant mergea cu degetele mâinii stângi încleștate pe robă în dreptul inimii.

De trei ori în spații largi și plate care ar fi putut fi săli, praguri sau vârfuri înconjurate de prăpastii, compania se opri și mâncă hrană rece la lumina toiagului lui Birinair. Fiecare masă îi ajuta; vederea celorlalte chipuri în jurul flăcării, consumarea de alimente tangibile acționa ca o afirmare sau o comuniune a capacității de a îndura. O dată Quaan se forță să facă o

glumă, însă vocea sa suna atât de goală în noaptea perpetuă încât nimeni nu avu inima să răspundă. După fiecare perioadă de odihnă, Căutătorii porneau din nou la drum întăriți. Și de fiecare dată curajul lor adunat se evapora tot mai rapid, ca și cum bezna l-ar fi sorbit cu lăcomie crescândă.

Mai târziu bătrânul Birinair îi scoase de pe drumurile reci și aerisite conducându-i în tunele închise, umede și fierbinți departe de cavernele principale ale Catacombelor Troglodiților. Pentru a reduce riscul de a fi descoperiți alese o cărare printr-o secțiune a peșterii și mai moartă decât celelalte – tăcută și abandonată, cu foarte puțin aer proaspăt. Atmosfera nu făcu decât să crească încordarea companiei. Se deplasau parcă țipând fără glas, anticipând un dezastru nevăzut.

Continuară să înainteze până când Covenant știu că nu merseseră zile întregi numai după faptul că inelul său încă nu începuse să lucească la înălțarea lunii. Însă după un timp aurul alb începu să sclipească precum o profeție stacojie. Mergeau în continuare prin ceea ce acum știa că era noapte. Nu-și puteau permite să doarmă sau să facă popasuri lungi pentru odihnă. Culmea puterii prezente a lui Drool se afla acum la numai o zi distanță.

Parcurgeau un tunel ai cărui pereți păreau să se afle imediat dincolo de limita focului șubred al lui Birinair. Deodată Terrel se întoarse din poziția sa avansată, ieșind din întuneric și oprindu-se în fața bătrânului Hirebrand. Repede Prothall și Mhoram, urmați de Lithe

și Covenant, se grăbiră să ajungă lângă Birinair. Vocea lui Terrel avea o notă de urgență:

– Vin demoni – vreo cincizeci. Au văzut lumina.

Prothall gemu; Mhoram scuipă o înjurătură. Roaba Coamei Lithe inspiră șuierat și își smulse funia din păr ca și când ar fi fost pe punctul de a înfrunta însăși esența coșmarurilor ramene. Înainte ca vreunul să intre în acțiune, bătrânul Birinair trosni ca o surcică uscată. Strigă:

– Urmați-mă! – apoi se răsuci spre dreapta și o luă la fugă în întuneric.

Imediat doi Gardieni sprintară după el. O clipă, Nobilii ezitară. Apoi Prothall strigă:

– *Melenkurion!*

Și țâșni după Birinair. Mhoram începu să împartă ordine; compania era gata de luptă.

Covenant alergă după focul clătinat al lui Birinair. Răcnetul Hirebrandului nu sunase a panică. Acel strigăt – *Urmați-mă!* – îl puse pe Covenant în mișcare. În spatele lui auzi primele comenzi și zăngănitul armelor. Rămase cu ochii pe Birinair și îl urmă într-un tunel scund, aproape lipsit de aer.

Birinair alerga prin tunel, cu un pas sau doi în fața Gardienilor.

Dintr-odată se auzi un sunet înfierbântat ca izbucnirea unui fulger; fără niciun avertisment o perdea de flăcări albastre îl învălui pe Hirebrand. Sfârâind, sclipind, acoperi tunelul de sus până jos. Mugea ca un furnal. Iar Birinair atârna în mijloc, cu brațele desfăcute

și paralizat, cu trupul contorsionat în agonie. Alături de el, toiagul luă foc și se transformă în cenușă.

Fără ezitare, cei doi Gardieni se aruncară în foc. Ricoșară ca de pe piatră. Săriră amândoi pe Birinair, încercând să-l smulgă din perdeaua de flăcări. Dar nu avură niciun succes; Birinair atârna în continuare acolo, victimă carbonizată într-o pânză de foc albastru.

Gardienii Sângelui se pregăteau să sară din nou când Înaltul Nobil îi ajunse din urmă. Fu nevoit să strige ca să se facă auzit peste trosnetul energetic:

– În locul meu! țipă, aproape plângând. O să moară! Ajutați-l pe Mhoram!

Părea să fi trecut de granițele nebuniei. Ochii lui aveau o sclipire haotică. Desfăcându-și brațele, se aplecă în față încercând să-l îmbrățișeze pe Birinair.

Focul îl respinse cu sălbăticie. Căzu și rămase îndelung întins cu fața în jos pe piatră.

În spatele lor lupta se înteția. Demonii formaseră o falangă, și chiar cu tot ajutorul Gardienilor și al războinicilor, Mhoram abia făcea față. Primul val al atacului împinsese compania înapoi; Mhoram se retrăsese câțiva metri în tunelul în care spânzura Birinair. Acolo ținea piept inamicului. În ciuda strigătelor lui Prothall și a mugetului focului în spatele lui, rămase cu fața către demonii-abjecți.

Prothall se ridică cu greutate. Capul îi tremura pe gâtul său bătrân și obosit. Dar ochii nu-i mai erau sălbatici.

Îi luă un moment să se adune, știind că deja întârziase prea mult. Apoi, adunându-și puterile, își aruncă toiagul în sclipirea albăstrie.

Lemnul îmbrăcat în metal lovi cu un fulger orbitor. O clipă Covenant nu putu să vadă nimic. Când vederea i se limpezi descoperi toiagul atârnat în perdeaua de flăcări. Birinair zăcea în tunel dincolo de foc.

– Birinair! strigă Înaltul Nobil. Prietene!

Părea să creadă că l-ar fi putut ajuta pe Hirebrand dacă ar fi ajuns la timp la el. Încă o dată se aruncă în flăcări și fu azvârlit înapoi.

Atacul demonilor presa cu ferocitate, într-o liniște înfometată. Doi războinici din Eomanul lui Quaan căzuseră când compania se retrăsese în tunel, și încă unul murise acum cu o țepușă de lemn în inimă. O femeie interveni în luptă prea aproape de falangă și brațul îi fu retezat. Mhoram lupta cu înțeleptul lor cu o disperare crescândă. În jurul lui, Gardienii se băteau cu îndemânare, dar găseau prea puține spărturi în falangă.

Covenant trase cu ochiul la Birinair prin perdeaua albastră. Fața Hirebrandului nu purta nicio urmă, dar ochii priveau ficși în agonie, de parcă ar mai fi rămas în viață încă o clipă după ce sufletul îi fusese ucis. Rămășițele pelerinei îi atârnau în jur ca niște cârpe carbonizate.

Urmați-mă!

Chemarea nu exprimase panică. Birinair știuse ceva. Strigătul său răsunase și se impusese. Pelerina atârna în jurul său...

Urmați-mă!

Covenant uitase ceva – ceva important. Porni încrâncenat înainte.

Mhoram se străduia să lovească mai puternic. Energia lui juca precum un fulger în lungul toiagului atunci când aplica lovitură după lovitură înțeleptului. Slăbită, falanga începu să piardă teren.

Covenant se opri la câțiva centimetri de perdeaua de energie. Toiagul lui Prothall stătea suspendat vertical, ca o bornă de hotar. Focul părea mai degrabă că absoarbe căldura decât că o degajă. Covenant se simți dintr-odată înghețat și amorțit. În lumina albastră ametitoare văzu șansa unui sacrificiu, a unei evadări.

Brusc, înțeleptul-demon emise un lătrat scurt și rupse rândurile. Fugi pe lângă Mhoram și țâșni în tunel către foc, către Înaltul Nobil îngenuncheat. Ochii lui Mhoram sticliră periculos, dar nu renunță la luptă. Îi aruncă un ordin lui Quaan și izbi în demonii-abjecți cu o forță și mai arzătoare.

Quaan se desprinse din bătălie. Alergă să-și desprindă arcul, fixă o săgeată și trase înainte ca înțeleptul să ajungă la Prothall.

Vag, Covenant îl auzi pe Înaltul Nobil icnind în aerul mort:

– Prim-Nobil! Ferește-te!

Dar el nu asculta. Verigheta ardea ca și cum luna pângărită ar fi fost focul de piatră de pe Podul Catacombelor – un Cuvânt de Avertizare.

Întinse mâna stângă, ezită o secundă, apoi apucă toiagul Înaltului Nobil. Energia văluri. Un foc sângeriu țâșni din inelul lui contra albastrului sclipitor.

Urletul flăcării urcă dincolo de limitele auzului. Apoi avu loc o explozie puternică, tăcută. Podeaua tunelului săltă ca și cum chila lui ar fi lovit un recif.

Perdeaua albastră căzu în zdrențe.

Quaan plecase prea târziu ca să-l mai salveze pe Prothall. Însă demonul-abject nu-l atacă pe Înaltul Nobil. Sări peste el în direcția lui Covenant. Din toate puterile, Quaan își încordă arcul și trase în spatele creaturii.

Pentru o clipă Covenant stătu nemișcat, aplecat nebunește într-o parte și holbându-se oripilat în bezna subită. Un foc portocaliu palid ardea pe mâna și pe brațul lui, dar sclipirea albastră dispăruse. Focul nu-i provoca durere, cu toate că la început se lipi de el ca și cum ar fi fost un lemn uscat. Era rece și sec și se stinse în scântei împrăștiate, parcă neavând suficientă căldură care să-l alimenteze.

Atunci înțeleptul, cu săgeata lui Quaan înfiptă drept între umeri, se prăbuși peste el și îl răsturnă pe piatră.

Puțin mai târziu privi în sus, cu mintea încețoșată. Singura lumină din tunel venea de la Mhoram care îi respingea pe demoni cu Focul Nobililor. Apoi dispăru și acea lumină; demonii-abjecți fuseseră puși pe fugă. Tuvor și Gardienii se luară după ei ca să-i împiedice să-i raporteze lui Drool, dar Mhoram îi chemă înapoi:

– Lăsați-i! Suntem deja expuși. Niciun raport al demonilor nu mai contează acum.

Voci icneau și gemeau în întuneric; curând doi sau trei războinici aprinseră torțe. Flăcările aruncau

umbre slabe și bizare pe pereți. Compania se adună în jurul lui Mhoram și se îndreptă spre locul unde Prothall stătea îngenuncheat.

Înaltul Nobil ținea strâns în brațe trupul carbonizat al lui Birinair. Dar refuză compasiunea și suferința companiei.

– Duceți-vă, zise pierdut. Descoperiți-i intențiile. Îmi iau rămas-bun în curând. Adăugă ca explicație: El a deschis drumul în locul meu.

Mhoram lăsă o mână compătimitoare pe umărul Înaltului Nobil. Însă primejdia în care se aflau nu-i permitea să rămână pe loc. Aproape cu siguranță Drool știa acum unde se găseau; energiile pe care le emanaseră îi indicau ca un deget acuzator.

– De ce? se întrebă Mhoram cu glas tare. De ce a plasat aici o asemenea putere? Asta nu e fapta lui Drool.

Purtând o torță, începu să coboare prin tunel.

De acolo de unde se prăbușise pe piatră, Covenant îi replică într-un glas grotesc, îndurerat. Dar răspundea unei întrebări diferite.

– Mi-am uitat hainele. Le-am lăsat în urmă.

Mhoram se aplecă peste el. Luminându-i fața cu torța, Nobilul întrebă:

– Ești rănit? Nu înțeleg. Ce importanță au hainele tale?

Întrebarea părea să solicite o lume întreagă de explicații, dar Covenant rosti ușor, superficial datorită amorțelii și ceții.

– Bineînțeles că sunt rănit. Întreaga mea viață e o rană.

Abia dacă își asculta propriile cuvinte.

– Nu înțelegi? Când o să mă trezesc și o să mă văd îmbrăcat în propriile mele haine, nu în roba asta pătată de mușchi – ei bine, asta o să demonstreze că într-adevăr am visat. Dacă lucrul ăsta nu m-ar liniști, aș fi îngrozit.

– Ai stăpânit o putere imensă, murmură Mhoram.

– A fost un accident. S-a întâmplat de la sine. Eu... eu încercam să scap. Să-mi dau foc.

Apoi solicitarea îl copleși. Lăsă capul pe piatră și adormi imediat.

Nu se odihni prea mult; aerul tunelului era prea rarefiat, iar compania se agita prea mult. Când deschise ochii o văzu pe Lithe și pe câțiva războinici pregătind o masă deasupra unui foc mic. Cu un cântec tremurându-i pe buze și lacrimi izvorându-i din ochi, Prothall își folosea focul albastru ca să cicatrizeze ciotul încheieturii femeii rănite.

Covenant o urmări cum suporta durerea; abia atunci când încheietura ei fu bandajată strâns leșină. El se întoarse, îngrețoșat de durerea împărtășită. Se ridică greoi în picioare, clătinându-se de parcă nu și-ar fi putut regăsi echilibrul, și trebui să se sprijine de zid. Rămase acolo încovoiat asupra stomacului îndurerat până când Mhoram se întoarse însoțit de Quaan, Korik și încă doi Gardieni.

Warhaftul ducea un cufăr mic din fier.

Când Mhoram ajunse lângă foc vorbi cu o admirație calmă:

– Puterea era o apărare așezată aici de Înaltul Nobil Kevin. La capătul acestui tunel se află o încăpere. Acolo am găsit A Doua Parte a Înțelepciunii lui Kevin – a doua din Cele Șapte.

Chipul Înaltului Nobil Prothall se lumină de speranță.

23
KIRIL THRENDOR

Respectuos, Prothall luă lada. Degetele lui bâjbâiră pe încuietori. Când săltă capacul, o lumină palidă perlată pornind din interiorul cutiei curăță strălucirea lunii. Radiația dădu feței lui un aspect de beatitudine atunci când introduse mâna în cufăr și scoase un pergament vechi. Când îl înălță, compania văzu că pergamentul era cel care strălucea.

Quaan și Eomanul îngenunchează în fața Părții, plecându-și capetele. Mhoram și Prothall stăteau drepți, parcă înfruntând o examinare din partea maestrului vieților lor. După un moment de uimire, Lithe se alătură războinicilor. Numai Covenant și Gardienii nu arătau respect. Camarazii lui Tuvor stăteau atenți, iar Covenant se sprijinea chinuit de zid, încercând să-și readucă sub control stomacul revoltat.

Dar nu era orb în privința importanței pergamentului. O speranță personală se lupta cu greața. O abordă indirect:

– Birinair a ştiut... ce o să găsiţi? De asta...?

– Dacă de asta a alergat încoace? rosti Mhoram absent; cu excepţia vocii era în întregime concentrat asupra pergamentului pe care Prothall îl ţinea ridicat ca pe un talisman preţios. E posibil. Cunoştea vechile hărţi. Fără îndoială ne-au fost revelate în Prima Parte pentru a ne putea găsi drumul până aici. Se poate ca inima lui să fi văzut ceea ce ochii noştri au ratat.

Covenant făcu o pauză, apoi întrebă, din nou indirect:

– De ce i-ai lăsat pe demoni să scape?

De data asta Nobilii părură să-i observe seriozitatea.

Aruncându-i o căutătură sferdelitoare, Prothall reaşează pergamentul în cufăr. Când capacul fu închis, Mhoram răspunse acru:

– Morţi inutile, Necredinciosule. Nu am venit aici să măcelărim demoni-abjecţi. Ne-am face mai mult rău prin uciderii fără rost decât riscând să lăsăm în viaţă câţiva duşmani. Luptăm de nevoie, nu din lăcomie sau din furie. Legământul Păcii nu trebuie compromis.

Însă nici acest lucru nu răspundea întrebării lui Covenant. Cu efort, îşi expuse speranţa direct.

– Nu contează. Această A Doua Parte vă dublează puterile. M-aţi putea trimite înapoi.

Auzind întrebarea, chipul lui Mhoram se înmuie din nevoia de îmbărbătare, de consolare în faţa unor cereri imposibile. Dar răspunsul lui îl refuza pe Covenant.

– Ah, prietene, uiţi ceva. Noi încă nu stăpânim nici Prima Parte – nici după generaţii de studii. Cei

mai buni din Loresraat au eșuat în dezvăluirea principalelor taine. Deocamdată nu putem face nimic cu această nouă Parte. Poate, dacă supraviețuim Căutării, vom învăța ceva din A Doua în anii următori.

Acolo se opri. Chipul său exprima faptul că ar mai fi vrut să vorbească, dar nu mai zise nimic până când Prothall oftă.

– Spune-i tot. Acum nu ne mai permitem iluzii.

– Foarte bine. Mhoram vorbi grăbit: Faptul că posedăm A Doua Parte în asemenea moment este periculos. Reiese clar din Prima că Înaltul Nobil Kevin le-a pregătit pe Cele Șapte într-o ordine atentă. Scopul său a fost ca A Doua Parte să rămână ascunsă până când Prima ne-ar fi devenit cunoscută. Aparent anumite aspecte ale Înțelepciunii lui pot pune în mare primejdie pe cei care nu stăpânesc mai întâi alte aspecte. Așadar el și-a ascuns Părțile și le-a apărat cu puteri care nu pot fi înfrânte decât atunci când Înțelepciunea precedentă este cunoscută. Acum intenția lui nu a fost respectată. Până când nu pătrundem Prima Parte, am risca mult dacă am încerca să ne folosim de cea de-a Doua.

Se ridică cu greu în picioare și inspiră adânc.

– Nu regretăm. În pofida tuturor primejdiilor, această descoperire ar putea fi momentul-cheie al timpurilor noastre. Însă cu toate astea s-ar putea să nu fie o binecuvântare.

Cu voce joasă, Prothall adăugă:

– Nu facem vreo acuzație, nici nu avem vreo îndoială. De unde era să știm ce-o să găsim? Dar acum

osânda Tărâmului apasă de două ori asupra capetelor noastre. Dacă intenționăm ca în cele din urmă să-l învingem pe Nobilul Foul trebuie să stăpânim puteri pentru care nu suntem pregătiți. Așadar învățăm speranța și deznădejdea din aceeași sursă. Nu ne înțelege greșit – e un risc pe care ni-l asumăm cu bucurie. Stăpânirea Înțelepciunii lui Kevin este scopul vieților noastre. Însă trebuie să facem limpede faptul că există riscuri. Văd speranță pentru Tărâm, dar pentru mine mult prea puțină.

– Chiar și viziunea aceasta este umbrită, spuse Mhoram gâtuit. E posibil ca Nobilul Foul să ne fi condus aici pentru a fi trădați de puterile pe care nu le putem controla.

Auzind asta, Prothall îi aruncă o căutătură tăioasă lui Mhoram. Apoi, lent, Înaltul Nobil dădu din cap în semn de aprobare. Dar chipul lui nu-și pierdu expresia de ușurare, de înlăturare a unei poveri pe care vederea Părții i-o adusese. Sub influența ei părea potrivit cu statutul înalt al epocii lui. Acum timpurile Înaltului Nobil Prothall fiul lui Dwillian vor fi amintite cu respect – dacă reușea compania să supraviețuiască. Hotărârea lui avea o latură anticipativă atunci când închise capacul cufărului Celei de-a Doua Părți; mișcările sale erau alerte și decisive. Îi dădu lada lui Korik, care și-o legă pe spate cu benzi de *clingor* și o acoperi încheindu-și tunica pe deasupra.

Dar Covenant privea rămășițele structurii fragile ale speranței sale prăbușite ca o casă de jucărie a unui copil, și nu știa încotro să se îndrepte pentru noile

edificii. Simțea în mod vag că nu avea teren solid pe care să le construiască. Era prea slab și prea obosit ca să se mai gândească la așa ceva. Stătu îndelung sprijinit acolo, cu capul plecat încercând parcă să descifreze harta de pe roba sa.

În ciuda primejdiilor, compania se odihni și mâncă în tunel. Prothall considera că a rămâne un timp acolo unde se aflau era la fel de imprevizibil ca orice altceva ar fi făcut; astfel că, în timp ce Gardienii Sângelui stăteau de pază, își sfătui tovarășii să se odihnească. Apoi se întinse și el, își sprijini capul pe brațe și păru să cadă imediat într-un somn adânc, de un calm și o liniște atât de intense încât părea mai degrabă o pregătire decât un repaus. Urmându-i exemplul, majoritatea celor din companie își lăsară ochii să se închidă, însă nu dormiră decât intermitent. Dar Mhoram și Lithe rămaseră treji. El fixa focul firav ca și când ar fi căutat o viziune, iar ea stătea în fața lui cu umerii cocoșați de greutatea opresivă a muntelui – incapabilă să se odihnească sub pământ, de parcă lipsa cerului liber și a câmpiilor acoperite de iarbă ar fi reprezentat o ofensă la adresa sângelui ei ramen. Sprijinindu-se din nou de perete, Covenant îi privi pe amândoi și dormi puțin, până când pata inelului său începu să se stingă odată cu apusul lunii.

După aceea Prothall se sculă, alert, și deșteptă compania. După ce toată lumea mâncă iar, stinse focul de tabără. În locul său aprinse o torță *lillianrill*. Pâlpâia și tresărea periculos în aerul dens, dar preferă să o folosească pe aceasta mai degrabă decât toiagul său ca

să lumineze tunelul. În curând Căutarea mărșăluia din nou. Neputând face altfel, își lăsară morții întinși pe piatra sălii Celei de-a Doua Părți. Era singurul omagiu pe care îl puteau aduce lui Birinair și războinicilor uciși.

Din nou înaintau prin întuneric, conduși de Înaltul Nobil prin pasajele labirintice negre și interminabile din adâncurile Muntelui Tunetului. Aerul deveni mai dens, mai fierbinte, mai letal. Cu excepția unor urcușuri ocazionale, progresau în principal în jos, spre rădăcinile fără fund ale muntelui, tot mai aproape cu fiecare kilometru nevăzut, incomensurabil, de răurile uriașe, îngropate, adormite, de înspăimântătoarele oase ale Pământului. Continuau să meargă parcă uluiți de întuneric, de noaptea perpetuă. Își croiau drum într-o liniște apăsătoare, ca și cum buzele le-ar fi fost amorțite de suspine înăbușite. Nu puteau vedea. Acest fapt îi afecta ca o pierdere teribilă.

Pe măsură ce se apropiau de inima lucrărilor din Catacombele Troglodiților, anumite sunete deveneau mai puternice, mai distincte – bătăi pe nicovale, geamăt de furnale, icnete chinuite. Din când în când traversau valuri de aer fierbinte și fetid ca ventilația forțată a unor cavouri. Și încă un zgomot le atrase atenția – un sunet ca fierberea unui cazan fără fund. Mult timp se tot apropiară de truda profundă fără să aibă vreun indiciu despre ceea ce însemna.

Mai târziu trecură pe lângă sursa zgomotului. Drumul lor ducea pe buza unei cavități imense. Pereții erau

iluminați bolnăvicios de marea unduindă a focului de piatră. Departe sub ei se afla un lac de piatră topită.

După îndelungata beznă a călătoriei lor, lumina puternică le răni ochii. Căldura acră care se înălța din lac se agăța de ei ca și cum ar fi încercat să-i smulgă de pe margine. Sunetul adânc de fierbere vibra în aer. Picături mari de magmă scuipau înspre tavan, apoi cădeau înapoi în lac ca niște turnuri prăbușindu-se.

Vag, Covenant auzi pe cineva vorbind:

– Pe vremea Înaltului Nobil Loric, Demondimii își aruncau aici rateurile eforturilor genetice. Se spune că dezgustul Demondimilor – și al Demonilor care îi stăpâneau – față de propriile lor forme depășea orice limite. Asta i-a condus la încercări prin care au fost creați atât demonii-abjecți, cât și waynhimii. Îi azvârleau pe toți cei slabi și neputincioși în puțuri ca acesta – atât de mult își detestau nevăzuta lor lipsă de ochi.

Gemând, își întoarse fața către perete și se târî pe marginea cavernei în pasajul de dincolo de ea. Când își lăsă mâinile să cadă de pe suportul de piatră, degetele i se zvârcoleau pe laterale ca și când ar fi testat marginile unei lăzi.

Prothall hotărî să se oprească acolo, imediat dincolo de caverna cu foc de piatră. Compania luă o masă rece rapidă, apoi se grăbi iarăși prin întuneric. Din pasaj cotiră de două ori, apoi urcară un povârniș lung la capătul căruia se pomeniră pășind pe un prag deasupra unei crevase. Prăpastia se căsca în stânga lor. Covenant mergea absent, scuturându-și capul în efortul de a-și limpezi gândurile. Demonii-abjecți se învârteau în

jurul creierului său ca niște imagini premonitorii ale urii de sine. Oare era condamnat să se vadă pe sine chiar și în asemenea creaturi? Nu. Scrâșni din dinți. Nu. La lumina din amintiri a izbucnirilor de lavă începu să se teamă că își ratase deja șansa – șansa de a cădea.

Cu timpul, oboseala îl copleși iarăși. Prothall porunci o pauză de odihnă pe prag, iar lui Covenant nu-i venea să creadă că ațipise așa de aproape de crevasă. Dar acum Înaltul Nobil se grăbea spre împlinirea țelului său și nu permise companiei să se odihnească mult timp. Cu torța sa pâlpâind, conduse mai departe Căutarea, prin întuneric către întuneric.

Pe măsură ce drumul se târâia înainte, atenția lor de fiecare moment începu să slăbească. Luna plină se apropia și undeva în față Drool se pregătea să-i întâmpine. Prothall se mișca parcă dornic să înfrunte testul final, conducându-i cu pas rigid de-a lungul pragului. Ca urmare, demonul singuratic îi luă pe toți prin surprindere.

Se ascunsese într-o fisură îngustă din peretele crevasei. Când Covenant trecu pe lângă el se năpusti asupra sa, arucându-și greutatea pe pieptul lui. Fața sa semeață, fără ochi, nu exprima decât ferocitate. Lovindu-l, îi căuta mâna stângă.

Forța atacului îl împinse în spate spre crevasă. O fracțiune de secundă nu fu conștient de pericol. Demonul-abject îi capta întreaga atenție. Îi trăgea mâna mai aproape de față, suflându-i umed peste degete adulmecând parcă ceva, apoi încercă să-i strângă inelarul în gura sa zdrențuită.

Covenant mai făcu un pas împleticit în spate; piciorul îi părăsi pragul. În acel moment își dădu seama de abisul flămând de sub el. Instinctiv, strânse pumnul apărându-se de demonul-abject și îl ignoră. Agățându-se de toiag cu toată forța din jumătatea de mână, azvârli capătul în direcția lui Bannor. Gardianul se întindea deja după el.

Bannor apucă toiagul.

Pentru o frântură de timp Covenant își menținu strânsoarea.

Dar pe brațul său stâng atârna întreaga greutate a demonului. Palma îi alunecă pe toiag. Cu creatura luptându-se să-i smulgă inelul, plonjă în prăpastie.

Înainte să poată țipa de groază, o forță ca un bolovan îi izbi, golindu-i plămânii de aer, și lăsându-l gâfâind înecat în cădere. Cu pieptul strivit și îngrețoșat, incapabil să strige, își pierdu cunoștința.

Când își reveni după impact, se chinuia să respire cu fața în noroi. Zăcea cu capul în jos pe o pantă abruptă de argilă, marnă și gunoaie, iar valul provocat de alunecarea lui la aterizare îi acoperea fața. Timp îndelungat nu reuși să facă nicio mișcare în afară de scuipat și tuse. Strădaniile îl zdruncinau fără să-l elibereze.

Apoi, cu un efort cutremurător, se rostogoli, aruncându-și capul în sus. Scuipă o gură de pământ și descoperi că putea să respire. Dar tot nu putea vedea. Dură o clipă până când faptul ajunse la conștiința lui. Își verifică fața, găsindu-și ochii deschiși și curați. Însă nu percepeau nimic în afară de un întuneric total

și dezolat. Parcă ar fi fost orbit de panică – parcă nervul său optic ar fi fost paralizat de teroare.

Un timp se lăsă pradă panicii. Fără vedere, simțea aerul gol sugându-l ca și cum s-ar fi înecat în nisipuri mișcătoare. În jurul lui bezna bătea din aripi ca de corbi năpustindu-se asupra unui cadavru. Inima îi bubuia în piept de frică. Stătea acolo în genunchi, abandonat, lipsit de ochi, lumină și gândire de groaza extremă, iar respirația îi scâncea în adâncul gâtlejului. Dar când primul val de panică trecu, el o recunoscu. Frică – era o emoție pe care el o înțelegea, o parte din condițiile existenței lui. Și inima continuă să-i bată. Clătinându-se ca rănită, încă îi mai susținea viața.

Brusc, convulsiv, ridică pumnii și lovi argila de ambele părți ale capului său, bătând în ritmul pulsului său ca și cum ar fi încercat să extragă cu forța rațiunea din pământ. Nu! Nu! O să supraviețuiesc!

Declarația îl calmă. O să supraviețuiesc! El era lepros, obișnuit cu frica. Știa cum să se descurce cu ea. Disciplină – disciplină.

Își apăsă mâinile pe ochi; pete de culoare țâșniră peste negru. Nu era orb. Vedea întunericul. Căzuse departe de unica lumină din catacombe; bineînțeles că nu putea vedea.

La naiba.

Instinctiv își frecă mâinile, tresărind la atingerea vânătăilor pe care și le făcuse.

Disciplină.

Era singur – singur... Lipsit de lumină undeva pe fundul unei prăpastii la kilometri întregi de cel mai

apropiat loc situat sub cerul liber. Fără ajutor, fără prieteni, fără scăpare, pentru el exteriorul muntelui era la fel de intangibil ca atunci când ar fi încetat să existe. Evadarea însăși era imposibilă, doar dacă...

Disciplină.

...dacă nu găsea un mod de a muri.

Pe focurile iadului!

Sete. Înfometare. Răni – pierdere de sânge. Înșiruia posibilitățile că și cum ar fi parcurs o SVE. Ar putea cădea victimă vreunui blestem născut în bezne. Ar putea să se prăbușească într-o prăpastie și mai adâncă. Nebunia, da. Ar putea fi la fel de simplu ca și lepra.

Aripile beznei băteau în jurul urechilor lui, desfășurându-se vertiginos în jurul peisajului orb. Mâinile sale bâjbâiau inconștiente în jurul capului, căutând un mod de a se apăra.

La dracu'!

Nimic din toate astea nu mi se întâmplă mie.

Disciplină!

Îi veni un capriciu copilăresc. Se agăță de el ca de o viziune. Da! Rapid, își schimbă poziția astfel încât să stea așezat pe panta argiloasă. Bâjbâi la centură până când găsi cuțitul lui Atiaran. Ținându-l cu grijă în mâna cu jumătate dintre degete, începu să se bărbierească.

Fără apă sau oglindă era periculos de aproape de a-și tăia gâtul, iar uscăciunea bărbii îi provoca dureri ca și cum și-ar fi rașchetat fața într-o nouă formă. Dar acest risc, această durere făcea parte din el; în ele nu era nimic imposibil. Dacă s-ar fi tăiat, murdăria de pe

piele ar fi provocat aproape instantaneu infecția. Acest lucru îl calma ca o demonstrație a identității sale. Astfel făcea bezna să se retragă, îi oprea ghearele.

Când termină își adună toată voința pentru a explora locul în care se afla. Voia să știe pe ce fel de teren ajunsese. Cu grijă, pipăind, începu să cerceteze tot mai departe de pantă mergând pe coate și genunchi.

Abia se deplasă un metru peste piatră și dădu peste un cadavru. Carnea era moale ca și cum nu ar fi fost mort de mult, dar pieptul îi era rece și lipicios și când luă mâna de pe el era umedă și mirosea a sânge stricat.

Se retrase pe pantă, străduindu-se să rămână nemișcat în timp ce plămânii îi lucrau din greu și genunchii îi tremurau. Un demon-abject, demonul care îl atacase. Zdrobit în cădere. Voia să se miște, dar nu putea. Șocul descoperirii îl înghețase ca deschiderea bruscă a unor uși periculoase; se simțea înconjurat de primejdii pe care nu le putea numi. De unde știuse acea creatură să-l atace? Oare putea adulmeca aurul alb?

Apoi inelul începu să strălucească. Radiația sângerie îl transformă într-o bandă ternă de foc în jurul inelarului său, o cătușă roșu-închis. Dar nu împrăștia lumină – nu-i permitea nici măcar să vadă degetul pe care era pus. Lucea sinistru în fața lui, expunându-l tuturor ochilor ascunși în întuneric, iar lui nu îi aducea decât oroare.

Nu putea să uite ce însemna. Luna însângerată a lui Drool se ridica plină deasupra Tărâmului.

Îl făcea să tremure pe panta argiloasă. Avea o senzație de sufocare în gât, ca și cum ar fi fost hrănit

forțat cu spaime. Chiar și șuieratul incontrolabil al respirației părea să-l transforme într-o țintă pentru atacul ghearelor și colților invizibili în întuneric, pe care el nu-i putea vizualiza. Era singur, neajutorat, mizerabil.

Doar dacă nu găsea vreo cale să se folosească de puterea inelului său.

Gândul acesta îi readuse repulsia chiar din momentul în care îi trecu prin minte. Nu! Niciodată! El avea lepră; capacitatea lui de supraviețuire depindea de recunoașterea totală, de acceptarea neputinței lui esențiale. Aceasta era legea leprei. Nimic nu putea fi mai mortal pentru el – nimic nu-i putea distruge mai dureros trupul și mintea – decât iluzia puterii. Putere într-un vis. Înainte de a muri ar fi devenit la fel de fetid și deformat ca bărbatul pe care îl întâlnise la leprozerie.

Nu!

Mai bine să se sinucidă direct. Orice ar fi fost mai bine.

Nu-și dădea seama cât timp se învârtise amețit înainte de a auzi un zgomot jos în întuneric – îndepărtat, alunecos și amenințător, ca și cum bezna înconjurătoare ar fi început să respire încet printre dinți. Îl paralizează ca o lovitură în inimă. Tresărind de spaimă oarbă, încercă să se ferească. Treptat deveni mai clar – un susur liniștit ca o expirație printre dinți ieșind din multe găuri. Infecta aerul ca niște paraziți, făcându-i pielea de găină.

Veneau după el. Știau unde era din cauza inelului, și veneau după el.

Avu o viziune rapidă a waynhimului cu țepușa de fier în piept. Își strânse mâna dreaptă peste inel. Dar, chiar în timp ce făcea asta, știu că era inutil. Frenetic, începu să caute ceva ce putea fi folosit ca armă. Apoi își aminti de cuțit. Îl simțea prea ușor ca să-l apere. Însă îl apucă în mâna stângă și continuă să caute cu dreapta, fără să știe exact ce căuta.

Bâjbâi îndelung prin jur, nepăsător la zgomotul pe care îl făcea. Apoi degetele sale întâlniră toiagul. Probabil că Bannor îi dăduse drumul și căzuse alături de el.

Susurul se apropia. Era zgomotul multor picioare desculțe alunecând peste piatră. Veneau după el.

Toiagul! Era toiagul unui Hirebrand. I-l dăduse Baradakas. *În clipe întunecate, amintește-ți de toiagul Hirebrandului.* Dacă ar putea să-l aprindă.

Dar cum?

Dușmanii pândeau din aerul negru. Pașii lor păreau să alunece spre el de deasupra.

Cum? strigă disperat, încercând să aprindă toiagul doar prin forța voinței. *Baradakas!*

Picioarele continuau să se apropie. Auzea respirații hârâite în spatele apropierii fosnitoare.

Se aprinsese pentru el la Sărbătoarea Primăverii. Tremurând de nerăbdare, apăsă capătul toiagului pe inelul sângeriu. Imediat o flacără roșie izvorî din lemn, se transformă într-un portocaliu palid, apoi în galben arzând luminos. Lumina subită îl ameți, dar sări în picioare și ridică toiagul deasupra capului.

Se găsea la capătul unui povârniș lung care ocupa jumătate din prăpastie. Grămada de argilă îi salvase viața cedând sub impactul căderii lui și permițându-i să se rostogolească în loc să rămână acolo unde aterizase. În fața și în spatele lui prăpastia se întindea mult dincolo de raza de acțiune a flăcării lui. În apropiere demonul zăcea pe spate, cu pielea neagră udă de sânge.

Pe fundul prăpastiei se îndreptau târșâit către el un grup dezordonat de troglodiți. Se aflau încă la vreo sută de metri depărtare, dar chiar și de la acea distanță fu surprins de aspectul lor. Nu semănau cu alți troglodiți pe care îi văzuse. Diferența nu consta numai în îmbrăcăminte, deși aceste creaturi erau decorate și strident învăluite ca o escortă regală, elitistă și obscenă. Erau fizic diferiți. Erau bătrâni – îmbătrâniți prematur, nefiresc. Ochii roșii erau umbriți și membrele lungi se îndoiau ca și când oasele ar fi fost construite într-un timp prea scurt. Capetele atârnau pe gâturi care păreau încă suficient de groase ca să fie puternice și drepte. Mâinile grele ca niște lopeți tremurau ca la paralitici. Toți la un loc lăsau o impresie de boală, de victimizare. Dar înaintau cu o hotărâre încrâncenată, de parcă li se promisese liniștea morții când această ultimă însărcinare a lor ar fi fost împlinită.

Scuturându-și surpriza, își flutură toiagul într-un gest amenințător.

– Nu mă atingeți! șuieră printre dinți. Înapoi! Am făcut un târg...!

Troglodiții nu dădură vreun semn că ar fi auzit. Dar nu îl atacară. Când ajunseră aproape de aria lui

de acțiune se răspândiră pe ambele părți, încercuindu-l șovăitor. Apoi, îndepărtându-se pe o parte și strângându-se spre el pe cealaltă, îl împinseră în direcția din care veniseră.

Imediat ce înțelese că doreau să-l ducă undeva fără luptă, începu să coopereze. Știu intuitiv încotro mergeau. Mânat de ei, se deplasă încet de-a lungul crevasei până la niște trepte de pe peretele din stânga. Era o scară rudimentară, abia ieșind din stâncă, dar destul de lată pentru ca mai mulți troglodiți să urce în rând. Reuși să-și controleze amețeala stând lipit de zid, departe de abis.

Urcară câteva sute de metri înainte să ajungă la o deschizătură în stâncă. Deși treptele continuau în sus, troglodiții îl împinseră prin acea intrare. Se pomeni într-un tunel îngust la capătul căruia sclipea un foc de piatră. Acum creaturile îl mânau mai vioi, ca și cum l-ar fi grăbit spre eșafod.

Apoi un val de căldură și o duhoare de pucioasă năvăli peste el. Din tunel ieși în Kiril Threndor.

Recunoscu sclipirea pietrei de pe pereții fațetați, izul fetid ca de sulf turnat peste carne putredă, cele câteva firide, dansul arzător al luminițelor pe stalactitele adunate sus, deasupra capetelor. Totul îi era viu în minte ca și când tocmai ar fi ieșit dintr-un coșmar. Troglodiții îl împinseră în încăpere, apoi se plasară în spatele lui ca să blocheze ieșirea.

Pentru a doua oară îl întâlni pe Drool Viermele de Piatră.

Drool stătea pe vine pe platforma lui din centrul peșterii. Strângea Toiagul Legii în ambele sale mâini enorme, și după acest toiag Covenant îl putu recunoaște. Drool se schimbase. Fusese copleșit de un necaz. Când îl zări pe Necredincios începu să râdă sfredelitor. Însă vocea sa era slabă, iar râsul avea o nuanță de isterie. Nu râse mult timp; părea prea epuizat să continue. Ca toți troglodiții care îl mânaseră pe Covenant, era bătrân.

Dar ceea ce îi atinsese pe supușii săi pe el îl lovea și mai mult. Membrele îi erau atât de strâmbate încât abia putea sta pe picioare; saliva îi curgea incontrolabil de pe buzele atârnând; transpira abundent, de parcă nu ar mai fi putut suporta căldura propriului său domeniu. Se agăța de Toiag cu o atitudine de posesivitate crâncenă și disperare. Numai ochii nu i se schimbaseră. Străluceau roșii, fără iris sau pupilă, și păreau să spumege ca o lavă diabolică, nerăbdătoare să devoreze.

Covenant simți un amestec bizar de milă și scârbă. Dar nu avu decât o clipă la dispoziție să se întrebe ce i se întâmplase lui Drool. Apoi trebui să se pregătească. Trogloditul începu să șchioapete chinuit către el.

Gemând din cauza durerii din membre, Drool se opri la câțiva pași distanță de Covenant. Își desfăcu o mână de pe Toiagul cu decorațiuni complicate ca să arate cu un deget tremurător către verigheta lui Covenant. Când vorbi aruncă mereu priviri chiorâșe peste umăr, ca și cum s-ar fi adresat unui spectator invizibil. Glasul îi era la fel de înnodat și distrus ca și brațele și picioarele.

– Al meu! tuși. Ai promis. Al meu. Nobil Drool, Toiagul și inelul. Ai promis. Fă asta, ai zis. Fă aia. Nu-l strivi. Așteaptă acum. Scuipă cu răutate: Ucide mai târziu. Ai promis. Inelul, dacă fac ceea ce spui. Ai zis.

Suna ca glasul unui copil bolnav.

– Drool. Nobilul Drool! Putere! A mea acum.

Salivând din greu, întinse o mână spre inelul lui Covenant.

Covenant reacționă cu replusie imediată. Lovi rapid cu toiagul său arzător, deturnând mâna lui Drool.

La impact toiagul se sparse în așchii, de parcă Drool ar fi avut carnea din fier rezistent.

Dar Drool emise un răcnet lătrat de furie și izbi cu capătul Toiagului Legii în podea. Piatra tresări sub picioarele lui Covenant; se răsturnă pe spate, iar șocul aterizării păru să-i oprească inima în loc.

Zăcea paralizat și neajutorat. Prin zgomotul pulsațiilor din urechi îl auzi pe Drool strigând:

– Omorâți-l! Dați-mi inelul!

Se rostogoli. Transpirația îi încețoșa vederea; cu ochi împăienjeniți îi văzu pe troglodiți îngrămădindu-se în direcția lui. Își simțea inima paralizată în piept și nu-și putea aduna picioarele sub el. Icnind după aer, încercă să se târască în afara razei lor de acțiune.

Primul troglodit îl apucă de gât, apoi gemu deodată și căzu pe o parte. Încă un troglodit căzu; restul se retraseră în confuzie. Unul dintre ei țipă speriat:

– Gardienii Sângelui! Nobil Drool, ajută-ne!

– Proști! replică Drool, tușind ca și cum plămânii i-ar fi fost zdrențe. Lași! Eu sunt puterea! Omorâți-i!

Covenant se ridică în picioare, își șterse transpirația din ochi și îl descoperi pe Bannor stând alături de el. Roba Gardianului atârna în zdrențe de pe umeri și o vânătaie imensă sub arcadă îi închidea un ochi. Însă mâinile îi erau sigure, alerte. Se legăna pe călcâie, pregătit să sară în orice direcție. Ochii inexpresivi aveau lucirea stinsă a bătăliei.

Covenant simți o asemenea izbucnire de ușurare încât îi veni să-l îmbrățișeze pe Bannor. După lungul său chin fără lumină, se simțea dintr-odată salvat, aproape mântuit. Însă vocea lui ursuză îi nega emoția.

– De ce naiba v-a luat atât?

Troglodiții înaintau lent, timorați, și îi înconjurau pe Covenant și pe Bannor. Drool răcnea la ei cu icnete răgușite.

Deasupra, jocul de lumini și umbre al stalactitelor dansa vesel.

Cu o lejeritate surprinzătoare, Bannor îi răspunse că, după ce-l ucisese pe demonul-abject, căzuse rău și-și pierduse cunoștința. După aceea nu fusese capabil să-l localizeze pe Covenant în întuneric.

Biciuit de comenzile stridente ale lui Drool, un troglodit îl atacă pe Covenant din spate. Însă Bannor se răsuci ușor și doborî creatura dintr-o lovitură.

– Flacăra toiagului te-a dezvăluit, continuă el. M-am hotărât s-o urmez.

Făcu o pauză ca să sară asupra a doi dintre cei mai apropiați atacatori. Aceștia se retraseră în grabă. Când vorbi din nou, intonația sa străină haruchai avea o notă de onestitate decisivă.

– Mi-am amânat ajutorul, așteptând dovada că nu ești un dușman al Nobililor.

Ceva din expresia impersonală și nepăsătoare a feței cu care Bannor privea moartea îi atrase atenția lui Covenant. Răspunse fără ranchiună:

– Bun moment ți-ai ales să mă testezi.

– Gardienii Sângelui cunosc îndoiala. E nevoie să fim siguri.

Drool își adună puterile și răcni furios:

– Proști! Viermi! Vă e frică de numai doi! Scuipă: Cărați-vă! Priviți! Nobilul Drool ucide.

Troglodiții îi făcură loc, iar Drool înaintă șchiopătând. Ținea Toiagul Legii în față ca pe un topor.

Bannor făcu un salt și îl izbi pe Drool în față.

Dar, cu toată infirmitatea lui, Drool Viermele de Piatră era plin de forță. Nu păru să simtă atacul lui Bannor. Cu furie greoaie, ridică Toiagul ca să stârnească o explozie în care să-i incinereze pe Bannor și pe Covenant în locurile în care stăteau. Împotriva unei asemenea puteri erau neputincioși.

Însă Bannor se așeză în fața lui Covenant ca să primească lovitura. Tresărind, Covenant așteptă durerea care avea să-l elibereze.

Dar Drool întârziase deja prea mult. Își ratase șansa, neglijase alte pericole. Chiar în clipa în care ridică Toiagul, compania Căutării, condusă de Primul Mark Tuvor și Înaltul Nobil Prothall, pătrunse în Kiril Threndor.

Arătau osteniți de parcă tocmai încheiaseră o încăierare cu apărarea exterioară a lui Drool, dar erau teferi

și neînduplecați, intrând ca un val hotărâtor. Prothall opri explozia lui Drool cu un strigăt autoritar. Înainte ca troglodiții să se poată regrupa, Eomanul se năpusti asupra lor, alungându-i din peșteră. Într-o clipă Drool fu înconjurat de un cerc larg de războinici și Gardieni.

Încet, aparent confuz, se retrase într-o poziție semighemuită pe piedestalul său. Privi de jur împrejur cercul parcă incapabil să înțeleagă ce se întâmplase. Dar mâinile lui late țineau Toiagul într-o strânsoare nemiloasă ca și moartea.

Apoi, grotesc, în ochii lui de lavă apăru o sclipire de viclenie. Smucind spasmodic din cap peste umăr, șuieră cu un glas aspru:

– Uite – e cinstit. Cinstit. Mai bine decât promisiuni. Toți – aici. Toți micii Nobili și firavii Gardieni – oameni. Gata să fie striviți.

Începu să râdă, sfârșind într-un acces de tuse.

– Striviți! scuipă când își recăpătă controlul. Striviți de putere. Din gâtul său se auzi un zgomot ca de oase sfărmate: Putere! Nobili neînsemnați. Puternicul Drool. Mai bine decât promisiuni.

Prothall îl înfruntă direct pe troglodit. Dându-i toiagul său lui Mhoram, păși către platformă cu Tuvor alături. Se ținea drept; ținuta sa reflecta calm și dârzenie. Ajutați de anii de abnegație, ochii lui nici nu ezitau, nici nu luceau de patimă. Prin contrast, sferele roșii ale lui Drool ardeau de experiența nenumăratelor excese – o lăcomie de putere care creează dependență. Când Înaltul Nobil vorbi, chiar și hârâitul vocii sale bătrâne suna autoritar și decis. Încet, spuse:

– Renunță. Drool Vierme de Piatră, ascultă-mă. Toiagul Legii nu e al tău. Nu-ți este destinat ție. Puterea lui trebuie folosită numai pentru sănătatea Tărâmului. Dă-mi-l mie.

Covenant veni lângă Înaltul Nobil. Avea senzația că trebuia să se afle în imediata apropiere a Toiagului.

Dar Drool șopti doar:

– Putere? Să renunț? Niciodată.

Buzele sale continuară să se miște, ca și cum ar fi pus la cale planuri secrete.

Prothall îl somă din nou:

– Predă-l. E spre binele tău. Ești orb? Nu vezi ce ți s-a întâmplat? Puterea asta nu e făcută pentru tine. Te distruge. Ai folosit Toiagul în mod greșit. Ai folosit Piatra Bolii Pământului. Asemenea puteri sunt mortale. Nobilul Foul te-a trădat. Dă-mi mie Toiagul. O să mă străduiesc să te ajut.

Însă ideea îl jigni pe Drool.

– Ajutor? tuși. Prostule! Sunt Nobilul Drool. Stăpânul! Luna e a mea. Puterea e a mea. Tu ești al meu. Pot să vă strivesc! Bătrân – Nobil neînsemnat. Te las să trăiești ca să mă distrez. Ajutor? Ba nu, dansează. Dansează pentru Nobilul Drool. Flutură Toiagul amenințător: Fă-mă să râd. Te las să trăiești.

Prothall se îndreptă de spate și rosti cu ton de comandă:

– Drool Vierme de Piatră, lasă Toiagul.

Avansă un pas.

Cu o smucitură ca un spasm de isterie, Drool ridică Toiagul să lovească.

Prothall se repezi în față încercând să-l oprească. Dar Tuvor ajunse primul la troglodit. Prinse capătul Toiagului.

Tremurând de furie, Drool împinse pintenul de fier al Toiagului în trupul lui Tuvor. Izbucni un fulger sângeriu. În aceeași clipă carnea Primului Mark deveni transparentă; compania putea vedea oasele arzând ca niște bețe uscate. Apoi căzu, dând înapoi până se prăbuși în brațele lui Covenant.

Greutatea lui era prea mare pentru ca Necredinciosul s-o susțină; Covenant căzu pe piatră sub ea. Cu Tuvor în brațe, îl urmări pe Înaltul Nobil Prothall luptându-se cu Drool. Apucă Toiagul cu ambele mâini ca să-l împiedice pe Drool să-l lovească. Se băteau pentru posesia lui.

Lupta părea fără speranță pentru Prothall. În pofida decrepitudinii, Drool păstra ceva din forța lui de troglodit. Avea putere. Iar Prothall era bătrân.

Cu Tuvor în brațe, Covenant nu putea face nimic.

– Ajută-l! îi strigă lui Mhoram. O să moară!

Dar Nobilul Mhoram se întoarse cu spatele la Prothall. Îngenunche lângă Covenant să vadă dacă îl putea ajuta pe Tuvor. Examinându-l pe Primul Mark, spuse aspru:

– Drool încearcă să stăpânească Toiagul prin răutate. Înaltul Nobil poate să cânte cu mai multă putere decât atât.

Îngrozit, Covenant strigă:

– O să fie ucis! Trebuie să-l ajuți!

– Să-l ajut? Ochii lui Mhoram sclipiră periculos. Suferința și reținerea îi făceau glasul tăios: Nu ar primi cu bucurie ajutorul meu. El este Înalt Nobil. În ciuda Legământului meu – se sufocă momentan într-un acces de patimă – eu l-aș distruge pe Drool.

Dădu cuvântului *distruge* un asemenea potențial de disperare încât Covenant fu redus la tăcere.

Gâfâind, Covenant urmări lupta Înaltului Nobil. Era îngrozit de pericol, de prețul pe care ambii Nobili erau dispuși să-l plătească.

Apoi bătălia erupse în jurul lui. Troglodiții atacară Kiril Threndor din toate direcțiile. Aparent, Drool reușise să le trimită o chemare mută; gărzile răspunseseră. Prima forță care pătrunse în sală nu era mare, dar era de ajuns ca să angajeze în luptă întreaga companie. Numai Mhoram nu se alătură bătăliei. Îngenunchease alături de Covenant și mângâia fața Primului Mark, parcă hipnotizat de moartea lui Tuvor.

Strigând răgușit peste încleștarea armelor, Quaan își dispuse războinicii într-un cerc defensiv în jurul platformei și al Nobililor. Pierderile și oboseala își lăsaseră amprenta asupra Eomanului, dar robustul Quaan îi comanda ca și cum nevoile Nobililor l-ar fi făcut imun la slăbiciune. Printre Gardieni, Eomanul para, lovea, lupta la îndemnurile lui.

Primejdia crescândă îl făcu pe Covenant să dea înapoi. Prothall și Drool duceau o luptă cumplită în jurul lui. Clipă de clipă bătălia devenea tot mai rapidă și mai frenetică. Tuvor își dădea sufletul în poala sa.

Şi el nu putea face nimic, nu putea să ajute pe nimeni. Curând calea de scăpare urma să le fie tăiată şi toate eforturile aveau să fie inutile.

Nu prevăzuse un astfel de deznodământ la târgul său.

Drool îl împingea pe Prothall încet în spate.

– Dansează! răcni.

Tuvor se cutremură; ochii i se deschiseră. Covenant îşi dezlipi privirea de Prothall. Buzele lui Tuvor se mişcară, dar nu scoase niciun sunet.

Mhoram încercă să-l liniştească.

– Nu te teme. Răul va fi învins – este pe mâinile Înaltului Nobil. Şi numele tău va fi amintit cu respect peste tot unde loialitatea are preţ.

Dar ochii lui Tuvor îl fixau pe Covenant şi reuşi să şoptească un cuvânt:

– Adevărat?

Întregul său trup se încorda de efort, dar Covenant nu înţelese dacă el îi cerea o promisiune sau o judecată. Totuşi Necredinciosul răspunse. Nu putea refuza un Gardian, nu putea respinge apelul unei asemenea loialităţi nemăsurate. Cuvântul i se înţepeni în gât, dar se forţă să-l pronunţe:

– Da.

Tuvor se cutremură din nou şi muri cu un geamăt lung, ca şi cum coarda Jurământului său ar fi plesnit. Covenant îl apucă de umeri şi-l scutură; nu obţinu nicio reacţie.

Pe platformă, Drool îl silise pe Prothall să îngenuncheze şi îl împingea pe spate, încercând să-i rupă şira spinării. Turbat de neputinţă, Covenant răcni:

– Mhoram!

Nobilul aprobă din cap și sări în picioare. Dar nu îl atacă pe Drool. Ținând toiagul deasupra capului, trâmbiță cu un glas care străbătu prin zgomotele bătăliei:

– *Melenkurion abatha! Minas mill khabaal!*

De la un capăt la altul, toiagul izbucni în flăcări incandescente.

Puterea Cuvintelor îl zdruncină pe Drool, făcându-l să dea înapoi un pas. Prothall își recăpătă stabilitatea.

Alți troglodiți năvăliră în Kiril Threndor. Quaan și Eomanul său erau împinși către platformă. În cele din urmă Mhoram sări în ajutorul lor. Atacă, cu toiagul arzând furios. În jurul lui, Gardienii se luptau ca niște demoni ai aerului, sărind și izbind în troglodiți atât de rapid încât creaturile se încurcau între ele atunci când încercau să riposteze.

Însă apărătorii lui Drool continuau să vină, să se scurgă în peșteră. Compania începu să se piardă în asaltul susținut.

Atunci Prothall strigă peste zarvă:

– Îl am! Luna e liberă!

Stătea triumfător pe piedestal, cu Toiagul Legii ridicat în mâini. Drool zăcea la picioarele lui, suspinând, ca o bucată de piatră spartă. Printre spasme de durere creatura icni:

– Dă-mi-l înapoi. Îl vreau.

Imaginea răspândi teamă printre troglodiți. Se retraseră, adăpostindu-se pe lângă pereții peșterii.

Încheind bătălia, Quaan și războinicii săi se întoarseră spre Prothall izbucnind în urale. Vocile lor erau răgușite și uzate, dar exultau la victoria Înaltului Nobil ca și cum ar fi câștigat viitorul Tărâmului.

Dar luminițele de pe tavanul Kiril Threndor își continuau dansul lor amețitor.

Covenant aruncă o privire inelului. Argintiul lui strălucea sângeriu. Poate că luna era liberă; el nu era.

Înainte ca ecourile uralelor să se stingă – înainte ca oricine să poată face vreo mișcare – un nou sunet năvăli peste ei. Începu ușor, apoi se extinse până umplu peștera, ca un tavan prăbușindu-se. Era un hohot – râsul Nobilului Foul, vibrând de veselie și ură neîmblânzită. Greutatea lui îi domina, îi îngropa într-un sentiment de neajutorare; îi paraliza, părând să-i izoleze de propriile respirații și bătăi de inimă. Cât timp căzu asupra lor fură pierduți.

Chiar și Prothall stătea nemișcat. În ciuda victoriei sale, părea bătrân și firav, iar ochii lui aveau o expresie rătăcită, ca și când ar fi privit în propriul său sicriu. Iar Covenant, care cunoștea acel râs, nu i se putea opune.

Dar Nobilul Mhoram se mișcă. Sărind pe platformă, învârti toiagul în jurul capului până când aerul începu să freamăte și un fulger albastru se arcui în sus spre norul de stalactite.

– Arată-te, Dispreţuitorule! strigă. Dacă ești atât de sigur pe tine, înfruntă-ne acum! Te temi să-ți încerci blestemele asupra noastră?

Râsul Nobilului Foul explodă cu un dispreț și mai feroce. Dar sfidarea lui Mhoram îi sparse vraja paralizantă. Prothall atinse umărul lui Mhoram. Războinicii puseră mâinile pe săbii, plasându-se în spatele Nobililor într-o atitudine de mohorâtă pregătire.

Mai mulți troglodiți intrară în peșteră, însă nu atacară. Văzându-i, Drool se ridică pe brațele schiloade. Ochii lui sângerii ardeau liniștiți, agățându-se până la final de furie și răutate. Tușind de parcă ar fi vrut să-și impulsioneze inima, gâfâi:

– Toiagul. Voi nu știți. Nu poate fi folosit. Proști. Fără scăpare. Niciuna. Eu am armate. Eu am Piatra. Cu un efort sălbatic, se făcu auzit peste hohote: Piatra Bolii Pământului. Putere și putere. Vă zdrobesc. Zdrobesc. Fluturând dintr-un braț slab către gărzile sale, țipă un ordin chinuit: Zdrobesc!

Purtându-și armele, troglodiții atacară.

24
CHEMAREA LEILOR

Armata de ochi roșii năvăli cu o hotărâre lipsită de expresie. Însă râsul fără chip al Nobilului Foul părea să-i încetinească. Înaintau prin el ca printr-o mocirlă și dificultatea apropierii lor dădu timp companiei să reacționeze. La comanda lui Quaan, războinicii îi încercuiră pe Mhoram și Prothall. Gardienii își ocupă pozițiile de luptă în jurul Eomanului.

Mhoram strigă la Covenant.

Lent, Covenant înălță capul. Se uită la tovarășii lui și i se părură jalnic de puțini. Încercă să se ridice în picioare. Dar Tuvor era prea greu. Chiar și mort, masivitatea devotamentului Primului Mark îi depășea puterile.

O auzi pe Roaba Coamei Lithe strigând:

– Pe aici! Știu eu drumul!

Se strecura printre troglodiți spre una dintre intrări. O urmări plecând ca și cum ar fi părăsit-o deja. Nu-l

putea ridica pe Tuvor pentru că nu-și putea folosi mâna dreaptă; două degete nu erau de ajuns.

Apoi Bannor îl smuci de lângă Primul Mark căzut, aruncându-l către cercul protector al Eomanului. Covenant se opuse.

– Nu-l poți lăsa!

Dar Bannor îl împinse cu forța printre războinici.

– Ce faci? protestă el. Trebuie să-l iei și pe el. Dacă nu îl trimiți înapoi, nu va fi înlocuit. Se răsuci adresându-se Nobililor: Nu-l puteți lăsa aici!

Buzele lui Mhoram se întinseră încordate.

– Trebuie.

Din gura tunelului pe care îl alesese, Lithe strigă:

– Aici!

Strânse frânghia în jurul gâtului unui troglodit și se folosi de corpul creaturii ca să se protejeze de atac.

– Ăsta e drumul!

Alți troglodiți se năpustiră asupra ei, forțând-o să se retragă.

În replică, Prothall își aprinse vechiul său toiag și atacă în direcția ei. Cu ajutorul lui Mhoram croi drum pentru tovarășii lui printre troglodiții înghesuiți.

Focul viu al Nobililor intimida creaturile. Dar, înainte ca ei să ajungă la tunelul ales de Lithe, o falangă de demoni-abjecți pătrunse fornăind în peșteră printr-o intrare din apropiere. Erau conduși de un înțelept puternic, negru ca un mormânt, purtând o suliță de fier care părea udă de sânge sau de putere.

Prothall răcni:

– Fugiți!

Căutătorii se năpustiră în tunel.

Demonii se grăbiră să-i intercepteze.

Compania fu mai rapidă. Prothall și Mhoram intrară în pasaj și se despărțiră ca să-i lase pe ceilalți să intre printre ei.

Dar unul dintre războinici hotărî să-i ajute pe camarazii săi să scape. Se desprinse brusc de Eoman. Rotindu-și cu zel spada, se aruncă asupra falangei demonilor.

Mhoram strigă și vru să se întoarcă în peșteră să-l ajute. Dar înțeleptul îl îmbrânci pe războinic într-o parte cu o lovitură de lance, iar el căzu. O umezeală de culoare întunecată îl acoperea din cap până în picioare; țipa ca și cum ar fi fost cufundat în acid. Mhoram abia reuși să evite lancea, retrăgându-se alături de Prothall în gura tunelului.

Acolo încercară să reziste. Opuneau flăcările lor albastre demonilor-abjecți. Înțeleptul îi ataca din când în când; ei blocau fiecare lovitură cu toiegele lor; picături de lichid inflamabil, arzând albastru apoi devenind rapid negre, se împrăștiau în toate părțile la fiecare contact. Însă falanga lupta cu o ferocitate care îi împingea pe Nobili pas cu pas în spate în tunel.

Quaan încercă să contraatace punându-i pe cei mai puternici arcași să tragă cu săgețile în înțelept. Dar acestea erau inutile. Luau foc în energia neagră a demonilor și se transformau în cenușă.

În spatele companiei, Lithe se străduia să-și urmeze instinctul care o ghida spre lumina zilei. Îi strigă în

mod repetat pe Nobili s-o urmeze. Dar ei nu puteau; nu îndrăzneau să întoarcă spatele falangei.

Fiecare încleştare îi împingea înapoi. Cu tot curajul şi hotărârea lor, erau aproape epuizaţi şi fiecare lovitură a lăncii înţeleptului îi slăbea şi mai mult. Acum flăcările lor străluceau mai puţin agresiv şi picăturile aprinse deveneau negre mai repede. Era limpede că nu puteau câştiga bătălia. Şi nimeni din companie nu o putea face în locul lor.

Dintr-odată Mhoram strigă:

– Înapoi! Faceţi loc!

Nota de urgenţă din glasul lui nu permitea refuz; chiar şi Gardienii se supuseră.

– Covenant! răcni Mhoram.

Covenant înaintă până când ajunse la doar un braţ distanţă de lupta înflăcărată.

– Ridică inelul!

Silit de intensitatea apelului lui Mhoram, Necredinciosul ridică mâna stângă. O umbră purpurie încă mai păta interiorul verighetei.

Înţeleptul observă inelul ca şi când i-ar fi adulmecat deodată prezenţa. Recunoscu aurul alb şi ezită. Falanga se opri, cu toate că înţeleptul nu lăsă garda jos.

– *Melenkurion abatha!* comandă Mhoram. Arde-i!

Pe jumătate intuitiv, Covenant înţelese. Smuci pumnul stâng către înţelept parcă lansând un fulger.

Lătrând cu o teamă stridentă, întreaga falangă se retrase.

În clipa aceea Nobilii intrară în acţiune. Strigând *„Minas mill khaball!"* pe diferite tonuri într-o armonie

mai mult răcnită, desenară cu focul lor un X care baricadă tunelul de sus până jos. Flacăra X-ului atârna în aer; înainte să se stingă, Prothall își fixă toiagul vertical în interiorul ei. Imediat o perdea albastră se întinse în pasaj.

Urlând înfuriați de șiretenia lui, demonii-abjecți se năpustiră în față. Înțeleptul izbi puternic flacăra cu lancea sa. Zidul arzător se undui și pâlpâi, dar nu lăsă falanga să treacă. Prothall și Mhoram pierdură doar o clipă ca să vadă dacă puterea lor rezistă. Apoi se întoarseră și o luară la fugă în tunel.

Gâfâind, Mhoram se adresă companiei:

– Am blocat tunelul! Dar interdicția nu va rezista. Nu suntem suficient de puternici... toiagul Înaltului Nobil nu a fost conceput să interzică ceva. Iar demonii-abjecți sunt sălbatici. Drool îi înnebunește cu Piatra Bolii Pământului. În ciuda faptului că se grăbea, în intonația lui se simțea un fior: Acum trebuie să fugim. Trebuie să scăpăm – trebuie! Toată munca noastră va fi în zadar dacă nu ducem Toiagul și Partea într-un loc sigur.

– Veniți! zise Roaba Coamei Lithe. Eu cunosc iarba și cerul. Pot să găsesc drumul.

Prothall aprobă din cap, dar mișcările lui erau lente, în ciuda nevoii de viteză. Era extenuat, trecuse de limitele normale ale rezistenței sale. Cu răsuflarea hârâind adânc în piept ca și cum s-ar fi înecat în flegma vârstei, se sprijini în Toiagul Legii.

– Duceți-vă! Fugiți!

Doi Gardieni îl apucară de braţe şi porni împleticit între ei, alergând uşor în josul pasajului. Înconjurându-l, compania plecă pe urmele lui Lithe.

La început se mişcară uşor. Tunelul avea puţine ramificaţii; la fiecare dintre ele Lithe părea să fie instantaneu sigură care anume promitea cel mai mult lumina zilei. Luminată din spate de toiagul lui Mhoram, înainta în salturi urmând parcă o cărare caldă către libertate.

După eforturile luptei corp la corp, compania găsea uşurare în alergarea simplă, obsesivă. Le permitea să se concentreze şi să-şi conserve puterile. Mai mult, ca într-o eliberare treptată, ieşeau din raza hohotelor Nobilului Foul. Curând nu se mai auzea nici batjocură, nici ameninţare, nici măcel în spatele lor. De data asta bezna tăcută le era prietenă.

Merseră grăbiţi aproape cinci kilometri. Începură să traverseze o porţiune a catacombelor încâlcită de pasaje, cotituri şi mici peşteri, dar care nu părea să conţină cavităţi mari, crevase sau ateliere. Printre multiplele coridoare Lithe nu ezita. De câteva ori alese drumuri care urcau uşor.

Dar pe măsură ce tunelele complicate se deschideau spre spaţii mai largi şi mai întunecate, în care flacăra lui Mhoram nu ajungea să lumineze pereţi sau tavane, catacombele deveneau tot mai ostile. Treptat, liniştea se modifică – îşi pierdu nuanţa de relaxare şi aduse încordarea unor ambuscade. Întunericul din jurul luminii lui Mhoram părea să ascundă din ce în ce mai multe. La cotituri şi intersecţii bezna se

încâlcea în alegerile lor, îngreunând instinctul lui Lithe. Începu să ezite.

În spatele ei, Prothall era din ce în ce mai puțin capabil să țină pasul. Răsuflarea lui aspră și șuierătoare devenea tot mai chinuită; chiar și cei mai obosiți Căutători îi puteau auzi icnetele peste propriile lor gâfâieli. Gardienii aproape îl purtau pe brațe.

Continuau însă să înainteze în noaptea dezolantă. Duceau Toiagul Legii și Cea de-a Doua Parte și nu-și puteau permite să se predea.

Apoi ajunseră la o peșteră înaltă care constituia intersecția câtorva tunele. Direcția generală pe care o menținuseră de la Kiril Threndor se continua cu o trecere de-a curmezișul peșterii. Dar Lithe se opri în centrul joncțiunii ca reținută de un frâu. Se uită nesigură în jur, încurcată de multitudinea posibilităților – și de un fel de respingere intuitivă a unicei alegeri evidente. Scuturând din cap de parcă se opunea unei mușcături, mormăi:

– Ah, Nobili. Nu știu.

Mhoram se răsti:

– Trebuie! Nu avem altă șansă. Hărțile vechi nu arată drumurile astea. Ne-ai condus mult dincolo de limitele cunoștințelor noastre.

O strânse de umăr parcă vrând să-i forțeze decizia. Însă în clipa următoare atenția îi fu atrasă de Prothall. Cu un spasm violent de tuse, Înaltul Nobil se prăbuși.

Un Gardian îl ridică imediat în poziție șezând, iar Mhoram îngenunche lângă el, analizându-i cu preocupare intensă chipul bătrân.

– Odihnește-te puțin, murmură Mhoram. Interdicția noastră a fost spartă de mult timp. Nu trebuie să întârziem.

Printre accese de tuse, Înaltul Nobil răspunse:

– Lăsați-mă. Luați Toiagul și plecați. Eu sunt terminat.

Cuvintele lui înspăimântară compania. Covenant și războinicii își ținură respirația ca să audă răspunsul lui Mhoram. Aerul se umplu dintr-odată de teama că Mhoram ar putea accepta sacrificiul lui Prothall.

Dar Mhoram nu spuse nimic.

– Lăsați-mă, repetă Prothall. Dă-mi mie toiagul tău și o să vă apăr retragerea atât cât pot. Vă zic, duceți-vă. Eu sunt bătrân. Am avut momentul meu de triumf. Nu pierd nimic. Luați Toiagul și plecați.

Când Nobilul tot nu vorbi, hârâi rugător:

– Mhoram, ascultă-mă. Nu lăsa oasele mele bătrâne să distrugă Căutarea.

– Te ascult.

Vocea lui Mhoram suna îngroșată și rănită în gâtul lui. Îngenunche cu capul plecat.

Însă o clipă mai târziu se ridică în picioare, dădu capul pe spate și începu să râdă. Era un râs tăcut nesilit și lipsit de patimă – un hohot de ușurare și speranță regăsită. Compania se holbă la el până când înțeleseră că nu era vorba de isterie. Apoi, fără să știe de ce, începură să râdă și ei. Amuzamentul le străbătu inimile ca un vânt curat.

Covenant aproape că înjură cu voce tare pentru că nu îl putea împărtăși.

Când râsul descrescu până la un chicotit, Mhoram îi spuse Înaltului Nobil:

– Ah, Prothall fiul lui Dwillian. E bine că ești bătrân. Să te lăsăm? Cum m-aș putea bucura atunci când îi voi povesti Osondrei despre măreţele tale fapte dacă nu vei fi acolo ca să protestezi faţă de lăudăroşenia mea?

Vesel, râse din nou. Apoi, parcă adunându-se, se întoarse spre Lithe care stătea uluită în centrul peşterii.

– Roabă a Coamei, zise blând, te-ai descurcat bine. Instinctul tău e bun – ascultă-l şi acum. Lasă-ţi îndoielile deoparte. Nu ne temem să te urmăm acolo unde te conduce inima.

Covenant observase că nici ea nu se alăturase râsului companiei. În ochii ei se citea tulburare; presupunea că sângele ei iute fusese ofensat de severitatea de mai devreme a lui Mhoram. Dar dădu grav din cap către Nobil.

– Asta e bine. Gândurile mele nu au încredere în inima mea.

– În ce fel?

– Gândurile mele spun că trebuie să continuăm în aceeaşi direcţie. Însă inima doreşte să meargă acolo. Indică deschiderea unui tunel aproape înapoi în sensul din care veniseră. Nu ştiu, concluzionă ea simplu. Asta e ceva nou pentru mine.

Dar răspunsul lui Mhoram nu reflecta ezitare.

– Tu eşti Roaba Coamei Lithe a ramenilor. I-ai slujit pe ranyhyni. Cunoşti iarba şi cerul. Ai încredere în inima ta.

După o clipă, Lithe îi acceptă sfatul.

Doi Gardieni îl ajutară pe Prothall să se ridice în picioare. Sprijinindu-l, se alăturară companiei și urmară instinctul lui Lithe către tunel.

Pasajul începu curând să coboare ușor și ritmul lor crescu. Erau ghidați de speranța că urmăritorii lor nu aveau cum să bănuiască ce făceau, și astfel nici nu le vor tăia retragerea, nici nu îi vor urmări direct. Dar în liniștea și bezna universală nu aveau nici o asigurare. În drumul lor nu întâlniră ramificații, însă acesta șerpuia de parcă ar fi urmat o venă a muntelui. În cele din urmă se deschise asupra unei senzații vaste de spațiu gol, apoi începu să suie pe fața abruptă și zimțată a rocii printr-o serie de cotituri bruște. Acum compania trebuia să urce cu trudă.

Obstacolele ascensiunii îi încetineau la fel de mult ca și suișul. Cu cât mergeau mai sus, cu atât aerul devenea mai rece, părând că exista un vânt care sufla în hăul întunecos de lângă ei. Dar frigul și vântul nu făceau decât să le accentueze transpirația și respirația ostenită și chinuită. Numai Gardienii Sângelui nu păreau afectați de lungile zile de eforturi; pășeau cu siguranță pe pantă ca și cum totul ar fi fost doar o variație a devotamentului lor neobosit. Dar tovarășii lor se aflau mai aproape de moarte. Războinicii și Covenant începură să se împleticească în urcare ca niște infirmi.

În cele din urmă Mhoram hotărî o pauză. Covenant se prăbuși cu spatele lipit de stâncă și cu fața la caverna imposibil de măsurat prin care sufla bezna. Sudoarea părea să-i înghețe pe față. Fură împărțite

ultimele rămășițe de mâncare și băutură, dar în acel loc îngropat păreau să-și fi pierdut capacitatea de revigorare – ca și cum în final chiar și hrana ar fi fost descurajată de întunecimea catacombelor. Necredinciosul mâncă și bău ca amorțit. Apoi închise ochii ca să îndepărteze pentru un timp bezna pustie. Dar o vedea indiferent dacă avea ochii deschiși sau nu.

Ceva mai târziu – Covenant nu mai măsura de mult timpul – Nobilul Mhoram rosti într-o șoaptă acută:

– Îi aud.

Replica lui Korik sună găunoasă ca un suspin dintr-un mormânt:

– Da. Ne urmăresc. Sunt foarte mulți.

Clătinându-se ca loviți, Căutătorii începură din nou să urce, împingându-se dincolo de limitele puterilor lor. Simțeau că eșecul îi slăbea, ca și cum s-ar fi mișcat numai pentru că flacăra albastră a lui Mhoram îi trăgea înainte, îi constrângea, îi implora, îi amăgea, îi zorea, îi inspira, refuza să accepte orice altceva în afară de rezistență și tot mai multă rezistență. Nepăsători la toate problemele cu excepția necesității de scăpare, continuau să urce.

Apoi vântul începu să urle în jurul lor și drumul lor se schimbă. Prăpastia se îngustă dintr-odată; se găseau pe o scară strâmtă în spirală săpată în peretele unui puț vertical. Lățimea treptelor rudimentare îi silea să urce într-un singur șir. Iar vântul continua să șuiere prin puț ca și cum ar fi fugit terorizat din catacombe. Covenant gemu când își dădu seama că trebuia să riște încă o înălțime periculoasă, dar suflul

vântului era atât de puternic încât părea să facă imposibilă căderea. Învârtindu-se ameţitor, se străduí să urce treptele.

Puţul ducea drept în sus şi vântul urla în dureri; compania urca parcă suptă de curentul de aer. Pe măsură ce puţul se îngusta, forţa vântului creştea; aerul începu să se miştе pe lângă ei prea repede pentru a mai putea fi respirat. Fură cuprinşi de ameţeală. Puţul părea să se clatine precar dintr-o parte în alta. Covenant se deplasa pe coate şi genunchi.

Curând întreaga companie ajunse să se târască.

După ce durerea lipsei de aer se extinse la nesfârşit în jurul lui, Covenant se pomeni zăcând pe trepte. Nu se mişca. Vag, auzea voci încercând să acopere urletul vântului. Însă nu mai putea să le asculte. Simţea că ajunsese la limita sufocării şi singurul lucru pe care îl dorea era să doarmă. Abia îşi mai putea aminti ce anume îl împiedica până şi acum să dea frâu liber nenorocirii sale.

Nişte mâini îl apucară de umeri şi îl săltară pe o piatră plată. Fu târât patru sau cinci metri pe fundul unei crevase înguste. Urletul vântului slăbi.

Îl auzi pe Quaan izbucnind în urale sufocate, gâfâite. Cu efort, săltă capul. Se afla întins în crevasă, în dreptul deschiderii acesteia pe unul dintre versanţii estici ai Muntelui Tunetului. Dincolo de o întindere de pământ plată şi cenuşie, mult dedesubtul lui, soarele se înălţa roşu.

Pentru urechile lui paralizate, uralele sunau ca nişte suspine. Se răspândeau pe măsură ce războinicii

urcau unul câte unul pe lângă el, la lumina zorilor. Lithe sărise deja cu câțiva metri mai jos în crevasă și îngenunchease sărutând pământul. Departe, dincolo de Sarangrave și linia sclipitoare a Cursului Murdar și de Marea Mlaștină, soarele se înălța maiestuos, încununat de spendoare roșie.

Covenant se ridică în șezut și se uită la Nobili, așteptându-se să-i vadă triumfând.

Nu aveau expresii victorioase. Înaltul Nobil stătea ghemuit ca un sac de oase vechi, cu Toiagul Legii pe genunchi. Ținea capul plecat și își acoperea fața cu ambele mâini. Alături de el, Mhoram stătea nemișcat și trist, cu ochii goi ca un ținut arid.

Covenant nu înțelese.

Apoi Bannor spuse:

– Ne putem apăra aici.

Răspunsul lui Mhoram fu blând, dar violent:

– Cum? Drool cunoaște multe căi. Dacă îl așteptăm aici, ne va ataca de jos în sus. Poate aduce mii împotriva noastră.

– Atunci închide ieșirea ca să-i întârziem.

Glasul lui Mhoram deveni și mai blând.

– Înaltul Nobil nu are toiag. Nu pot bloca deschiderea singur – nu am putere. Crezi că sunt suficient de puternic ca să dobor pereții crevasei? Nu... nici chiar dacă aș fi dispus să rănesc Pământul în felul ăsta. Trebuie să scăpăm de aici. Uite.

Indică spre poalele versantului cu o mână ușor tremurătoare.

Covenant se uită în jos. Crevasa se deschidea în partea inferioară a unei râpe care cobora drept pe Muntele Tunetului ca o rană de cuțit. Creasta acestei tăieturi era înțesată de pietre uriașe – bolovani căzuți, bucăți din stâncile de sus – îngrămădite ca niște fragmente moarte ale muntelui. Iar pereții ei erau abrupți, inabordabili. Căutătorii erau nevoiți să-și croiască drumul cu trudă prin fundul râpei aproximativ doi kilometri. Acolo pereții se terminau, iar râpa dădea într-o faleză. Odată ajunși trebuiau să ocolească muntele până aveau să găsească o nouă coborâre.

Însă Covenant tot nu înțelegea. Dificultatea drumului prin râpă îl făcea să geamă, dar însemna o cale de scăpare. Putea să simtă lumina soarelui pe față. Săltându-se pe picioare, murmură:

– Hai să mergem.

Mhoram îi aruncă o privire încărcată de suferință reținută. Dar nu o exprimă. În schimb se adresă sever lui Quaan și Korik. În câteva momente Căutătorii porniră să coboare prin râpă.

Progresau extrem de încet. Pentru a înainta trebuiau să urce din stâncă în stâncă, să sară peste bolovani neregulați, să se târască pe coate și genunchi prin spațiile înguste dintre pumnii enormi de piatră. Iar ei erau slabi. Chiar și cel mai puternic dintre războinici avea nevoie din când în când de ajutorul Gardienilor. Prothall era dus pe brațe aproape tot timpul. Ținea strâns Toiagul și se cățăra cu greu în patru labe. Ori de câte ori sărea de pe o piatră cădea în genunchi; curând partea din față a robei sale ajunse să fie pătată de sânge.

Covenant începu să simtă pericolul în care se aflau. Ritmul le putea fi fatal. Dacă Drool cunoștea alte drumuri prin munte, oștirea lui ar fi putut ajunge la capătul râpei înaintea companiei.

Nu era singurul care simțea așa. După prima reacție de ușurare războinicii căpătaseră un aspect hăituit. În scurt timp își târau picioarele, se cățărau, se zbăteau cu capetele plecate și aduși de spate de parcă toate greutățile pe care le cunoscuseră vreodată le-ar fi atârnat de gât. Lumina soarelui nu le permitea să ignore primejdia.

Ca o profeție, temerile lor se concretizară înainte de a ajunge la jumătatea râpei. Un războinic din Eoman țipă brusc arătând în spate, pe munte. Acolo văzură o hoardă de demoni-abjecți alergând prin despicătura prin care ieșiseră și ei.

Încercară să se grăbească prin râpa accidentată. Dar demonii se scurgeau în urma lor ca un val negru. Creaturile păreau să sară peste pietre fără să se teamă de vreun pas greșit, parcă purtați pe niște aripi sălbatice. Se apropiau de companie cu o viteză care le făcea greață.

Și demonii-abjecți nu erau singuri. Aproape de capătul râpei apărură deodată troglodiți deasupra unui perete. Imediat ce îi depistară pe Căutători începură să arunce frânghii peste margine, coborând versantul.

Compania era prinsă ca un grup de căpușe în învăluirea puterii lui Drool.

Demoralizați, se opriră ca paralizați acolo unde se aflau. Pentru o clipă chiar și simțul de responsabilitate

al lui Quaan față de Eomanul său cedă; se holba inexpresiv în jur și nu se clintea. Covenant se sprijini de un bolovan. Ar fi vrut să-i strige muntelui că nu era corect. Supraviețuise deja atât de mult, îndurase atât de mult, pierduse atât de mult. Unde era salvarea lui? Oare ăsta era prețul târgului lui, al iertării lui? Era prea mare. El era un lepros, nepotrivit pentru asemenea chinuri. Glasul îi tremura incontrolabil de furie inutilă.

– Nu-i de mirare că ne-a lăsat să luăm Toiagul. Ca să suferim mai mult acum. Știa că n-o să ajungem prea departe.

Dar Mhoram împărți ordine cu un glas care străbătea prin valul de deznădejde. Alergă puțin în râpă și se urcă pe o piatră mare lată mai înaltă decât cei din jur.

– Avem loc suficient! Haideți! porunci. Vom face aici un capăt de pod!

Încet, războinicii se apropiară împleticit de piatră, parcă supraîncărcați de greutatea înfrângerii. Mhoram și Gardienii îi ajutară să se urce. Înaltul Nobil Prothall sosi ultimul, proptit între doi Gardieni. Murmura:

– Nu. Nu.

Însă nu se opuse ordinelor lui Mhoram.

Când toată lumea fu sus pe piatră, Eomanul lui Quaan și Gardienii Sângelui se așezară de jur împrejur pe marginile ei. Lithe li se alătură, cu funia întinsă în mâini, lăsându-i pe Prothall, Mhoram și Covenant în cercul ultimei apărări a companiei.

Deja demonii acoperiseră jumătate din distanța până la piatra pe care stătea compania. În spatele lor

veneau sute de troglodiți, năvălind din crevasă și scurgându-se în râpă. Și la fel de mulți urcau dinspre locul prin care intraseră în despicătură.

Cercetând forțele lui Drool, Mhoram spuse încet:

– Sus inimile, prieteni. V-ați descurcat bine. Acum hai să încheiem cu atâta curaj încât până și dușmanii noștri să-și amintească. Nu disperați. Există multe ocazii între începutul unui război și victorie. Hai să-l facem pe Nobilul Foul să afle că nu va gusta victoria decât atunci când și ultimul prieten al Tărâmului va fi mort.

Dar Prothall șopti:

– Nu. Nu.

Întorcându-se cu fața spre creasta Muntelui Tunetului, se fixă pe picioare și închise ochii. Cu hotărâre lentă, ridică Toiagul Legii la nivelul inimii și îl strânse cu ambele mâini.

– Trebuie să fie posibil, șuieră. Pe Cele Șapte! Trebuie.

Încheieturile degetelor i se albiră pe suprafața cu modele complicate și tainice a Toiagului.

– *Melenkurion* Zăgazul Cerului, ajută-mă. Nu accept finalul acesta.

Sprâncenele i se uniră deasupra ochilor închiși înfundați în orbite și lăsă în jos capul până când barba îi atinse inima. Printre buzele palide ieșea un cântec șoptit, fără cuvinte. Dar glasul îi hârâia atât de aspru în piept încât cântecul său suna mai degrabă ca un bocet decât ca o invocare.

Oştirea lui Drool curgea inexorabil către companie. Mhoram îi urmărea cu un rictus de deznădejde pe buzele lui blânde.

Deodată în ochii lui se aprinse lumina unei şanse disperate. Se răsuci, îl fixă pe Covenant cu privirea şi şopti:

– Există o cale! Prothall se străduieşte să cheme Leii de Foc. N-are cum să reuşească – puterea Toiagului este blocată, iar noi nu avem cunoştinţele cu care să o dezlegăm. Dar aurul alb poate să elibereze această putere. Se poate!

Covenant dădu înapoi ca şi cum Mhoram l-ar fi trădat. Nu! icni el. Am făcut un târg...!

Apoi, cu o tresărire vertiginoasă, ameţitoare de intuiţie, întrevăzu ce planuri avea Nobilul Foul pentru el, întrezări ce îi făcea Dispreţuitorul. Aici era lovitura ucigaşă care stătuse ascunsă în spatele tuturor maşinaţiunilor, al tuturor subterfugiilor.

Pe toţi dracii!

Aici se găsea punctul de impact dintre nebuniile opuse. Dacă încerca să folosească magia sălbatică – dacă inelul lui avea putere – dacă nu avea nicio putere... Tresări izbit de înşiruirea imaginilor sumbre – compania măcelărită – Toiagul distrus – mii de creaturi moarte, tot acel sânge pe mâinile lui.

– Nu, icni răguşit. Nu-mi cere asta. Am promis să nu mai ucid. Tu nu ştii ce am făcut – lui Atiaran, lui... Am făcut un târg ca să nu mai fiu nevoit să ucid.

Demonii-abjecţi şi troglodiţii se aflau la aproape o aruncătură de săgeată. Eomanul stătea cu arcurile

pregătite și încordate. Hoardele lui Drool încetiniră și începură să se plaseze pentru ultimul asalt.

Dar ochii lui Mhoram nu se dezlipeau de Covenant.

– Dacă nu o faci vor muri mult mai multe suflete. Crezi că Nobilul Foul se va mulțumi cu moartea noastră? Nici gând! Va ucide iar și iar până când absolut tot ce este viu se va afla la dispoziția lui pentru a fi corupt sau distrus. Tot ce e viu, înțelegi? Nici măcar acele creaturi care acum îl slujesc nu vor fi scutite.

– Nu! gemu Covenant din nou. Nu vezi? Exact asta vrea el. Toiagul va fi distrus, sau Drool va fi distrus, sau noi... Indiferent ce se întâmplă, tot el câștigă. Va fi liber. Noi facem exact ceea ce vrea el.

– Nu contează! replică Mhoram febril. Morții sunt morți – numai cei vii mai pot spera să se opună Disprețului.

Pe focurile iadului! Covenant căuta răspunsuri ca un om incapabil să-și suporte propria nenorocire. Dar nu găsea niciunul. Nici un târg și nici un compromis nu-i satisfăcea nevoile. Îndurerat, strigă sălbatic, protestă, imploră:

– Mhoram! Asta e sinucidere! Tu îmi ceri să înnebunesc!

Hotărârea din ochii lui Mhoram nu se clinti.

– Ba nu, Necredinciosule. Nu e nevoie să-ți pierzi mințile. Există și alte răspunsuri – alte cântece. Le poți găsi. De ce să fie distrus Tărâmul din cauza suferinței tale? Salvează sau condamnă! Ia Toiagul!

– La dracu'! Căutându-și cu stângăcie inelul, Covenant strigă: Fă-o singur!

Își smulse verigheta de pe deget și încercă să o arunce în Mhoram. Dar tremura groaznic; degetele îi alunecau. Inelul căzu pe piatră și se rostogoli.

Bâjbâi după el. Părea că nu-i ajung degetele ca să-l prindă; alunecă de lângă picioarele lui Prothall. Continuă să se împleticească în căutarea lui – apoi călcă greșit, căzu și se lovi cu fruntea de piatră. În depărtare auzi zbârnâind corzile arcurilor; lupta începuse. Dar el nu-i dădu atenție. Simțea că îi plesnise craniul. Când înălță capul, constată că avea probleme cu vederea; vedea dublu.

Harta petelor de mușchi de pe roba sa se întindea ilizibilă sub ochii lui. Acum pierduse și ultima șansă de a o citi, de a descifra mesajul criptic al Codrului Morinmoss. Văzu doi Mhoram atunci când Nobilul ridică inelul. Văzu doi Prothall deasupra lui, strângând Toiagul și încercând cu ultimele rămășițe ale forței lui vitale să-i supună puterea voinței sale. Doi Bannor se desprinseră din bătălie întorcându-se către Nobili.

Apoi Mhoram se aplecă asupra lui Covenant. Nobilul se întinse și îl prinse de încheietura mâinii drepte. Strânsoarea era atât de aprigă încât își simți oasele trosnind. Asta îl sili să deschidă palma, iar când cele două degetele fură întinse și vulnerabile, Mhoram îi înfipse inelul pe arătător. Se bloca după prima articulație.

– Nu-ți pot uzurpa locul, scrâșni Nobilul dublu.

Se ridică trăgându-l brutal pe Covenant în picioare. Apropiindu-și fața dublă de Necredincios, șuieră:

– Pe Cele Șapte! Te temi de putere mai mult decât de slăbiciune.

Da! Covenant gemu din cauza durerii din mână și cap. Da! Vreau să supraviețuiesc!

Zgomotul arcurilor se auzea acum atât de des pe cât puteau războinicii să-și pregătească săgețile. Însă rezerva lor de muniție era limitată. Iar demonii-abjecți și troglodiții păstrau distanța, riscând să se apropie doar atât cât să atragă tirul războinicilor. Oștirea lui Drool nu se grăbea. În special demonii păreau gata să dezlănțuie un măcel lent asupra companiei.

Dar Covenant nu-și irosea atenția cu astfel de lucruri. Se holba la Mhoram într-un fel de agonie. Nobilul părea să aibă două guri – cu buzele întinse peste dinții multiplicați – și patru ochi, toți înflăcărați de dorință. Pentru că nu-i trecea prin minte cum altcumva să-l implore, duse mâna liberă la brâu, scoase cuțitul lui Atiaran și îl întinse spre Mhoram.

– Ar fi mai bine dacă m-ai omorî.

Încet, strânsoarea lui Mhoram cedă. Buzele i se relaxară; focul din ochi se stinse. Privirea lui părea să se întoarcă spre interior și să tresară la ceea ce vedea. Când vorbi, glasul său era ca praful:

– Ah, Covenant, iartă-mă. Uit de mine. Navigatorul... Navigatorul a înțeles asta. Ar fi trebuit să-l fi ascultat cu mai multă atenție. Nu e bine să ceri mai mult decât ceea ce poți oferi de bunăvoie. În felul ăsta ajungem să ne asemănăm cu ceea ce urâm. Dădu drumul încheieturii lui Covenant și se retrase: Prietene, lucrurile astea nu apasă pe umerii tăi. Este povara noastră și o vom purta până la capăt. Iartă-mă.

Covenant nu putu răspunde. Stătea cu fața contorsionată ca și cum ar fi vrut să urle. Îl dureau ochii din cauza vederii duble. Mila lui Mhoram îl afecta mai mult decât orice ceartă sau pretenție. Se întoarse jalnic către Prothall. Oare nu putea găsi nicăieri forța de a-și asuma acest risc? Poate în asta consta calea de scăpare – poate oroarea aurului alb era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru libertatea sa.

Nu voia să fie ucis de demonii-abjecți. Dar când ridică brațul nu-și putu da seama care dintre mâini era a lui, care dintre cele două Toiege era cel real.

Apoi, cu un zbârnâit sec, zbură și ultima săgeată. Troglodiții răcniră cu răutate și bucurie. La comanda demonilor-abjecți începură să se apropie. Războinicii își traseră săbiile, pregătindu-se pentru sfârșitul inutil. Gardienii se balansară pe călcâie. Tremurând, Covenant încercă să se întindă spre toiag. Dar mintea i se încețoșa și un vârtej de beznă se năpusti amețitor asupra lui. Nu-și putea depăși frica; era îngrozit de răzbunarea leprei pentru o asemenea îndrăzneală. Mâna sa străbătu jumătate din distanță și se opri, încremenind în aer în neputința lipsei degetelor.

Ah! strigă deznădăjduit. *Ajută-mă!*

– Noi suntem Garda Sângelui.

Vocea lui Bannor abia se auzea prin răcnetul lacom al troglodiților.

– Nu putem permite acest sfârșit.

Ferm, luă mâna lui Covenant și o așeză pe Toiagul Legii, la jumătatea distanței între degetele strânse ale lui Prothall.

Puterea păru să explodeze în pieptul lui Covenant. Un impact tăcut, un șoc dincolo de audibil, izbi prăpastia ca o convulsie a muntelui. Explozia îi răsturnă pe Căutători și îi aruncă pe toți demonii și troglodiții împrăștiați printre pietre. Numai Înaltul Nobil rămase în picioare. Capul i se smuci în sus și Toiagul îi tresări în mâini.

Pentru o clipă, în prăpastie se lăsă o liniște atât de intensă de parcă explozia i-ar fi asurzit pe toți combatanții. În acel moment tot cerul de peste Gravin Threndor se făcu negru ca acoperit de un tunet impenetrabil.

Apoi începură zgomotele – un fulger profund ca și cum însăși roca muntelui ar fi țipat, urmat de valuri lungi de zarvă șuierând fierbinte. Norii coborâră până când acoperiră creasta Muntelui Tunetului.

Focuri galbene semețe începură să ardă pe vârful învăluit.

Un timp compania și atacatorii lor rămaseră pe loc în prăpastie, ca și cum le-ar fi fost frică să se miște.

Toată lumea se uita în sus la focuri și la fulgere.

Dintr-odată izbucniră flăcările. Cu un muget de parcă însuși aerul ar fi ars, focurile începură să atace ca niște fiare mari și înfometate coborând pe fiecare versant al muntelui.

Scâncind de teamă, troglodiții o luară la fugă. Câțiva se aruncară turbați în pereții prăpastiei. Dar cei mai mulți se strecurară pe lângă stânca pe care se adunase compania și alergară în jos, încercând să scape de Leii de Foc.

Demonii-abjecți procedară invers. Cu grabă furioasă se cățărară prin crevasă spre intrarea în catacombe.

Dar, înainte de a ajunge la loc sigur, Drool apăru dintr-o crăpătură deasupra lor. Trogloditul mergea târâș, prea ologit ca să se mai țină pe picioare. Însă în pumn strângea o piatră verde care radia un rău intens prin negrul norilor. Țipătul lui răzbătu peste mugetul Leilor:

– Zdrobesc! Zdrobesc!

Demonii-abjecți se opriră, prinși între două spaime.

În timp ce creaturile ezitau, compania începu să coboare prin râpă. Prothall și Covenant erau prea epuizați ca să se descurce singuri, astfel că Gardienii îi duceau pe sus, trecându-i de la unul la altul peste bolovani și târându-i pe fundul prăpăstiei.

În față, troglodiții ajunseseră la capătul râpei. Unii dintre ei alergau atât de orbește încât plonjară peste marginea stâncii; alții se împrăștiară în toate direcțiile zbierând în căutarea unei scăpări.

Însă în spatele companiei demonii-abjecți formară din nou falanga și reîncepură să coboare. Căutătorii abia reușeau să păstreze distanța față de ei.

Mugetul aerului arzând crescu tot mai intens, mai feroce. Eliberați de puterea Vârfului, bolovani cădeau de pe creastă. Leii de Foc se mișcau ca roca topită, împrăștiindu-se în jos pe pante ca vomitați din inima unui infern. Departe, deasupra râpei, vuietul energiei lor părea să se dubleze și să se tripleze cu fiecare atac. O explozie de aer încins izbucni în fața lor ca un mesager, anunțând înaintarea focului și a

lăcomiei vulcanice. Gravin Threndor se cutremură din rădăcini.

Dificultatea drumului prin râpă scădea pe măsură ce compania se apropia de capătul de jos, iar Covenant începu să se miște de unul singur. Impulsionat de vederea descompusă, de auzul suprasolicitat, de progresul pașilor, se eliberă din strânsoarea Gardienilor. Mișcându-se ca o marionetă cu genunchii țepeni, se aruncă încăpățânat și împiedicat în direcția falezei.

Ceilalți Căutători cotiră spre sud în lungul marginii acesteia. Însă el se duse drept către abis. Când ajunse acolo, picioarele abia mai găsiră puterea să-l oprească. Clătinându-se slăbit, privi în străfunduri. Peretele era vertical aproximativ șapte sute de metri, iar lățimea falezei ajungea la cel puțin doi kilometri.

Nu exista scăpare. Leii aveau să prindă din urmă compania cu mult înainte ca ei să descopere o eventuală cale decentă de coborâre de pe faleză.

Oamenii țipau la el, atenționându-l în mod inutil; abia dacă îi auzea prin urletul aerului. Nu-i băga în seamă. Genul acesta de scăpare nu era ceea ce voia el. Nu-i era teamă de cădere; nu o vedea destul de clar ca să-i fie teamă.

Avea ceva de făcut.

Se opri o clipă, adunându-și curajul. Apoi își dădu seama că unul dintre Gardieni probabil va încerca să-l salveze. Voia să-și împlinească scopul înainte să se întâmple asta. Avea nevoie de un răspuns pentru moarte.

Își scoase inelul și îl strânse ferm în mâna cu jumătate din degete, ridicând brațul ca să arunce verigheta peste faleză.

Ochii lui urmăriră inelul când mișcă brațul spre spate, apoi se opri brusc lovit de un val de rușine. Metalul era curat. Vedea încă două inele, dar amândouă erau de un argintiu limpede; pata dispăruse de pe ele.

Se întoarse, căutându-l pe Drool în partea de sus a râpei.

Îl auzi pe Mhoram strigând:

– Bannor! E alegerea lui!

Gardianul alerga spre el. La comanda lui Mhoram, Bannor se opri la trei metri distanță, în ciuda Jurământului său. Însă în clipa următoare refuză ordinul, aruncându-se din nou spre Covenant.

Covenant nu-și putea concentra privirea. Întrezări departe, sus, Leii de flăcări năvălind spre râpă. Însă câmpul vizual îi era dominat de falanga demonilor. Erau la numai trei pași de el. Înțeleptul ridica deja lancea să lovească.

Instinctiv, Covenant încercă să se miște. Dar era prea lent. Încă se clătina când Bannor se aruncă asupra lui, îndepărtându-l din calea primejdiei.

Cu un lătrat exultat, înnebunit, ca și cum ar fi avut deodată o viziune, demonii-abjecți se năpustiră toți ca unul și plonjară peste faleză. Strigătele lor în cădere sunau triumfătoare și feroce.

Bannor îl săltă pe Covenant în picioare. Gardianul îl împinse grăbit către restul companiei, dar el se

eliberă și urcă împleticit câțiva pași, strângând din ochi în direcția crevasei:

– Drool! Ce s-a întâmplat cu Drool?

Ochii nu-l ajutau. Se opri, clătinându-se nesigur, și urlă furios:

– Nu văd!

Mhoram se repezi spre el și Covenant repetă întrebarea, strigând în fața Nobilului. Mhoram răspunse cu blândețe:

– Drool e acolo, în crăpătură. Puterea pe care n-o poate stăpâni îl distruge. Nu mai știe ce face. În scurt timp Leii de Foc îl vor înghiți.

Covenant se strădui să-și controleze glasul, coborându-l puțin.

– Nu! șuieră el. El nu e decât o victimă. Foul a plănuit totul.

În ciuda dinților încleștați, vocea lui suna spart. Liniștitor, Mhoram îi atinse umărul.

– Fii pe pace, Necredinciosule. Am făcut tot ce am putut. Nu trebuie să te învinovățești.

Dintr-odată Covenant își dădu seama că furia lui se topise și se transformase în praf. Se simțea ca o epavă în derivă și se prăbuși la pământ ca și când oasele nu l-ar mai fi putut susține. Ochii aveau o expresie hăituită, ca a marinarilor de pe o navă fantomă. Fără să-i pese ce făcea, își puse verigheta la loc pe deget.

Restul companiei se îndrepta spre el. Renunțaseră la tentativa de a scăpa fugind; urmăriră împreună înaintarea Leilor. Norii întunecați învăluiau în umbră întregul munte, și prin semiîntuneric focurile dezlănțuite

străluceau și scânteiau ca niște fiare alcătuite din flăcări ale soarelui. Se scurgeau pe versanți înspre râpă, iar unii dintre ei săreau în sus spre crăpătura din perete.

Nobilul Mhoram se scutură în cele din urmă de vrajă.

– Chemați-vă ranyhynii, îi porunci lui Bannor. Gardienii Sângelui pot să scape. Ia Toiagul și A Doua Parte. Cheamă-i pe ranyhyni și fugiți.

Bannor susținu îndelung privirea lui Mhoram, analizând ordinul Nobilului. Apoi refuză impasibil.

– Unul dintre noi va pleca. Să ducă Toiagul și Partea la Cetatea Nobilă. Restul rămân.

– De ce? Nu avem scăpare. Voi trebuie să trăiți – să-i slujiți pe Nobilii care vor trebui să ducă mai departe războiul acesta.

– Poate, replică Bannor ridicând ușor din umeri. Cine poate ști? Înaltul Nobil Kevin ne-a poruncit să plecăm și noi ne-am supus. N-o să mai facem iarăși așa ceva.

– Dar moartea asta e inutilă! strigă Mhoram.

– Nu contează.

Tonul Gardianului era inexpresiv ca fierul. Apoi adăugă:

– Dar tu o poți chema pe Hynaril. Fă asta, Nobile.

– Nu, oftă Mhoram cu un surâs obosit de resemnare. Nu pot. Cum aș putea să las atât de mulți oameni să moară?

Covenant asculta doar pe jumătate. Se simțea ca o ruină și căuta printre rămășițele emoțiilor sale ceva care să merite salvat. Dar o parte din el înțelese. Puse

cele două degete de la mâna dreaptă între buze și emise un fluierat scurt, pătrunzător.

Toată compania se holba la el. Quaan părea să creadă că Necredinciosul își pierduse mințile; ochii lui Mhoram evidențiau presupuneri extreme. Dar Roaba Coamei Lithe își aruncă frânghia în sus și se bucură:

– Ranyhynii! Coamele Lumii! Îi cheamă!

– Cum? protestă Quaan. El i-a refuzat.

– S-au ridicat în fața lui! replică ea cu un râs nechezat. Vor veni.

Covenant nu mai asculta deloc. Se petrecea ceva cu el. Se ridică șovăitor în picioare ca să întâmpine semeț acel ceva. Dimensiunile situației sale se schimbau. Sub privirea tulbure, tovarășii lui deveneau încet-încet mai solizi și mai duri – căpătau textura rocii pure. Și muntele însuși devenea din ce în ce mai diamantin. Părea imuabil ca o piatră de boltă a lumii. Simțea cum percepțiile lui erau din ce în ce mai clare; văzu obiectiv Gravin Threndor în toată puterea lui de neînvins. Pe lângă el era palid; carnea lui devenea subțire, transparentă. Un aer dens ca fumul sufla prin el, înghețându-i oasele. Gâtul sufletului său se contractă de durere mută.

– Ce se întâmplă cu mine?

De dincolo de marginea dinspre sud a falezei ranyhynii sosiră în galop. Ca o sclipire de speranță, se întreceau cu năvala Leilor. Imediat războinicii izbucniră în urale răgușite.

– Suntem salvați! strigă Mhoram. Avem destul timp!

Împreună cu restul companiei, alergă în întâmpinarea ranyhynilor.

Covenant simți că fusese lăsat singur.

– Ce se întâmplă cu mine? repetă stins în direcția durității muntelui.

Dar Prothall se afla încă alături de el. Covenant îl auzi pe Înaltul Nobil rostind cu o voce prietenoasă și bătrână care părea puternică precum un tunet:

– Drool e mort. El te-a chemat, și odată cu moartea lui chemarea se încheie. Așa sunt aceste puteri. Cu bine, Necredinciosule! Fii onest! Ai lucrat foarte bine pentru noi. Ranyhynii ne vor salva. Și cu Toiagul Legii și Cea de-a Doua Parte vom fi capabili să ne apărăm împotriva răului Disprețuitorului. Sus inima! Disperarea și amărăciunea nu sunt singurele cântece de pe lume.

Dar Covenant plângea cu durere tăcută. Totul în jurul lui – Prothall, compania, ranyhynii, Lei de Foc și muntele – devenea prea solid pentru el. Îi copleșeau percepția, treceau dincolo de simțurile lui într-o ceață cenușie. Încercă să se ciupească și nu simți nimic. Nu putea vedea: Tărâmul părăsi raza sa vizuală. Era prea mult pentru el, și îl pierdu.

25
SUPRAVIEŢUITORUL

Ceaţa cenuşie se roti în jurul lui un lung moment convulsiv. Apoi începu să se întunece şi o pierdu şi pe aceasta. Vederea i se tulbură, ca şi cum un zeu crud i-ar fi frecat globii oculari cu degetul. Clipi rapid, încercând să se întindă şi să-şi şteargă ochii; dar ceva moale îi reţinea mâna. Continua să nu vadă nimic.

Se trezea, cu toate că se simţea mai mult căzând într-un fel de ameţeală.

Treptat fu în stare să identifice locul în care se afla. Era întins într-un pat cu bare tubulare de protecţie pe laterale. Cearşafuri albe îl acopereau până la bărbie. Nişte draperii gri îl separau de ceilalţi pacienţi din salon. O lumină fluorescentă îl fixa inexpresiv din tavan. Aerul mirosea slab a eter şi dezinfectant. La capul patului se găsea un buton de apel.

Toate degetele de la mâini şi de la picioare îi erau amorţite.

Nervii nu se regenerează, bineînţeles că nu, ei nu...

Asta era important – știa că era ceva important – dar dintr-un motiv oarecare nu aducea cu el nicio greutate. Inima lui era prea încinsă de alte emoții ca să mai simtă această gheață anume.

Ceea ce conta pentru el era că Prothall, Mhoram și Căutarea supraviețuiseră. Se agăța de acest lucru ca și cum ar fi fost o dovadă a sănătății lui mintale – o demonstrație a faptului că ceea ce i se întâmplase, ceea ce făcuse nu era doar produsul nebuniei lui, a autodistrugerii. Ei supraviețuiseră; cel puțin atât realizase prin târgul lui cu ranyhynii. Făcuseră exact ceea ce Nobilul Foul voia să facă – dar supraviețuiseră.

Măcar nu era vinovat și de morțile lor. Incapacitatea de a-și folosi inelul, de a crede în el, nu-i transformase în alte Duhuri. Era singura lui consolare pentru ceea ce pierduse.

Distinse două siluete la picioarele patului. Una dintre ele era a unei femei în alb – o infirmieră. Încercă să se concentreze asupra ei și ea spuse:

– Domnule doctor, își recapătă cunoștința.

Doctorul era un bărbat de vârstă mijlocie în costum cafeniu. Avea sub ochi cearcăne care parcă purtau oboseala tuturor suferințelor umane, dar buzele de sub mustața încărunțită erau blânde. Se apropie pe marginea patului, atinse fruntea lui Covenant o clipă, apoi îi ridică pleoapele și îi aprinse o luminiță în fiecare pupilă.

Cu efort, Covenant se concentră asupra luminii.

Doctorul dădu din cap și stinse lumina.

– Domnule Covenant?

Covenant înghiți în sec.

– Domnule Covenant. Doctorul stătea cu fața apropiată de a lui și vorbea încet, calm: Sunteți la spital. Ați fost adus aici după ce ați fost lovit de acea mașină de poliție. Ați fost inconștient aproape patru ore.

Covenant sălta capul și-l mișcă în semn că înțelegea.

– Bine, zise doctorul. Mă bucur că vă reveniți. Acum trebuie să stăm puțin de vorbă. Domnule Covenant, ofițerul de poliție de la volanul mașinii spune că nu v-a lovit. Susține că a oprit la timp – dar ați căzut pe jos în fața lui. În urma examinării, aș înclina să fiu de acord cu el. Mâinile vă sunt puțin julite și aveți o vânătaie pe frunte – dar astea se puteau produce atunci când ați căzut. Ezită un moment, apoi întrebă: V-a lovit?

Tăcut, Covenant scutură din cap. Întrebarea nu părea importantă.

– Mă rog, presupun că v-ați lovit cu capul de pavaj. Dar de ce ați căzut?

Nici asta nu părea ceva important. Respinse întrebarea cu o fluturare a mâinii. Apoi încercă să se ridice în capul oaselor.

Reuși înainte ca doctorul să-l ajute sau să-l oprească; nu era atât de slăbit pe cât se temea. Amorțeala degetelor părea să fie încă lipsită de convingere, parcă urmau să-și revină imediat ce circulația sângelui avea să fie restabilită.

Nervii nu...

După un timp își recăpătă glasul și își ceru hainele.

Doctorul îl studie cu atenție.

– Domnule Covenant, eu vă las să mergeți acasă dacă doriți. Bănuiesc că ar fi mai bine să vă țin sub observație o zi-două. Însă nu am reușit să descopăr nimic în neregulă la dumneavoastră. Și știți mult mai multe decât mine despre cum să vă îngrijiți lepra.

Lui Covenant nu-i scăpă expresia de silă care trecu peste chipul infirmierei.

– Și, ca să fiu pe de-a-ntregul cinstit – tonul doctorului deveni subit acid –, nu vreau să fiu nevoit să mă lupt cu personalul de aici ca să mă asigur că sunteți bine îngrijit. Vă simțiți în stare?

Drept răspuns Covenant începu să bâjbâie cu degete șovăitoare prin halatul alb de spital pe care îl purta. Grăbit, doctorul se duse la un dulap și se întoarse cu hainele lui Covenant.

Covenant le trată cu un fel de SVE. Erau șifonate și pline de praf de la căderea pe stradă; însă arătau exact așa cum arătaseră când le purtase ultima dată, în timpul primelor zile ale Căutării.

Exact ca și cum nimic nu s-ar fi întâplat.

După ce se îmbrăcă semnă actele de externare. Avea mâinile atât de reci încât abia își putu scrie numele.

Dar Căutarea supraviețuise. Cel puțin la asta fusese bun târgul lui.

După aceea doctorul îl conduse într-un cărucior cu rotile până la ieșire. Afară din clădire, doctorul începu brusc să vorbească, parcă încercând în mod indirect să se scuze că nu îl mai ținuse pe Covenant în spital.

– Trebuie să fie groaznic să ai lepră, zise repezit. Încerc să înțeleg. Am studiat la Heidelberg, cu ani în

urmă, și cât timp am stat acolo am văzut multă artă medievală. În special artă religioasă. Lepra îmi amintește de statuile Crucificării făcute în Evul Mediu. Pe cruce există un Christos, dar trăsăturile lui – trupul și chiar și fața – sunt realizate atât de stupid încât figura este de nerecunoscut. Ar putea fi oricine, bărbat sau femeie. Dar rănile – cuiele din palme și picioare, rana de lance din coastă, coroana de spini – sunt sculptate și chiar pictate în detalii incredibil de vii. Ai putea crede că artistul și-a crucificat modelul că să obțină un asemenea realism. Probabil așa e și când ai lepră.

Covenant simți compătimirea doctorului, dar nu-i putu răspunde. Nu știa cum.

După câteva minute sosi o ambulanță care îl duse înapoi la ferma Haven.

Supraviețuise.

Parcurse aleea lungă până la casa sa ca și cum aceea ar fi fost ultima sa speranță.

GLOSAR

Acence: stonedownoră, soră a lui Atiaran
ahamkara: Hoerkin, „Uşa"
Ahanna: pictoriţă, fiică a Hannei
aliantha: fructe-comoară
amanibhavam: iarbă de leac pentru cai, otrăvitoare pentru oameni
Amatin: Nobilă, fiică a lui Matin
Amok: îndrumător misterios, slujitor al vechii Înţelepciuni
Amorine: mai întâi Haft, apoi Hiltmark în Oaste
anundivian yajña: arta ramenă „pierdută" a sculpturii în oase
argilă de leac: nămol vindecător
Asuraka: Bătrân purtător al Toiagului în Loresraat
Atiaran soţia lui Trell: stonedownoră, mama Lenei
aussat Befylam: forma de copii a *jheherrin*
Banas Nimoram: Sărbătoarea Primăverii
Bann: Gardian al Sângelui numit pe lângă Nobilul Trevor
Bannor: Gardian al Sângelui numit pe lângă Thomas Covenant
Baradakas: Hirebrand în Woodhelven Înalt

Bătrân al Spadei: principalul Păstrător al Înţelepciunii purtător al Spadei din Loresraat

Berek Jumătate-de-Mână: Puterea Inimii, fondatorul dinastiei Nobililor, primul dintre Vechii Nobili

Bhrathair: popor întâlnit de uriaşii rătăcitori

Birinair: Hirebrand; mai târziu Hearthrall în Cetatea Nobilă

Borillar: Hirebrand şi Hearthrall în Cetatea Nobilă

Brabha: ranyhyn, calul lui Korik

Braţ Puternic Meşteşugarul de Nave: uriaş, tată de tripleţi

caamora: încercare a uriaşilor prin suferinţă cu ajutorul focului

Cabinetul: camera de consiliu din Cetatea Nobilă

Caer-Caveral: ucenic forestal al Codrului Morinmoss

Caerroil Wildwood: forestal din Întunecimea Sufocantă

Callindrill soţul lui Faer: Nobil

camera din inima lemnului: locul de adunare dintr-un woodhelven

Casa: ţara de origine a uriaşilor

Casa Făuritorului: Creşa lui Foul

Cascada Vălurită: cascadă în Piatra Sărbătorii

Catacombele Troglodiţilor: căminul troglodiţilor de sub Muntele Tunetului

Căutarea: încercarea de a salva Toiagul Legii

Cei fără Casă: uriaşii

Cele Şapte Cuvinte: cuvinte înzestrate cu putere

Cele Şapte Părţi: colecţie de cunoştinţe lăsate de Nobilul Kevin

Cercul Bătrânilor: conducătorii dintr-un stonedown

Cerrin: Gardian al Sângelui numit pe lângă Nobila Shetra

Cetatea Nobilă: Piatra Sărbătorii

***clingor*:** piele adezivă
Coamă: ranyhyn
Codrul Sărbătorii: locul unde se află Loresraat
Colosul: străveche statuie de piatră care străjuia Tărâmul de Sus
Conclavul Uriaşilor: adunare a uriaşilor
Copacul Unic: copac mistic din lemnul căruia a fost făcut Toiagul Legii
Cord: cel de-al doilea rang ramen
Corimini: cel mai bătrân din Loresraat
Corupţia: nume al Gardienilor Sângelui pentru Nobilul Foul
Cosiţe Voinice: uriaşă, soţia lui Braţ Puternic Meşteşugarul de Nave, mamă de tripleţi
Creatorul: legendar Nobil al Timpului şi Stăpân al Tărâmului, duşman al Nobilului Foul
Creşa lui Foul: casa Dispreţuitorului
Crowl: Gardian al Sângelui
Cuvânt de Avertizare: interdicţie puternică, distructivă
Damelon Prietenul Uriaşilor: vechi Înalt Nobil, fiul lui Berek Jumătate-de-Mână
Demondim: neamul demonilor-abjecţi şi al waynhimilor
Dansul Duhurilor: Sărbătoarea Primăverii
Demoni: strămoşii neamului Demondim
demoni-abjecţi: progeniturile Demondin, creaturi malefice ale puterii
Dezlegaţii: elevi în Înţelepciune eliberaţi de responsabilităţile convenţionale
Dezolarea: eră de ruină a Tărâmului, în urma Ritualului Profanării
***dharmakshetra*:** „a sfida duşmanul", nume waynhim

Dispreț: Putere a Răului

Disprețuitorul: Nobilul Foul

Doar: Gardian al Sângelui

Drinishok: Bătrân deținător al Spadei din Loresraat

Drinny: ranyhyn, calul Nobilului Mhoram, mânzul lui Hynaril

Drool Viermele de Piatră: troglodit, mai târziu conducător al troglodiților, cel care a găsit Toiagul Legii

Duhurile din Andelain: creaturi de lumină vie care execută Dansul la Sărbătoarea Primăverii

***dukkha*:** „victimă", nume waynhim

Dura Coastă Aurie: mustang, calul lui Thomas Covenant

Elena: Înaltă Nobilă în timpul primului atac al Nobilului Foul; fiica Lenei

***Elohim*:** popor întâlnit de uriașii rătăcitori

Eoman: douăzeci de războinici plus un Warhaft

Eoward: douăzeci de Eomane plus un Haft

***fael Befylam*:** forma de șarpe a *jheherrin*

Faer: soția Nobilului Callindrill

Făuritorul: nume *jheherrin* pentru Nobilul Foul

Focul Nobililor: foc provenit din toiagul folosit de Nobili

Focul Vălurit: foc de atenționare în Piatra Sărbătorii

forestal: protector al Pădurilor Tărâmului

Frate de Piatră, Soră de Piatră: termeni afectuoși între oameni și uriași

fructe-comoară: *aliantha*, fructe hrănitoare găsite pretutindeni în Tărâm

Gardieni ai Sângelui: apărători ai Nobililor

Garth: Warmark al Oștii din Cetatea Nobilă

Gay: Winhome dintre rameni

gilden: copac asemănător cu arțarul, cu frunze aurii
Gildenlode: lemn înzestrat cu putere obținut din copacii gilden
Glimmermere: lac pe platoul de deasupra cetății Piatra Sărbătorii
Gorganul Spânzurătorii: loc de execuție în Întunecimea Sufocantă
Grace: unul dintre Corzii rameni
Gravelingas: maestru al înțelepciunii pietrei
Gravin Threndor: Muntele Tunetului
Gorgonele Nisipurilor: monștri descriși de uriași
Haft: comandant al unui Eoman
haruchai: rasa originară a Gardienilor Sângelui
Hearthrall al Cetății Nobile: administrator responsabil cu lumina, căldura și ospitalitatea
Heer: conducător al unui woodhelven
Herem: proroc delirant, Ucigașul Neamului, *turiya*
Hile Troy: Warmark al Oștii Înaltei Nobile Elena
Hiltmark: al doilea în conducerea Oștii
Hirebrand: maestru al științei lemnului
Hoerkin: Warhaft
Howor: Gardian al Sângelui numit pe lângă Nobila Loerya
Hurn: unul dintre Corzii rameni
Huryn: ranyhyn, calul lui Terrel
Hynaril: ranyhyn, calul Tamaranthei și apoi al lui Mhoram
Hyrim: Nobil, fiul lui Hoole
Imoiran soția lui Tomal: locuitoare din stonedown
incinta sacră: sală la Piatra Sărbătorii în care se oficiază Vecerniile
Inima Tunetului: peșteră a puterii în Muntele Tunetului

Inima Satanei Zdrobitorul de Suflete: nume dat de uriași Nobilului Foul

Interdicție: forță de respingere, zid de putere

Irin: războinică din cel de-al Treilea Eoman al Oștii

Împlinirea unui Cord: ceremonia prin care cineva devine Cord

Împlinirea unui Rob al Coamei: ceremonia prin care cineva devine Rob al Coamei

Înalt Nobil: conducător al Consiliului Nobililor

Înaltul Lemn: *lomillialor*, lăstar din Copacul Unic

Înghițitoarea de Vieți: Marea Mlaștină

Înțelepciunea lui Kevin: cunoștințe despre putere lăsate de Kevin sub forma Celor Șapte

înțelept: conducător al demonilor-abjecți

Jain: unul dintre Robii Coamei rameni

Jehannum: proroc delirant, Scrijelitorul în Carne, *moksha*

***jheherrin*:** cei moi, produse secundare vii provenite din eșecurile Nobilului Foul

Jurământul: legământ haruchai de slujire a Nobililor

Kam: unul dintre Robii Coamei rameni

***Kelenbhrabanal*:** Părinte al Cailor din legendele ranyhynilor

Kevin Risipitorul Tărâmului: fiul lui Loric Amuțitorul Demonilor, ultimul Înalt Nobil dintre Vechii Nobili

Kiril Threndor: cameră a puterii situată adânc sub Muntele Tunetului, Inima Tunetului

Koral: Gardian al Sângelui numit pe lângă Nobila Amatin

Korik: Gardian al Sângelui, comandant în armata inițială haruchai

***kresh*:** lupi galbeni sălbatici, uriași

***krill*:** sabia fermecată a lui Loric, un mister pentru Noii Nobili, trezită la viață de către Thomas Covenant

Kurash Plenethor: regiune numită cândva Piatra Spartă și mai târziu Trothgard

Kurash Qwellinir: Colinele Nimicite

Lal: unul dintre Corzii rameni

Legea Morții: separarea celor morți de cei vii

Leii de Foc: scurgere de foc de pe Muntele Tunetului

Legământul Păcii: legământ depus de către oamenii Tărâmului împotriva violenței fără rost

Lena: stonedownoră, fiica lui Atiaran și a lui Trell, mama Elenei

***licoare-diamant*:** băutură a uriașilor

***lillianrill*:** știință a lemnului, sau maestru al științei lemnului

Llaura: Heer din Woodhelven Înalt

Lithe: una dintre Roabele Coamei ramene

Loerya soția lui Trevor: Nobilă

***lomillialor*:** Înaltul Lemn, lemn cu putere

Loresraat: școală trothgardă din Codrul Sărbătorii unde se studiază Înțelepciunea lui Kevin

Loric Amuțitorul Demonilor: Vechi Înalt Nobil, fiul lui Damelon Prietenul Uriașilor

lucrări înțelepte: ateliere ale puterii neamului Demondin

Lup de Mare Navigatorul Spumei: uriaș, prieten al lui Thomas Covenant

***lorliarill*:** lemn Gildenlode

Malliner: Heer din woodhelven, fiul lui Veinnin

Marny: ranyhyn, calul lui Tuvor

Mâhnirea: *Coercri*, orașul uriașilor

modelarea măduvei: sculptură în oase

Mehryl: ranyhyn, calul lui Hile Troy
***Melenkurion abatha*:** frază prin care se invocă puterea
Mhoram: Nobil, mai târziu Înalt Nobil, fiul lui Variol
***moksha*:** proroc delirant, Jehannum, Scrijelitorul în Carne
Morin: Prim Mark al Gărzii de Sânge, comandant în armata inițială haruchai
Morril: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Callindrill
Murrin soțul Odonei: stonedownor
Myrha: ranyhyn, calul Elenei
Necredinciosul: Thomas Covenant
Nobil: cel care stăpânește domeniile Spadei și Toiagului din Înțelepciunea lui Kevin
Nobilul Foul: dușmanul Tărâmului
Nobilul Părinte: Berek Jumătate-de-Mână
Oastea: armata din Cetatea Nobilă
Odona soția lui Murrin: stonedownoră
Omournil: Heeră din Woodhelven, fiica lui Mournil
Osondrea: Nobilă, mai târziu Înaltă Nobilă, fiică a Sondrei
***orcrest*:** piatră înzestrată cu putere
Padrias: Heer din Woodhelven, fiul lui Mill
Parte: unitate a Înțelepciunii lui Kevin
Pădurea Unică: codru străvechi care acoperea cea mai mare parte a Tărâmului
Păstrător al Înțelepciunii: învățător în Loresraat
Piatra Bolii Pământului: piatră găsită sub Muntele Tunetului, sursă a puterilor răului
Piatra Sărbătorii: Cetatea Nobilă, orașul din munte al Nobililor
Piatra Spartă: regiune din Trothgard înainte de restaurare

pietriș: pietre de foc, făcute să strălucească cu ajutorul științei pietrei

pietre de foc: pietriș

Pietten: fiul lui Soranal, copil din Woodhelven îmbolnăvit de creaturile Nobilului Foul

platoul: podiș deasupra Pietrei Sărbătorii

Podul Catacombelor: intrare în catacombele de sub Muntele Tunetului

Porib: Gardian al Sângelui

Pren: Gardian al Sângelui

Prieten al Pământului: titlu acordat pentru prima oară lui Berek Jumătate-de-Mână

Prim-Nobil: titlu dat lui Thomas Covenant

Prima Parte a Înțelepciunii lui Kevin: cunoștințele primare lăsate de Nobilul Kevin

Primul Half: al treilea la comandă în Oaste

Primul Mark: comandantul Gardienilor Sângelui

Prințul Colțului Distrugătorul: nume ramen pentru Nobilul Foul

Prințul Inelului: nume ramen al lui Thomas Covenant

proroci deliranți: cei trei străvechi slujitori ai Nobilului Foul

Prothall: Înalt Nobil, fiul lui Dwillian

Puhl: unul dintre Corzii rameni

Pumnul Satanei: uriaș-proroc delirant, Sheol, *samadhi*

Puterea Inimii: Berek Jumătate-de-Mână

Puterea de Comandă: Cea de-a Șaptea Parte a Înțelepciunii lui Kevin

Puterea Pământului: sursa tuturor puterilor din Tărâm

Quaan: Warhaft al celui de-al treilea Eoman al Oștii, mai târziu Hiltmark, apoi Warmark

Quirrel: stonedownor, tovarăș al lui Triock
ramen: popor care îi slujește pe ranyhyni
ranyhyn: semeții cai liberi de pe Câmpiile lui Ra
***rhadhamaerl*:** știință a pietrei sau maestru al științei pietrei
Ridjeck Thome: Creșa lui Foul
***rillinlure*:** rumeguș vindecător
Ritualul Profanării: act disperat prin care Înaltul Nobil Kevin i-a distrus pe Vechii Nobili și a adus în ruină cea mai mare parte a Tărâmului
Riturile Dezlegării: ceremonia prin care cineva devine Dezlegat
Rob al Coamei: cel mai înalt rang ramen
Rue: Roabă a Coamei, a purtat înainte numele Gay
Ruel: Gardian al Sângelui numit pe lângă Hile Troy
Runnik: Gardian al Sângelui
Rustah: unul dintre Corzii rameni
***samadhi*:** proroc delirant, Sheol, Pumnul Satanei
Sărbătoarea Primăverii: Dansul Duhurilor din Andelain la lună nouă în noaptea din mijlocul primăverii
sculptura în oase: veche artă ramenă, modelarea măduvei
Scrijelitorul în Carne: uriaș-proroc delirant, Jehannum, *moksha*
Sheol: proroc delirant, Pumnul Satanei, *samadhi*
Shetra soția lui Verement: Nobilă
Shull: Gardian al Sângelui
Sill: Gardian al Sângelui numit pe lângă Nobilul Hyrim
Slen soțul lui Terass: stonedownor
Soranal: Heer din woodhelven, fiul lui Thiller
Stindardul Înaltului Nobil: steagul unui Înalt Nobil
stonedown: sat de piatră

stonedownor: locuitor al unui sat de piatră
***suru-pa-maerl*:** artă în piatră
Spada: ramură a Înțelepciunii lui Kevin studiată la Loresraat
Știința Războiului: știința „Spadei" din Înțelepciunea lui Kevin
Tamarantha soția lui Variol: Nobilă, fiica Enestei
Tărâmul: la modul general, teritoriul găsit pe Hartă
Tărâmul de Jos: ținutul situat la est de Rift
Terass soția lui Slen: bătrână din Mithil Stonedown, fiica Annoriei
Terrel: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Mhoram, comandant în armata inițială haruchai
testul adevărului: test de sinceritate cu ajutorul *lomillialor* sau *orcrest*
Thew: unul dintre corzii rameni
Thomin: Gardian al Sângelui numit pe lângă Nobilul Verement
Tohrm: Gravelingas și Hearthrall la Cetatea Nobilă
Toiagul: ramură a Înțelepciunii lui Kevin studiată la Loresraat
Toiagul Legii: a fost creat de către Berek din Copacul Unic
Tomal: artist stonedownor
Trell soțul lui Atiaran: Gravelingas din Mithil Stonedown, tatăl Lenei
Trevor soțul Loeryei: Nobil
Triock: stonedownor, fiul lui Thuler
troglodiți: creaturi malefice care trăiesc sub Muntele Tunetului
Tull: Gardian al Sângelui
***turiya*:** proroc delirant, Herem, Ucigașul Neamului

Tuvor: Prim Mark al Gărzii Sângelui, comandant în armata inițială haruchai
Tărâmul de Sus: ținutul situat la vest de Rift
Ucigașul Cenușiu: numele din câmpii al Nobilului Foul
Ucigașul Neamului: uriaș-proroc delirant, Herem, *turiya*
uriași: Cei Fără Casă, străvechi prieteni al Nobililor
Vailant: fost Înalt Nobil
Vale: Gardian al Sângelui
Valea celor Două Râuri: locul unde se află Codrul Sărbătorii
Variol Vizionarul soțul Tamaranthei: Nobil, mai târziu Înalt Nobil, fiul lui Pentil, tatăl lui Mhoram
Vatra Oamenilor: așezarea principală a ramenilor
Vârful Leilor de Foc: Muntele Tunetului
Vechii Nobili: Nobilii de dinainte de Ritualul Profanării
Verement soțul Shetrei: Nobil
***viancome*:** loc de întâlnire în Codrul Sărbătorii
„Victoria Nobilului Mhoram": pictură a Ahannei
vin de primăvară: băutură răcoritoare slabă
Vindecător: medic
Warhaft: comandant al unui Eoman
Warmark: comandant al unei Oști
waynhim: îngrijitori ai Popasurilor, creaturi Demondin însă adversare ale demonilor-abjecți
Whane: unul dintre Corzii rameni
Winhome: cel mai de jos rang printre rameni
woodhelven: sat-copac
woodhelvennin: locuitor al unui sat-copac
Yeurquin: stonedownor, însoțitor al lui Triock
Yolenid: fiica Loeryei
Zdrobitorul de Suflete: nume dat de uriași Nobilului Foul

CUPRINS

1. Băiatul de aur 9
2. „Nu poți spera“ 20
3. Invitație la trădare 49
4. Postul de Veghe al lui Kevin 60
5. Mithil Stonedown 78
6. Legenda lui Berek Jumătate-de-Mână 94
7. Lena 124
8. Dimineața mesajului 137
9. Jehannum 170
10. Sărbătoarea Primăverii 207
11. Cei Fără Casă 243
12. Piatra Sărbătorii 278
13. Vecerniile 310
14. Consiliul Nobililor 342
15. Marea provocare 381
16. Ținutul însângerat 408
17. Sfârșitul în foc 437
18. Câmpiile lui Ra 486
19. Alegerea Prințului Inelului 520

20. O problemă de speranță 542
21. Pasul Trădătorului 564
22. Catacombele Muntelui Tunetului 590
23. Kiril Threndor 622
24. Chemarea Leilor 650
25. Supraviețuitorul 680

Glosar 685

„Thomas Covenant este unul dintre cei mai neobişnuiţi eroi din fantasy-ul modern."

Entertainment Weekly

„Capodopera lui Donaldson este o declaraţie poetică, filozofică şi literară care transcende particularităţile lumii pe care a creat-o. Dacă trilogia lui Thomas Covenant este fantasy, atunci acelaşi lucru se poate spune despre *Candide* sau *Călătoriile lui Gulliver*."

Fantasy & Science Fiction Magazine

Premiul British Fantasy

Îşi spune Thomas Covenant Necredinciosul, fiindcă nu îndrăzneşte să creadă în lumea în care s-a trezit pe neaşteptate – Tărâmul. Dar Tărâmul îl ispiteşte. Ca lepros, fusese un proscris, un necurat, un paria. Acum este privit ca un mântuitor, reîncarnarea celui mai mare erou al Tărâmului – Berek Jumătate-de-Mână. Numai puterile mistice ale aurului alb pe care îl poartă i-ar putea proteja pe Nobilii Tărâmului de străvechea putere malefică a Dispreţuitorului, Nobilul Foul. Şi totuşi Thomas Covenant nu are nicio idee despre cum şi-ar putea folosi aceste puteri...

ISBN 978-606-8073-66-8

colecţia nautilus fantasy

www.nemira.ro